

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net/>

Tạo ebook: Nguyễn Kim Vỹ.

MUC LUC

Lời mở đầu

- 1 -

- 2 -

- 3 -

- 4 -

- 5 -

- 6 -

- 7 -

- 8 -

- 9 -

- 10 -

- 11 -

- 12 -

- 13 -

- 14 -

- 15 -

- 16 -

- 17 -

- 18 -

- 19 -

- 20 -

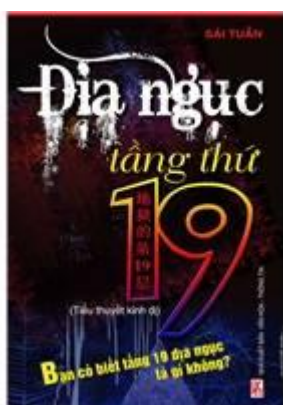
- Kết -

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

Lời mở đầu

Nữ sinh viên năm thứ tư là Xuân Vũ thoát chết từ chốn thôn dã hoang vu, sau cơn khiếp hãi kinh hoàng, cô bỗng bình phục một cách kỳ lạ. Kể từ sau khi nhận được tin nhắn trên điện thoại di động “Bạn có biết tầng 19 địa ngục là gì không?”

Xuân Vũ đã rơi vào một trò chơi địa ngục khiến cô sợ hãi cực độ không thể thoát ra được. Các bạn thân, bạn học của Xuân Vũ cũng nhận được mẩu tin nhắn bí hiểm đó và đều liên tiếp gặp bất hạnh, họ lần lượt Game Over ở các giai đoạn khác nhau của trò chơi.

Bởi thế, Xuân Vũ quyết định phải khám phá cái bí mật đến từ địa ngục ấy. Anh giảng viên Mỹ thuật

trẻ tuổi tuấn tú Cao Huyền đã bước vào cuộc sống của cô Thiên Niên tìm hiểu các bức bích họa, mong tìm ra lời giải ẩn chứa trong đó. Cô căm thù người bố dượng, khi nỗi oán hận này sắp khiến cô phải từ giã cõi đời, thì Cao Huyền - dựa vào tình yêu sâu sắc, cháy bỏng của mình - đã thức tỉnh con mê của Xuân Vũ.

Nhưng kẻ giấu mặt điều hành trò chơi địa ngục tuyệt đối không hề đơn giản.

Từ tận đáy lòng mỗi con người đều có mầm mống của sự tham lam, ghen ghét, ích kỷ hoặc giận dữ; một khi chúng bị kêu gọi, phơi bày ra trước đời thường, thì họ thường có những hành vi kỳ quặc dị thường không sao kiểm soát nổi. Rơi xuống những tầng địa ngục - đó là sự trừng phạt tàn khốc dành cho những con tim độc ác.

Tầng 19 địa ngục có những gì đang chờ bạn?

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

- 1 -

LỐI VÀO ĐỊA NGỤC

Nửa đêm giờ tỵ.

Khắp núi, rừng trúc đang xao xác run rẩy, lao xao những âm thanh như nước triều về trong màn đêm nặng nề, cả cõi trời như bị một trận cuồng phong thổi rơi sập xuống. Chàng trai ngẩng nhìn bầu trời tối đen, đôi tròng mắt màu tro sâu thẳm cố nhìn vùng núi xung quanh nhưng nhìn không rõ, chỉ thấy vài con dơi đáng sợ. Hình như chúng cảm nhận được những tia chớp ẩn trong bầu trời mây, hoảng hốt chấp chới bay qua bay lại trên đầu anh. "Chính là đêm nay đây!".

Khi bị những giọt nước lạnh rơi vào mắt, anh thềm lặng cầu khẩn. Rồi anh ngoái nhìn, những tường đồ vách xiêu ở nơi rừng trúc núi sâu này chẳng bao lâu nữa người ta sẽ lãng quên.

Chỉ chốc lát sau, trận mưa trong cuồng phong trút xuống. Anh giơ chiếc đèn bão sáng nhờ nhờ, cầm cổ chạy vội vào cái nơi nham nhở đồ nát. Ánh đèn trong đêm lúc mờ lúc tỏ, chập chờn như ma trôi nhưng cũng đủ để chiếu sáng cửa vào hang động trông chẳng khác nào một cái mồm đen ngòm đang ngoác ra trong đêm.

Trong ánh chớp giật sáng lòe xé ngang bầu trời, anh rón rén thận trọng bước vào trong hang. Làn hơi ẩm mốc không rõ đã trải bao năm tháng nồng nặc xộc vào mũi, bão tố gió mưa ngoài kia hình như đã là một thế giới khác. Anh giơ cao ngọn đèn tù mù soi khắp xung quanh, chỉ thấy bóng tối trong hang dường như vô tận.

Anh nuốt nước bọt, hồi hộp bước về phía trước. Một giọng nói khàn khàn vọng ra từ trong bóng tối: "Vậy là người đã đến!"

"Vâng. Đêm nay tôi sẽ được biết điều bí mật chứ?"

Câu hỏi không mấy trơn tru, câu trả lời vọng ra từ trong hang sâu, giọng run run, cực kỳ đáng sợ.

"Phải! Đêm nay đúng là rất đặc biệt."

"Tôi đã chờ đợi đúng một năm rồi!" Anh đầy lo lắng cầm cây đèn trong tay, ánh sáng nhờ nhờ rung rinh không ngớt, lơ mờ nhìn thấy một bóng đen cao lớn trên vách hang.

Nhưng anh vẫn không thể nhìn thấy khuôn mặt của đối phương. Hình như đó chỉ là một u linh trong bóng tối.

"Được. Số phận đã sắp đặt là đêm nay, vậy thì cứ hỏi đi?"

Miệng chàng trai hiện lên một nét cười kỳ dị, đôi mắt màu tro hơi lấp lánh dưới ánh đèn, trông tựa như một con dơi đã trở về hang động. Anh gắng thở hít cho đều, bằng một giọng nhẹ nhàng, hỏi linh hồn trong bóng tối kia một câu hỏi xưa cũ:

"Người có biết tầng 19 địa ngục là gì không?"

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

- 2 -

TẦNG 1 ĐỊA NGỤC

Xuân Vũ đã kể cho tôi nghe câu chuyện này.

Nếu bạn đã đọc cuốn sách "Chung cư thôn vắng", hẳn bạn còn nhớ bốn sinh viên đã từng đến cái thôn hẻo lánh ấy, Xuân Vũ là cô sinh viên trong số đó đã may mắn sống sót.

Nay cô là nhân vật chính trong câu chuyện này.

Các bạn đã biết, vì bị sốc bởi sự kiện ở thôn hẻo lánh ấy, Xuân Vũ đã phải đi nằm viện tâm thần một thời gian, nhưng rồi cô lại bình phục một cách kỳ lạ, ra viện và tiếp tục học đại học.

Nhưng các bạn còn chưa biết rằng, sau kỳ nghỉ hè tôi đã đến trường thăm Xuân Vũ. Cô vẫn như lần đầu gặp mặt, với khuôn mặt thanh tú đáng mến và thân hình cân đối mảnh mai, rất có sức hút đối với các chàng trai.

Chỉ có đôi mắt Xuân Vũ là nét đổi thay duy nhất sau sự kiện ở thôn hẻo lánh ấy. Ánh mắt trở nên thận trọng như đôi mắt con chim nhỏ, cô nhiều lần dời ánh mắt sang nơi khác, dường như không dám nhìn thẳng vào người đang nói chuyện với mình. Có lẽ sự kiện hồi ấy đã mãi mãi để lại một nỗi ám ảnh trong lòng Xuân Vũ.

Tôi và Xuân Vũ trò chuyện như bình thường, cô nói mình đã hoàn toàn bình phục, chỉ còn ước mong lớn nhất là học nốt năm cuối đại học và sẽ tìm ngay được việc làm sau khi tốt nghiệp. Lúc chia tay, Xuân Vũ nói mình sẽ không thể lại bị kinh hãi gì nữa, tôi cũng cho rằng từ nay cuộc sống của cô sẽ êm đềm phẳng lặng.

Nhưng thật không ngờ, vào mùa đông giá buốt vài tháng sau đó, Xuân Vũ đã lại gặp chuyện không hay.

Có lẽ số phận đã sắp đặt, khiến cho cô gái này phải gặp hai chuyện kinh hoàng không sao tưởng tượng nổi trong cùng một năm.

Câu chuyện bắt đầu, mời các bạn hãy lắng nghe.

Nỗi khiếp hãi của Xuân Vũ bắt đầu từ một mẫu tin nhắn vào máy di động.

Một buổi chiều mùa đông lạnh lẽo, đợt không khí lạnh từ phương bắc tràn xuống gột sạch mọi uế tạp, bầu trời dường như trở nên sạch sẽ tinh khôi. Nhưng không ai có thể nhận thấy, cận kề với chúng ta, trong không khí đang có vô số tín hiệu điện từ qua lại đan xen nhau, chúng vượt qua những làn mây ở tít trên cao, vượt qua những kiến trúc san sát đúc bằng xi-măng, xuyên qua tường của ký túc xá nữ sinh viên đại học, lặn lẽ lọt vào máy di động của một nữ sinh nào đó.

Chuông báo có tin nhắn vang lên.

Tiếng chuông reo bất ngờ, khiến Xuân Vũ rùng mình. Cô đang ngồi ở giường tầng trên sắp xếp các đồ dùng, tiếng chuông nhắn tin vang lên ở giường tầng dưới. Máy hôm nay trời rét đột ngột khiến

Xuân Vũ bị cảm nhẹ, cô quần quanh cổ một chiếc khăn khá dày. Ngó nhìn xuống phía dưới, thì ra đó là máy di động của Thanh U.

Chiếc di động NOKIA bóng loáng, xinh xắn nằm lơ lửng trên giường tầng dưới, màn hình đang nhấp nháy.

Thanh U đi đâu rồi? Căn phòng bốn người, lúc này chỉ còn một mình Xuân Vũ. Cô xuống giường, đứng trên sàn nhà, nhìn chiếc di động của Thanh U.

Mọi ngày, trong phòng của các nữ sinh, đó đây cũng thường nghe thấy những tiếng "tít tít" nhắn tin di động. Máy hôm nay, máy của Thanh U thì luôn luôn tít tít, đêm khuya cũng phải vài chục lần réo chuông khiến Xuân Vũ cả đêm chẳng thể ngủ yên. Mỗi lần nghe thấy tín hiệu ở máy của Thanh U, Xuân Vũ đều vờ thấp thỏm.

Khi Xuân Vũ cầm chiếc di động lên như một bản năng, thì cửa bỗng mở toang, Thanh U chạy xộc vào, một luồng khí lạnh tràn vào theo. Có vẻ như Thanh U vừa từ toa-lét ra. Vừa bước vào cửa, cô vội giăng ngay chiếc di động trên tay Xuân Vũ.

"Tớ có tin nhắn à?" Không đợi Xuân Vũ trả lời, Thanh U nhìn ngay vào tin nhắn. Cô quay lưng về phía Xuân Vũ, rõ ràng là không muốn cho bạn nhìn thấy. Xuân Vũ biết ý, bèn bước về phía cửa sổ, đứng ngắm những phiến lá khô cuối cùng bị gió lạnh bứt khỏi cành cây. Cô và Thanh U là bạn cùng phòng rất thân, vốn dĩ không có chuyện gì không thể tâm sự sẻ chia, điều này khiến cô không sao hiểu nổi những thay đổi của Thanh U trong những ngày gần đây.

Thanh U bất chợt đặt tay lên vai Xuân Vũ, khiến cô giật mình: "Ôi, cậu làm tớ sợ quá!"

Vẻ mặt của Thanh U rất lạ lùng, cô chăm chú nhìn bạn, khẽ hỏi: "Cậu có biết toà Nhà Ma không?"

"Toà Nhà Ma?"

Đôi môi Xuân Vũ run run nói ra hai chữ này. Ngay từ năm thứ nhất vào đại học, đã rất nhiều lần nghe các bạn nữ kháo nhau về "khu nhà gác có ma", khiến nhóm nữ sinh các cô cả đêm mất ngủ.

"Phải! Cậu đi với tớ đến đó được không?"

Giọng Thanh U càng nhỏ nhẹ hơn, hình như môi không mấp máy mà vẫn nhập vào đầu óc Xuân Vũ.

Xuân Vũ tựa vào kính cửa sổ lạnh giá, lắc đầu: "Tại sao cậu muốn tớ cùng đi đến toà nhà ma? Tại vì mẫu tin nhắn vừa rồi à?"

Thanh U đưa phất bàn tay phải đang nắm chiếc di động ra sau lưng, đầu hạ thấp xuống, nói: "Cậu cứ mặc kệ tin nhắn tin nhắn của tớ! Nói xem, có đi cùng không?"

Xuân Vũ do dự, nhưng rồi cũng gật đầu: "Được! Bao giờ thì đi?"

"Bây giờ!" Thanh U nói giọng lạnh băng, ánh mắt cô khiến Xuân Vũ không dám từ chối. "Chẳng lẽ cậu định nửa đêm mới đi à?"

Không đợi Xuân Vũ trả lời, Thanh U quàng ngay di động lên cổ, xách chiếc ví cầm bước ra khỏi phòng.

Dám đi một mình ư? Xuân Vũ không dám tưởng tượng cái cảnh một mình Thanh U đi vào khu nhà ma ấy, cô vội khoác áo chạy ra theo.

Đuổi kịp Thanh U ở đầu cầu thang, Xuân Vũ thở hổn hển: "Cậu nhất quyết đến đó à?"

"Đương nhiên, kéo muộn thì sẽ không kịp mất!"

Không kịp? Xuân Vũ không hiểu ý là gì, nhưng vẫn cùng Thanh U bước ra khỏi ký túc xá nữ sinh.

Bốn giờ chiều, gió lạnh đang trải khắp khu trường đại học, các nam sinh nữ sinh đều đang dựng cả cổ áo lên, đi gần như chạy, chẳng ai buồn để ý đến hai cô gái đang vội vàng rảo bước.

Khu trường thênh thang, họ đi mãi, chừng mười phút sau mới đến trước một cánh cửa ở tường rào.

Chiếc khóa to đang treo ở đó. Nhà trường khóa để phòng ngừa đám sinh viên tự tiện vào tòa "nhà ma" này. Nhưng Thanh U còn biết một lối đi nhỏ, cô kéo Xuân Vũ đi men theo bên tường. Lách qua khe hẹp giữa hai bức tường, họ chậm rãi bước vào một cái sân nhỏ, trước mặt họ là tòa "nhà ma" mà mọi người vẫn kháo nhau.

Đó là một tòa nhà ba tầng màu sáng, có lẽ xây từ những năm 60 - 70, trông cứ nhờ nhờ xám đục, các ô cửa kính đều lem nhem mờ mờ, không phản chiếu mấy ánh sáng. Tuy trông nó vẫn bình thường, nhưng Xuân Vũ thì lại thấy hơi thấp thỏm. Cô nhìn sang bạn, chỉ thấy Thanh U đang chăm chú ngẩng nhìn tòa nhà ma, ánh mắt dường như hơi ngây dại, bộ dạng trông thật đáng sợ.

Xuân Vũ chọc chọc ngón tay trở vào bạn, Thanh U chỉ hơi nhích người, và lắc lắc đầu: "Xuân Vũ! Cậu đã vào đó bao giờ chưa?"

"Tớ đâu dám vào tòa nhà ma? Các chị khóa trên vẫn nói trường ta có một tòa nhà có ma, hơn chục năm trước vốn là khu lớp học, về sau có người chết ở đây. Rồi lan truyền tin đồn nơi này thường có ma, vì thế nhà trường bèn khóa lại, cấm học trò bước vào. Hồi học năm thứ hai, tớ đã cùng mấy bạn nam vào đây, nhưng chỉ nhìn thoáng rồi ù té chạy ra..."

Thanh U hình như không mấy chú ý nghe, cô nói cứ như không: "Tớ đã từng vào!"

"Hả?" Xuân Vũ khê kêu lên, cô nhìn lên cửa sổ tầng trên tòa nhà. "Cậu đã vào à? Trong đó ra sao?"

Thanh U bỗng từ từ ngoảnh sang, vẻ mặt căng cứng, không còn nét dịu hiền của một nữ sinh. Cô nhìn Xuân Vũ, nhưng không trả lời. Rồi cô ngoảnh nhìn lên cửa sổ tầng hai của tòa nhà ma.

Trời mỗi lúc một lạnh, sắc trời cũng sẫm hơn, tòa nhà ma trước mặt hình như cũng lan tỏa một làn khí âm u khiến Xuân Vũ sồn gai ốc. Từ sau khi sự kiện ở thôn hẻo lánh kết thúc, đây là lần đầu tiên Xuân Vũ lại cảm thấy sợ hãi thật sự. Cô vội nói: "Cậu định bảo tớ cùng đến đây để làm gì? Nếu không vào thì mau về thôi!"

Không đợi Thanh U kịp trả lời thì máy di động đeo trước ngực cô đã "tít tít". Lại một tin nhắn.

Cô cúi xuống nhìn, hơi run run và gật đầu. Rồi cô mở ví lấy ra chiếc máy ảnh kỹ thuật số SONY đưa cho Xuân Vũ, nói: "Cậu chụp cho tớ đi!"

Xuân Vũ cầm chiếc máy ảnh xinh xắn, cô hơi lúng túng: "Chụp ở đây à?"

"Ừ!" Thanh U đứng ngay trước tòa nhà ma, nhìn về phía Xuân Vũ, nói: "Cậu chụp, lấy cả tòa nhà này cho tớ!"

Xuân Vũ cảm thấy bản khoắn thấp thỏm, lùi lại vài bước. Cô nhìn tòa nhà sau lưng Thanh U vẫn bị đồn đại là có ma, lại nhìn lên bầu trời đang dần xám lại, nâng máy ảnh lên một cách vô thức.

Lùi mãi đến chân tường, ống kính mới có thể lấy được toàn cảnh tòa nhà ma. Cửa sổ tầng hai và tầng ba đều thấy rất rõ, chỉ có nền trời thì quá sẫm. Xuân Vũ tỷ mỉ điều chỉnh máy ảnh. Trong ống kính, Thanh U với khuôn mặt vô cảm, trang phục màu đen, chiếc di động màu đỏ tươi đeo trước ngực, phía sau là tòa nhà âm u; toàn bộ khung cảnh hiện rõ những sắc màu trái ngược. Trước đây hề chụp ảnh thì Thanh U thường thể hiện đủ loại POSE, với nụ cười ngây thơ trong sáng, rạng rỡ, khiến nhiều chàng sinh viên ngỡ ngàng, mong tiếp cận cô.

Không hiểu sao Xuân Vũ bỗng thấy tim đập thành thịch, hình như có cái gì lạ lùng quanh quẩn ở bên; nhưng hình trong ống kính vẫn rất bình thường. Thanh U vẫn thản nhiên đứng trước tòa nhà ma.

Sau vài giây do dự, cô đã bấm máy.

Trong một thoáng dừng lại, Xuân Vũ cảm thấy có cái gì đó bay vào mắt mình.

Cô vội hạ máy xuống, ra sức dụi mắt. Nhưng dường như lại chẳng có gì cả. Cô thở phào như vừa trút được gánh nặng, đưa máy ảnh cho Thanh U, lắc đầu: "Chụp rồi. Chúng ta về được chưa?"

Thanh U không đáp, cô lại quay nhìn tòa nhà ma, nhưng hình như chẳng nhận thấy điều gì khác lạ. Cô quay về, bước đến bên Xuân Vũ, nói: "Cảm ơn! Tớ sẽ không quên cậu đâu!"

Câu nói của bạn khiến Xuân Vũ cảm thấy rất mất tự nhiên. Giữa các bạn thân, thường không nói như thế này. Cô nhìn lại tòa nhà ma lần cuối, nhắm mắt lè lưỡi, rồi kéo Thanh U cùng bước ra khỏi khu nhà.

Tránh xa khu nhà "phải gió" này, Xuân Vũ có thể thở mạnh được rồi. Cô dè dặt hỏi bạn: "Mấy hôm nay sao cậu cứ như biến thành ai khác, nói năng cũng là lạ?"

Nhưng Thanh U không trả lời. Chỉ có chiếc di động màu đỏ thắm đeo trước ngực đung đưa tung tăng theo nhịp chân của cô, hình như nó đã trả lời thay cho chủ nhân rồi.

Trời đã tối hẳn.

Hai bạn nữ ở cùng phòng với Xuân Vũ - Thanh U là Hứa Văn Nhã và Nam Tiểu Cẩm cũng đã trở về. Cả hai đều không thuộc nhóm các cô gái xinh tươi nổi bật, nhưng trông cũng được; chỉ vì ở bên Xuân Vũ đầy hấp dẫn, nên họ có vẻ như bị lu mờ.

Văn Nhã hơi còm, nét mặt vẫn còn nét "côm non", tối tối đi lại ngoài hành lang trông cứ như một bóng ma Hobbit trong "Chúa Tể của những chiếc nhẫn". Vừa về đến phòng đã ngồi thu lu trên tầng dưới chiếc giường tầng đối diện với giường Xuân Vũ, rồi mãi mê nhận tin nhắn di động, tiếng tí tít không ngớt, inh cả tai.

Thanh U thì đang vui đầu đọc sách gì không biết, Xuân Vũ kéo tay Tiểu Cẩm tò mò hỏi: "Hai cậu

vừa đi đâu đấy?"

Tiểu Cầm nháy nháy mắt, cố làm ra vẻ bí hiểm: "Đi ngắm các anh điển trai!"

"Vớ vẩn!" Đây cũng là điểm Xuân Vũ không thật giống các nữ sinh khác: cô thường lơ ngơ đối với những chuyện như thế này, dù cô luôn là một người đẹp khiến nhiều chàng sinh viên yêu vụng nhớ thắm.

"Bạn có biết ai đẹp trai nhất trường ta không?"

"Thì có liên quan gì đến tớ?" Xuân Vũ nhún vai, và lại càng tỏ ra hồ hững.

"Thầy Cao Huyền, ở khoa Mỹ Thuật." Tiểu Cầm tủm tỉm cười. Tiểu Cầm vóc người cao gầy, tuy nam giới thường ưa các cô em có thân hình mảnh mai nhưng Tiểu Cầm lại quá "mong manh", nên các chàng sinh viên thường hay "lui bước".

"Thôi nào! Tớ không biết ai ở khoa Mỹ Thuật, cũng chưa từng nghe nói thầy Cao Huyền nào hết!"

"Nhưng hôm nay mình đã nhìn thấy thầy ấy. Khoa Mỹ Thuật mở triển lãm tranh, mình và Văn Nhã đã chạy đến xem, và cũng đã nhìn thấy thầy Huyền mà các nữ sinh vẫn kháo nhau. Tiếng đồn không ngoa, thầy Huyền điển trai hết cỡ đấy!"

Tiểu Cầm trầm trồ, cứ như là nhìn thấy thần tượng siêu sao ca nhạc, khiến Xuân Vũ thấy hơi buồn cười. Khi Tiểu Cầm đang liên tưởng kể về chuyện nhìn thấy các chàng trai bắt mắt, thì Thanh U đứng lên bật máy tính, nhập ảnh đã chụp ở máy tính kỹ thuật số vào máy tính.

Xuân Vũ bước lại đứng bên, xem Thanh U mở bức ảnh mới chụp chiều nay.

Bức ảnh Thanh U đứng trước tòa nhà ma.

Hệt như khuôn hình cô đã bấm máy lúc đó: gồm toàn bộ tòa nhà, Thanh U về mặt vô cảm đứng phía trước, quần áo màu đen, di động màu đỏ, bầu trời và quang cảnh thì xám xịt. Toàn bộ bức ảnh có một vẻ rất kỳ quái.

Thanh U lạnh lùng nhìn mình trong bức ảnh, cô bỗng hơi run run, rồi vội nhấp chuột, phóng bức ảnh ra to hơn.

"Cửa sổ tầng hai!"

Xuân Vũ không nén nổi, kêu lên thất thanh. Cô và Thanh U đều nhìn thấy - trong bức ảnh, có một bóng đen đứng phía sau cửa sổ thứ tư, tính từ bên phải.

Thật không thể tưởng tượng nổi!

Thanh U mở to mắt, cô lại phóng bức ảnh to gấp đôi, rồi tách ô cửa sổ tầng hai ấy ra riêng để đọc; nó đã chiếm đến gần nửa màn hình. Đã phóng to đến thế này, thì ảnh hơi mờ, nhưng rõ ràng là trong ô cửa sổ tầng hai có một bóng người, nhìn áng chừng vóc dáng cùng với mái tóc dài, thì đó là một phụ nữ trẻ tuổi.

Chỉ hiềm, không thể nhìn rõ mặt.

Cô gái trong ảnh bị bóng tối che phủ, chỉ nhìn thấy những đường nét đại thể; dù chỉnh đến độ nét cao

nhất, ô cửa sổ tầng hai trông vẫn cứ mơ hồ như thế. Cũng dễ hiểu thôi, vì nó chỉ là một diện tích rất nhỏ trong cả bức ảnh; có thể nhận ra một bóng phụ nữ ở đó đã là quá tốt rồi.

Thanh U lại chỉnh bức ảnh trở về kích cỡ thông thường. Vẫn là cô đứng trước tòa nhà ba tầng mà bấy lâu nay đồn đại là có ma. Phía sau cửa sổ thứ tư, tầng hai, tính từ bên phải, có một bóng đen mờ ảo. Xuân Vũ chột nghĩ, người phụ nữ đứng ở cửa sổ tầng hai ấy đang nhìn xuống Thanh U, hay là đang nhìn mình tay cầm máy ảnh?

Nghĩ đến đây, cô rất căng thẳng, nói: "Sao lại có bóng người này nhỉ? Mình nhớ rằng lúc chụp, chỉ có một mình cậu chứ không có ai khác!"

Thanh U gật đầu: "Phải! Mình cũng đã quan sát các ô cửa sổ tòa nhà ma, đều không có gì hết."

"Nhưng nó đã bị nhà trường đóng chặt hơn chục năm nay, trong đó không thể có người."

Xuân Vũ không dám nhìn lại bức ảnh nữa, cô và Thanh U cùng nhìn nhau, không sao giải thích nổi tại sao lại chụp ra cái bóng đen ấy, điều này dường như vượt quá khả năng hiểu biết của hai cô.

"Nếu không phải người, thì đó là ma!"

Câu nói bất chợt vang lên khiến Xuân Vũ và Thanh U đều giật mình. Thì ra Tiểu Cẩm đã đứng sau lưng họ nhìn bức ảnh, thản nhiên bình luận.

"Hôm nay hai người đã đến toà nhà ma à?" Ngay Văn Nhã cũng từ trên giường tụt xuống, ghé khuôn mặt như trẻ con ngây thơ đáng mến nhòm vào màn hình vi tính.

Vẻ mặt Thanh U càng đăm chiêu, cô bực bội tắt máy tính, rồi lại lên giường vùi đầu đọc sách.

Xuân Vũ đưa mắt ra hiệu cho Tiểu Cẩm và Văn Nhã đừng "kích thích" Thanh U nữa. Rồi cô lén nhìn bìa cuốn sách trong tay Thanh U. Đó là cuốn "Tiếng nói của vạn vật trong tháng mưa", bản dịch tiếng Trung Quốc, nguyên bản tiếng Nhật, na ná như "Liêu Trai Chí Dị"; tác giả người Nhật tên là Ueda Akinari sống vào thời đại Edo.

Sao Thanh U lại đọc thứ sách này? Cô còn nhớ ngày trước Thanh U rất sợ đọc các loại truyện kiểu ấy.

Lúc này cả phòng trở nên yên tĩnh hẳn, Xuân Vũ đứng nhìn ra ngoài cửa sổ. Màn đêm nặng nề ngoài kia có bao con gió lạnh đang rú rít, khiến trong phòng cũng trở nên giá buốt hơn.

Nửa đêm, phòng đã tắt đèn.

Xuân Vũ vốn đã bị cảm nhẹ, cô cố co chăn đắp cho thật khít thật chặt. Khu ký túc xá nữ sinh này đã có vài chục năm tuổi, các phòng đều không có hệ thống dẫn khí nóng sưởi ấm, hàng năm khi mùa đông đến, các nữ sinh không ngớt thăm nguyên rửa. Nằm co ro trong chăn, Xuân Vũ nhớ lại lúc này đi tắm nước không đủ nóng, nên bây giờ đôi chân vẫn còn buốt giá. Cô đành xoa chân cho ấm lên vậy.

Xuân Vũ đã ngủ trên giường tầng hai này hơn ba năm, đêm đêm, các mùi đặc trưng của phòng nữ sinh cứ như chui vào tận mũi cô. Nghĩ rằng chỉ còn nửa năm nữa sẽ rời nơi đây, cô thấy không nỡ già

từ cái mùi quen thuộc này. Xuân Vũ có giác quan hết sức nhạy bén, ngay giấc ngủ cũng không quá sâu, mỗi lần đang chìm Thanh U nhồm dậy, đều khiến cô nằm giường tầng trên tỉnh giấc. Tuy nhắm mắt nhưng Xuân Vũ vẫn cảm thấy rõ chiếc giường khê rung rung, sau đó là tiếng bước chân Thanh U rón rén đi ra ngoài. Cô lặng lẽ nằm đợi Thanh U trở vào, bóng tối trong phòng dường như chỉ là ảo giác, bình minh kéo đến bên ngoài cửa sổ rất nhanh. Cứ thế, cô lại thiu thiu ngủ tiếp cho đến lần sau lại bị tiếng động đánh thức.

Bây giờ, đã lại có tiếng động.

Xuân Vũ vốn đã lơ mơ ngủ, bỗng cảm thấy ngay phía dưới có cái gì đó động dậy, như là bị chọc một cái. Cô bắt giấc sờ sờ cái chăn. Và dường như cả cái giường đều lay động.

Cô cảm nhận Thanh U đã ra khỏi giường, đứng giữa căn phòng. Cô chờ đợi tiếng mở cửa, chắc Thanh U lại muốn ra toa-lét?

Nhưng cô đợi đến vài phút mà vẫn không nghe thấy tiếng mở cửa.

Thanh U đang làm gì thế nhỉ?

Đang chui trong chăn kín bung, Xuân Vũ không nén nổi nữa. Tựa như hồi bé ngồi trong lòng mẹ nghe kể chuyện, cô mở to mắt ra. Căn phòng tối om, cửa sổ cũng không chút ánh sáng mờ mờ. Tất cả cứ như chìm trong nghĩa địa.

Bỗng cô nghe thấy tiếng bước chân.

Bước chân của Thanh U. Cô ấy đang đi đi lại lại trong phòng, và hình như còn có nhịp điệu rất kỳ lạ nữa. Tim Xuân Vũ bỗng đập dữ dội, Thanh U chưa từng có thói quen đi dạo trong phòng. Cô lặng lẽ nhòm người dậy, bật đèn ở đầu giường.

Ánh đèn diu diu chiếu sáng khuôn mặt Xuân Vũ, và cũng chiếu rõ Thanh U đang ở giữa căn phòng: Thanh U mặc chiếc váy ngủ màu trắng, buông chùng gần như sát đất, bộ tóc vốn được chải gọn ghẽ lúc này buông xõa trên vai, trông cô cứ như một âm linh đang bồng bênh trôi.

Lạ hơn nữa là Thanh U đang quay tròn lưót đi.

Xuân Vũ dường như không tin ở mắt mình nữa, nhưng tất cả đang ở trước mắt đều là sự thật. Thanh U đang lượn vòng trong khoảng trống giữa căn phòng, tiếng chân bước có tiết tấu hẫ hoi. Thanh U lưót theo hướng ngược chiều kim đồng hồ không nhanh không chậm, tư thế rất vững, hình như cô đang có nghĩa vụ hoàn thành một thứ nghi thức nào đó.

Ánh sáng yếu ớt từ giường tầng hai rọi vào khuôn mặt Thanh U, không thể chiếu khắp gian phòng, khung cảnh tựa như một sân khấu mờ tối với chùm tia sáng hắt vào nữ diễn viên chính, khiến Thanh U đang lượn vòng có một nét quái dị. Sắc mặt cô vẫn vô cảm như lúc chiều chụp ảnh, nhưng vẻ bình thản này càng khiến Xuân Vũ cảm thấy sợ hãi.

Tiểu Cầm ở giường đối diện bỗng nhồm dậy, Tiểu Cầm cũng đã bị thức giấc, cô đưa tay lên dụi mắt, thấy Thanh U đang lượn vòng, cô lập tức kêu lên: "Cậu đang làm gì thế?"

Nhưng Thanh U cứ như không hề nghe thấy, vẫn tiếp tục xoay vòng tròn. Xuân Vũ áng chùng Thanh U đã lượn đến bốn năm chục vòng rồi.

Văn Nhã nằm tầng dưới Tiểu Cầm cũng tỉnh dậy, thò đầu ra khỏi giường, suýt nữa thì chạm vào Thanh U. Văn Nhã sợ quá thét lên, lại co vào trong chăn, lắp bắp: "Thanh U bị trúng tà hay sao thế?" "Đừng nói bừa!"

Xuân Vũ đã ra khỏi giường, xuống sàn, huơ huơ tay trước mặt Thanh U, nhưng dường như cô không nhìn thấy, vẫn tiếp tục lượn vòng. Không nén nổi nữa, Xuân Vũ đứng chắn ngay trước mặt Thanh U. Thanh U va phải Xuân Vũ, bấy giờ mới chịu dừng lại.

Bộ váy ngủ màu trắng hơi rung rung, Thanh U cúi đầu, mái tóc đen rủ che kín khuôn mặt, trông chẳng khác nào một Sadako.

Xuân Vũ tuy đã liên tưởng đến một điều rất đáng sợ nhưng cô vẫn ôm lấy Thanh U, lay thật mạnh để thức tỉnh bạn.

Tiểu Cầm và Văn Nhã cũng bước lại cùng đánh thức Thanh U.

Thanh U bỗng từ từ ngẩng đầu, tóc một bên mặt rẽ ra, một con mắt đang lạnh lùng nhìn chằm chằm vào Xuân Vũ. Xuân Vũ chưa bao giờ nhìn thấy một ánh mắt đáng sợ như thế. Nhưng sự việc tiếp theo còn đáng sợ hơn.

Thanh U mấp máy đôi môi, và buông ra một câu - "Cậu có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?" Trong khoảnh khắc, cả phòng im phăng phắc.

Bởi vì đây là một câu hỏi chết người, không ai lần tránh được.

Trong đêm đông giá lạnh, Xuân Vũ cảm thấy câu nói này của Thanh U đã hằn rất sâu trong óc mình. Tiểu Cầm và Văn Nhã cũng kinh ngạc đờ đẫn đứng nhìn Thanh U, cứng lưỡi. Đôi môi Thanh U khê nhích nhích, ánh mắt dần hiền hòa trở lại; hình như có một cái gì đó rời khỏi Thanh U và bay đi.

Xuân Vũ lập tức đỡ lấy Thanh U, chỉ cảm thấy toàn thân bạn lạnh toát.

Ánh mắt Thanh U đã trở lại bình thường, thản nhiên nhìn ba người bạn đang đứng quanh, tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra. Cô vuốt vuốt mớ tóc trước trán, nói: "Các cậu sao vậy? Nhìn tớ, cứ như nhìn con ma ấy thế?"

"Lại còn hỏi à? Vừa rồi cậu khiến bọn mình sợ chết khiếp!"

Văn Nhã trả lời, đôi mắt tinh nhanh của cô đầy sự nghi hoặc.

"Vừa nãy tớ làm sao?" Hình như Thanh U đã thấy thật sự sợ hãi.

Tiểu Cầm - cô gái cao và gầy - cầm tay Thanh U, nói: "Cậu không biết là lúc nãy cậu từng đi lượn vòng quanh và nói rất kỳ quặc, cứ như mù phù thủy ấy!"

"Phù thủy?" Thanh U lắc đầu, rồi trở về giường của mình. "Tớ hoàn toàn không nhớ gì hết."

Xuân Vũ nói: "Thanh U hãy ngủ đi. Có lẽ tại ban ngày cậu bị mệt quá..."

Thanh U gật đầu, ngoan ngoãn như một đứa trẻ, cô lại chui vào chăn.

Xuân Vũ lại nói với hai bạn: "Hai cậu cũng đi ngủ đi, đừng để ý đến chuyện vừa rồi nữa."

"Nhưng thật kỳ lạ quá." Văn Nhã tặc tặc lưỡi. "Sao lại không nhớ gì? Chẳng lẽ cậu ấy vừa bị mộng du?"

"Đừng nói thế! Thanh U chưa từng mắc chứng mộng du bao giờ."

Xuân Vũ ngăn không cho hai bạn nói thêm gì nữa. Ở với nhau đã hơn ba năm, cô rất hiểu Thanh U ban đêm chỉ dậy đi toa-let, còn giấc ngủ vẫn rất bình thường.

Tiểu Cầm rất biết điều, cô kéo Văn Nhã. Cả hai về giường của mình.

Một cơn gió lạnh tràn vào qua cửa sổ, khiến Xuân Vũ nhớ ra mình vẫn chỉ mặc áo ngủ, cô vội lên giường chui ngay vào chăn, mong sao có thể ngủ ngay.

Nhưng cô đã trằn trọc suốt đêm, nơm nớp về Thanh U ở giường tầng dưới. Nhưng Thanh U lại ngủ say như chết, không động tĩnh gì, khiến Xuân Vũ thức trắng đêm vô ích.

Thực ra thì cô vẫn đang mãi nghĩ về câu hỏi của Thanh U.

Địa ngục tầng thứ 19 là gì?

Ngày hôm sau.

Thanh U dường như đã trở lại bình thường, quên hẳn mọi việc xảy ra đêm qua. Xuân Vũ cũng không nhắc lại nữa, nhưng bên tai cô vẫn vang lên câu hỏi đêm qua của Thanh U; nó cứ như một câu thần chú không ngớt tái hiện khiến cô rối bời tâm trí. Buổi chiều, họ phải làm bài thi, Xuân Vũ đến phòng thi thì không thấy bóng dáng Thanh U đâu cả. Cô vội gọi di động cho Thanh U nhưng mãi vẫn không liên lạc được. Lúc này giáo viên đã phát đề thi.

Với Xuân Vũ, đề thi rất đơn giản; với các bạn khác, có thể lại là rất khó. Cô nhận thấy một bạn nam ngồi bàn phía trên lấy di động ra gửi tin nhận tin tới tấp. Cô cười thầm. Tuy nội quy đã cấm dùng máy di động lúc làm bài, nhưng ai cũng biết những chuyện như thế này vẫn thường xảy ra. So với mọi ngày trên giảng đường luôn nghe thấy các tín hiệu nhắn tin, thì hôm nay vẫn là yên tĩnh hơn nhiều.

Xuân Vũ lên nộp bài sớm nhất.

Có lẽ sự việc ở thôn hẻo lánh vẫn còn dư âm, cho nên, khi cô lên nộp bài, có vô số ánh mắt khác thường đang đổ dồn về phía cô. Có vài bạn nữ còn thì thầm nhỏ to, cứ như Xuân Vũ chẳng phải là người trần gian nữa!

Cũng may, vì nửa năm qua cô đã quen với những ánh mắt như thế rồi, nên cô chỉ hơi cúi đầu bước ra khỏi phòng thi.

Cô rảo bước về ngay ký túc xá, thì thấy Thanh U vẫn ngồi trên giường, tay cầm di động, soạn tin nhắn. Thanh U hết sức chăm chú, cứ như đang làm bài thi gửi cho một nơi khác vậy! Xuân Vũ hỏi tại sao không ra làm bài thi, thì Thanh U chỉ nói quấy quá là hơi bị mệt, vài hôm nữa sẽ thi lại vậy. Không nén nổi nữa, Xuân Vũ ngồi xuống bên cạnh, hỏi luôn: "Mấy hôm nay cậu sao thế? Cứ như đã

biến thành người khác?"

"Minh thấy mình chẳng thay đổi gì hết!" Thanh U quàng máy di động vào cổ.

"Không! Cậu đã khác hẳn rồi!" Nhớ lại mọi việc xảy ra mấy hôm nay, cùng những tiếng "tít tít" nhắn tin cứ như hối thúc, Xuân Vũ vẫn còn thấy hồi hộp. "Từ chục ngày nay cậu cứ nhắn tin nhận tin bất kể ngày đêm, tớ cứ tưởng cậu mới có bạn trai, nhưng xem ra tớ đã nhầm rồi!"

"Minh không cần cậu bận tâm làm gì!" Thanh U thản nhiên gạt tay Xuân Vũ, rồi chạy ra khỏi phòng.

Cả căn phòng chỉ còn lại một mình Xuân Vũ. Cô nghĩ, có lẽ mình đã mất đi người bạn thân cuối cùng rồi. Cô thẫn thờ nhìn qua cửa sổ ngắm cảnh bên ngoài cho đến lúc màn đêm buông xuống.

Nhưng rồi, sau giờ cơm tối vẫn không thấy Thanh U trở về, cô đã vài lần gọi điện mà vẫn không thể liên lạc được. Cô định đi tìm bạn, nhưng cả khu trường rộng lớn thế này, biết đi đâu để tìm? Thanh U đã ra ngoài trường cũng nên? Đã có bạn trai thật rồi chẳng?

Xuân Vũ cứ đi đi lại lại trong phòng hồi lâu, thế rồi bất giác cũng đi vòng quanh giống như đêm qua Thanh U đã đi, cô bỗng phát hoảng giật mình, vội ngồi ngay xuống ghế.

Mười giờ tối, Tiểu Cẩm và Văn Nhã đã về. Cả hai nói là vừa đi xem triển lãm tranh. Thực ra là vì muốn đi xem mặt anh chàng được coi là điển trai kia đó thôi!

Tiểu Cẩm chẳng thấy ngạc nhiên vì Thanh U đi vắng, bởi tối tối cô đã thường xuyên không về phòng. Tiểu Cẩm còn cười cười đầy ngụ ý, nói: "Hay là Thanh U đã có anh nào rồi? Chúng ta chẳng nên làm phiền chuyện vui của bạn!"

Xuân Vũ lừ mắt nhìn Tiểu Cẩm, thực ra cô chẳng còn tâm trí nào nói chuyện với các bạn, chưa đến 11 giờ cô đã nằm ngủ.

Nhưng nào có ngủ được?

Cứ thế, đã quá nửa đêm. Căn phòng tối om, im ắng đến ngạt thở. Xuân Vũ nằm trong chăn nhưng tai vẫn lắng nghe mọi động tĩnh. Cô rất mong có thể nghe thấy các tiếng động khi Thanh U vào phòng, tiếng bước chân rất êm, tiếng giường và đệm rung rung nhẹ...

Ba giờ sáng, Thanh U vẫn chưa về.

Xuân Vũ không chịu nổi nữa. Khi cô đang chập chờn sắp ngủ thì bỗng nghe thấy tiếng "tít tít" nhắn tin ở di động của mình.

Xuân Vũ dùng chiếc máy Samsung có chức năng chụp ảnh, cô phải dùng ba tháng tiền công đi làm thêm mới mua được nó. Khi mới mua về, đã khiến không ít các bạn phải trầm trồ ghen tỵ. Xuân Vũ cầm máy đang đặt ở đầu giường. Thì ra là tin nhắn của Thanh U.

Mẫu tin của Thanh U rất sát với thực tế, chỉ vắn vện ba chữ:

"Cứu tớ với!"

Xuân Vũ chợt cảm thấy ngực mình như bị đâm nhói. Cô ngồi bật dậy, nhìn ba chữ trên màn hình.

"Cứu tớ với?!"

Cô thầm nhẩm lại một lượt, bên tai dường như thực sự văng vẳng giọng nói quen thuộc của Thanh U...

Thanh U gặp chuyện chẳng lành hay sao?

Cô vội bấm máy gọi điện cho Thanh U. Máy của Thanh U cứ reo chuông hoài nhưng chủ nhân không nghe máy.

"Thanh U, tớ sẽ ra cứu cậu." Xuân Vũ thầm nói với mình. Cô trèo xuống giường, bật đèn trong phòng, và gọi cả Tiểu Cẩm, Văn Nhã dậy.

Cả hai đang say giấc nồng bị gọi dậy, đều ngơ ngác. Xuân Vũ đưa cho hai bạn xem tin nhắn vừa rời của Thanh U, Tiểu Cẩm bấy giờ mới hiểu ra, chớp chớp mắt, nói: "Có gì mà nhón nhác lên? Bạn ấy chỉ đùa với cậu cũng nên?"

"Không! Thanh U không quen như thế đâu, cậu ấy không thể nói dối tớ!"

"Nhưng chính cậu nói là mấy hôm nay Thanh U đã thay đổi kia mà?"

"Lỡ cậu ấy cầu cứu thật thì sao? Biết đâu, nửa đêm gặp phải kẻ xấu, là thân con gái thì tự vệ sao được?"

Văn Nhã vừa mặc áo vừa nói: "Đêm hôm khuya khoắt thế này, biết tìm cậu ấy ở đâu?"

Nhưng Xuân Vũ đã quyết ý, cô nhanh chóng mặc thêm áo rồi chạy ra khỏi phòng.

Gió lạnh đang thốc qua hành lang. Giữa đêm đông âm u, Xuân Vũ vẫn lạnh run, mặc dù cô đã mặc thêm chiếc áo khoác khá dày. Kể từ sau sự kiện ở thôn hẻo lánh, cô trở nên rất sợ bóng tối, không dám đi đêm một mình. Nhưng lúc này Xuân Vũ không hề thấy sợ hãi, vì cô hiểu rằng Thanh U đang kêu gọi cô.

Xuân Vũ đến gặp thầy giáo trực ban, kể về tình hình Thanh U có thể đã gặp chuyện không may.

Nhưng ông ta lại bán tín bán nghi, vì lâu nay đám sinh viên thường bày ra bao trò tình quái khiến không ít giáo viên phải chóng mặt ù tai.

Thầy giáo an ủi Xuân Vũ, dặn cô đừng quá lo lắng; giả sử phải trình báo mất tích thì cũng phải sau 24 giờ vắng bóng đương sự. Vả lại, đang đêm hôm, cũng không thể tập hợp được người. Ông nói sẽ có biện pháp để tìm Thanh U, và khuyên Xuân Vũ hãy trở về mà ngủ đi.

Hết cách. Xuân Vũ đành về phòng vậy. Tiểu Cẩm và Văn Nhã đều ngủ lại rồi. Xuân Vũ thì không thể ngủ nữa, cô ngồi trên giường, tâm trí rối bời không biết nên làm gì đây?

Cô nhìn các đồ dùng của Thanh U, thấy chiếc ví đầm vẫn để lại. Đúng thế, chiều nay lúc Thanh U ra khỏi phòng, chỉ đeo trên cổ chiếc di động chứ không cầm theo thứ gì khác. Nếu không đem theo ví thì không thể đi xa khỏi trường, vì có thể là trong người không có tiền.

Vậy thì Thanh U đang ở đâu đó trong trường.

Nhưng liệu có thể là chỗ nào?

Cô nhớ lại mọi hành động khác thường của Thanh U hơn chục ngày qua: ngoài chuyện rất hay nhận

tin nhắn tin, thì chiều qua Thanh U rủ cô đến tòa nhà ma, chụp ảnh ở đó, rồi phát hiện ra một bóng đen bí hiểm...

Toà nhà ma?

Hay là chiều nay Thanh U lại đến tòa nhà ma? Xuân Vũ không dám nghĩ tiếp nữa. Nhưng ngoài nơi ấy ra, liệu bạn ấy có thể đi đâu?

Một sự thôi thúc kỳ lạ gì đó bỗng dâng trào, Xuân Vũ thấy mình hết sức can đảm, giống như cách đây nửa năm trong chuyến lữ hành như một cơn ác mộng đi đến cái thôn hẻo lánh kia. Sự thôi thúc khiến Xuân Vũ lập tức quyết định phải đến ngay tòa nhà ma để tìm Thanh U.

Không thể để đến mai. Phải đi ngay. Thanh U đang cầu cứu mình, coi chừng, nếu muộn quá thì không kịp mất!

Cô mở tủ tìm chiếc đèn pin mà cô đã dùng nó trong chuyến đi thôn vắng hời hợt. Cứ ngỡ đã vớt đi rồi, thì ra nó vẫn nằm im ở đây. Cô choàng thêm chiếc khăn lên đầu, che gần kín khuôn mặt, cầm đèn pin chạy ra khỏi phòng.

Không nên lại đến gặp thầy giáo trực ban, vì nhà trường đã cấm sinh viên bước vào tòa nhà ma. Đến nói chuyện, thì khác nào tự chui đầu vào rọ? Cô đành liều lĩnh lủi ra khỏi ký túc xá, bước đi trong đêm.

Hơn ba giờ sáng, gió bắc mặc sức tung hoành. Xuân Vũ thấy mình can đảm hết như cách đây nửa năm. Ánh đèn đường trong trường chiếu rọi, cô chạy chầm chậm về hướng có tòa nhà ma. Cũng giống như hôm qua, Xuân Vũ rẽ vào ngách hẹp bên cạnh, rồi đến trước tòa nhà.

Gió rét căm căm. Không thể nhìn rõ tòa nhà, ánh đèn pin lia vào hầu như chẳng trợ giúp được gì. Cô nói lỏng cái khăn trùm trên mặt, thở hít thật mạnh. Hình như lưng cô nhom nhóp mồ hôi.

Tuy nhiên, Xuân Vũ ngửi thấy một thứ mùi là lạ trong gió, khiến cô bất giác dần bước tiến lên mấy bước. Chỗ này là vị trí Thanh U đứng để chụp ảnh chiều hôm qua.

Cô nhìn lên cửa sổ tầng hai, thì thấy ở một ô cửa sổ có ánh sáng lờ mờ.

Tim Xuân Vũ như muốn nhảy bật ra rồi. Vì cô nhận ra nơi có ánh sáng đó là ở cửa sổ thứ tư, tính từ bên phải.

Và, bóng người bí hiểm xuất hiện trong bức ảnh kia cũng đang xuất hiện ở cửa sổ này.

Ô cửa sổ thứ tư, bên phải, tầng hai. Trong căn phòng đó có cái gì vậy?

Chẳng lẽ đây là nhà ma thật? Một khu nhà đã bị niêm phong hơn chục năm nay, bỗng đang đêm có ánh sáng. Chuyện chỉ có ở trong các bộ phim kinh dị, nay đang hiển hiện ngay trước mắt Xuân Vũ!

Ô cửa sổ lờ mờ ánh sáng. Và bóng người bí hiểm kia. Người phụ nữ ấy là ai?

Sau một lúc do dự, Xuân Vũ vẫn bước về phía trước, tay rọi đèn pin, và thấy cánh cửa chỉ khép hờ.

Lạ thật! Cửa chính của tòa nhà lại hé ra, cứ như là mở sẵn để đón cô bước vào.

Nhưng cô còn nhớ rất rõ ràng chiều qua cửa này vẫn đang khóa chặt kia mà? Vậy ai đã mở khóa?

Nhưng, khỏi cần nghĩ nhiều nữa. Cửa đã mở thì tội gì mình không vào xem sao?

Đám nữ sinh hãy nghe các chuyện đồn đại về nhà ma, ai cũng sờn da gà, nhưng Xuân Vũ - người đã trải qua chuyến đi thôn vắng - thì chuyện này chẳng là gì!

"Không! Đây có là nhà ma gì đâu? Chỉ là tòa nhà bị khóa kín lâu năm mà thôi!"

Cô thảm tự động viên mình, rồi giờ đèn pin, thận trọng bước vào nhà ma.

Đang đêm bước vào nhà ma - chẳng khác nào bước vào ngôi mộ cổ.

Hành lang trước mắt cứ như là mê cung dưới lòng đất, bụi bốc tung lên, dưới ánh đèn, chỉ thấy các đốm trắng lẩn tẩn, tương phản rất mạnh với bóng tối vây quanh. Xuân Vũ đi vòng quanh mấy lượt, thực ra chẳng nhìn thấy gì. Cô càng không dám bước vào các căn phòng, vì cô chợt nhớ đến cảnh cuối cùng trong bộ phim "Dự án phù thủy Blair".

Cầu thang đây rồi. Xuân Vũ hít vào một hơi thật sâu rồi từ từ bước lên tầng hai của nhà ma.

Hành lang tầng hai thì có phần sạch sẽ hơn, cô dựa vào trí nhớ để nhắm tính áng chừng đến căn phòng cô muốn tìm. Cô đi về phía bên phải tòa nhà, cố đếm cho chuẩn.

Có lẽ là phòng này. Cô lại hít một hơi thật sâu. Rồi từ từ đẩy cánh cửa.

Quả nhiên, có một chút ánh sáng yếu ớt.

Cô bỗng cảm thấy kinh hãi thấu tim gan. Thò đầu vào nhìn, thấy đây vốn là một phòng học không rộng, phía trên chiếc bảng đen có một bóng đèn sáng trắng nhờ nhờ, tỏa ra những tia sáng dịu dịu. Ai bật đèn nhỉ?

Xuân Vũ rón rén bước vào, trước hết cô chú ý đến ô cửa sổ. Chiều qua ai đã đứng ở đó? Bỗng cô ngửi thấy một thứ mùi lạ. Cô đi qua từng hàng bàn ghế theo kiểu cũ, hương tới phía có cái mùi đó...

"Thanh U!"

Xuân Vũ không nén được, cô kêu lên. Đúng, Thanh U đang nằm trên nền nhà, vẫn mặc bộ quần áo chiều qua, cô nằm ngửa, vẻ mặt vô cảm, mái tóc dài xõa ra tả tơi trên nền nhà.

Xuân Vũ vội lao đến bên bạn, và nhận ra miệng Thanh U đã rỉ máu. Cái mùi kỳ lạ vừa nãy có lẽ là mùi máu.

Cô đưa tay sờ lên mặt Thanh U và lập tức rụt phắt ngay lại như bị điện giật. Người Thanh U đã lạnh toát.

Một nỗi kinh hãi bỗng chạy suốt thân thể Xuân Vũ, cô run rẩy ngồi sụp xuống sàn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Thanh U. Sự kinh hãi dần biến thành nỗi đau xót.

Thanh U đã chết.

Một sự thật hiển nhiên không còn nghi ngờ gì nữa. Dù Xuân Vũ không tin ở mắt mình thì cũng phải tin ở nỗi đau xót đang dâng lên trong cô. Cô ngẩng nhìn căn phòng học bỏ trống bao năm trời, ngọn đèn phía trên tấm bảng đen vẫn hắt ra ánh sáng yếu ớt, cứ như nó vừa đến từ một thế giới khác - Đây

là nhà ma ư?

Những giọt nước mắt mằn mặn từ từ trào ra. Xuân Vũ cảm thấy con tim mình đã chìm xuống vực sâu không đáy, đôi mắt cô nhòa lệ. Cô chột nhìn xuống ngực Thanh U, chiếc di động NOKIA màu đỏ vẫn đang sáng, hình như vừa rồi lại có tin nhắn mới.

Không rõ sức mạnh từ đâu ra, một cách vô thức, Xuân Vũ cầm di động của Thanh U lên.

Quả nhiên màn hình hiển thị có tin nhắn chưa được đọc.

Đây là tin nhắn cuối cùng mà di động của Thanh U nhận được. Một dòng tiếng Anh.

"GAME OVER"

Một đêm kinh hoàng.

Phải. Thanh U đã chết.

Sau nửa năm trời, Xuân Vũ lại trải qua một nỗi đau vĩnh biệt. Và cũng bắt đầu từ đây cô lại bị cuốn vào một chuỗi những thử nghiệm rùng rợn không sao tưởng tượng nổi.

Tờ mờ sáng, sau khi bất ngờ phát hiện ra thi thể của Thanh U trong tòa nhà ma, Xuân Vũ báo cáo ngay với nhà trường. Thoạt đầu, thầy giáo trực ban vẫn ngờ ngợ không dám tin, nhưng khi chạy đến hiện trường thì ông mới ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Thi thể Thanh U được chuyển ngay đến bệnh viện. Kết luận về nguyên nhân tử vong lại càng khiến người ta thất kinh: các bác sĩ phát hiện thấy lưỡi của Thanh U đã bị cắn đứt rất sâu, máu trào ra chảy vào khí quản, vì thế cô đã bị chết ngạt.

Khả năng duy nhất là Thanh U đã tự sát, vì khám nghiệm vết đứt ở lưỡi cho thấy hoàn toàn khớp với đặc điểm hàm răng của Thanh U. Chỉ có thể là chính Thanh U đã cắn lưỡi.

Tin này khiến mọi người vô cùng sửng sốt. Thật chẳng khác nào "cắn lưỡi tự tử" trong tiểu thuyết võ hiệp, hoặc bị "rút lưỡi" trong các câu chuyện cổ xưa? Nghe nói sự cố này chỉ xảy ra trong một vài cuộc thi đấu thể thao, vận động viên va chạm nhau quá mạnh, vô tình tự cắn phải lưỡi, máu tràn vào làm tắc khí quản rồi tử vong.

Nhưng tại sao phải tự sát bằng cái cách kỳ cục này? Hình như trong thực tế chẳng có vụ việc nào như thế cả. Khi ăn cơm có thể sơ ý cắn vào lưỡi, ai cũng thấy đau buốt tận tim nữa là, sao lại tự cắn đứt lưỡi mình?

Cái chết của Thanh U trở thành một điều bí ẩn.

Xuân Vũ rành rành vô tội, nhưng cũng bị cuốn vào vòng xoáy. Kể từ sáng ngày hôm sau, cô đã bị nhà trường gọi lên nói chuyện vài lần, cô chỉ có thể kể lại tất cả những điều mình biết, nhưng những chuyện đó thật quá ly kì, ngay các thầy giáo vốn rất tin ở cô cũng phải ngờ ngợ.

Để chứng minh cho lời nói của mình, Xuân Vũ bèn mở máy tính trong phòng ký túc xá, trong đó vẫn lưu lại bức ảnh chụp trước cửa tòa nhà ma. Nhưng khi bật máy rồi, cô mới thấy nó bị nhiễm vi-rút nghiêm trọng, không thể chạy được. Một giảng viên máy tính đến kiểm tra, mới biết ổ cứng đã bị vi-

rút phá hủy toàn bộ dữ liệu lưu trong đó, dù đem đi sửa cũng không ăn thua.

Xuân Vũ lại đưa chiếc máy ảnh kỹ thuật số của Thanh U ra, thì ảnh lưu trong đó cũng đã bị xóa mất.

Có lẽ hôm đó sau khi nạp ảnh vào máy tính rồi, Thanh U đã tự xóa đi cũng nên.

Phải chăng ở thế giới xa xăm vô hình có một sức mạnh nào đó đang thao túng vận mệnh của họ?

Xuân Vũ không sao lý giải nổi toàn bộ sự việc. Có lẽ, bức ảnh kỹ thuật số ấy thực ra chỉ là ảo giác của cô, cô chưa từng chụp ra nó?

Không! Rõ ràng là Nam Tiểu Cầm và Hứa Văn Nhã đã nhìn bức ảnh đó! Nhưng hiện giờ cả hai đều đang quá sợ về chuyện Thanh U, không dám tiếp tục ở gian phòng có người chết này nữa. Chẳng rõ hai cô bạn đã lánh đi đâu rồi?

Xuân Vũ đành ngồi nhớ lại về bức ảnh bí hiểm đó. Khung cảnh là tòa nhà u ám, Thanh U đứng phía trước, vẻ mặt vô cảm, bóng người trên khung cửa sổ tầng hai...

Trời ạ! Có vẻ như là một bức ảnh cuối cùng để lại?

Cô cố nhớ lại thật tỉ mỉ. Đúng, rất có vẻ là thế. Khung nền được lựa chọn, cùng vẻ mặt của Thanh U... đều giống hệt bức ảnh treo ở căn phòng truy điệu.

Hay là, Thanh U đã có linh cảm mình sẽ chết, nên mới chạy đến trước tòa nhà ma để chụp bức ảnh cuối cùng để lại? Hay là, vì cô ý để lại một thông tin đặc biệt nào đó trong bức ảnh, ví dụ, bóng đen ở cửa sổ tầng hai?

Xuân Vũ lắc đầu thật mạnh, không muốn nghĩ tiếp nữa. Dù sao bức ảnh ấy cũng không còn nữa. Có điều, tuy Thanh U đã được xác định là tự sát, nhưng Xuân Vũ vẫn bị các thầy và các bạn nghi ngờ.

Cô nghĩ, phen này mình đã thật sự bị rơi vào mê cung không có lối thoát, không thể tìm ra sự thật.

Chiều hôm đó, Xuân Vũ đi cùng thầy giáo đến bệnh viện. Cô muốn được nhìn lại thi thể Thanh U.

Thi thể Thanh U đặt trong buồng lạnh.

Lúc này các vết máu trên môi Thanh U đã được lau sạch, vẻ mặt vẫn bình thản, chỉ nhợt nhạt vì đã không còn sự sống nữa. Những làn hơi lạnh vây quanh Thanh U, trông cứ như cõi tiên trên trời.

Thanh U không còn bất cứ khổ đau nào nữa.

Đăm đăm nhìn Thanh U hồi lâu, Xuân Vũ trào nước mắt. Bên tai cô hình như còn văng vẳng giọng nói của bạn. Cô mong sao tất cả chỉ là một cơn ác mộng, nhưng bao giờ ác mộng mới kết thúc?

Kể từ năm thứ nhất đại học, Thanh U là bạn thân nhất của cô. Các nam sinh vẫn thường ví hai người là hai đóa hoa vàng đẹp nhất khoa. Họ luôn bên nhau như hình với bóng, khiến các bạn nữ phải trầm trồ và cũng ghen tỵ nữa. Hồi đó Thanh U luôn rất ít nói, có nỗi niềm gì cũng luôn giấu kín trong lòng. Hai năm sau đó Thanh U đã cởi mở hơn nhiều, cũng đã thân với vài bạn nam nhưng rồi đều chấm dứt cả.

Vì sự kiện ở thôn hẻo lánh cách đây nửa năm, nên nhiều bạn đã nhìn Xuân Vũ khác đi, hình như cô thật sự là một thứ quái vật chẳng lành. Chỉ có Thanh U vẫn giúp cô nhanh chóng ổn định, trở lại hòa

nhập với sinh hoạt nhà trường như bình thường. Tiểu Cẩm và Văn Nhã được Thanh U động viên, nên cũng vui vẻ "kết nạp" Xuân Vũ về phòng ở.

Thanh U - người bạn duy nhất tin cậy của cô, giờ đây chỉ còn phần xác lặng lẽ nằm đây. Chỉ không rõ cái lưỡi của cậu có còn trong miệng hay không?

Xuân Vũ bỗng quên hết mọi sợ hãi, cô đưa tay vuốt ve cánh tay của Thanh U.

Cánh tay của người chết.

Các ngón tay lạnh giá như băng. Mấy hôm trước Thanh U còn sống vui tươi là thế, họ cùng hít thở bầu không khí trong một căn phòng, ngủ chung một cái giường tầng, gần nhau trong gang tấc, thế mà nay hai người đã ở hai thế giới!

Xuân Vũ cũng không hiểu tại sao mình lại có can đảm thế này. Ngày trước, hễ trong gia đình họ hàng có người già qua đời, cô nào có dám nhìn. Nay cô đang nắm tay Thanh U không chút sợ hãi, những giọt lệ tuôn trào rơi xuống khuôn mặt trắng bệch của Thanh U.

Nhưng, nước mắt âm âm cũng không thể nào đánh thức người đã yên giấc ngàn thu.

Ba ngày sau, Thanh U được đưa đi hỏa táng.

Điều khiến mọi người không ngờ là Xuân Vũ lại không đến dự buổi lễ vĩnh biệt Thanh U. Ai cũng đoán rằng Xuân Vũ không ra tiễn bạn, vì sợ rằng mình đau xót mà khóc than vật vã không hay, cô còn sợ hơn nữa là những ánh mắt soi mói của mọi người đối với cô. Chí ít là trong tiềm thức của nhiều người, có lẽ Xuân Vũ là nhân vật xúi quẩy đã đem lại vận xấu cho Thanh U.

Nhưng chẳng ai biết rằng trong khi Thanh U được đem đi hỏa táng thì Xuân Vũ đã khóc suốt một ngày trời.

Ngày thứ hai sau khi hỏa táng, bà mẹ Thanh U đã đến căn phòng ký túc xá để thu xếp các vật dụng Thanh U để lại. Xuân Vũ ở bên bà, cô chỉ im lặng cúi đầu như một đứa trẻ có lỗi. Bà mẹ cũng không trách cứ gì, vì bà biết Xuân Vũ là bạn rất thân của Thanh U.

Trước đây Xuân Vũ nghe nói Thanh U có một chị gái hơn cô hai tuổi, cũng từng học ở đại học này nhưng đã chết, không rõ vì nguyên nhân gì. Nếu đúng là thế, thì bà mẹ Thanh U đã mất đi hai cô con gái, bà đã phải khổ đau gấp bội.

Nhưng bà mẹ hầu như không nói một câu, hình như bà đã khóc cạn nước mắt; bà chỉ lẳng lặng thu dọn các di vật của Thanh U vào một hộp các-tông lớn, rồi bung ra khỏi khu ký túc xá nữ sinh.

Xuân Vũ cũng theo bà xuống sân. Bà lấy viên phấn vẽ trên sân một cái vòng tròn rồi lấy các di vật trong hộp các-tông ra đặt vào trong đó.

Đã có nhiều nữ sinh đến vây quanh, họ không hiểu là chuyện gì. Bà mẹ châm lửa đốt chiếc váy trắng của Thanh U - đó là chiếc váy ngủ Thanh U đã mặc đêm hôm nọ, rồi lượn vòng quanh trong phòng như bị trúng tà.

Lúc này Xuân Vũ mới hiểu bà định làm gì. Phải đốt các vật dụng mà người đã khuất từng dùng khi

còn sống, gửi xuống âm tào địa phủ thì hồn ma mới có cái mà dùng. Mấy ngàn năm qua, người Trung Quốc vẫn hỏa thiêu các vật dụng của người chết như thế này, Xuân Vũ cũng nhớ rằng người nhà mình ngày trước cũng từng hỏa thiêu quần áo của các cụ già trong họ hàng sau khi chết.

Bà mẹ Thanh U quỳ bên cạnh vòng tròn, lần lượt đốt các loại áo quần của con gái. Kể ra thì, nội quy nhà trường cấm đốt lửa trong trường, nhất là khi thời tiết khô hanh, nhưng không ai dám ra ngăn cản bà. Mọi người đều hiểu nỗi bi thương của bà mẹ.

Các vật dụng đựng trong hộp các-tông sắp bị đốt hết. Tầng thứ một, Xuân Vũ đều rất nhớ: từng bộ áo quần của Thanh U, từng cuốn sách, thậm chí cả các thứ lật vật như thuốc đánh răng và bàn chải của bạn... tất cả đều bị ném vào đám lửa. Vòng phấn hình tròn còn có một "cái cửa" - có lẽ là lối ra để gửi các vật dụng hỏa thiêu xuống âm phủ.

Cuối cùng, chiếc di động màu đỏ của Thanh U cũng bị ném vào lửa, vỏ kim loại bị đốt quần quai nhẵn nhúm.

Nhìn chiếc di động bị đốt bỏ, Xuân Vũ bỗng nhớ tới mẫu tin nhắn cuối cùng...

Phải! Tin nhắn!

Chiếc di động của Thanh U có lẽ ẩn chứa những bí mật quan trọng.

Khi Xuân Vũ hiểu ra thì đã quá muộn, nhiệt độ cao đã khiến các linh kiện bên trong lở lói, bốc mùi khét lẹt.

Không kịp nữa rồi, bộ mạch bên trong đã bị nướng trụi.

Xuân Vũ thờ dãi, thần thờ nhìn chiếc di động biến thành một nhúm phế liệu. Toàn bộ vật dụng của Thanh U để lại trong phòng chỉ còn là một đống rúm ró xen lẫn tro bụi.

Đám lửa hướng tới âm phủ đã tắt.

Đến lúc này, bà mẹ Thanh U mới bật khóc. Một bà mẹ khổ đau, và đầy nghị lực.

Sau khi bà đi rồi, Xuân Vũ vẫn đứng ngây ra đó. Trước mắt cô là một vòng tròn, bên trong là đám nham nhở tro than.

Cô nghĩ ngợi, thể xác con người đã không còn, nếu vẫn để lại trên đời các vật dụng thân thiết với họ như quần áo lót, khăn quàng, thuốc đánh răng... thì chúng vẫn còn mang hơi thở và bóng hình của chủ nhân, hoặc có lẽ là một phần của sinh mệnh chủ nhân. Cho nên phải đốt đi, thì mới thật sự là hỏa táng theo chủ nhân.

Xuân Vũ gật đầu. Chắc chắn là như thế rồi. Vừa nãy khi nhìn quần áo của Thanh U đang cháy, cô có cảm giác như Thanh U ở ngay trước mặt cô, mặc những áo quần đó và cùng cháy với chúng, cùng biến thành tro bụi, rồi bị gió lạnh thổi bay lên không trung cao vời vợi, rồi lên thiên đường hay xuống địa ngục đây?

Buổi tối hôm đó.

Rốt cuộc Văn Nhã cũng đã về phòng, nhưng Tiểu Cẩm thì không rõ còn ẩn náu ở đâu. Xuân Vũ đã

có người để nói chuyện, nhưng Văn Nhã chỉ chán ngán hậm hực nhìn cô, rồi nằm đắp chăn, mở đi động ra chơi trò chơi, không thiết nói chuyện với Xuân Vũ.

Xuân Vũ cũng đành chịu vậy, cô lại nhìn cái giường tầng dưới vốn thuộc về Thanh U. Trống trơn không còn gì nữa, ngay đệm trải giường cũng đã bị đốt, người đi, giường bỏ trống. Bầu không khí trong phòng bức bối đến ngạt thở, hai cô sinh viên vẫn làm căng với nhau, rồi tắt đèn, đi ngủ.

Nghĩ đến tầng dưới đang bỏ trống, Xuân Vũ không sao ngủ được. Hình như tầng dưới không có người ngủ thì người tầng trên cũng ngủ không yên. Cả chiếc giường, trên nặng dưới nhẹ, cứ rung rung chao đi. Thực ra đó chỉ là do Xuân Vũ tưởng tượng, nhưng vì cô đã quen ngủ tầng trên, Thanh U tầng dưới, đệm đông giá lạnh mà vắng Thanh U, nên cô chẳng biết sẽ ngủ ra sao đây.

Nằm trong chăn, Xuân Vũ cũng không dám thở mạnh, cứ như là hễ có bất cứ động tĩnh gì thì chiếc giường sẽ sập xuống. Xuân Vũ bỗng nghe thấy có tiếng động khe khẽ ở giường đối diện, chính là Văn Nhã.

Rồi đến tiếng bước chân, mở cửa đi ra. Khuya thế này Văn Nhã ra ngoài làm gì?

Xuân Vũ hồi hộp chờ đợi hồi lâu, vẫn không thấy bạn trở vào, dù đi toa-lét cũng chẳng thể lâu như thế. Trong phòng chỉ còn một mình Xuân Vũ, bên ngoài là màn đêm gió lạnh đang thổi, Xuân Vũ nằm trong chăn ấm lại càng không dám cựa quậy, chỉ sợ chiếc giường lại rung lên.

Cô bỗng thấy di động của mình có tín hiệu tin nhắn.

Tiếng "tít tít" hồi thúc khiến Xuân Vũ lập tức nhớ đến cái đêm mà Thanh U gặp nạn... lưng cô lại nhóp nhều hơi, hình như tiếng chuông đang nhói vào ngực cô.

Sau một lát do dự, cô đưa tay ra cầm di động đưa vào trong chăn.

Chăn trùm kín đầu, ánh sáng màn hình hắt vào mắt Xuân Vũ. Cô co người trong chăn, nhìn màn hình, cứ như là cầm đèn pin tiến vào sơn động.

Chẳng khác gì vào sơn động phát hiện ra u linh, Xuân Vũ nhìn thấy mẩu tin nhắn giữa đêm khuya, cô suýt nữa hét lên.

Đây là tin nhắn do Thanh U gửi đến!

Tuy không dám tin ở mắt mình, nhưng rõ ràng là cột "người gửi" ghi rõ hai chữ "Thanh U"!

Mọi ngày họ thường nhắn tin cho nhau, "Thanh U" là người gửi nhiều tin nhất cho cô. Ở đây không thể có sự nhầm lẫn. Cô nhìn dòng "thời gian", vậy là gửi tin cách đây 2 phút.

Nhưng, Thanh U đã chết rồi kia mà?

Chiều nay máy của Thanh U cũng đã bị bà mẹ thiêu hủy. Ngay di động cũng chẳng còn, thì tin nhắn này phát đi bằng cách gì? Dù chuyển số sim sang một chiếc di động khác, nhưng chủ nhân thì đã chết, mấy hôm nay cũng không có ai đụng đến chiếc máy của Thanh U, thì sao có thể bị chuyển đổi gì được?

Chỉ có duy nhất một khả năng là, u linh đã phát tin nhắn này?

Xuân Vũ nhớ lại cái đêm hôm nọ cô bỗng nhận được tin nhắn "Cứu tớ với" của Thanh U, sau đó đã xảy ra chuyện đáng sợ kia. Nhưng Thanh U đã hóa thành tro bụi, mà vẫn nhắn tin cho cô được. Thật thế không?

Tin nhắn này là gì nhỉ?

Xuân Vũ nằm trong chăn, tay run run đến mấy phút, rồi cô cũng đọc tin nhắn của u linh.

"Bạn có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?"

Lại là cái câu hỏi chết người này.

Cô thấy toàn thân lạnh toát, không khí trong chăn hầu như khiến cô ngạt thở, đành kéo chăn thò đầu ra thở dốc, lúc này cô mới thấy trán mình đầm mồ hôi

Căn phòng vẫn tối đen, Xuân Vũ không để ý đến giá lạnh gì nữa, chỉ mặc áo lót, cô ngồi dậy bật đèn đầu giường. Ánh sáng diu dịu hắt vào chiếc di động Samsung của cô.

"Địa ngục tầng thứ 19?" Xuân Vũ khẽ nhẩm lại một lượt. Đêm hôm nọ Thanh U đi lượn vòng trong phòng, cũng đã nói ra câu này, khiến cả ba cô bạn đều sợ hết hồn. Nay Thanh U đã chết mà lại gửi cái tin nhắn di động vẫn là câu hỏi này?

Vậy là chuyện gì đây? Xuân Vũ sợ tái mặt, không thể hiểu ra sao nữa.

Địa ngục. Lẽ nào Thanh U đã xuống địa ngục?

Đây là tin nhắn từ địa ngục?

Đầu óc Xuân Vũ hoàn toàn rối bời, không hiểu là kinh ngạc hay là khiếp sợ; hình như trong bóng tối có một bàn tay vô hình đã lôi cô vào một mê cung hỗn loạn. Cô bỗng rùng mình, lấm bầm như một kẻ tâm thần: "Thanh U đã nhắn tin, thì mình nhắn trả lời mới phải!"

Cô khoác chăn lên người, ngón tay phải run run, bấm trên bàn phím di động mấy chữ.

"Thanh U. Có phải là cậu thật không?"

Sau khi chờng lại vài giây, tin nhắn này đã được đi.

Cô thờ ra một hơi thật dài, và cảm thấy người mềm nhũn ra. Chẳng rõ Thanh U ở địa ngục có nhận được không?

Cô vẫn trùm chăn ngồi trên giường, ánh đèn đầu giường hắt lên khuôn mặt, cô nghĩ, chắc sắc mặt mình rất nhợt nhạt, cứ như con cừ non lạc đường...

Thời gian từng giây từng giây trôi đi, bào mòn con tim Xuân Vũ.

Bỗng nhiên, tiếng "tít tít" tin nhắn reo lên.

Màn hình nhấp nháy. Xuân Vũ xem đồng hồ, lúc này đúng 12 giờ đêm.

Cô hít vào một hơi thật sâu, ngón tay cái chậm chậm nhấn nút. Mẫu tin trả lời của Thanh U.

"Hoan nghênh bạn đã đến địa ngục."

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

- 3 -

TẦNG 2 ĐỊA NGỤC

12 giờ đêm.

Sách cổ chép rằng, vào giờ này gió rét căm căm, muôn âm thanh tịch mịch, vong linh xuất hiện... Xuân Vũ đang run rẩy người ngồi trên giường tầng trong phòng ký túc xá, trùm chăn, xem mẫu tin nhắn mà di động của cô vừa nhận được.

“Hoan nghênh bạn đã đến địa ngục”.

Cô đọc lại rành rọt từng chữ một. Xuân Vũ thấy sống lưng lạnh buốt, hình như cô đã ngửi thấy mùi của địa ngục. Cô nhìn căn phòng một cách bất lực, ánh đèn đầu giường sao mà nhạt nhòa, bên ngoài cửa tối đen như mực, chẳng nhẽ địa ngục ở ngay bên cạnh mình? Cô run run lắc đầu. Tại sao Thanh U lại muốn đưa mình xuống địa ngục? Cô dăm dăm nhìn màn hình di động, mẫu tin nhắn bảy chữ như một con dấu nóng bỏng in sâu đôi mắt cô. Cô đang rất lúng túng, tiếng tí tí lại vang lên. Vẫn là Thanh U nhắn tin.

“Nick name của bạn là gì?”

Đọc tin nhắn này, Xuân Vũ ngó ra. Thế là gì vậy? Chỉ có chat trên mạng hoặc trên di động thì mới dùng nick name chứ. Chẳng lẽ Thanh U muốn trò chuyện với cô ở địa ngục? “Nick name của mình ư?” Mọi ngày Xuân Vũ rất ít chat trên mạng, nên cũng không dùng nick name. Nghĩ ngợi một hồi, cô bỗng nảy ra một cái tên “Tiểu Chi”. Tiểu Chi trong “Chung cư Thôn vắng”?

Đúng thế. Với cô cái tên này có ý nghĩa rất đặc biệt. Thế là Xuân Vũ nhập 2 chữ Tiểu Chi vào di động, coi như nick name và nhắn trả lời luôn. Vừa phát xong chưa đến 5 giây, Xuân Vũ lại nhận được tin nhắn trả lời. Nhưng nội dung tin nhắn này thực là lạ lùng.

“Bạn đã bước vào tầng 1 địa ngục, hãy lựa chọn: 1. Lâu đài Dracula; 2. Chùa Lan Nhược; 3. Khách sạn Jamaica; 4. Quán trọ U Linh; 5. Phủ Tiên sĩ thôn vắng.”

Xuân Vũ thâm nhảm một lượt, cô càng không hiểu ra sao. “Tầng 1 địa ngục?” Nghĩa là thế nào? Cô lập tức liên tưởng tới 18 tầng địa ngục mà người ta rửa nhau “Phải tổng cổ mày xuống 18 tầng địa ngục”. Nhưng tại sao lại đưa ra 5 địa danh: Lâu đài Dracula, chùa Lan Nhược, Khách sạn Jamaica, quán trọ U linh, Phủ tiến sĩ thôn vắng? Cô chưa nghe từng nghe nói đến Lâu đài Dracula nhưng có nghe nói về chùa Lan Nhược: truyện “Nhiếp Tiểu Sảnh” trong Liêu trai chí dị kể rằng Ninh Thái Thần và Nhiếp Tiểu Sảnh đã yêu nhau ở Chùa Lan Nhược. “Khách sạn Jamaica” thì đã quá lấy lừng nhờ có cuốn tiểu thuyết cùng tên - bộ tiểu thuyết huyền bí rất có tiếng vang trên văn đàn của nữ văn sĩ Anh quốc Daphne Du Maurier, bà cũng là tác giả cuốn “Giấc mộng hồ điệp”. “Quán trọ u linh” - là tên cuốn truyện kinh dị của người Trung Quốc sáng tác, Xuân Vũ cũng đã từng đọc say mê. Còn về “Phủ tiến sĩ thôn vắng” thì lại càng rất ấn tượng với Xuân Vũ vì cô đã từng đến đó và đã trải qua những chuyện không sao tưởng tượng được trên đời.

Bây giờ cô phải chọn một trong 5 địa điểm trên. Mình đã chọn nick name Tiểu Chi thì đương nhiên phải trở về nhà Tiểu Chi. Xuân Vũ mặc nhiên lựa chọn địa điểm số 5: Phủ tiến sĩ thôn vắng. Cô soạn tin “số 5” và gửi trả lời. Chỉ vài giây sau, cô đã nhận được tin nhắn của đối phương.

“Bạn đã bước vào Phủ tiến sĩ thôn vắng, cần lựa chọn: 1. Đại sảnh; 2. Lầu nhỏ; 3. Sân sau; 4. Địa cung”

Đọc tin nhắn này, thì cô hình như lại trở về cái thôn vắng ấy. Ai đã đọc cuốn “Chung cư thôn vắng” thì đều biết Phủ tiến sĩ là một khu nhà lớn trong thôn, bên trong ẩn chứa bao điều huyền bí xa xưa, nơi ấy cũng là ác mộng đã từng hành hạ Xuân Vũ. Giờ đây cô đang گیر lại cơn ác mộng đấy. Cô thân nhiên soạn tin “Sân sau” và gửi đi.

Đối phương trả lời ngay: “Bạn đã bước vào sân sau, ngoài cây mai ra, còn nhìn thấy: 1. Ngôi mộ, 2. Cái giếng cũ; 3. Cái ao; 4. Sơn động”.

Xuân Vũ đang dồn hết tâm trí, quên hẳn mình đang ở nơi nào, và cũng không thấy rét hay buồn ngủ. Đọc mẩu tin nhắn từ địa ngục này, cô có hồi tưởng lại về thôn vắng... Đúng, sân sau có 1 cây mai, một cái giếng cổ nhưng không có mồ mả, ao hồ hoặc sơn động... Cái giếng! Xuân Vũ không nghĩ ngợi nữa, soạn “số 2” gửi trả lời.

Vài giây sau, đối phương nhắn lại ngay: “Đã chọn đúng. Đến bên giếng có 1 đôi mắt, hãy lựa chọn: 1. Tiếp tục, 2. Bỏ qua”.

Lúc này Xuân Vũ dường như không kiểm soát nổi mình nữa, cô chọn ngay “Tiếp tục”. Sau đó phát đi “Số 1”.

Đối phương trả lời luôn: “Rất tiếc, sự lựa chọn của bạn khiến bạn hối hận suốt đời. Khi đứng bên

nhìn xuống giếng, bạn sẽ bị một đôi tay đẩy xuống”

Xuân Vũ đọc xong mẫu tin này, đôi tay cô run bắn. Cô cảm thấy lưng nóng nóng, hình như có 1 bàn tay đẩy cô 1 cái, khiến cô rơi xuống vực sâu không đáy. Cô vội lắc người thật mạnh, suýt nữa cô ngã nhào xuống sàn, cả cái giường cũng chao đi. Cô không dám ngồi như thế nữa, bèn chui vào chăn nằm. Tiếng tí tí lại vang lên, cô cầm máy vào trong chăn để đọc tin nhắn.

“Hiện giờ xung quanh bạn tối đen, chỉ có ánh sáng le lói trên đầu. Bạn giơ tay ra sờ, sẽ thấy xung quanh là thành giếng giá lạnh mọc đầy rêu trơn”

Nằm trong chăn tối om đọc màn hình máy di động, Xuân Vũ cảm thấy mình đã ở dưới đáy giếng - một không gian chật hẹp tối om, chỉ thấy ánh sáng nhò nhò, là miệng giếng hay là màn hình di động? “Mình đã rơi xuống giếng thật ư?” Xuân Vũ cảm thấy tuyệt vọng và gần như ngạt thở, hai tay cố đưa về phía trước, nhưng quả nhiên cô sờ thấy thành giếng giá lạnh, bàn tay nhớp trơn - đó là rêu xanh lâu năm không thấy ánh dương. Đúng thế, cô đã đến thôn vắng, ngồi trên những đám xương trắng của những người nhảy xuống giếng ngày trước nhìn lên vòng ánh sáng mặt trời nhợt nhạt trên đầu. Cô đã bị giam cầm ở đây 100 năm. Khi Xuân Vũ định hét to lên, thì giai điệu “Phá gió đông” của Châu Kiệt Luân bỗng vang lên - đó là tiếng chuông di động của cô. Ai gọi điện cho mình nhỉ? Mặc kệ, dù là đang ở trong chăn hay dưới đáy giếng, mặc kệ người gọi mình là ai, Xuân Vũ nhấn nút nghe ngay. Sau vài giây ngập ngừng, một giọng nữ vang lên: “Chúng ta đã phạm tội gì, tại sao phải đến tầng 1 địa ngục mới có thể gặp nhau?” Xuân Vũ ngớ ra, giọng của đối phương rất kỳ quái. Cô chưa bao giờ nghe thấy giọng nói này, hình như không phải do miệng con người phát ra, nhịp điệu và âm sắc đều cứng ngắt, không thể hiện ngừng ngắt và ngữ điệu như giọng người, các dấu giọng hầu như đều lơ lơ ngang ngang như nhau, lại eo éo như giọng thái giám trong các phim truyền hình. Nhưng Xuân Vũ vẫn phải buột miệng hỏi lại:

“Cô là ai? Thanh U có phải không?”

Hình như đối phương không nghe thấy câu hỏi, vẫn tiếp tục nói với tốc độ vừa rồi:

“Tôi là diên thê, cô gái bị ném xuống giếng, đã chết từ lâu”

Diên thê? Đã chết, bị ném xuống giếng? Mình đang đối thoại với u linh dưới giếng hay sao? Xuân Vũ biết diên thê nghĩa là gì: nông thôn Trung Quốc thời xưa có 1 phong tục, người nghèo đem vợ của mình cho nhà giàu thuê làm thiếp, sau khi hết hạn thuê, nhà giàu trả cô ta về cho chồng. Tiểu thuyết nổi tiếng “Người mẹ đi làm nô lệ” viết vào thập kỷ 30, lấy phong tục cho thuê vợ này làm đề tài.

Không đợi Xuân Vũ lên tiếng, cô gái kia lại tiếp tục kể lể: “Tôi vốn dĩ có chồng có con nhưng vì gia

cảnh khốn khó nên phải đến nhà họ Âu Dương, hạn thuê là 3 năm vì ông Âu Dương muốn có con nối dõi. Năm sau đã sinh cho ông Âu Dương 1 đứa con trai, nên tôi muốn trở về nhà. Ông Âu Dương cầm tôi bước ra khỏi cửa, nên đã nhốt tôi vào sân sau. Có 1 hôm tôi trốn ra nhưng bị bắt trở lại ngay. Đàn bà dám bỏ trốn ra khỏi nhà là 1 tội lớn ở thôn quê, theo phép tắc thời đó tôi phải bị ném xuống giếng. Thế là tôi bị đẩy xuống giếng ở sân sau.”

Tiếp đó, nghe thấy di động vang lên tiếng “ùm”, hình như có gì rơi xuống giếng. Sau đó là bóng tối vĩnh viễn.

Những lời kể vừa rồi rất bình thản, qua những âm thanh quái dị đấy, Xuân Vũ hình như nhìn thấy cái oan hồn kia, cô ta mặc trang phục thùng thình theo kiểu những năm đầu Dân Quốc, cô búi tóc rất to, chắc còn rất trẻ, khuôn mặt xinh đẹp, hơi xanh xao, đang ngồi ở đáy giếng u ám nhìn vào Xuân Vũ kể lể chuyện đời bi thảm của mình. Cô ấy là 1 điển thể, chết vào những năm đầu Dân quốc và vẫn ở đáy giếng ngẩng lên trời, đôi mắt mang nỗi oán hận vĩnh viễn không nguôi. Nay cô ấy ở dưới đáy giếng cố gọi điện cho Xuân Vũ - không, cô ấy ngồi đối diện với Xuân Vũ, chăm chăm giơ cánh tay trắng nhợt ra vuốt ve khuôn mặt đầy sợ hãi của Xuân Vũ. Lúc này Xuân Vũ thấy “điển thể” đã nắm lấy chân cô và kéo xuống. Nơi đáy giếng tối tăm còn có 1 cái hang rất sâu. Đây là tầng thứ 1 của địa ngục.

Người cô ngập trong bùn lầy, tất cả đều sắp chìm trong bóng đêm, Xuân Vũ thấy thân kinh mình càng lúc càng mơ hồ. “Không”. Cô hét lên, hai chân đạp thật mạnh cho đến lúc đạp tung cả tấm chắn đang đắp. Thoát ra khỏi tấm chắn nặng, Xuân Vũ ngồi dậy. Đèn đầu đường vẫn sáng, chiếu lên khuôn mặt nhợt nhạt của cô. Cứ như vừa ngoi lên khỏi giếng nước, Xuân Vũ thở hồng hộc và hình như còn nôn ra nước. Thờ mãi 1 hồi lâu, giờ cô mới chú ý đến chiếc di động. Từ nãy đã dùng điện thoại, bây giờ có 1 tin nhắn mới:

“Bạn đã đi qua tầng 1 địa ngục, bước vào tầng 2”

Đọc mẩu tin nhắn này, Xuân Vũ có phần mơ hồ khó hiểu. Lúc này coi như tầng 1 địa ngục ư? Đường như đã nghĩ ra, cô gật gật đầu. Có lẽ như chơi game, đã qua được 1 cửa, thì còn phải vượt cửa tiếp theo. Nếu lúc này cô không chọn Phủ tiến sĩ mà chọn Lâu đài Dracula hoặc Chùa Lan Nhược thì sự thể đã hoàn toàn khác. Cô sẽ không gặp cú phone của điển thể mà sẽ đối thoại với ma nữ Nhiếp Tiểu Sánh cũng nên. Nghĩ đến đây Xuân Vũ nhếch mép cười cay đắng. Khi nhíp thờ đã tạm bình thường, Xuân Vũ mới nhìn ra tin nhắn lúc này không phải của Thanh U mà của 1 số máy lạ gửi tới:

xxxx741111. Cô thấy hơi kỳ cục, bèn tra lại tin nhắn trước đó thì không thấy máy lưu lại. Vậy là chỉ còn một tin nhắn cuối cùng này. Cô ngồi lặng lẽ 1 lúc, không thấy có thêm tin mới nào.

Cô có thể thờ phào được rồi. Một cơn lạnh tràn vào phòng khiến Xuân Vũ đang mặc phong phanh phải rùng mình, cô vội chui vào chăn. Đã 1 rưỡi sáng, cô không thể chịu đựng thêm được nữa, bèn tắt đèn, nhắm mắt. Địa ngục tầng nọ tầng kia, hãy quên đi! Xuân Vũ tự nhủ. Rồi cô chìm vào giấc

ngủ. Căn phòng lại yên tĩnh như thường, bên ngoài cửa gió lạnh vẫn rú rít, không rõ có bao nhiêu vong linh đang lăm lũi đi trong đêm tối... Có lẽ vì đêm qua quá mệt mỏi, nên mãi đến 8h sáng Xuân Vũ mới thức giấc. Cô dụi mắt, xuống giường, cô mong sao mọi chuyện đêm qua chỉ là giấc mơ.

Nhưng cô vẫn không dám nhìn di động của mình, vì sợ lại thấy những tin nhắn kiểu đây.

Chẳng rõ Văn Nhã đã về phòng từ lúc nào, cô ta đang lặng lẽ ngồi trên giường tầng dưới đối diện, mãi mê với các tin nhắn. Văn Nhã thu mình thành 1 khối, trông rất giống 1 con búp bê. Trông dáng vẻ này của bạn, Xuân Vũ bỗng hơi lo lo, cô bèn ướm hỏi: “Nửa đêm qua cậu đi đâu thế?”

Văn Nhã chậm chậm ngẩng đầu lên, hình như không hài lòng vì Xuân Vũ đã làm cho cô bị gián đoạn gửi tin nhắn. Cô lầu bầu “Không thấy tớ đang bận à? Nửa đêm tớ đi đâu, việc gì đến cậu?”

“Mình lo cậu xảy ra chuyện gì đó”

“Này, đừng có rủa tôi!” Văn Nhã lườm Xuân Vũ, tuy nhiên giọng nói lại rất hững hờ, cô lại cảm cúi gửi tin nhắn.

Thế này còn biết nói gì nữa? Xuân Vũ lắc đầu, bước ra khỏi phòng. Hôm nay thứ 7 không phải lên lớp, nhưng gần đây Xuân Vũ đang chuẩn bị luận văn tốt nghiệp cho năm sau. Cô định hôm nay sẽ điều tra các số liệu, nhưng những ngày này quả là không còn tâm trí nào để đi. Đề tài cô đã lựa chọn là: tin nhắn di động và sự kết nối của nhân loại. Có lẽ chịu ảnh hưởng của “giới Ngón tay cái” xung quanh, nên từ năm ngoái cô đã suy nghĩ về đề tài này rồi. Và lại, đề tài này cũng tương đối lạ, hình như chưa có ai làm, thầy giáo cũng cho là khá mới mẻ. Xuân Vũ đã áp ủ 1 năm trời, tra cứu rất nhiều thư tịch về lịch sử kết nối của nhân loại, thậm chí còn định đến thực tập ở công ty kinh doanh nhắn tin nữa.

Những ngày gần đây cô đã thử viết phần mở đầu của bản luận văn. “Lịch sử kết nối để hiểu biết lẫn nhau của loài người, căn cứ vào công cụ và phương tiện truyền tải, có thể chia làm 5 giai đoạn. Giai đoạn thứ 1, người nguyên thủy dùng động tác để giao lưu, gọi là thời đại thân thể. Giai đoạn thứ 2, các bộ lạc dùng tiếng nói để giao lưu, gọi là thời đại Miệng. Giai đoạn thứ 3, người cổ đại dùng văn tự để giao lưu, gọi là thời đại Chữ viết. Giai đoạn thứ 4, người đương đại dùng bàn phím để giao lưu, gọi là thời đại Mười ngón tay. Giai đoạn thứ 5, người hiện đại dùng tin nhắn di động để giao lưu, gọi là thời đại Ngón cái”. Tuy luận văn viết thế nhưng Xuân Vũ cũng không rõ liệu tin nhắn di động có thể thay đổi phương thức sinh hoạt của loài người hay không? Tuy nhiên cô rất tin vào 1 điều: tình cảm tình tế giữa con người với nhau là mãi mãi tồn tại. Có điều, trải qua những điều ly kỳ trong những ngày qua, cô không thể bình tâm để viết tiếp luận văn nữa. Phải ngồi một mình trong phòng cảm nhận những dư hương mà Thanh U còn để lại, Xuân Vũ không thể nén nổi cảm giác chua xót. Cô nghĩ đến 2 chữ - địa ngục. Nhớ đến những tin nhắn hôm qua, lại nghĩ đến tâm trạng của mình hôm nay, Xuân Vũ có cảm giác mình đã ở địa ngục rồi.

Địa ngục? Bạn có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không? Cái đêm Thanh U đi vòng tròn trong phòng,

cũng hỏi câu này. Đêm qua Xuân Vũ nhận được tin nhắn di động của Thanh U, cũng là câu này. “Lẽ nào cái chết của Thanh U có liên quan đến địa ngục thật?” Xuân Vũ bắt lực nhún vai. Tuy nhiên cô vẫn muốn biết địa ngục là gì? Có lẽ đến thư viện trường có thể tìm thấy câu trả lời. Đúng, mình phải làm thế. Bây giờ là 5h chiều, còn một giờ nữa là thư viện đóng cửa, Xuân Vũ học tốc chạy đi ngay. Trời mùa đông tối nhanh, cô cầm túi xuyên qua khu vườn cây, thở hồng hộc chạy tới thư viện trong nhà trường. Khu nhà này xây dựng từ những năm 50 kiểu Liên Xô cũ, có vẻ rất kiên cố nhưng nhiều năm không được tu sửa, bên trong rất nhếch nhác, tù mù, không đủ ánh sáng, dù bật hết các loại đèn bên trong vẫn có một vẻ âm u đáng sợ. Mọi ngày thường có rất đông bạn đọc vào đây, nhưng hôm nay có lẽ vì trời quá lạnh nên phòng đọc rộng lớn mà chẳng có mấy ai, dưới ánh sáng vàng vàng ảm đạm trông càng có vẻ trống vắng. Chỉ thấy vài ba sinh viên đang đọc sách hoặc gục đầu ngủ. Xuân Vũ nín thở, rón rén bước vào nơi tĩnh mịch lạnh lẽo này, cố gắng không gây ra tiếng động. Khung cảnh này rất dễ khiến người ta liên tưởng đến 1 thư viện Châu Âu thế kỷ 19, hoặc bộ phim “Dòng nước ngầm” kể về 1 câu chuyện tàn nhẫn trong 1 khu trường đại học. Xuân Vũ thận trọng đi qua phòng đọc, đến bên những giá sách đồ sộ ở phía trong, cô muốn tìm sách thuộc nhóm khoa học xã hội, thường xếp ở phía trong cùng. Thư viện của trường có bốn chục giá sách, với khoảng hơn 10 vạn cuốn. Đi qua vài hàng bên ngoài cô thấy vài đôi nam nữ sinh viên đang thăm thi to nhỏ, cô nghĩ, họ thật biết cách tìm chỗ. Bước đến mấy hàng giá sách cuối cùng, nơi này không thấy bóng ai nữa, chỉ toàn những cuốn sách cả năm không có ai động đến, thoang thoang 1 thứ mùi om om khó chịu. Nhìn đám sách gần như bị lãng quên này, Xuân Vũ nảy ra ý nghĩ kỳ quái: chúng như những cái xác vô thừa nhận, còn giá sách là những cỗ quan tài. Điều cô phải làm lúc này là mở quan tài, nhắc các xác chết ra xem xét - như các bác sĩ pháp y giải phẫu tử thi để tìm ra manh mối phá án. Cô đứng lùi lại nhìn các giá sách, tìm kiếm. Kho sách khoa học xã hội nhiều như thế này, tìm một cuốn sách nói về địa ngục khác nào mò kim đáy biển. Chẳng rõ bao lâu sau đó, Xuân Vũ bỗng nghe thấy những tiếng bước chân. Vào lúc này mà còn có người vào tận đây ư? Tiếng bước chân ở quanh mấy giá sách phía trước, tuy bước lại càng gần cô hơn nhưng nghe lại càng nhẹ dần. Cứ như làn gió đưa kỳ lạ, nghe xa xa thì rõ, lại gần thì không thấy gì nữa. Xuân Vũ càng lắng tai nghe, cô tách các cuốn sách trên giá ra hờ 1 khe hẹp nhìn sang hàng giá sách bên kia, nhưng không thấy gì cả. Tiếng bước chân như tan vào không khí, hay là vốn không hề có, mà chỉ là ảo giác của mình thôi? Đúng lúc này cô nhìn lên tầng trên của giá sách, thấy 1 cuốn hình như có chữ “địa ngục” in ở gáy sách. Tim cô bắt chợt đập nhanh dồn dập, cô vội đưa tay lên lấy nó xuống. Nhưng tầng sách quá cao so với cô, dù có kiễng chân cũng không thể với tới. Bỗng cô nhìn thấy 1 bàn tay của nam giới...

Đúng vào lúc Xuân Vũ đang kiễng chân với lên tầng cao nhất, cô nhìn thấy đôi bàn tay nam giới rất đẹp. Cô chưa bao giờ nhìn thấy bàn tay nam giới nuột nà như thế này, với làn da trắng như tuyết mùa đông, những đường gân trên mu bàn tay chẳng khác gì những mạch nước ngầm chảy dưới lớp băng,

khác những ngón tay thon dài, rấn rỏi, hơi cong cong đang vói lên cao, lấy cuốn sách kia xuống. Ánh mắt Xuân Vũ đưa theo cánh tay nọ, rồi cô nhìn thấy khuôn mặt người ấy. Anh ta không phải là 1 ảo ảnh. Xuân Vũ ngây nhìn khuôn mặt của anh, tim cô bỗng đập rộn ràng, cô bất giác cúi đầu xuống.

Nguyên nhân khiến cô bên lên như thế, rất đơn giản: vì trước mặt cô là 1 thanh niên rất đẹp trai. Anh mặc chiếc áo choàng mỏng màu đen, dài tới gối, quần đen, giày màu đen cộng với mái tóc đen nhánh nữa; toàn thân là một màu đen tinh khôi không gợn chút bụi trần. Gương mặt anh trông có phần già dặn, chững chạc, không phải non choẹt như đám nam sinh viên, có lẽ đang học nghiên cứu sinh cũng nên. Sức mạnh đáng nể nhất là ở đôi mắt. Một đôi mắt có thể hút hồn bất cứ nữ sinh viên nào. Đôi mắt đen láy, thăm sâu đến vô cùng. Xuân Vũ chưa bao giờ nhìn thấy một nam giới nào có đôi mắt có ma lực đến như thế, phải chăng mắt anh ta có 2 con ngươi như sách cổ từng viết?

Anh nói: “Cô muốn đọc cuốn sách này à?”

Xuân Vũ vẫn cúi gằm như con cừu non đang sợ sệt, cô ngơ ngác lắc đầu. Cô cũng không hiểu tại sao mình lại lắc đầu, vừa rồi còn định lấy cuốn sách đó xuống, nhưng khi nhìn thấy chàng trai này thì mình lại thôi.

Chàng trai mỉm cười, giơ cuốn sách lên: “Tôi vừa thấy cô định lấy nó xuống nhưng không với tới, nên mới lấy hộ”

Xuân Vũ lắp bắp, có lẽ vì quá hồi hộp: “Xin.. xin lỗi... bây giờ em không cần nữa”

“Không sao” Anh khẽ nhún vai, rồi lại nhìn vào bìa, nhắm đọc: “Truyện thuyết về địa ngục sơ kỳ văn minh nhân loại”, tác giả Heath Brown. May quá, chính tôi đang tìm cuốn này”. Có vẻ như chỉ mãi tìm tận đầu tận đuôi, ai ngờ nó ở ngay trước mắt, anh thấy như không dám tin ở mắt mình nữa, cứ lắc đầu hoài: “Tôi khổ sở đi tìm cuốn này, cứ ngỡ là người ta mượn, rồi làm mất. Nào ngờ cô lại tìm thấy nó”

Nụ cười của anh rất tươi, bên má lại có cái lúm đồng tiền nữa.

Anh lịch sự gật đầu: “Cảm ơn bạn nhé”

Anh cầm cuốn sách đi ra, tà áo khoác đung đưa theo bước chân. Xuân Vũ đứng ngây ra, cứ như một cô gái mới lớn chưa mấy va chạm cuộc sống. Cô cúi đầu, hít thở sâu... sau vài giây ngập ngừng, cô can đảm chạy theo.

Trong thư viện vang lên bước chân của Xuân Vũ, các phòng ốc cũ kỹ vọng ra những hồi âm lạ lùng. Cô chạy ra phòng đọc, thấy chàng trai đã bước đến bàn làm thủ tục mượn sách.

“Chờ đã nào”

Xuân Vũ gọi to khiến các bạn đọc ngồi đó phải ngẩng đầu lên nhìn, cô đành cười xin lỗi họ.

Anh rất nhạy bén ngoảnh lại ngay và mỉm cười khi thấy Xuân Vũ. Anh hạ thấp giọng: “Này! Ở đây không được nói to. Có việc gì không?”

Nhìn vào mắt anh cô hơi hồi hộp nên đành chỉ vào cuốn sách. Anh hiểu ra ngay: “A, cuốn sách này.

Cô cũng định mượn à?”

“Vâng, em đang rất cần nó. Anh nhường em trước được không?”

Anh nhìn lại cuốn sách, nói có phần tiếc nuối “Heath Brown là nhà Nhân loại học nổi tiếng người Mỹ, cuốn này rất quan trọng đối với tôi. Nhưng em đã tìm ra nó thì em đọc trước là rất phải”

Anh từ tốn đưa cuốn sách cho Xuân Vũ.

Xuân Vũ cầm cuốn sách, cúi đầu nói: “Rất cảm ơn anh, anh ở khoa nào? Đọc xong em sẽ chuyển cho anh”

Chàng trai mỉm cười: “Cứ đến khoa Mỹ thuật, hỏi Cao Huyền là được”

“Cao Huyền?”

“Hai chữ: núi cao và huyền diệu”

Cao siêu, huyền diệu. Cái tên hay thật. Cô nghĩ bụng.

Cao Huyền tùm tùm: “Hôm nay em bắt anh phải trắng tay về rồi đây”

Sắp đến giờ thư viện đóng cửa, phòng đọc lúc này chỉ còn có 2 người. Vị thủ thư đã giục họ ra về. Xuân Vũ nhanh chóng làm xong thủ tục mượn sách, rồi cầm cuốn sách rất khó tìm ấy rảo bước ra ngoài.

Sáu giờ chiều, trời đã gần tối hẳn. Cô nhìn bầu trời mùa đông đầy mây xám, lại ngoái nhìn khu nhà thư viện âm u, nghĩ đến những dãy giá sách chẳng khác gì đám quan tài đang lặng lẽ ngủ say trong đó... Nếu có người coi đây là đề tài để làm phim kinh dị, thì chắc khán giả sẽ sợ mất vía.

Cao Huyền bước đến, nhìn vào mắt cô, hỏi: “Đã bao giờ đêm khuya đến thư viện này đọc sách chưa? Sẽ rất thú vị đấy”

Xuân Vũ lè lưỡi, nhăn mặt “Em đâu dám thế. Xin lỗi, trời tối rồi, em phải về đây”

Nói xong cô chạy thật nhanh, mái tóc dài tung bay, không dám ngoái lại nhìn nữa.

Cao Huyền nhìn theo bóng cô chìm dần trong màn đêm, má anh hiện rõ cái lúm đồng tiền nho nhỏ. Sau khi từ thư viện quay về, tim Xuân Vũ dường như đập nhanh hơn. Ngồi ăn cơm ở nhà ăn, mà tâm hồn cứ chơi vui. Trở về phòng ở, thấy Tiểu Cầm cũng đã quay về. Văn Nhã thì đang ngồi thừ bên cửa sổ. Xuân Vũ thấy mệt mỏi, không còn sức đâu mà trò chuyện nữa, bèn ngồi vào 1 góc khuất, mở cuốn sách khó tìm ấy ra đọc: “Truyền thuyết về địa ngục sơ kỳ văn minh nhân loại”. Xuân Vũ chưa từng được nghe nói đến tác giả Heath Brown, tuy nhiên trước khi xảy ra sự kiện thôn vắng cô vẫn rất hứng thú với nền văn minh cổ đại và các chuyện thần bí. Thông thường, đây không phải là lĩnh vực mà các cô gái ham thích, nhưng Xuân Vũ từ bé đã mê Vệ Tư Lý, đã đọc quá nhiều tiểu thuyết của Nghệ Khuông nên đầu óc chứa đầy những ý nghĩ viển vông, động trời. Nhưng cuốn “Truyền thuyết về địa ngục sơ kỳ văn minh nhân loại” thì quá sâu đối với cô, nhìn lướt vài trang đầu, cô không sao đọc tiếp được nữa. Có lẽ chỉ những vị ở chuyên ngành triết học mới đọc nổi. Trọng tâm của cuốn sách là các truyền thuyết về địa ngục ở thời kỳ đầu văn minh nhân loại, phần lớn là các truyền thuyết

ở Chân Âu và Ấn Độ, các trang sách đều trích dẫn các điển cố, sự tích, có quá nhiều các thuật ngữ chuyên môn, chẳng khác nào những công trình khảo cổ học. Sách này đâu dành cho các cô gái. Khi Xuân Vũ đang cố đọc tiếp thì 1 tiếng thét vang lên khiến cô sợ sớn gai ốc. Tiếng thét của Văn Nhã. Cô bạn còm nhom đang sợ rúm người bên cửa sổ, cứ như vừa trông thấy ma. Tiểu Cầm lập tức đỡ bạn dậy, hỏi chuyện gì đã xảy ra. Xuân Vũ cũng nơm nớp bước đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài. Trong bóng tối, chỉ nhìn thấy mấy thân cây to, chứ không thấy gì khác lạ.

Văn Nhã mặt trắng bệch thật đáng sợ, mồ hôi trán ròng ròng chảy xuống. Cô vừa đi vừa bò về giường của mình, nắm chặt tay Tiểu Cầm, miệng nói: “Con khi... con khi...”

“Cậu nói gì thế?” Tiểu Cầm không hiểu là chuyện gì, chỉ biết vỗ vỗ vào lưng bạn. Con khi? Xuân Vũ lập tức nhớ đến bộ phim kinh dị nổi tiếng của Nhật Bản.

Văn Nhã co ro ôm chặt hai vai, vẫn chưa thôi hết kinh hoàng, nói: “Minh nhìn thấy... ngoài cửa sổ... có con khi... nó nhe răng cười với mình”.

“Cậu nhìn thấy 1 con khi ở ngoài kia?” Tiểu Cầm nói nốt cả câu của bạn “Ngoài kia có con khi nó cười với bạn ư?”

Văn Nhã gật đầu lia lịa, và chỉ tay ra ngoài cửa sổ. Xuân Vũ mở toang cánh cửa, gió lạnh ùa vào căn phòng, cô lấy tay che miệng, ngó quanh. Tối quá, không nhìn thấy gì cả.

“Trong trường Đại học sao lại có khi vượn được? Đêm hôm quá rét thế này, dù khi ở đâu chạy ra cũng phải chết cứng mới phải” Tiểu Cầm giúp Văn Nhã chỉnh trang mái tóc rối bời, nói nhỏ nhẹ.

“Chỉ là ảo giác của cậu mà thôi!”

“Không! Tuyệt đối không thể là ảo giác. Tớ nhìn thấy con khi đang bám trên cây, thật mà” Văn Nhã nói rất nghiêm chỉnh, hoàn toàn không có vẻ bịa chuyện.

Xuân Vũ thì lắc đầu rồi đóng cửa lại. Cô biết, cái cây ngoài kia đã rụng sạch lá, và lại càng không có chuyện khi biết cười. Tiểu Cầm tiếp tục an ủi Văn Nhã, dỗ bạn ngủ đi, đừng nghĩ đến con khi gì nữa. Thế là tắt đèn ngủ cho sớm, ba cô gái với ba tâm trạng khác nhau. Bầu không khí trong phòng nặng nề như nằm trong quan tài. Xuân Vũ nằm giường tầng trên, chui trong chăn, nhắm mắt. Cô nghĩ đến chuyện đến thư viện chiều nay. Sao mình lại nghĩ đến chuyện ấy nhỉ? Cô thầm trách mình rồi gắng điều chỉnh tâm trạng, hít thở cho đều để mau chóng chìm vào giấc ngủ. Nhưng đúng lúc này tín hiệu tin nhắn đã vang lên.

Cô vội cầm di động đưa vào trong chăn, chỉnh âm lượng đến mức cực tiểu, phải ghé sát tai mới nghe thấy. Màn hình màu xanh nhạt hiện lên số máy của đối phương gửi tin... Số xxxxx741111

Lại là số máy này? Xuân Vũ hơi chột dạ. Cô nhìn thời gian trên màn hình: đúng 12h đêm. Cô đã đoán ra nội dung tin nhắn: “Bạn đã vào tầng 2 địa ngục, rời khỏi sân sau của phủ Tiên Sĩ, hãy chọn:

1. Đại sảnh; 2. Tiểu lâu; 3. Địa cung”

Xuân Vũ nhớ rồi, đúng thế, lúc nửa đêm qua nhắn tin, mình đã chọn sân sau của Phủ tiên sĩ thôn

vắng, rồi bị đẩy xuống giếng, nghe được câu chuyện bi thảm của “điền thê”.

Xuân Vũ không cần suy nghĩ, chọn luôn “Tiểu lâu”, rồi gửi tin nhắn số 2. Nằm chờ vài giây sau cô nhận được tin nhắn thứ hai:

“Bước lên Tiểu lâu bạn sẽ thấy 1 căn phòng hơi sáng, nhấp nước bọt chọc thủng giấy dán cửa sổ nhìn vào, bạn sẽ thấy cây nến đang cháy, một cô gái mặc áo trắng đang ngồi bên bàn trang điểm”

Xuân Vũ ngây nhìn mẫu tin nhắn, khoảng mờ tối trong chăn phía sau màn hình di động, rất giống ánh nến âm âm trong căn phòng cổ xưa. Tiếp đó cô lại nhận được tin nhắn:

“Bạn sẽ thấy cô ta đang soi gương, khoan thai chải đầu, tay phải cầm lược tay trái vuốt mái tóc, ngàn sợi tóc huyền đổ xuống như 1 thác nước màu đen. Bây giờ cô ta quay đầu lại, nhìn thẳng vào mắt bạn, ánh mắt dữ dằn...”

Trong thoáng chốc, Xuân Vũ đã cảm thấy trước mặt có đôi mắt ấy đang nhìn vào cô từ căn phòng cổ xưa, ánh nến nhọt nhọt hắt vào đôi tròng mắt bí hiểm ấy, hình như đang muốn nói với cô điều gì. Khi Xuân Vũ đang run rẩy trong chăn, bỗng cảm thấy cái giường chao đi, rất giống như mọi ngày Thanh U lên giường của mình. Chẳng nhẽ bạn ấy đã về?

Đúng lúc ấy lại có tin nhắn nữa: “Bạn rất sợ nhưng không bỏ chạy, bạn đẩy cửa bước vào thì thấy trong phòng không có ai, chỉ có cây nến vẫn cháy, chiếu lên tấm bình phong bốn cánh sơn son, trên đó vẽ 4 bức tranh”

Ký ức đáng sợ lại hiện ra, Xuân Vũ lắc lắc đầu nhưng không sao có thể quên đi được. Lại một tin nhắn gửi tiếp:

“Nhưng rồi bạn lại nhìn thấy cô gái mặc áo trắng đang ở trong tranh trên bình phong, cô ta tên là Yên Chi”

Khi đầu óc Xuân Vũ chực nổ tung thì âm thanh bài “Phá gió đông” của Châu Kiệt Luân lại vang lên, đó là tiếng chuông điện thoại di động của cô. Gần như đồng thời với tiếng chuông reo, cô nghe ngay. Có tiếng thở kỳ quái của đối phương, cứ thở sâu một hồi mà không nói gì. Xuân Vũ cố hạ thấp giọng: “Này, nói đi chứ? Ai đấy?”

Sau vài giây, đối phương đã lên tiếng: “Chào cô Tiểu Chi, tiểu nữ là Yên Chi”

“Tiểu Chi?” Xuân Vũ sững sờ, không kịp có phản ứng gì. Rồi chợt nhớ ra Tiểu Chi là nick name mà đêm qua mình mới công bố. Giọng cô gái này cũng rất quái dị, cô ta là cô gái trong tranh hay sao? So với “điền thê” hôm qua, thì Yên Chi còn có vẻ cổ điển hơn, cứ như là nhân vật cách đây vài trăm năm.

“Cô đã từng nghe tiếng sáo đêm khuya chưa?”

“Không! Xin đừng nói nữa. Tôi biết cô định kể cho tôi chuyện gì rồi”

Đối phương im lặng một lát rồi cái âm thanh ấy lại đột ngột xuất hiện: “Tiểu Chi, người bạn thân nhất của cô chết rồi, đúng không?”

Nghe đến đây Xuân Vũ lại thấy run sợ: “Sao cô biết?”

“Đương nhiên tôi biết. Bạn cô tên là Thanh U”

Giọng nói cực kỳ quái dị, không giống tiếng phát ra từ miệng con người. Xuân Vũ thấy kinh hãi, nhưng cô vẫn can đảm hỏi:

“Cô biết Thanh U à? Tại sao cô ấy chết? Cô cho tôi biết với?”

Đối phương hơi ngừng lại, rồi cất giọng lơ lớ chẳng ra nam cũng chẳng ra nữ, na ná giọng những người đôi giới tính Thái Lan. “Cẩn lười”

Xuân Vũ bất chợt thấy miệng mình đắng ngắt, cô định nói, nhưng răng cô đã cắn phải lưỡi, đau điếng, suýt nữa thì cô kêu thét lên. Máy di động vẫn đang áp vào tai, vọng ra âm thanh lạ lùng:

“Bây giờ cô đã biết nỗi đau đón của Thanh U rồi chứ?”

Xuân Vũ bất chợt không nói nên lời, chỉ khẽ cắn vào lưỡi mà đã đau kinh khủng, thế mà Thanh U lại cắn đứt lưỡi mình, thì bạn ấy đã phải đau đón kinh khủng đến đâu. Khi Xuân Vũ thấm thía hiểu rõ, thì đối phương đã kết thúc cuộc đối thoại. Lúc này cô mới chú ý đến số máy gọi tới: vẫn là số xxxxx741111.

Khi nỗi đau khổ về cái lưỡi nguôi ngoai, đầu cô tỉnh táo trở lại rất nhiều. Nhân vật ở đằng sau làn sóng điện thoại đó là ai? Lẽ nào là “diễn thế” hoặc là Yên Chi trong tám bình phong? Xuân Vũ vừa nghĩ đến đây thì tiếng tí tí lại vang lên. Đây là tin nhắn cuối cùng trong đêm nay.

“Bạn đã đi qua tầng 2 địa ngục, bước vào tầng 3”

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

- 4 -

TẦNG 3 ĐỊA NGỤC

12h rưỡi đêm.

Sau khi Xuân Vũ nhận được tin nhắn cuối cùng, máy di động hoàn toàn yên lặng. Đầu lưỡi vẫn còn đau ran, cô ráng chịu, thò đầu ra khỏi chăn. Căn phòng tối om, không nhìn thấy Tiểu Cầm và Văn

Nhã ở giường đối diện. Mong sao cuộc đối thoại trong chăn lúc này không khiến 2 bạn thức giấc. Cô đặt di động bên cạnh đầu, cố hít thở thật sâu cho đã. Lúc này chui trong chăn, may mà chưa chết ngạt. Phải một lúc lâu sau cô mới bình tĩnh trở lại. Đầu lưỡi vẫn râm ran đau, nhưng rồi cũng mơ màng chìm vào giấc ngủ. Cô chẳng ngủ được bao lâu. Khoảng ba bốn giờ sáng đã lại chập chờn thức giấc, thấy bụng dưới hơi căng tức, muốn đi toa-let. Cô mãi mới mở được mắt, ngoài cửa sổ vẫn tối đen như mực. Mọi ngày cô hiếm khi ban đêm dậy đi toa-let, nên bây giờ cố nhịn, nhưng rồi không chịu được nữa bèn rón rén xuống giường. Lúc này chừng 4h sáng, quãng đêm mờ tối cuối cùng trước lúc bình minh. Cô không chú ý đến phòng đối diện, khoác áo rồi lặng lẽ ra khỏi phòng. Hành lang ký túc xá đối diện với 1 hàng cây to, về mùa hè bóng râm che mát cả các cửa sổ, về mùa đông thì chúng lại hắt các hình thù kỳ quái vào tường. Xuân Vũ ôm vai, nhìn ánh sáng nhờ nhờ ngoài cửa sổ hành lang. Cây cảnh trĩu lá in bóng lên mặt cô trông chẳng khác gì đang đeo mặt nạ. Trong gió lạnh lúc sớm tinh mơ mùa đông, cô như 1 con thú nhỏ đang chạy trốn người thợ săn, cô đi như chạy, rồi bước vào gian toa-let trong cùn. Gian vệ sinh của họ nước luôn luôn tí tách, Xuân Vũ rất thuộc nơi này, nhưng canh khuya nghe tiếng tí tách rất dễ liên tưởng đến những nỗi kinh hoàng. Đèn điện trong này thường xuyên không sáng. Cô chỉ còn cách nghe tiếng nước róc rách mà dò dẫm bước vào. Khu vực này cũng đã rất lâu không tu sửa, bệ xí là kiểu “xôm” theo thói quen Trung Quốc, và ván gỗ làm vách ngăn các khoang.

Khi Xuân Vũ rời cái khoang nhỏ nhỏ ấy đi ra, bỗng nghe cánh cửa khoang sau cùng có tiếng động, tim cô giật thót, trong đầu hiện lên hình ảnh gặp ma ở toa lét trong phim “Tiểu ma nữ Hanako” của Nhật Bản.

Trước đây cô thường nghe các bạn nói rằng ở nhà vệ sinh nữ có ma, nhiều bạn nữ ở khu nhà này chấp nhận “nhịn” cả đêm chứ không đi toa lét làm gì. Nhưng Xuân Vũ có lẽ trải qua nhiều nỗi khiếp hãi nên lúc này cô rất can đảm, vẫn đứng đó nhìn vào cái cửa gỗ đóng tai lắng nghe. Ngoài tiếng nước róc rách hình như còn có tiếng thở. Cô đoán rằng bên trong còn có loại động vật nào đó.

Bỗng nhiên phía sau cánh cửa vang lên tiếng tin nhắn “tít, tít”

Xuân Vũ mạnh dạn mở cửa. Trong khoảng tối bên ngoài màn hình di động quả nhiên có một bóng đen đang ngồi thu lu.

“Ai đấy?”

Tuy giọng Xuân Vũ có lạc đi nhưng bóng đen vẫn trả lời “Tôi đây”

Một giọng con gái non choẹt nhưng Xuân Vũ nhận ra ngay “Văn Nhã có phải không?”

“Phải”

Văn Nhã nói như khóc, cô từ từ đứng lên, vóc dáng còm nhom, trông rất giống “tiểu ma nữ Hanako” trong truyền thuyết kia. Xuân Vũ đỡ Văn Nhã ra khỏi cái khoang vệ sinh, nhìn vào màn hình di động của bạn, nói: “Khuya khoắt thế này cậu lủi vào đây làm gì?”

Ánh sáng màn hình cũng soi rõ khuôn mặt của Văn Nhã, cô đang rất sợ hãi nhìn quanh bốn bề bóng tối, miệng lắp bắp: “con khi... con khi...”

Thấy dáng vẻ của Văn Nhã như vậy Xuân Vũ cũng giật mình: “Khi? Cậu lại nhìn thấy khi à?”

“Nó đang ở sau lưng cậu”

Khi sau lưng? Câu này khiến lưng Xuân Vũ toát mồ hôi. Cô vội ngoái lại nhìn thì chỉ thấy bốn bề bóng tối, không thấy có gì khác. Cô lắc đầu, nắm vai Văn Nhã nói: “Ồ đây làm gì có khi? Cậu làm sao thế?”

Bây giờ Văn Nhã đã hơi tỉnh lại, cô sụt sịt: “Xin lỗi, mình sợ đang đêm cứ nhận tin gửi tin làm các cậu thức giấc, nên mới vào đây...”

“Cậu điên à? Giữa đêm khuya giá rét chạy vào nhà vệ sinh nhắn tin” Cô bỗng ngừng bật, không nói nốt câu “trong nhà vệ sinh có ma”

“Tớ xin cậu đừng kể lại với ai”

Trong tiếng nước tí tách một cách đáng sợ, Xuân Vũ im lặng trong giây lát rồi hỏi: “Cậu vào đây từ bao giờ?”

“Từ lúc 11h thì phải”

“Trời ạ, cậu vào đây 5 tiếng đồng hồ chỉ để nhận tin gửi tin?” Xuân Vũ nói mà hai hàm răng va vào nhau lập cập. Cô đang nghĩ chính lúc nửa đêm mình đang nhận tin gửi tin thì Văn Nhã lủi vào nhà vệ sinh.

Văn Nhã gật gật đầu: “Ừ, mình cũng không hiểu nữa. Dù sao...”

“Dù sao... thế nào?”

Văn Nhã không nói nữa, cô gỡ tay Xuân Vũ. Rồi chạy ra ngoài, mắt hút rất nhanh.

Xuân Vũ cũng ra theo, chạy dọc hành lang tranh tối tranh sáng. Khi đi qua cửa phòng bên cạnh cô thấy cánh cửa mở rộng. Lạ nhỉ, ban đêm giá rét nếu mở cửa rất dễ bị lạnh và cũng rất không an toàn. Cô tò mò nhìn vào trong phòng thấy ở góc phòng có ngọn đèn đầu giường đang sáng, ánh sáng rất yếu, cứ như ma trôi. Giữa căn phòng có 1 bóng người đồ dài...

Bóng người ấy như đang chậm chậm đứng đưa, ánh sáng nhờ nhờ của căn phòng khiến nó có màu xanh rất kỳ cục. Xuân Vũ phát hoảng khi nhìn thấy hình đôi chân của cái bóng lại lơ lửng, cách mặt đất chừng 1 m. Hình như cái bóng đang bồng bênh giữa khoảng không.

Nhìn cảnh này, đầu Xuân Vũ như hoàn toàn trống rỗng, cô kinh ngạc bước vào.

Cô đã nhìn rõ bóng người này.

Một nữ sinh viên xinh xắn, mặc bộ váy ngủ phong phanh, toàn thân treo lơ lửng giữa căn phòng. Ánh đèn ở đầu giường hắt vào, có thể nhìn thấy ở cổ cô ta buộc một băng vải dài, đầu băng vải treo lên cán chiếc quạt trần. Một chiếc ghế lật nghiêng giữa sàn.

Quý chết treo!

Cô gái đã treo cổ! Xuân Vũ kinh hoàng đờ đẫn, sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt - một nữ sinh viên bị treo cổ dưới chiếc quạt trần, chiếc váy ngủ màu trắng đang đung đưa như 1 u linh, làn gió lạnh lùa vào phòng hắt hiu, chiếc váy bay lật phật. Cứ như 1 thế giới hư vô.

Xuân Vũ đã nhận ra khuôn mặt của cô gái, khuôn mặt quen thuộc dưới làn ánh sáng mờ nhạt, nét mặt như vừa khóc vừa cười. Chỉ có đôi mắt đang mở to, như muốn nhảy ra khỏi hốc mắt. Cô ấy đã nhìn thấy những gì?

Nữ sinh viên thứ 2 bị chết.

Nữ sinh viên treo cổ tự tử trong ký túc xá này tên là Tố Lan, học cùng chuyên ngành với Xuân Vũ và các bạn, lại ở căn phòng sát vách cho nên mọi người đều biết nhau. Khi Xuân Vũ phát hiện thấy, thì Tố Lan đã thực sự tắt thở, cô vội đi báo nhà trường. Nhưng thầy giáo rất nghi ngờ mãi tới lúc chạy đến nhìn rõ Tố Lan treo cổ ở quạt trần, thầy kinh hãi suýt ngất xỉu.

Biết đích xác Tố Lan đã chết, nhà trường đã giữ nguyên hiện trường, rồi lập tức báo công an. Công an đã đến ngay trước khi trời sáng, rất nhiều nữ sinh viên biết tin đổ xô tới xem, nhưng các thầy đã ngăn bắt trở về phòng. Tiểu Cẩm và Văn Nhã cũng biết tin này. Nhất là Văn Nhã, cô nghĩ vào lúc tờ mờ sáng lúc mình còn vào nhà vệ sinh nhận tin, thì lại có một bạn quen ở phòng bên treo cổ, cô rất hoảng sợ.

Căn phòng này đêm qua chỉ có mình Tố Lan, ba bạn kia đều đi vắng, sáng sớm nay mới về. Họ bị các thầy mắng cho một trận nên thân. Họ nói mình đi từ 8h tối, lúc đó Tố Lan đang ngồi trong phòng nhắn tin gửi tin gì đó, trông vẫn không có gì bất thường.

Khi công an bước vào phòng, Tố Lan vẫn đang lơ lửng dưới quạt trần, chiếc váy trắng đang đung đưa, đôi mắt lồi ra nhìn mọi người bước vào.

Khám nghiệm sơ bộ, có thể đoán rằng đúng là Tố Lan treo cổ tự tử và loại trừ khả năng bị kẻ xấu giết hại.

Xuân Vũ cũng không bị tình nghi.

Chỉ trong mấy ngày, nhà trường đã có hai nữ sinh bị chết rất khác thường và cả hai lần đều do Xuân Vũ phát hiện ra trước hết. Sao lại có chuyện ngẫu nhiên như thế này? Cô không có lý do gì để không bị nghi ngờ.

Tố Lan treo cổ ở quạt trần tự tử, rốt cuộc cũng được hạ xuống, phủ tấm vải trắng khiêng ra khỏi ký túc xá. Lúc này công an mới kết thúc cảnh giới, đám nữ sinh ở các phòng mới chạy ra. Xuân Vũ đi trên hành lang, cô nhận ra những ánh mắt sợ hãi đang nhìn mình, chắc là tin Xuân Vũ lại phát hiện ra

người chết đã lan truyền khắp cả.

Trước những ánh mắt đó Xuân Vũ chỉ biết cúi đầu bước đến cửa căn phòng sát vách. Cô thấy cửa mở mà không ai dám bước vào. Trong phòng có 1 nam giới đang đứng quay lưng ra cửa.

Người ấy chợt quay lại, nhìn thấy ánh mắt cô.

Anh ta khoảng dưới 30 tuổi, khuôn mặt tuấn tú, bình thản, đôi mắt sâu thẳm và sắc sảo. Cô biết người này.

Đó là Diệp Tiêu.

Nếu bạn đã đọc “Chung cư thôn vắng” chắc bạn sẽ nhớ ra sĩ quan cảnh sát Diệp Tiêu. Khi Xuân Vũ bị đưa vào bệnh viện tâm thần hồi đó, Diệp Tiêu có đến thăm cô. Cô gái đã bình phục một cách thần kỳ, điều này để lại cho anh ấn tượng sâu sắc.

Diệp Tiêu cũng nhận ra cô: “Xuân Vũ? Sao cô lại ở đây?”

Xuân Vũ không dám bước vào, chỉ đứng tựa cửa, hồi hộp nói: “Em... em ở gian bên cạnh”

Diệp Tiêu cũng rất bất ngờ khi gặp lại Xuân Vũ, nhưng anh vẫn trấn tĩnh được “Cô đang mệt à, sao mặt nhợt nhạt thế kia?”

“Có lẽ... vì em là người đầu tiên phát hiện Tố Lan”

“Cô... là người đầu tiên phát hiện ra người chết?”. Anh lắc đầu. Thì ra quả đất này quá nhỏ “Tức là... cô gái đi qua hành lang lúc tờ mờ sáng nay là cô? Chắc cô thấy sợ chết khiếp?”

Xuân Vũ gật đầu, chỉ vào trong phòng “Anh đã phát hiện ra điều gì chưa?”

“Việc khám nghiệm hiện trường đã xong, xác định rằng nạn nhân đã tự sát. Tôi chẳng cần nán lại nữa, nhưng trên sàn có chiếc máy di động của cô ta, trong đó có 1 tin nhắn chưa đọc, tôi đã xem rồi. Nội dung rất kỳ lạ, là một nhóm từ tiếng Anh: GAME OVER”

GAME OVER?

Rất nhanh, hàng chữ này chạy dọc khắp người Xuân Vũ như một luồng điện, trước mặt cô hiện lên hình ảnh cái đêm Thanh U qua đời, cô cũng thấy trên màn hình di động của Thanh U hàng chữ GAME OVER.

Chẳng lẽ cái chết của Tố Lan và Thanh U có một mối liên hệ nào đó? Một người cắn lưỡi tự tử, một người treo cổ tự tử, đều chết vào lúc tờ mờ sáng, sau đó đều nhận được 1 tin nhắn rất bí hiểm. Mọi sự vật trên đời đều không bao giờ cô lập tồn tại. Tim Xuân Vũ đập dồn dập, cô lập tức liên tưởng đến khả năng càng nguy hiểm hơn nữa.

Đôi mắt nhạy bén của Diệp Tiêu nhanh chóng nhận ra sự thay đổi trong nội tâm Xuân Vũ, anh bước lại gần: “Cô đang nghĩ ngợi điều gì?”

Ánh mắt của anh luôn đem lại cho người ta cảm giác an toàn. Nhưng sau một chút do dự, Xuân Vũ lại có 1 quyết định... Cô lắc đầu: “Không, tôi chỉ thấy hơi sợ”

Tuy nhiên điều này chẳng qua nổi đôi mắt của Diệp Tiêu, anh hiểu ngay Xuân Vũ muốn dấu 1 điều

gì rất quan trọng. Anh nhanh trí nói sang đề tài khác: “Chuyện đã qua nửa năm rồi, hiện nay cô vẫn ổn chứ?”

“Tôi...” Cô chẳng biết trả lời ra sao. Chẳng nhẽ lại nói “Hiện nay tinh thần tôi sắp suy sụp, mau đưa tôi lại bệnh viện tâm thần khám bệnh”

“Mong cô mọi bề đều tốt đẹp, có chuyện gì cô cứ gọi di động cho tôi ngay, tôi sẽ gắng hết sức giúp đỡ cô”

Diệp Tiêu mỉm cười, ánh mắt anh sắc như lưỡi kiếm nhìn thẳng vào Xuân Vũ, hình như trong thân thể cô đang có 1 hồn ma ẩn náu.

Sau khi anh cảnh sát Diệp Tiêu rời nhà trường suốt cả 1 ngày không ai trò chuyện gì với Xuân Vũ. Cô lầm lũi cô độc ngồi trong phòng, lòng rối như tơ vò, ngẫm nghĩ về các sự việc xảy ra trong mấy ngày vừa rồi, bản luận văn chỉ có thể gác bỏ lại.

Đến tối chỉ có Nhã Văn trở về phòng, Tiêu Cẩm thì đi vắng. Chắc cô ấy quá sợ về chuyện treo cổ ở phòng bên cạnh nên đã về gia đình ở. Phòng bên thì vắng ngắt không có ai, ba bạn nữ cùng phòng không dám ngủ lại ở đó, đều viện lý do gì đó để về nhà mình ở.

Ban ngày, cả khu ký túc xá đều rì rầm bàn tán, nhưng không ai nêu được lý do tại sao Tố Lan lại tự tử. Tố Lan tính tình cởi mở, trong học tập hoặc hoàn cảnh gia đình rất ổn. Có người đoán rằng Tố Lan thất tình nên tự tử nhưng nhà trường một mực phủ định giả thiết này.

Điều khiến các nữ sinh sợ nhất là, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã có 2 cô bị chết rất không bình thường, mai kia liệu có người thứ 3 không?

Trong đó, Hứa Văn Nhã là người sợ hơn hết cả.

Lúc này, ngoài kia gió lạnh đang thét gào, ở 1 góc phòng Văn Nhã đang ngồi ngây người, đôi mắt thần thờ nhìn về phía trước như người mắc bệnh tâm thần. Xuân Vũ đã bình tĩnh trở lại, cô đến bên an ủi bạn. Nhưng Văn Nhã hình như không nghe thấy gì hết, dù Xuân Vũ nói gì, cô cũng không có 1 chút phản ứng.

Bỗng nhiên ánh mắt Văn Nhã hầu như đã trở lại về bình thường, cô lạnh lùng nhìn vào mắt Xuân Vũ, miệng bật ra 2 chữ "con khi".

Lại là con khi? Xuân Vũ đành phải nói: Cậu nói điều gì khác đi, được không?

“Xuân Vũ, cậu cho là tớ điên chứ gì?” Không chờ câu trả lời, Văn Nhã nắm chặt tay Xuân Vũ, nhẹ nhàng nói: “Không, tớ không điên, tớ chỉ rất sợ thôi”

“Cậu đừng sợ, tớ là bạn, tớ sẽ ở bên cạnh cậu, cùng cậu vượt qua mọi nỗi sợ hãi” Văn Nhã nắm tay Xuân Vũ càng chặt hơn, Văn Nhã gầy còm, không biết lấy đâu ra lắm sức lực như vậy. Văn Nhã thận trọng nhìn xung quanh cứ như sợ có người nghe lỏm, rồi nói nhỏ: “Tớ kể cho cậu nghe 1 chuyện này...”

Nếu kể chuyện mà Văn Nhã thấy nhẹ nhõm hơn thì cũng tốt: “Cậu kể đi, tớ nghe đây”

Văn Nhã hít một hơi thật sâu. Hình như câu chuyện đã ấp ủ từ lâu rồi: “Chuyện này hoàn toàn có thật. Vào dịp nghỉ hè năm thứ nhất, tớ và mấy người bạn học thời phổ thông có cùng nhau đi du lịch núi Hoàng Sơn. Nơi ấy đúng là rất tuyệt, chuyến đi do hãng du lịch tổ chức, gần như là đã đi hết điểm danh lam thắng cảnh ở đó. Bọn mình nghỉ ở 1 khách sạn trên núi, khung cảnh hết sức êm đềm. Một hôm, sau khi đến 1 điểm thắng cảnh trở về, mình bước xuống dốc núi đằng sau đi dạo và thấy 1 cái lồng sắt trong đó có nhốt 1 con khỉ con. Trông nó hết sức đáng thương, hình như nó còn đang bú mẹ. Nó mở to mắt nhìn mình, mình thấy nó đang rơi nước mắt, hai tay nó nắm vào song sắt, mồm rên rĩ ai oán rất đáng sợ. Bỗng mình nghe thấy 1 tiếng rít gào kinh khủng, thì ra còn có 1 con khỉ to đang ngồi thu mình trên cây ở dốc núi. Hình như nó đang hậm hực nhìn xoáy vào mình...”

Lòng trắc ẩn vốn có của nữ giới khiến Xuân Vũ bất giác buột miệng: “Chắc là con khỉ mẹ?”

“Lúc đó mình cũng nghĩ thế. Thấy con mình bị nhốt trong chuồng, nó rất đau xót và giận dữ. Nghe tiếng thét của con khỉ mình sợ quá, vội bỏ chạy. Trở về khách sạn. Bữa tối hôm đó cả đoàn khách du lịch ăn 1 bữa đặc sản núi rừng, trong đó có món gọi là “Hoàng kim đại nảo”. Bọn mình đều ăn mỗi người 1 miếng, mùi vị rất lạ, không rõ chế biến từ gì”

“Hoàng kim đại nảo” Xuân Vũ có “ớ” ra 1 tiếng và gần như đoán ra.

Văn Nhã vẻ mặt đầy đau khổ, nói: “ăn rồi bọn mình mới biết, thực ra là món óc khỉ”

“Chính con khỉ con ấy à?”

“Đúng. Hễ mình nghĩ mình đã ăn óc con khỉ con đó thì con buồn nôn lại ập đến. Tối hôm đó bọn mình đã nôn ra bằng hết cả mật xanh mật vàng, nhưng vẫn cảm thấy ghê. Có lẽ chủ yếu vì cảm giác tội lỗi. Đáng sợ hơn nữa là đêm khuya hôm đó ở ngoài có tiếng thét gào sồn gai óc, mình mở to mắt nhìn, thấy 1 khuôn mặt lông lá dán vào ô cửa kính, với đôi mắt đỏ ngầu và hàm răng trắng ớn. Thì ra đó là con khỉ mẹ chạy đến tận cửa khách sạn gào thét với mọi người”

Xuân Vũ bỗng thấy bức tranh khủng khiếp ấy đang hiện lên trước mắt.

“Đêm ấy mọi người trong đoàn khách du lịch đều sợ hết hồn, và quyết định sáng mai rời khỏi nơi này. Sớm tinh mơ tất cả lên xe buýt của du lịch Trung Quốc ra đi, khi xe đang chạy trên đường núi quanh co thì bỗng trên 1 cây to ven đường có 1 con khỉ chạy ra, nó dám nhảy lên xe, nằm ngoài bên thành xe thét gào với bọn mình. Ai ai cũng sợ tái xanh tái xám. Anh lái xe nhiều lần đánh võng định hất nó xuống đất, rồi sơ xuất nên xe lao vào rừng cây. Trong lúc hiểm nguy “ngàn cân treo sợi tóc”, có lẽ mình chưa đến số, cửa kính vỡ, mình lại còm nhom, nên chui lọt ra ngoài, còn mọi người đều kẹt trên xe. Khi mình chạy ra ngoài đường cái để cầu cứu thì chiếc xe buýt đã nổ tung trong rừng.

Đúng là 1 con ác mộng, 13 hành khách đều tử vong, chỉ mình thoát chết”

“Thật không thể tưởng tượng nổi, chỉ 1 con khỉ đã gây nên chuyện” Xuân Vũ trầm nghĩ, thì ra tình mẫu tử của động vật cũng chẳng khác gì con người, và nếu chúng trả thù thì còn khủng khiếp hơn ấy chứ.

“Tuy nhiên mình khôn hận con khi mẹ ấy. Vì bọn mình đã ăn óc con khi con, đã phạm tội ác nên nó mới trả thù cho con nó. Sau tai nạn ấy mọi người đều nói mình thoát nạn lớn, thì ắt có phúc về sau. Nhưng mình vẫn cảm thấy rất sợ. Tiếng thét của con khi ấy mãi mãi là nỗi ám ảnh đối với mình. Đã 2 năm trôi qua, câu chuyện mình vẫn giữ kín, chưa kể với bạn ở đại học”

“Vậy tại sao giờ cậu lại kể với tớ?”

Về mặt Văn Nhã gần như tuyệt vọng: “Vì mình chẳng còn sự lựa chọn nào khác. Mình biết, con khi kia vẫn chưa chết, những ai ăn óc con khi con lần đó đều phải đền mạng. Tuy lần đó mình thoát chết nhưng sớm muộn gì con khi mẹ cũng đến trả thù mình. Những ngày qua đã vài lần mình nhìn thấy con khi ấy, nó đứng ngoài cửa sổ cười với mình, đó là nét cười kinh sợ nhất trên đời”

“Cậu đừng nghĩ lung tung, khi không thể chạy đến trường chúng ta được” Xuân Vũ chột nhó đến sự việc ở nhà vệ sinh sáng nay “Văn Nhã có thể cho tớ xem di động của cậu không?”

“Cậu định làm gì?” Văn Nhã lập tức cảnh giác, nắm chặt lấy máy di động.

“Tớ nhận ra mấy hôm nay cậu cũng mãi mê nhắn tin, đúng không?”

“Đó là chuyện của mình cậu đừng hỏi làm gì” Văn Nhã ngoảnh đi không thiết nhìn Xuân Vũ nữa. Không khí trong phòng bỗng có phần căng thẳng. Xuân Vũ đành khẽ thở dài, cô không rõ còn sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây. Bỗng có làn gió kỳ quái lướt qua cửa sổ, một cành cây khô rơi trúng ngay cửa kính, dội vào 1 tiếng khô khốc. Tối nay chưa đến 11h đã tắt đèn. Xuân Vũ không chui vào chăn, cô ngồi đó, đôi mắt mở to. Không rõ Văn Nhã nằm bên kia đã ngủ chưa. Các sự việc xảy ra trong mấy ngày qua khiến 2 cô gái nom nớp lo âu. Càng như thế, Xuân Vũ càng không dám ngủ. Vì cô đang chờ đợi...

Đúng 12h đêm. Tín hiệu tin nhắn vang lên. Quả nhiên là số máy bí hiểm ấy. Số xxxxx741111. Tín hiệu kêu rất khê, chắc sẽ không làm Văn Nhã thức giấc. Xuân vũ đọc mẫu tin nhắn này.

“Bạn đã bước vào tầng 3 địa ngục, ra khỏi tiêu lâu của Phủ tiền sĩ thôn vắng, hãy lựa chọn: 1. đại sảnh, 2. địa cung”

Xuân Vũ hơi do dự, rồi ngón cái ấn phím 2. Cô chọn “Địa cung”.

Chỉ vài giây sau, tin nhắn thứ 2 gửi đến: “Bạn bước vào 1 căn phòng của Phủ tiền sĩ ở thôn vắng, trên tường có 1 ngách bí mật, hãy cầm đèn dầu bước vào đó. Bạn đi xuống 1 con đường rất dài trong lòng đất, rồi đi xuống cửa 1 mê cung...”

Mê cung? Cô ngẩn người nhìn mẫu tin này, không rõ mình sẽ đi đến nơi nào. Tiếng “tít, tít” lại vang lên, nhưng cô hơi thấy bất ngờ, vì không phải tin nhắn mà là tín hiệu down thông tin. Sau 1 thoáng do dự, Xuân Vũ cũng down chương trình này về di động. Ngay lập tức màn hình hiện lên 1 chuỗi các tranh động vật, mọi ngày cô ít chơi game nên cô lúng túng mất 1 lúc. Các biểu tượng này đều có màu xám xám, nhưng thấy rất rõ nét, hình như đều là ảnh chụp. Xuân Vũ ấn thử vài nút phương hướng, các bức ảnh này quả nhiên đã hoạt động, có vẻ như đang đi trên các đại đạo. Đi được 1 đoạn thì gặp

ngã ba, chỉ có thể chọn 1 lối rẽ. Nhìn đến đây Xuân Vũ hiểu rõ, thì ra đây là các bức vẽ địa cung, nhấn các nút định hướng của máy di động thì sẽ giống như mình đang đi vào mê cung dưới lòng đất. Xuân Vũ đi trong hệ thống tranh vẽ nửa giờ đồng hồ, đã vài lần gặp tử lộ. Khi đã bấm tê cả ngón cái thì trong tranh đã mở ra 1 cửa lớn, cô “đi” thẳng ra cửa, các bức tranh trên màn hình biến mất. “Minh đã ra khỏi mê cung rồi ư?” Xuân Vũ chưa kịp hiểu rõ thì tín hiệu tin nhắn lại vang lên. Lần này vẫn là bất ngờ đối với cô, vì màn hình xuất hiện 1 tin nhắn sử dụng dịch vụ đa phương tiện MMS. Ngón cái nhấn vài lần, cô nhận được 1 bản vẽ màu, dưới bức tranh còn ghi thêm dòng chữ: “Bạn đã ra khỏi mê cung, bức tranh này là phần thưởng dành cho bạn”

Cô vội mở ngay bản vẽ, trên màn hình di động nhỏ xíu dần dần hiện ra 1 bức tranh. Nhìn màu sắc, thì đó là bức tranh sơn dầu, nhưng vì màn hình quá bé, nên nó chỉ như 1 phần của bức tranh. Cô nhìn thấy trong tranh có 1 thiếu nữ phương tây tóc vàng, 1 tay cô ta bị trói ngoặt, treo lên 1 cây to, bên dưới là 1 đống lửa đang cháy ngùn ngụt, thiếu đốt đôi chân cô gái. Lẽ nào đây là địa ngục? Bức tranh khiến Xuân Vũ cảm thấy ghê tởm, cô nắm chặt thành giường, thoát ra khỏi bức vẽ này.

Cô thở dốc 1 hồi, cô nhận được 1 tin nhắn “Bạn đã đi qua tầng 3 địa ngục, bước vào tầng 4”

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

- 5 -

TÀNG 4 ĐỊA NGỤC

Bây giờ sáng, Xuân Vũ từ từ thức dậy. Cô sờ lên đầu mình, đã rất lâu chưa ngủ 1 giấc say thế này. Cô trèo xuống giường, mới nhận ra không thấy Văn Nhã đâu. Cô sờ thử vào chăn đệm của Văn Nhã thấy vẫn còn hơi âm ẩm. Xuân Vũ nhíu mày, không chải đầu vội, chạy ra mở cửa phòng. Bên ngoài hành lang giá buốt như động băng, gió lạnh sớm mai thốc vào y phục phong phanh của cô. Bỗng có tiếng kêu thảm thiết từ nhà vệ sinh vọng lại, khiến Xuân Vũ nhói tim, cô nghiêng đầu nhìn về hướng ấy. Một bạn nữ đang hốt hoảng chạy từ trong đó ra, đầu tóc tả tơi trông thật đáng sợ. Lúc bạn này chạy đến cửa phòng Xuân Vũ thì cô ngăn lại. Xuân Vũ nhận ra cũng là 1 bạn nữ học cùng chuyên ngành. Cô bạn nhìn thấy Xuân Vũ thì lại càng hét lên hãi hùng hơn, cứ như gặp ma. Bị người ta coi

mình như kẻ chuyên mang đến điều rủi ro, thực không dễ chịu gì.

Xuân Vũ cố nén đau khổ, nắm chặt bả vai cô bạn, hỏi: “Bạn nhìn thấy gì trong nhà vệ sinh?”

Cô gái mở to mắt, nói: “Trong nhà vệ sinh có ma!”

Lẽ nào lời đồn đại lại là sự thật? Xuân Vũ buông lỏng tay, cô ta nhân đó vùng ra, chạy mất hút khỏi hành lang. Xuân Vũ nhìn về phía khu nhà vệ sinh, rồi khoác thêm áo lao về phía ấy. Cô đi như chạy trên tuyến hành lang giá lạnh buổi sớm mai, đến trước cửa khu vệ sinh, rồi gọi to “Có ai ở trong ấy không?”

Nhưng bên trong không thấy có tiếng trả lời, cô thận trọng bước vào. Hình như không có ai cả, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy tí tách không ngừng. Có điều, cả 6 khoang nhỏ đều đang đóng cửa, chẳng rõ bên trong có gì không? Cô hít thở sâu để lấy lại bình tĩnh, rồi mở cánh cửa thứ 1, bên trong rỗng không. Rồi cô lần lượt mở các cánh cửa, cũng không thấy có gì khác thường. Chỉ còn cánh cửa cuối cùng. Đứng trước cánh cửa gỗ cũ kỹ nham nhở, tim cô bỗng vô cớ đập rất nhanh, hình như “tiểu ma nữ Hanako” đang nấp trong đó. Cô đánh bạo mở cánh cửa cuối cùng ra. Một cô gái tóc dài đang ngồi đó. Xuân Vũ không nhìn rõ mặt, chỉ thấy mái tóc rối bù xù, xoa che cả bộ váy ngủ màu trắng - giống như trang phục của Tổ Lan ở phòng bên mặc lúc treo cổ tự tử. Nếu ai đó ngẫu nhiên mở cửa ra nhìn thấy 1 người đang ngồi như thế này, chắc cũng phải sợ chết khiếp. Người đó bỗng từ từ ngẩng đầu lên, tóc tai rũ rượi che gần hết khuôn mặt, chỉ thấy 1 con mắt mà lòng trắng choán gần hết. Là con ác ma nhà vệ sinh hay sao? Nhưng Xuân Vũ nhận ra không phải ma quỷ mà rành rành là Hứa Văn Nhã. Cô gọi to “Văn Nhã, Văn Nhã” nhưng vô ích, Văn Nhã vẫn ngồi im, lạnh lùng nhìn cô bằng 1 con mắt. Không chịu nổi nữa, cô kéo Văn Nhã đứng dậy, nhưng cái thân hình còm nhom ấy cứ co rúm lại, tóc xoã che kín, cứ như không có mặt, có đầu. Tiếng nước tí tách khiến người ta tâm trí rối bời, Xuân Vũ chỉ còn cách cố dìu Văn Nhã ra khỏi nhà vệ sinh. Có vài bạn nữ đứng lấp ló trước cửa nhìn thấy 2 cô, phát hoảng kêu rú lên và bỏ chạy. Xuân Vũ gỡ đám tóc rối của bạn, khuôn mặt như trẻ con của Văn Nhã hiện ra, đôi mắt mở to đầy sợ hãi đang chăm chăm nhìn cô, hình như đằng sau cô có cái gì đó. “Con khi, con khi” Văn Nhã rú lên, tiếng kêu như xé phổi, âm thanh như không phải của cô mà là phát ra từ 1 không gian khác. Xuân Vũ chợt nhớ ra cảnh tượng mình đã trải nghiệm cách đây nửa năm, lẽ nào Văn Nhã cũng...

Rồi Văn Nhã vận hết sức khua đôi tay lên, vùng ra khỏi tay Xuân Vũ, chạy về 1 phía của hành lang. Xuân Vũ nhìn theo thân hình loắt choắt ấy đang chạy như bay, thật giống 1 con khi. Một vài bạn nữ có lẽ bị thức giấc bước ra khỏi phòng, bị Văn Nhã xô phải, ngã chúi xuống đất. Xuân Vũ kiệt sức không thể đuổi theo được, cô tựa cửa nhìn theo bóng của Văn Nhã chạy ra khỏi ký túc xá, vừa chạy vừa hét lên ghê rợn khiến các bạn nữ quanh đó sợ mất vía. Khi chạy đến trước cửa nhà ăn, Văn Nhã gặp 1 thầy giáo. Đôi tay rắn chắc của thầy giáo túm lấy cô, dù vùng vẫy thế nào cũng không thể thoát

ra được. Một đám đông sinh viên trong nhà ăn chạy ra ngó nhìn như xem 1 kẻ tâm thần. Vài sinh viên giúp thầy giáo giữ chặt Văn Nhã rồi đưa cô đi. Xuân Vũ nhìn rõ tất cả. Hứa Văn Nhã phát điên rồi ư?

Xuân Vũ quay đầu lại nhìn hành lang, có rất nhiều bạn nữ đang thò đầu ra nhìn cô, chỉ trò bàn tán. Xuân Vũ chỉ còn biết cúi gằm mặt, nhưng cô không trở về phòng mà quay lại nhà vệ sinh. Vì cô muốn tìm hiểu rõ, lúc nãy trong đó xảy ra chuyện gì với Văn Nhã? Tại sao bắt chợt bạn ấy trở nên đáng sợ thế. Quả nhiên cô thấy ở thêm xi-măng bên rãnh nước chảy có 1 chiếc điện thoại di động Siemens. Cô nhận ra là di động của Văn Nhã. Cô xé vài mảnh giấy vệ sinh bọc vào chiếc máy cầm lên, màn hình vẫn đang sáng, có 1 tin nhắn chưa đọc. Ngón cái nhấn phím, cô run run đọc mẫu tin: “GAME OVER”

Hứa Văn Nhã đã phát điên thật. Lúc sáng sớm, các thầy giáo đưa Văn Nhã đến phòng y tế của trường, cô cứ luôn miệng lảm nhảm không ngớt kêu lên “Con khi”. Nhà trường hết cách, đành đưa cô đi viện. Các bác sĩ sơ bộ chẩn đoán, Văn Nhã mắc chứng tâm thần phân liệt, phải nằm viện điều trị. Các thầy lại đến tra hỏi Xuân Vũ, hỏi suốt một buổi sáng, tuy cô đã kể lại hết tình hình nhưng các thầy vẫn chưa hài lòng, không thể giải thích nổi vì sao Văn Nhã phát điên. Thậm chí các thầy còn ngờ rằng nửa năm trước Xuân Vũ đã từng bị như thế, nên đã lây nhiễm chứng này sang Văn Nhã là bạn cùng phòng? Đương nhiên cách nghĩ này thật buồn cười vì bệnh tâm thần không phải là bệnh truyền nhiễm. Tuy nhiên tâm trạng sợ hãi của con người thì đúng là có thể lây lan. Liệu có phải Thanh U tự sát khiến Văn Nhã hết sức lo sợ, rồi dẫn đến tâm thần phân liệt? Tuy khả năng này là rất lớn nhưng nhiều người đều tin còn nguyên nhân khác. Nguyên nhân ấy tựa như u linh ẩn náu ở 1 góc nào đó trong khu ký túc xá nữ sinh, khiến họ phải lo âu kinh hãi.

Đến chiều các thầy đều đã về, Xuân Vũ giống như phạm nhân vừa được tha bổng, cô nhào ra thành cửa sổ hít thở mạnh, cứ như đã bị mất tự do đã lâu. Lúc này trong bệnh viện, Văn Nhã đang làm gì? Có phải vẫn kêu lên “con khi” hay là đang đi men tường trong phòng? Xuân Vũ chẳng muốn nhớ lại những gì đã trải qua nhưng đâu dễ gì mà quên nổi. Xuân Vũ có thể lý giải, có thể hiểu tại sao Văn Nhã lại hoá điên. Tuy nhiên điều bí ẩn duy nhất là: tin nhắn cuối cùng trong điện thoại di động của Văn Nhã “GAME OVER”, nó có vai trò gì? Còn đối phương gửi tin này là số máy Xuân Vũ rất quen: xxxxx741111.

Cô chờ người ra, rồi lập tức tra lại các tin nhắn khác trong máy này, không tin nào được lưu lại, trừ tin nhắn cuối cùng. Giờ này, chiếc di động ấy đang nằm trong tủ cùng với các vật dụng khác, để nhà trường bàn giao lại cho gia đình Văn Nhã. Nỗi lo lắng của Xuân Vũ đã trở thành sự thật. Trong cái đêm Thanh U qua đời, cô cũng nhìn thấy tin nhắn như thế trong máy Thanh U. Hôm qua, anh sĩ quan công an cho cô biết trong di động của Tố Lan cũng có dòng GAME OVER.

GAME OVER = trò chơi kết thúc.

Đúng rồi, Thanh U chết tức là GAME OVER, nay Văn Nhã hoá điên cùng là GAME OVER, tiếp theo sẽ là ai GAME OVER?

Rõ ràng các tin nhắn đều gửi về từ cùng 1 máy di động có số xxxxx741111. Có thể suy ra rằng, cái chết của Thanh U, Tố Lan và Văn Nhã phát điên đều liên quan mật thiết đến số máy này. Chính Xuân Vũ đêm đêm cũng bị số máy này đưa vào “địa ngục”, chơi các game tựa như tin nhắn. Nghĩ đến đây, người cô run lên bần bật, quay lại nhìn căn phòng. Cả phòng có 4 cô nữ sinh, đã chết 1 cô, nay 1 cô hoá điên. Một thứ không khí đáng sợ tràn ngập căn phòng. Xuân Vũ nhìn cuốn sách trên đầu giường cô, cuốn sách mượn ở thư viện “Truyện thuyết về địa ngục sơ kỳ văn minh nhân loại” Mấy hôm nay xảy ra ngàn ấy chuyện đáng sợ, nên chẳng còn tâm trí đâu mở ra đọc. Bây giờ thử lật vài trang, nhưng quả thật không sao đọc nổi. Cô nhớ đến lời hứa hôm đó, có người đang chờ để đọc, mình đã không đọc thì nên đưa cho người ta. Cô đương nhiên không thể quên được người ấy. Cao Huyền, khoa Mỹ Thuật. Xuân Vũ cố gắng gạt bỏ những chuyện không vui sáng nay, cô cầm cuốn sách bước ra khỏi phòng.

Trường đại học này có vài chục khoa với hàng vạn sinh viên. Toàn khu nhà trường cứ như 1 mê cung. Xuân Vũ chưa bao giờ đến khoa Mỹ thuật, nên dọc đường cô phải hỏi thăm mấy lần mất hơn nửa giờ mới tìm ra khoa này ở 1 khu vực khá xa. Toà nhà của khoa Mỹ thuật trông vô cùng bề thế, từ kiểu dáng cho đến vật liệu kiến trúc đều theo phong cách tân kỳ, phía trước bày rất nhiều tượng và phù điêu hiện đại, nam thanh nữ tú ra vào nơi này đều rất có “chất nghệ sĩ”. So với họ, khoa của Xuân Vũ có vẻ quá đơn sơ mộc mạc. Lúc này cô thoáng chút hối hận, lẽ ra mình nên ăn mặc sáng sủa hơn 1 chút, để phù hợp với “đẳng cấp” nơi này. Cô cúi đầu, bước vào toà nhà. Phía trước đang treo tấm áp- phích quảng cáo triển lãm. Thì ra ở đây đang có cuộc triển lãm của sinh viên, sinh viên được vào xem miễn phí. Toà nhà này thiết kế quá mới mẻ, Xuân Vũ không tìm ra lối đi, có lẽ chỉ còn cách đi qua đại sảnh đang trình bày triển lãm mới vào trong được. Từ nhỏ cô đã rất thích vẽ, hồi học trung học đã xem nhiều tranh hoạt hoạ, cũng rất mê các thiếu nữ trong phim hoạt hình. Khi vào đại học, cô bỗng thấy mình thật ấu trĩ, nên không bao giờ để ý đến chúng nữa. Đối với “nghệ thuật cao nhã” của khoa Mỹ Thuật, thì cô lại càng “kính nhi viễn nhi”. Xuân Vũ chậm chậm bước vào đại sảnh, trên tường treo rất nhiều tranh, chúng đều bố trí đèn rọi ánh sáng diu diu, phía dưới là lời giới thiệu ngắn gọn. Triển lãm này có vẻ khá bài bản. Thực tình là cô không hiểu những bức tranh này, nội dung đa phần quá trừu tượng, chỉ là đủ thứ màu sắc vô nghĩa tập hợp với nhau, hình như “hễ không thể hiểu nổi mới là nghệ thuật”. Lúc này, phòng triển lãm thực quá vắng vẻ, có thể là vài hôm trước người ta đã đến xem rồi, cho nên chỉ thấy lác đác vài người. Xuân Vũ có thể nghe thấy tiếng bước chân của mình. Cô không muốn xem tiếp, bèn đi thẳng vào phía trong, hình như có thứ gì đó lọt vào tầm mắt. Cô từ từ ngoảnh sang bên thấy 1 bức tranh treo trên tường... Đó là 1 bức tranh sơn dầu, mỗi chiều khoảng 1m, vẽ những đám mây đen, dưới mây là núi xám, đỉnh núi nhọn hoắt như

dao, sườn núi có lẽ là rừng cây um tùm màu tối, cảnh tượng lạnh lẽo, âm u theo lối Châu Âu giữa thế kỷ. Khoảng giữa bức tranh là hơn chục cây to, thân cành khô héo không 1 chiếc lá, chúng khẳng khiu uốn rũ thành những hình thù quái dị vươn lên trời. Có vài người đang bị treo lên những cành cây, đều là người Âu, phần lớn đều không mặc quần áo, biểu hiện cái đẹp truyền thống của mỹ thuật thể hình Châu Âu. Dưới gốc cây là những đồng lửa đang cháy ngùn ngụt, những người bị treo trên cây đang đau đớn vì bị lửa thiêu đốt. Có người đã bị thui mất chân, có người đã bị đốt chỉ còn tro bộ xương. Xuân Vũ nhìn thấy ở góc phải bên dưới bức tranh có mấy cô gái người Âu bị treo trên cây, 2 tay bị trói ngoặt lại, mái tóc vàng rũ rượi, lửa đang đốt dưới chân họ. Chính là bức tranh này. Xuân Vũ với mở di động xem lại bức tranh màu đêm qua cô nhận được bằng tin nhắn. Cô đối chiếu với bức tranh đang treo. Đúng, bức ảnh màu trong máy chính là 1 phần của góc phải bức tranh này. Giống hệt nhau. Chắc là đã được chụp ở đây. Bức ảnh màu nhận bằng tin nhắn đêm qua, là “phần thưởng” cho cô sau khi đã đi qua mê cung. Tại sao đối phương lại chọn phần này của bức tranh?

Phát hiện bất ngờ này khiến con tim Xuân Vũ đập liên hồi. Cô nhìn kỹ lại bức tranh đang treo trên tường, màu sắc và khung cảnh đều toát lên 1 không khí âm u. Dưới nét vẽ màu dầu, mỗi nhân vật đều đang phải chịu đựng đau khổ, tạo cho người xem 1 ấn tượng thị giác rất mạnh, hoặc ít ra là Xuân Vũ, cô thấy kinh ngạc sững sờ. Cả đại sảnh tĩnh lặng, xung quanh hầu như chẳng còn ai. Xuân Vũ lặng lẽ thở ra 1 hơi dài rồi bước lại gần bức tranh. Phía dưới có mấy chữ giới thiệu vẫn tắt: “Tầng 3 địa ngục” Mazolini (Ý). Vẽ lại: Cao Huyền.

Xuân Vũ bỗng hít 1 hơi thật sâu, bức tranh này đặt tên là “Tầng 3 địa ngục”, còn cô, đêm qua vừa đi qua tầng 3 địa ngục trong chuỗi tin nhắn. Thảo nào họ trao giải cho cô là 1 phần bức tranh này.

Mazolini chắc là tác giả, nhưng cô chưa từng nghe nói đến người họa sĩ này. Mấy chữ “Vẽ lại: Cao Huyền” khiến cô cảm thấy bất ngờ. Cô đến khoa Mỹ Thuật tìm Cao Huyền có phải là người này không? Bức tranh này do chàng trai cô mới quen ở khoa Mỹ thuật vẽ lại hay sao? Cô không rõ là mình đang kinh ngạc hay vui mừng. Cô đưa tay bung miệng, sợ mình sẽ kêu to, phá vỡ sự tĩnh mịch ở đây. Xuân Vũ không nén nổi đưa tay ra sờ vào bức tranh. Khi ngón tay cô chạm vào, như có 1 luồng điện từ bức tranh truyền vào tay rồi lan khắp cơ thể. Mọi bức tranh sơn dầu đều có bề mặt hơi gợn nhám nhám, do các lớp thuốc vẽ dày mỏng không đều tạo thành. Chúng như làn da của người già với những nếp nhăn, dấu ấn của thời gian. Khi cô đang sờ tay vào bức tranh, thì phía sau lưng có tiếng chân bước lại, một giọng nói cất lên “Cô ơi, không được sờ vào tranh”

Giọng nói của 1 nam giới trẻ tuổi, khá điềm đạm, ôn hoà. Xuân Vũ lập tức rút tay lại, ngượng ngịu cúi đầu. Đúng thế, cô đã quên mất nguyên tắc khi vào xem triển lãm “Không được sờ vào hiện vật”. Anh ta đi đến bên cô, dừng lại rồi nói: “Xin lỗi, nếu tôi nhớ không lầm thì hình như tôi đã gặp cô?” Xuân Vũ chưa hiểu ý, cô từ từ ngẩng mặt lên và đã nhận ra đôi mắt sâu thẳm hình như có 2 đồng tử ấy. Chính là anh - người mà cô đã gặp ở thư viện, chàng tai có đôi bàn tay nuột nà và khuôn mặt

sáng sửa, cùng đôi mắt sáng đầy hấp dẫn. Anh là Cao Huyền.

Cao Huyền nhìn Xuân Vũ, mỉm cười: “Thì ra là em. Sao lại có hứng thú đến đây xem triển lãm của anh thế?”

“Xin lỗi, em không có ý sờ vào tranh” Không hiểu sao Xuân Vũ lại thấy hồi hộp, cô chỉ vào bức tranh sơn dầu. “Em chỉ bắt chọt không nên được, quên mất quy định không được sờ vào hiện vật”

“Thôi không sao. Chỉ là bức tranh sao chép. Nếu là 1 tác phẩm quý giá thì em đã phiền hà to”

Xuân Vũ đỏ mặt. Cô giơ cuốn sách ra “Em đến để đưa cuốn sách này cho anh”

“À, cuốn sách này. Chút nữa thì anh cũng quên mất” Anh đón lấy. “Em tài thật, đã đọc xong nhanh thế cơ à? Sách này đâu có hợp với các cô gái.”

Nghe xong câu này mặt Xuân Vũ càng đỏ bừng “Thực ra ra em không thể hiểu nó, em cho rằng anh cần nó hơn”

Cao Huyền lại mỉm cười, cái lúm đồng tiền hiện lên rất rõ. Tim Xuân Vũ càng đập nhanh hơn. Cô chọt nghĩ đến 1 điều gì đó, chỉ vào bức tranh: “Anh đã vẽ nó à?”

“Hồi ở Châu Âu anh đã chép lại nó ở 1 viện Mỹ thuật. Tác phẩm đó của họa sĩ người Ý Mazolini” Anh ấy đã từng đi vẽ ở Châu Âu, Xuân Vũ trầm trồ thán phục, nhưng không thể hiện ra lời nói: “Tại sao lại đặt tên là Tầng 3 địa ngục? Cái tên nghe thấy sợ”

“À cũng có nguyên nhân của nó đấy, nói ra thì dài. Để lần sau anh kể cho mà nghe”

Lại có lần sau. Xuân Vũ gật đầu, chắc chắn sẽ có lần sau. Cao Huyền nhìn thẳng vào mắt Xuân Vũ, nói: “Thực ra anh đứng sau em rất lâu rồi. Anh thấy em lặng lẽ đứng trước bức tranh, chiếc áo màu đen trang trọng của em rất phù hợp với gam màu trầm lắng của bức tranh này. Có lẽ em không để ý ánh sáng hắt từ bên cạnh em ở góc này, sẽ tạo nên hiệu quả rất đặc biệt. Tựa như có 1 lớp sáng kỳ lạ của sơn dầu bao bọc lấy khuôn hình của em. Ánh mắt em đang chăm chú nhìn vào tranh rất giống những thiếu nữ trong tranh sơn dầu thời kỳ phục hưng - cổ điển, trầm tĩnh nhìn vào họa sĩ. Tác phẩm bậc thầy đều nhờ vào ánh mắt mê hồn của người mẫu mà sáng tạo nên.”

Nghe Cao Huyền thao thao bất tuyệt một hồi, Xuân Vũ càng thấy ngượng ngùng, mọi ngày cô cũng từng nghe người khác đánh giá về mình, nhưng đứng trước chàng trai này cô như biến thành người khác. Cô háp tấp nói: “Xin lỗi, em đã đưa anh cuốn sách. Em đã về được chưa?”

“Tất nhiên rồi” Cao Huyền đưa tay gỡ đầu “Hình như anh đã nói hơi nhiều, xin lỗi nhé. Có lẽ vì anh quá mê mẩn với tranh sơn dầu nên gặp cô gái nào anh cũng tưởng tượng đến cảnh họ ngồi trước giá vẽ. Đáng vẻ em lúc này, rõ ràng là một kiệt tác tranh sơn dầu”

“Cảm ơn anh, chưa từng ai khen em như thế đâu” Xuân Vũ mỉm cười, quay người bước ra đại sảnh. Cao Huyền đi theo sau: “Xin lỗi, anh chưa biết tên em”

“Em là Xuân Vũ ạ” Cô không ngoảnh lại, trả lời và bước đi tiếp.

“Nghĩa là “Mưa xuân lát phát” phải không?”

Câu này của Cao Huyền khiến cô hơi sững sờ. Anh diễn tả tên mình cứ như đọc thơ, không thể không cảm thấy rung động. Nhưng cô vẫn cúi đầu đi tiếp, rồi rảo bước ra khỏi toà nhà của khoa Mỹ Thuật. Lúc này có 2 nữ sinh xinh tươi bước vào toà nhà và thấy ngay Cao Huyền. Họ mừng rỡ cất tiếng: “Chào thầy Huyền ạ” Anh chỉ mỉm cười gật đầu. Hai cô gái trêu mếu nhìn theo anh nhưng anh đã trở lại vẻ nghiêm túc, khiến 2 cô hụt hẫng vội rảo bước đi.

Xuân Vũ cũng nhìn thấy cái “màn” này, cô cứ ngỡ Cao Huyền là 1 nghiên cứu sinh, không ngờ anh lại là 1 thầy giáo của khoa Mỹ Thuật. Chưa biết chừng còn là 1 hoạ sĩ trường phái của học viện cũng nên. Xuân Vũ nhớ lại cái hôm cùng Thanh U đến nhà ma thì Văn Nhã và Tiểu Cầm nói là đi ngắm “anh chàng điển trai”, có nhắc đến “thầy Cao Huyền” chắc chính là Cao Huyền này. Thảo nào anh ta rất có duyên với các thiếu nữ. Nhưng lúc này... tại sao mình còn nghĩ ngợi lan man? Xuân Vũ tự chế nhạo mình. Trời còn chưa tối hẳn, cô rảo bước rời khỏi toà nhà Mỹ Thuật.

Buổi tối. Một mình Xuân Vũ ngồi trong phòng ký túc xá, ngẩn ngơ nhìn 2 cái giường bỏ trống - giường của Thanh U và Văn Nhã. Cô bỗng nhớ đến Tiểu Cầm, lúc này bạn ở đâu? Cửa phòng bất chợt mở ra, cô gái cao và gầy bước vào.

“Tiểu Cầm” Vừa nghĩ đến Tiểu Cầm đã xuất hiện ngay. Xuân Vũ cảm thấy bất ngờ. Nhưng hôm nay xảy ra bao chuyện, lúc này cô không biết nói gì cho phải.

Tiểu Cầm nặng nề bước vào, nhìn chiếc giường của Tiểu Cầm, nói: “Tớ đã biết chuyện của Văn Nhã”

“Xin lỗi, mình...”

“Cậu khỏi phải giải thích. Chuyện đó không ai có thể giải thích nổi. Có lẽ sẽ là điều bí ẩn như chuyện ở toà nhà ma.” Tiểu Cầm nhìn Xuân Vũ bằng ánh mắt hiền hoà hơn: “Mình nghĩ chúng ta nên dọn khỏi phòng này. Mình thấy nơi này có gì không sạch sẽ, chắc chắn có hồn ma đang ẩn nấp ở đâu đây”

Các cô sinh viên đại học hay kể cho nhau nghe đủ các loại chuyện ma. Tiểu Cầm luôn rất tin vào các điều ấy. Nhưng Xuân Vũ đã trải qua các sự kiện ở thôn vắng, nên cô lắc đầu: “Không, mình không thể đi khỏi đây. Vì Thanh U và Văn Nhã mình nhất định phải tìm ra điều bí ẩn ấy”

“Bí ẩn nào?”

“Địa ngục tầng thứ 19”

Về mặt Tiểu Cầm ngậy ra, cô cũng nhớ ra đêm hôm ấy Thanh U đã đi vòng quanh trong phòng và hỏi câu hỏi ấy. Cô lại nhìn vào giường Thanh U, nói: “Ý cậu là điều đó liên quan đến cái chết của Thanh U à?”

“Đúng, ít ra hôm nay mình vẫn nghĩ ngợi. Tầng 19 địa ngục thực ra là gì?”

“Bình thường người ta chỉ nói 18 tầng địa ngục, chứ chưa ai nói địa ngục tầng thứ 19. Nếu cậu muốn tìm câu trả lời chỉ có cách đi xuống địa ngục 1 chuyến”

“Thì Thanh U đã xuống địa ngục đấy thôi”

“Đừng nói vớ vẩn nữa” Tiểu Cầm ngắt lời Xuân Vũ, rồi trèo vào giường của mình “Tớ thu dọn vài thứ đồ đạc. Mấy hôm nữa tớ xin nghỉ vài ngày, tớ sẽ về nhà ở. Nhà tớ rất gần trường. Nếu tiếp tục ở lại đây, sớm muộn gì tớ cũng bị bệnh tâm thần như Văn Nhã mất thôi”

Chỉ 1 lúc sau Tiểu Cầm trèo xuống, cầm theo 1 cái bọc to. Cô bước ra cửa, nói: “Cậu đừng gọi di động cho tớ, nhìn thấy số máy của cậu tớ sợ lắm”

Xuân Vũ định nói, nhưng Tiểu Cầm đã bước ra khỏi cửa đi luôn, chỉ có gió lạnh lùa vào. “Họ đã đi cả rồi...” Chỉ còn 1 mình trong phòng, Xuân Vũ ôm đầu khóc thút thít như đứa trẻ mồ côi bị bỏ rơi. Lúc này cô quá mong có người cùng trò chuyện. Nổi cô quạnh là kẻ thù lớn nhất trong những đêm dài dằng dặc. Bỗng nhiên cô nhớ đến đôi mắt của Cao Huyền. Không, mình hãy quên đôi mắt ấy, mình phải mau đi ngủ, đừng nghĩ lan man nữa. Xuân Vũ xạc pin cho máy di động, rồi nhanh chóng tắt đèn đi ngủ. Có lẽ vì hôm nay quá mệt, chỉ lát sau cô đã ngủ ngay. Chẳng rõ bao lâu sau, tiếng chuông di động vang lên khiến cô thức giấc. Từ từ mở đôi mắt ngái ngủ nhìn lên trần nhà đen kịt, Xuân Vũ cảm thấy hơi váng đầu. Cô xem màn hình di động, quả nhiên vẫn là số máy kia. Số xxxxx741111. Lúc này đúng 12h đêm.

Nhìn cái số điện thoại bí hiểm này, Xuân Vũ thở dài có phần tuyệt vọng, lẽ nào nó là ác mộng cứ bám riết lấy mình? Cô dừng ngón cái, nghĩ ngợi. Có nên đọc tin nhắn? Hay là xoá luôn? Do dự 1 lúc, ngón cái của cô đã trả lời - cô lại mở ra xem.

“Bạn đã bước vào tầng 4 địa ngục, đã đi qua Phủ tiền sĩ rất thuận lợi. Hãy lựa chọn: 1. Lâu đài Dracula, 2. Chùa Lan Nhược, 3. Khách sạn Jamaica, 4. Quán trọ U Linh”

Đọc tin nhắn này, Xuân Vũ thật sự không ngờ mình đã suôn sẻ đi qua Phủ tiền sĩ cực kỳ đáng sợ ấy. Có điều, lúc này cô phải đối mặt với bốn địa điểm có thể còn đáng sợ hơn cả Phủ tiền sĩ. Nhưng cô không còn lối thoát nữa. Sau 1 hồi chần chừ, cô chọn Khách sạn Jamaica. Cũng như mấy hôm trước, rất nhanh. Xuân Vũ đã nhận được tin trả lời, nó dẫn cô đến miền nam Anh quốc hồi đầu thế kỷ 19, có 1 khách sạn nằm bên bờ biển vắng. Nơi này xung quanh toàn là rừng núi hoang vu, đầm lầy hãi hùng, những khối đá xa xưa còn sót lại, và bọn hải tặc giết người không chớp mắt. Mẫu tin nhắn chỉ dẫn: Xuân Vũ trong vai chính của cuốn tiểu thuyết, Mari Yellen, một thiếu nữ Anh 23 tuổi, 1 mình đi đến khách sạn Jamaica tìm người cô của mình. Lúc này dường như Xuân Vũ đã lần ngược trở lại không gian thời gian quá khứ, đang bước đi trên cánh đồng hoang đáng sợ, vào lúc 12h đêm gõ cửa khách sạn Jamaica. Khách sạn Jamaica đã khai trương ở địa ngục. Đêm nay Xuân Vũ vào nghỉ ở khách sạn Jamaica...

Sau nửa giờ, khi ngón cái của Xuân Vũ đau đến tê dại, cô đã nhận được tin nhắn: “Bạn đã đi qua tầng 4 địa ngục, bước vào tầng 5”.

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

- 6 -

TẦNG 5 ĐỊA NGỤC

Trời còn chưa sáng, Diệp Tiêu nhìn những toà nhà cao cao bên ngoài cửa sổ, trong màn đêm trước lúc bình minh, vô số những ngọn đèn đang nhấp nháy sáng, trông tựa như những đóm ma trôi lập loè trong rừng sâu vào thời giữa thế kỷ. Anh đã cả đêm không ngủ. Vào lúc này nếu là người khác chắc sẽ đang hút thuốc nhưng Diệp Tiêu lại ngồi bên ấm chè đặc. Nước chè đậm chất đi qua vùng miệng xuống vòm họng, giúp anh làm chùng những sợi dây thần kinh đang căng hết mức vì mệt mỏi. Trên bàn là chiếc máy di động màu sáng bạc, kiểu dáng xinh xắn, bóng bẩy, giá không đắt, rất được các thiếu nữ ưa thích. Chủ nhân của nó là Tố Lan, một nữ sinh viên mà mọi người quen biết đều rất yêu mến, nhưng mấy hôm trước đã treo cổ tự tử trong ký túc xá vào lúc mờ sáng. Không ai có thể giải thích vì sao cô ấy tìm đến cái chết nhưng đã có kết luận là tự sát, thì phía công an cũng chẳng có việc gì để làm nữa. Nhưng anh lại phát hiện ra ở hiện trường có chiếc máy di động của Tố Lan, trong máy còn lưu lại 1 tin nhắn, nó dẫn anh vào một mớ bong bóng đầy huyền bí nghi hoặc khó bề tưởng tượng. Anh lại cầm nó lên, ấn vài phím, mở cái tin nhắn đó ra. “GAME OVER”.

Anh đã nhìn hàng chữ này rất lâu. Hồi nhỏ anh rất mê chơi game, mỗi lần “bị thua”, màn hình thường hiện lên hàng chữ tiếng Anh “GAME OVER”, tức là trò chơi kết thúc, phải chơi lại. Chỉ số cho biết tin nhắn này nhận được lúc 2h sáng, có thể chủ nhân của chiếc máy này đã treo cổ trong khoảng thời gian này. Vào lúc chết nhận được tin nhắn này có phải là chuông báo tang đến từ địa ngục? Diệp Tiêu phát hiện ra 1 công thức: Chết= GAME OVER= Trò chơi kết thúc.

Chẳng lẽ việc Tố Lan tự sát, thực ra là sự kết thúc 1 trò chơi. Anh nhớ lại hồi trước chơi game, mình đã hoá thân vào nhân vật dũng cảm vượt qua các cửa ải, khi bị kẻ địch trong trò chơi bắn chết, thì màn hình lập tức xuất hiện “GAME OVER”. Nhưng trò chơi chỉ là ảo, dù chơi trên máy tính hay di động, không có quyền chết thật. Nếu có thứ game kỳ dị giết chết người chơi thì đó là chuyện cực kỳ đáng sợ. Với khứu giác “nhà nghề” mà chỉ người cảnh sát mới có. Diệp Tiêu cảm nhận rằng cái chết

của Tô Lan không chỉ đơn thuần là 1 vụ tự sát. Hôm đó tại hiện trường anh còn nhìn thấy Xuân Vũ - cô sinh viên mà cách đây nửa năm để lại cho anh ấn tượng sâu sắc - cô ấy lại ở ngay sát phòng của Tô Lan và là người đầu tiên phát hiện ra vụ tự sát. Đứng quả thật thế giới này thật là nhỏ, nhưng anh cũng không thể không ngỡ ngàng, liệu cô sinh viên Xuân Vũ đã từng gặp những tình tiết rất đặc biệt có thể lại sẽ gặp những sự kiện bí hiểm tương tự không? Bởi vậy, anh đã mất cả 1 đêm ngồi suy ngẫm về những điều kỳ lạ còn ẩn khuất. Nhất là về chiếc điện thoại di động mà Tô Lan để lại. Anh cũng đã kiểm tra tỉ mỉ, chỉ còn sót lại tin nhắn cuối cùng, các tin nhắn khác đã bị xoá hết. Người gửi tin nhắn này có số máy kỳ cục. Số xxxxx741111.

Năm hàng trước coi như vô nghĩa, sáu chữ số sau cho người ta 1 cảm giác kỳ lạ. Bốn chữ số 1 liền sau tượng trưng cho điều gì? Nó có liên quan đến cái chết của Tô Lan thật không? Diệp Tiêu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, trời đã hơi sáng. Anh bèn soạn trên máy của Tô Lan 1 tin nhắn: “Nhầm rồi, tôi không GAME OVER” Chẳng rõ có hiệu quả gì không, biết đâu có thể dọa, ngăn chặn được đối phương? Anh không tin chắc điều gì nhưng vẫn cứ gửi tin nhắn này đến số máy xxxxx741111. Máy báo tín hiệu đã gửi tin. Anh bỗng thấy tim đập nhanh và lập tức nhận ra rằng mình đã nhầm. Nhưng đã trượt nhấn nút rồi, không kịp sửa chữa gì nữa. Chỉ giây lát sau tín hiệu đó đã vang lên. Anh từ từ cầm di động của Tô Lan lên, nhận thấy đối phương đã gửi tin nhắn đến. Thôi thì, cái gì đến cũng phải đến, không khác được. Anh hít 1 hơi dài, mở tin nhắn đó ra đọc: “Bạn có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?”

Anh lặng đi, đứng 1 phút... Thoạt nhìn thấy nó, đầu óc Diệp Tiêu như trống rỗng không còn gì nữa. Anh chưa từng nghĩ đến điều này: “Địa ngục tầng thứ 19?” Anh rất căng thẳng, lắc đầu. Một câu hỏi xa vời thẳm sâu như thế, hoá chẳng chỉ có nhà triết học mới trả lời nổi. Là 1 cảnh sát có năng lực, đã rất lâu anh mới phải căng đầu ra như thế này. Lúc này anh phải đối mặt với chỉ 1 mẫu tin nhắn. Có lẽ vì đã thức trắng 1 đêm, nên đầu óc anh có phần rối loạn, anh ấn vài phím, soạn 1 tin nhắn: “Bạn có thể cho tôi câu trả lời không?” Rồi anh nhấn nút gửi đi. Đây là sai lầm thứ 2 của anh trong đêm nay. Không đợi anh định thần, tín hiệu trả lời đã vang lên. Sự tình đã đến mức này thì Diệp Tiêu cũng hết cách né tránh. Anh run run mở xem mẫu tin: “Hoan nghênh bạn đã đến địa ngục”.

6h sáng.

Trong phòng ký túc xá, Xuân Vũ trần trọc mãi mới ngủ được vài giờ, thì tiếng tí tí tin nhắn đã đánh thức cô dậy.

Cô thảm nguyện rửa, và mặc kệ không xem. Cô nằm im trong chăn. Một lúc sau, tín hiệu lại vang lên. Cô đành cầm máy, nào ngờ đó là tin nhắn của Nam Tiểu Cầm: “Xuân Vũ, mình nhận được tin nhắn của Tô Lan”.

Xuân Vũ lập tức tỉnh hẳn. Tổ Lan đã treo cổ tự tử cơ mà?

Tiểu Cầm và Tổ Lan tuy không ở cùng phòng nhưng có học chung với nhau thời trung học, rồi lại cùng thi đỗ 1 chuyên ngành ở trường đại học này nên vẫn rất thân thiết. Lẽ nào Tổ Lan biến thành ma rồi mà vẫn đeo bám Tiểu Cầm.

Lúc này Xuân Vũ đã hoàn toàn tỉnh táo, lập tức trả lời Tiểu Cầm: “Không thể! Tin nhắn ấy viết như thế nào?”.

Rất nhanh Tiểu Cầm trả lời lại: “Bạn có biết địa ngục tầng thứ 19 như thế nào không?”.

Nhìn thấy 2 chữ địa ngục trên màn hình tim Xuân Vũ đập thình thịch. Vẫn là câu hỏi chết người này. Cô vội nhấn lại ngay: “Cậu đừng trả lời nó làm gì.”

Tiểu Cầm: “Không kịp nữa rồi. Mình đã trả lời rồi bạn ấy lại nhấn lại: hoan nghênh bạn đã đến địa ngục”.

Xuân Vũ không biết nói gì. Tình hình Tiểu Cầm đang gặp lúc này giống hệt như quá trình Xuân Vũ đi vào địa ngục.

Tiểu Cầm lại nhấn tiếp: “Mình đã bước vào tầng 1 địa ngục”.

Xuân Vũ: “đừng vào”.

Tiểu Cầm: “Tổ Lan dẫn mình đến quán trọ U linh”.

Xuân Vũ cảm thấy lưng mình đầm mồ hôi, không thể để Tiểu Cầm tiếp tục như thế này, cô vội trả lời: “Cậu đang ở đâu, mình sẽ đến gặp cậu”.

Sau khi gửi tin nhắn này, Xuân Vũ ngồi đợi nửa giờ mà di động không có động tĩnh gì. Chẳng rõ Tiểu Cầm thế nào rồi?

Cô lại gửi thêm vài tin nhắn nữa nhưng không thấy trả lời. Cô lại gọi điện nhưng không gọi được cho máy của Tiểu Cầm. Cứ như đã trốn xuống lòng đất rồi.

Ánh nắng sớm mai đã rọi khắp căn phòng, khuôn mặt Xuân Vũ với nước da trắng mịn ngời ngời trong nắng, cô kinh ngạc tự hỏi: “Chẳng lẽ người đã chết mà vẫn gửi được tin nhắn từ địa ngục”.

Cho đến chiều vẫn không liên lạc được với Tiểu Cầm. Xuân Vũ rất lo lắng, cứ đi đi lại lại mãi trong phòng.

Không hiểu sao cô chợt nghĩ lại hồi mới mười mấy tuổi, rón rén đứng ngoài cửa phòng của mẹ, lắng nghe những âm thanh đáng sợ trong đó. Cô bỗng đưa tay bịt chặt hai tai, cái thứ âm thanh ấy lại xuất hiện, chúng như những tiếng kim loại bị đứt gãy, sắc nhọn, đâm vào tai cô.

Cô cảm giác hình như máu đã chảy, bắn toé lên giường đệm trắng tinh. Hồi đó cô 13 tuổi, nhìn chăm chăm người ấy với lưỡi dao loang loáng trong đêm. Không!

Cô không dám nhớ lại nữa. Mỗi khi chợt nhớ tới hình ảnh đấy, đầu cô đau như sắp nổ tung và cái âm thanh ghê gớm kia sẽ xé tan màng nhĩ.

Ác mộng không bao giờ tự rời đi, trừ phi con người tự tiêu diệt nó.

Ác mộng của Xuân Vũ hiện nay bắt nguồn từ cái chết của Thanh U. Cái chết ấy lại liên quan đến những tin nhắn kia, và chắc chắn cũng liên quan đến toà nhà có ma ấy nữa.

Trong toà nhà ma, nhất định phải ẩn chứa bí mật gì đó, có thể giải thích về cái chết của Thanh U cũng nên.

Ý Xuân Vũ đã quyết, cô mặc áo khoác, rồi lập tức rời khỏi căn phòng ký túc xá.

Mười phút sau cô lặng lẽ đứng ngoài tường rào của toà nhà ma. Đi vào bên trái là có thể vòng vào khu nhà. Tim cô đang đập rất nhanh, hình như có thứ mùi là lạ bay ra từ trong đó, xộc vào mũi, khiến cô đứng nguyên tại chỗ.

Cô cảm thấy xung quanh có 1 nỗi kinh hãi nặng nề. Sự kinh hãi đó chỉ có ở cái thôn hẻo lánh ngày nào.

Khi cô đang do dự thì mắt bỗng thoáng nhận ra một bóng người lướt nhanh và đang xăm xăm tiến về phía cô. Chính là Cao Huyền. Xuân Vũ thật bất ngờ. Cô ngượng nghịu gật đầu chào. Cao Huyền cũng thấy thật là bất ngờ, anh bước lại gần Xuân Vũ, nói: “Trái đất này thật là nhỏ, anh lại gặp em rồi”.

Xuân Vũ nhìn bốn phía xung quanh. Khu này vốn bị đồn là có ma, nên hẻo lánh nhất trường, xung quanh không 1 bóng người. “Sao anh lại đến đây?”

“Hầu như ngày nào anh cũng đi qua đây vì là đường tắt đến chỗ gửi xe, nếu đi đường to là đi đường vòng, rất mất thời gian”

“Bây giờ anh định ra ngoài trường à?”

“Không. Anh sang xem gallery tranh ở nội thành, ven sông Tô Châu, vừa trở về”. Anh quay nhìn xung quanh, rồi khẽ hỏi: “Còn em, đến đây làm gì? Bên trong tường rào là khu nhà ma...”

Xuân Vũ chẳng biết trả lời sao, cô do dự.

“Chắc không định vào nhà ma đó chứ?” Cao Huyền lại gần nói giọng trầm trầm: “Có nhiều cô sinh viên rất tò mò, rất muốn vào đó xem sao. Em cũng là 1 trong số đó à?”

“Không chỉ vì tò mò. Gần đây cô bạn thân của em đã chết trong khu nhà này”.

Cao Huyền sững sốt, anh nhíu mày: “Nghe nói tuần trước có 1 sinh viên nữ năm thứ 4 đã tự sát trong nhà ma. Cô ấy là bạn em?”

“Vâng, là bạn cùng phòng, rất thân với em. Và điều đáng nói hơn, người đầu tiên phát hiện ra bạn ấy chết là em”

“Là em?” Cao Huyền hít vào 1 hơi thật sâu, lắc đầu: “Thật không ngờ em đã trải qua một chuyện đáng sợ như thế. Thảo nào lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã nhận ra trong mắt em ẩn chứa 1 sự cảnh giác và e sợ rất rõ nét”.

Nghe câu này rồi, Xuân Vũ vội rời ánh mắt khỏi Cao Huyền. Cao Huyền lại tiếp tục truy hỏi: “Anh đoán rằng em đến đây là vì muốn vào đó xem xét, làm rõ nguyên nhân vì sao bạn em lại chọn nơi

này để tự sát. Đúng không?”

“Xin lỗi. Em biết nhà trường đã cấm sinh viên vào nhà ma này.”

Cô biết Cao Huyền là 1 thầy giáo sẽ không cho cô bước vào. Nhưng câu trả lời của anh làm cô bất ngờ: “Em định vào thật à? Con gái vào đó phải rất can đảm. Em có muốn anh vào cùng không?”

Xuân Vũ ngỡ mình nghe nhầm: “Anh nói sao? Anh vào cùng em ư?”

“Nếu em bằng lòng”

“Anh là giáo viên cơ mà.”

“Bất cứ ai cũng có tính tò mò, giáo viên cũng vậy thôi”. Nói đến đây, Cao Huyền mỉm cười. “Huống chi bảo vệ sinh viên cũng là trách nhiệm của giáo viên...” Vừa nói anh vừa bước đi, thì ra anh cũng biết cái ngách hẹp của nhà ma. Xuân Vũ vội bước theo, rồi thận trọng bước vào sân trước tòa nhà ma. Tòa nhà âm u vẫn sừng sững đứng đó, hắt hiu dưới bầu trời mùa đông lạnh giá. Xuân Vũ bất giác lùi lại 1 bước.

Cao Huyền ngoảnh lại khẽ nói: “Đừng sợ. Nào ta đi”.

Xuân Vũ ngẩng lên cửa sổ tầng 2, không thấy cái bóng đen trong tưởng tượng kia, các cửa sổ đều không có gì lạ, cô mới bình tĩnh trở lại, nói: “Chắc anh đã từng vào đây?”.

Cao Huyền không trả lời, anh chỉ hơi nhích nhích môi. Cửa vào tòa nhà đã bị khóa chặt, chắc là sau cái chết của Thanh U nhà trường đã thay khóa khác. Anh lập tức đi sang phải tòa nhà, thì ra ở đây có 1 cửa phụ, tuy bên trong đã cài chốt nhưng ô kính đã không còn nữa. Anh thò tay vào trong mở chốt, rồi cùng Xuân Vũ bước vào. Thấy Cao Huyền có vẻ quen thuộc chỗ này, Xuân Vũ khẽ hỏi: “Sao anh có vẻ thuộc nơi này vậy?”

“Bởi vì...” Cao Huyền bước vào một lối đi hơi tối, anh dừng lại, rồi nói: “Anh đã từng học ở đây”

“Gì cơ? Anh đã từng học ở nhà ma”.

Xuân Vũ lại phải hít thứ mùi khó chịu ở nơi này, dường như cô lại trở về cái đêm hôm nọ. Cao Huyền ngoảnh lại, khuôn mặt anh bị bóng tối che phủ: “Đó là hồi cách đây 7, 8 năm, anh đang học năm thứ nhất, thứ hai, bọn anh thường đến tòa nhà này vẽ tĩnh vật”.

“Hồi đó có đồn nhà này có ma không?”.

“Trên đời này làm gì có ma”. Anh thản nhiên trả lời, rồi bước lên cầu thang. “Đây chỉ là một khu lớp học bình thường, chỉ hơi cũ kỹ một chút. Đồn đại rằng có ma, đó là sau khi anh học xong năm thứ 2”.

“Tại sao thế? Chắc năm đó xảy ra chuyện gì phải không?”.

Cao Huyền dường như trở nên trĩu nặng tâm tư, bước lên tầng hai rồi anh mới trả lời: “Lát nữa anh sẽ kể cho em nghe”.

Lại đi trên hành lang tầng 2. Xuân Vũ thấy căng ở lồng ngực, nhưng vẫn không dám thở mạnh. Cô theo sát Cao Huyền, anh ra hiệu cô nắm tay, nhưng cô vẫn thận trọng không dám chìa tay ra. Xuân

Vũ không bao giờ quên cái căn phòng đấy. Có lẽ trong đó có u linh thật? Cô rón rén bước đến cửa, chỉ tay ra hiệu cho Cao Huyền. Ánh mắt Cao Huyền hết sức lạ lùng, anh do dự 1 chút rồi nhẹ nhàng đẩy cửa phòng. Anh bước vào trước, rồi ngẩng mặt đứng nhìn, không thể hiện điều gì. Xuân Vũ không đợi được nữa, cô cũng lách vào. Vẫn là căn phòng này, chỉ có bàn ghế chứ không có gì khác. Xuân Vũ nhìn quanh 1 lượt, hy vọng sẽ nắm bắt được 1 dấu vết gì đó, nhưng khắp sàn chỉ có đất bụi mà thôi. Cô từ từ bước đến bên cửa sổ, nhìn xuống sân trước tòa nhà ma. Trong bức ảnh kỹ thuật số chụp hôm đó, bóng đen bí hiểm kia đứng chỗ này. Lẽ nào chỉ là ảo giác. Cô quay đầu lại, nhìn thấy trong mặt Cao Huyền có 1 cái gì đó lướt qua.

Cô bình thản nói: “Bạn em đã chết ở căn phòng này”.

“Nghe nói tự sát?”

“Bạn ấy đã cắn lưỡi tự tử”.

“Cắn lưỡi” Giọng Cao Huyền cũng mất bình tĩnh.

Xuân Vũ hít 1 hơi thật sâu, cô không còn cảm thấy hoang mang khi đối mặt với Cao Huyền nữa:

“Nhưng chuyện kỳ quái thì chỉ mới bắt đầu. Sau khi bạn ấy chết em lại nhận được tin nhắn của bạn ấy gửi cho”.

“Người chết mà gửi được tin nhắn sao?”. Nghe Xuân Vũ nói câu ấy, sắc mặt anh chợt khác hẳn, anh ngồi nghệt ra trên mặt bàn đầy bụi, im lặng hồi lâu rồi mới nói: “Sau đó em đã gửi tin trả lời, vài giây sau, đối phương lại phúc đáp rằng: Hoan nghênh bạn đã tới địa ngục!”

Lần này đến lượt Xuân Vũ nghệt mặt ra. Đôi môi cô run run: “Sao anh biết?”.

“Vi anh cũng nhận được tin nhắn như thế!”

Xuân Vũ hoàn toàn không ngờ anh lại trả lời như thế. Sao lại có sự trùng hợp thế này? Cô lắc đầu:

“Không, chẳng lẽ anh cũng đã vào địa ngục?”.

“Đúng thế. Anh cũng đã vào địa ngục. Giữa đêm hôm qua anh đã đi qua tầng 10”. Trán Cao Huyền lấm tấm mồ hôi, đề tài mà 2 người đang nói trong nhà ma khiến người ta phải rợn tóc gáy. Anh lấy khăn tay lau mồ hôi và hỏi: “Còn em, em đã đi tới tầng mấy rồi?”.

“Em đã đến tầng 5”.

“Khoan đã...” Anh cúi đầu ngẫm nghĩ “Vậy người chơi trò địa ngục không chỉ có mình anh”

“Anh nói là trò chơi à?” Xuân Vũ lắc đầu: “Không. Vì nó mà 2 người đã chết và 1 người phát điên mà anh còn cho là trò chơi ư?”.

“Như thế thật ư?”.

Xuân Vũ nhìn vào đôi mắt như có 2 đồng tử ấy: “Anh đã nhận được câu hỏi như thế nào?”.

“Hơn chục hôm trước anh ngẫu nhiên nhận được 1 tin nhắn, gửi từ 1 số máy lạ lùng, anh vẫn thuộc lòng xxxxx741111”.

“Quả nhiên là số máy này”.

“Họ đưa ra câu hỏi: Bạn có biết Địa ngục tầng thứ 19 là gì không?” Cao Huyền thở mạnh: “Bây giờ anh rất lầy lăm lạp, vì anh chưa bao giờ nghĩ đến điều này, bèn trả lời 1 câu, nào ngờ nhận được mẩu tin: Hoan nghênh bạn đã đến địa ngục. Cứ thế tiếp diễn anh bị kéo vào trò chơi địa ngục”.

Xuân Vũ hiểu rằng Cao Huyền cũng đang “đồng bệnh” với mình.

Cao Huyền nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đừng đứng đây nữa, đi xuống đi thôi”.

Họ ra khỏi căn phòng, khép cửa lại, vội vàng ra khỏi tòa nhà ma. Xuân Vũ ngoảnh lên nhìn lại ô cửa sổ khi này, nếu lúc đó vừa khéo có ai đó chụp ảnh được cô đứng đó, rồi mọi người có coi cô là u linh không?

“Ta mau đi thôi!” Cao Huyền thúc giục.

Họ nhanh chóng ra đến bên ngoài tường vây. Xuân Vũ thở phào nói: “Anh là 1 thầy giáo rất khác với mọi người đấy”.

“Mọi người cũng nói thế” Cao Huyền gượng cười “Có lẽ anh không xứng là giáo viên, nhưng anh xứng đáng là 1 họa sĩ thứ thiệt”.

Nửa câu sau anh pha chút tự hào. Xuân Vũ cũng không nén được bật cười. Cô cho anh số di động của mình, rồi rảo bước ra về. Về đến phòng ở, Xuân Vũ lại gọi điện cho Tiểu Cầm nhưng không liên lạc được. Cô không muốn hỏi các bạn khác, vì hầu như hiện nay chẳng ai thiết bắt chuyện với cô.

Các nữ sinh viên đều coi cô là người đem đến mọi xui xẻo. Vì hai vụ tự sát gần đây, cô đều là người đầu tiên phát hiện ra, ngẫu nhiên kiểu ấy, chứng tỏ Xuân Vũ rất nặng vía, dính dáng đến cô sẽ chỉ là xúi quẩy. Các nam sinh viên cũng không dám tiếp xúc nhiều với cô, cô cảm thấy mình như 1 cô hồn lang thang, chơi vơi giữa khu ký túc xá nữ này.

Đã sắp đến 12h đêm, Xuân Vũ không gượng nổi nữa, bèn tắt đèn đi ngủ. Nhưng chỉ mới thiu thiu thì tín hiệu tin nhắn đã vang lên. Vẫn là số máy đó nhắn tin: “Bạn đã bước vào tầng 5 địa ngục, ở trong khách sạn Jamaica, hãy lựa chọn: 1. Dải đất hoang ven biển, 2. Sào huyết của hải tặc, 3. Hồ thiêng, 4. Quán cà phê địa ngục”.

Như kẻ bị ma ám, Xuân Vũ chọn “hồ thiêng” và bị cuốn vào 1 thế giới đầy âm hồn ma quái. Cách khách sạn Jamaica về phía Nam, nó là hồ nước lớn nhất vùng đầm lầy Bodmin. Tương truyền khi xưa vua nước Anh là Arthur khi bị thương đã nằm ở bên hồ, ông ra lệnh cho Bedivere ném thanh kiếm thần xuống hồ. Lại còn có truyền thuyết hồi thế kỷ 17 có viên trị an đã bán linh hồn cho quỷ rồi đúng 1 cái vỏ ốc hút nước hồ, ông bị chó ngao địa ngục truy đuổi, rồi bỏ mạng. Từ đó hồ này luôn có âm hồn quanh quẩn không chịu tan đi. Sau nửa giờ, lưng Xuân Vũ đầm đìa mồ hôi nhưng cô đã qua được hồ Thiêng. Cô ra khỏi tin nhắn này.

Bây giờ tới lựa chọn cuối cùng: “Quán cà phê địa ngục”. Cô không nén nổi nữa, đã qua được bao nhiêu cửa ải thì đi thêm 1 chỗ ma quỷ nữa cũng được. Thế là cô chọn “Quán cà phê Địa ngục”.

Sau đó cô nhận được tin nhắn: “Bạn đã vào quán cà phê địa ngục, bạn sẽ nói chuyện với những

người lang thang trong địa ngục. Hay chọn các đối tượng sau: 1. Bác sĩ hóa thân, 2. Fran Kerterin, 3. Đội lột, 4. Con ma Jack, 5. Sakado xóm núi, 5. Mazolini”.

Ở đây lại có cả nơi đàm thoại bằng di động? Xuân Vũ hết sức bất ngờ, chẳng lẽ đây đúng là trò chơi như Cao Huyền nói. Và, nick name của “những người lang thang trong địa ngục” thật kỳ quặc. Bác sĩ hóa thân và Frank Kenterin đều là nhân vật trong tiểu thuyết kiểu gothic nổi tiếng, nếu ai đã đọc cuốn “Tiếng chuông ghê rợn lúc nửa đêm” chắc sẽ nhớ ra Sadako xóm núi. Còn Mazolini thì chính là tác giả bức tranh sơn dầu cô đã thấy ở triển lãm tranh của khoa Mỹ thuật. Không kịp nghĩ thêm nữa thì tin nhắn tiếp theo đã đến, toàn là các biệt hiệu và số máy của những người lang thang trong địa ngục. Chỉ cần bấm số máy của họ là có thể nói chuyện hay sao? Họ có tồn tại thật sao? Nếu tồn tại thì họ có là “người” như chúng ta hay không? Cô bỗng nhớ tới nick name của mình là “Tiểu Chi”. Chi e là mình cũng đang ngồi ở quán Cà phê địa ngục chờ người khác đến nói chuyện cũng nên. Nghĩ đến đây cô càng thêm do dự, ngón tay cái run run, cô quyết định ra khỏi tin nhắn này.

Sau đó cô nhận được tin nhắn cuối cùng trong đêm: “Bạn đã đi qua tầng 5 địa ngục, bước vào tầng 6”.

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

- 7 -

TÀNG 6 ĐỊA NGỤC

Hôm nay là thứ tư. Sau khi thức dậy, Xuân Vũ ra ngay sạp báo trong trường mua 1 tờ báo. Đúng là mấy hôm nay vướng vào nhiều chuyện kinh hãi nhưng cuộc sống vẫn phải tiếp tục, nhất là không thể bỏ lỡ việc chuẩn bị cho luận văn tốt nghiệp. Nếu để đến sau kỳ nghỉ đông thì sẽ rất căng. Cô đang muốn xin đến thực tập ở một công ty dịch vụ nhắn tin, để tích lũy kiến thức thực tế xã hội, chắc nhà trường sẽ không phản đối. Cô mở xem mục tuyển nhân viên, tìm mãi mới thấy một công ty dịch vụ nhắn tin tuyển người biên tập tin nhắn. Có vẻ là một công ty chuyên về tin nhắn, có lẽ các tin nhắn quấy rối kia cũng là do những loại công ty này cung cấp. Xuân Vũ quyết định sáng mai sẽ đến xin việc làm. Khoảng sau 10h cô bỗng nhận được tin nhắn của một số máy hoàn toàn xa lạ, nội dung của mẫu tin này khiến tim cô đập mạnh. “Xuân Vũ, anh là Cao Huyền, trưa nay em có rỗi không? Anh có

vài điều muốn nói với em. Mười hai giờ trưa nay sẽ đợi em ở Nỗi nhớ khuyh thành”.

Cô không trả lời tin nhắn này. Cô biết Nỗi nhớ khuyh thành là 1 quán ăn đối diện với cổng sau của trường, giá cả hơi mắc nên sinh viên ít khi lui tới. Cao Huyền thật biết chọn địa điểm, Nỗi nhớ khuyh thành cũng là tên 1 cuốn tiểu thuyết của Trương Ái Linh. Phải 1 lúc sau Xuân Vũ mới bình tâm trở lại được. Cô đi đi lại lại trong phòng, mở tủ áo chọn 1 cái áo len ưng ý nhất. Rồi cô vào rửa mặt, trang điểm 1 chút, soi gương, trông cũng khá ưa nhìn. Tuy chẳng phải lá ngọc cành vàng con nhà quyền quý gì, nhưng ít ra cũng là đơn giản nét xuân. Gần đến 12h, cô vội vội bước ra khỏi phòng. Cổng sau trường, bên kia con đường là hiệu ăn “Nỗi nhớ khuyh thành”, cô chậm chậm bước vào cửa kính, và nhìn thấy ngay Cao Huyền đang ngồi bên cửa sổ, đang vẫy tay. Cô bước đến bên bàn, chưa ngồi vào chỗ vội.

Cao Huyền nhìn đồng hồ, nói: “Anh chưa gặp cô sinh viên nào chuẩn giờ như em”.

Xuân Vũ nhẹ nhàng “bật” lại 1 câu: “Tức là anh thường xuyên mời các nữ sinh đi ăn chứ gì?”.

Cao Huyền lúng túng, cười: “Kìa, sao chưa ngồi xuống đi?”.

“Xin lỗi...” Cô nhìn ra ngoài cửa sổ. “Em không muốn ngồi bên cửa sổ, vì rất dễ bị các bạn nhìn thấy”.

Thì ra cửa sổ này nhìn thẳng sang cổng trường bên kia đường, sinh viên hễ bước ra cổng là nhìn sang đây ngay. Cao Huyền lắc đầu cười cười và chuyển vào 1 bàn ở sâu bên trong. Xuân Vũ ngồi ghé đối diện với anh, khẽ nói: “Em không muốn bỗng dưng vô cớ lại được mời đi ăn. Anh nói xem, có việc gì nào?”.

“Em chưa ăn trưa đúng không? Ta cứ ăn đi rồi nói sau?”.

Anh gọi vài món, chỉ lát sau nhà hàng đã bùng đến. Xuân Vũ chẳng có tâm trí nào để ngồi đây ăn uống, cô chỉ gấp chút xíu gọi là xã giao. Cao Huyền thì băn khoăn khó xử, anh đành gọi thêm vài món nữa, rốt cuộc Xuân Vũ cũng ăn xong bữa. Cô bỗng nhớ ra 1 điều: “Chiều qua ở nhà ma, anh nói là sẽ kể cho em nghe về nguyên nhân đồn đại rằng tòa nhà đó có ma?”.

“Xin lỗi...”. Cao Huyền có phần ngượng nghịu, do dự 1 hồi mới nói. “Có lẽ hôm qua quá căng thẳng nên sau đó anh đã quên mất. Được, bây giờ anh sẽ nói, tại sao mọi người gọi nó nhà ma? Vào một đêm cách đây 8 năm đã có 2 nữ sinh đến đó treo cổ tự tử trong một căn phòng học. Mọi người khác nhau rằng âm hồn của họ không tan, vẫn hay xuất hiện ở khu nhà đó. Có vài cậu sinh viên muốn tỏ ra can đảm, đêm khuya đã vào đó để bắt ma, chẳng rõ họ đã thấy những gì, đều sợ đến mức mắc bệnh tâm thần. Thế là lời đồn thổi lại càng nhiều hơn, cho nên khu đó có biệt hiệu là nhà ma. Nhà trường cũng lúng túng, mặt khác, tòa nhà đó cũng đã quá cũ kỹ, không còn thích hợp để dạy học nữa, cho nên ra lệnh cấm sinh viên ra vào”.

“Thì ra đó là nguyên nhân sâu xa...”

Về mặt Cao Huyền có phần bức xúc: “Đừng nên tin vào những chuyện đó. Không hề có chuyện nhà

ma gì cả. Anh đã từng học ở đó, nó chỉ là khu nhà lớp học cũ kỹ mà thôi”.

Xuân Vũ im lặng một hồi, cô bỗng nhớ đến cái câu hỏi oái oăm kia, bèn bình thân hỏi: “Anh có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?”.

Cao Huyền quá ngạc nhiên lắc đầu: “Anh nhận thấy em luôn nói ra những câu đầy bất ngờ. Thực ra mấy hôm nay anh cũng luôn nghĩ về câu hỏi này. Nó khiến người ta đau đầu. Chỉ nghe nói 18 tầng địa ngục, vậy tầng 19 là thế nào? Là địa ngục trong địa ngục chăng?”.

“Vì thế mà hôm nọ anh cũng đến thư viện để tìm sách về địa ngục à?”

Cao Huyền đành cười cười: “Đúng là vì nguyên nhân này. Hẳn là rất trùng hợp phải không? Nếu anh không tham gia trò chơi địa ngục thì đã chẳng đến thư viện tìm sách, và lại càng không thể làm quen với em”.

“Vậy là địa ngục đã giúp chúng ta quen nhau?”.

Xuân Vũ nói, rồi gượng cười. Chẳng rõ có phải là duyên phận không đây?

Cao Huyền bỗng nhích lại gần: “Hôm nay mời em đến vì có việc muốn nhờ em”.

“Em có thể giúp anh việc gì đây?”

“Từ hôm quen em anh thấy em có 1 khí chất rất đặc biệt, rất hợp để có mặt trong tranh sơn dầu. Anh đang chuẩn bị vẽ 1 bức tranh, nhưng không thể tìm được người mẫu phù hợp, đám sinh viên của anh cũng không đạt yêu cầu, cho nên anh muốn mời em...”.

“Làm người mẫu à?” Cô lập tức đứng lên, nét mặt không giấu nổi vẻ thất vọng. Cô thấy hơi tức giận nhưng vẫn nén được, nói: “Xin lỗi, em đang có việc bận...”.

Cao Huyền vội vã đứng dậy, cười: “Em hiểu nhầm rồi? Anh chỉ muốn mời em ngồi trước giá vẽ độ 1 giờ - đương nhiên là mặc quần áo”

Anh nói thêm câu sau khiến Xuân Vũ có phần ngượng nghịu. Cô hiểu ý Cao Huyền, cô hơi cúi đầu: “Để em nghĩ thêm đã”.

“Anh đã nghĩ cả rồi: em cứ mặc chiếc áo len này, ngồi trong 1 căn phòng u ám, ánh sáng mùa đông chiếu vào khuôn mặt...”.

Cao Huyền miêu tả, khiến Xuân Vũ mừng tưng ra nội dung bức tranh. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ hiệu ăn, đúng là 1 thứ ánh sáng hoe vàng của mùa đông. Tim đập dồn dập, nhưng cô cố nén không hiện ra nét mặt, cô khẽ gật đầu.

“Anh rất cảm ơn em”.

Anh thanh toán mau lẹ, rồi cùng Xuân Vũ ra khỏi hiệu ăn. Mười phút sau, họ đến tòa nhà của khoa Mỹ Thuật. Nhiều nữ sinh chào hỏi Cao Huyền, họ cũng nhìn Xuân Vũ bằng ánh mắt ghen tỵ. Xuân Vũ chỉ biết bước theo Cao Huyền đi qua gian đại sảnh, lên 1 căn phòng làm việc ở tầng trên. Căn phòng này hơi chật, trở một cửa sổ nhỏ nhỏ, ánh sáng bên ngoài chiếu qua cửa sổ, rọi lên tường bên kia một ô sáng hình vuông. Trong phòng chỉ toàn mùi thuốc vẽ, khiến Xuân Vũ phải đưa tay lên che

mũi. Có khá nhiều giá vẽ đang dựng trong phòng, phần lớn là các bức tranh chưa vẽ xong. Có lẽ Cao Huyền không vẽ theo lối hậu hiện đại mà vẽ theo quy tắc chính thống. Phần lớn các nhân vật đều mặc y phục hoặc là tranh vẽ theo phong cách cổ điển Châu Âu.

Anh nói rất tự nhiên: “Xin lỗi, phòng này quá nhỏ, nhưng...”

“Đây là phòng vẽ của nghệ sĩ à?”

“Không dám nói là nghệ sĩ gì cả, chỉ là 1 anh thợ dạy vẽ mà thôi”.

Anh tắt bỏ mấy ngọn đèn, căn phòng bỗng tối hẳn đi, ô ánh sáng chiếu vào phòng trông càng rõ hơn. Anh để Xuân Vũ ngồi trên một chiếc ghế, sao cho ánh mặt trời hắt vào chiếu sáng khuôn mặt của cô. Trong không gian mờ tối, ánh mặt trời mùa đông dịu dịu hắt vào qua ô cửa sổ vuông, chiếu vào khuôn mặt của Xuân Vũ như luồng sáng chiếu phim. Làn da của Xuân Vũ sáng mịn khác thường, ánh sáng như những hạt sương nhảy nhót trên vàng trán, biến thành 1 cảnh tượng kỳ ảo. Chiếc áo len cũng rất hài hòa với mái tóc và làn da trắng, khiến toàn thân toát lên 1 vẻ nhân nhã êm dịu, như 1 nữ thánh giáng trần trong cõi mộng. Cao Huyền bố trí giá vẽ, cọ vẽ và thuốc màu nhưng sau 1 hồi lâu mà anh vẫn chưa bắt đầu, mà chỉ chăm chú nhìn Xuân Vũ. Cho đến lúc cô hầu như không ngồi yên được nữa, anh mới giơ tay ra hiệu, rồi bắt đầu phác họa các nét cơ bản. Bức tranh không lớn, mỗi chiều chỉ độ 50 cm, cho nên nhiều nhất chỉ là vẽ chân dung từ ngực trở lên. Rất nhanh, anh đã phác thảo xong: 1 thiếu nữ ngồi trong căn phòng nhỏ đã xuất hiện trên mặt giấy vẽ. Các nét bút chì đã hoàn thành, anh bắt đầu tô màu. Ánh sáng mùa đông đang lan tỏa trên mặt Xuân Vũ khiến anh liên tưởng đến tác phẩm nào đó của thời kỳ phục hưng. Nền âm u phía sau cô lại càng giống với phong cách của Rembrandt, ánh sáng rơi vào căn phòng nhỏ đã tạo nên sự tương phản mạnh mẽ, vận dụng ánh sáng thành công là điểm hệ trọng của tác phẩm hội họa. Hai giờ đồng hồ đã trôi qua. Xuân Vũ vẫn lặng lẽ ngồi đó, không rõ Cao Huyền cần bao nhiêu thời gian nhưng cô ngoài thở hít và chớp mắt ra, thì chỉ có thể gắng giữ nguyên tư thế bất động. Cao Huyền vẽ nhanh khác thường, anh sắp xong, nhưng ánh sáng đã không còn nữa. Anh nhìn ra ngoài, thấy trời đã sẫm lại. Nhưng không sao, bức tranh vẫn có thể hoàn thành. Anh nhìn vào mắt Xuân Vũ, hoàn thành những nét vẽ cuối cùng. Rồi anh ném cây cọ xuống sàn, thở phào như trút được gánh nặng: “Tuyệt quá, em thật giống 1 nữ thánh”.

Xuân Vũ thận trọng hỏi: “Em đã đứng dậy được chưa?”

“Đương nhiên, đã xong rồi mà”.

Chân cô tê dại, dờ ra không đứng lên được. Cao Huyền vội đến đỡ cô. Xuân Vũ như thấy có trăm nghìn con kiến đang bò khắp hai chân, cô xoa nắn hồi lâu mới trở lại bình thường. Rồi cô từ từ bước đến trước giá vẽ và thấy mình trong bức tranh. May sao Cao Huyền không vẽ cô thành tranh trừu tượng, cô gái trong tranh vẫn hệt như Xuân Vũ với khuôn mặt và các đường nét đều khắc chính xác, màu sắc cũng rất hài hòa. Đây là bức tranh sơn dầu theo chủ nghĩa cổ điển, mang phong cách hiện

thực, chỉ khác là nhân vật trong tranh có khuôn mặt thiếu nữ Trung Quốc. Phải nói rằng nét đặc sắc là việc vận dụng ánh sáng, nhất là ánh sáng tỏa trên khuôn mặt Xuân Vũ. Cô trầm trồ: “Anh vẽ đẹp quá”.

Cao Huyền hơi có vẻ đắc ý: “Bức tranh này không lớn, nhưng anh cảm thấy trong mấy tháng qua, đây là bức tranh anh tâm đắc nhất”.

Nhưng Xuân Vũ lại hỏi: “Thật thế không?”.

“Tất nhiên rồi”. Cao Huyền mỉm cười, lắc đầu. “Em thật là khác thường. Em biết không, các nữ sinh viên của anh thường nói ngọt ngào lấy lòng và nhìn anh bằng ánh mắt tình tứ, cứ thế mãi, anh thấy quá ngán ngẫm. Chỉ có em là khác thường, ánh mắt và lời nói của em đều lạnh lạnh, cứ như chú nai nhỏ dễ bị sợ hãi, thường phải cảnh giác với bọn dã thú trong rừng sâu”.

“Anh nói mình là dã thú trong vườn?”.

“Có lẽ thế cũng nên”.

Cao Huyền thu dọn các vật dụng, rồi đưa Xuân Vũ ra khỏi căn phòng. Khi rời khu nhà của khoa Mỹ Thuật, Xuân Vũ chỉ cúi đầu bước đi, cố tránh bị người khác nhìn thấy. Khi hai người bước ra đến cửa, thì thấy thời tiết đã thay đổi, cách đây hai giờ vẫn còn ẩm áp, lúc này thì lại lâm thâm mưa phùn. Cao Huyền nói: “Đề anh vào lấy cho em cái ô”.

“Không cần ạ, em chạy về là được mà”.

“Thế thì sẽ ướt hết cái áo len đẹp thế này”.

Không chờ cô trả lời, anh đã quay người chạy vào trong. Chỉ vài phút sau anh đã chạy ra, tay cầm hai chiếc ô. Anh đưa cho Xuân Vũ một chiếc, nói: “Anh sẽ tiễn em về”.

Lần này thì cô không từ chối, hai người giương ô rồi bước đi dưới làn mưa giăng giăng. Thả bộ trong mưa, Xuân Vũ bỗng nhớ đến một cảnh trong bộ phim Hàn Quốc “yêu, là ý trời”. Nhưng cô vội dừng ngay ý nghĩ lan man này lại, vì chàng trai đi cạnh dù sao cũng là 1 thầy giáo trong trường. Từ khoa Mỹ Thuật về đến ký túc xá của cô, phải đi khá xa. Hình như Cao Huyền lại rất thích trận mưa này, anh lầm bầm: “Mùa đông mà mưa còn quý hơn cả nắng ấm”.

“Vâng, mùa đông rất ít mưa”.

Xuân Vũ chỉ đáp lại có vậy, im lặng. Họ đi trong mưa chừng nửa giờ, rồi lại đến khu ký túc xá của Xuân Vũ. Cao Huyền cũng rất có chừng mực, anh dừng lại, vẫy tay chào Xuân Vũ: “Hôm nay em đã giúp anh rất nhiều, rất cảm ơn em”.

Xuân Vũ gật đầu, đưa trả anh chiếc ô, nói: “Cảm ơn anh đã cho em mượn”.

Nói rồi cô bước lên cầu thang. Vừa nãy ở đầu cầu thang có vài nữ sinh hình như có biết Cao Huyền, các cô ghé tai nhau thì thầm. Thì ra thầy Cao Huyền ở khoa Mỹ thuật, có tiếng là điển trai, các cô gái đã biết từ lâu, hễ nhìn thấy anh, họ đều phấn chấn cứ như là nhìn thấy minh tinh màn bạc. Nhưng lần này ai cũng có vẻ kém vui, vì Cao Huyền đến tiễn Xuân Vũ, lại đưa tiễn trong làn mưa lãng mạn.

Các cô em chỉ biết nhìn Xuân Vũ bằng ánh mắt ghen tị. Xuân Vũ đã lên đến hành lang trên gác, cô nhìn qua cửa sổ, không thấy bóng dáng Cao Huyền đâu nữa, chỉ thấy 1 màn mưa mờ ảo...

Buổi tối. Những hạt mưa ngày đông tí tách rơi trên tấm phên che. Anh cảnh sát Diệp Tiêu đang đi đi lại lại trước cửa sổ nhà mình, nhìn thành phố chìm trong mưa. Anh hít thở trước ô cửa kính, một làn hơi nước bám trên kính, mờ mịt, chẳng khác gì sự bế tắc anh đang gặp trong mấy hôm nay. Đó chỉ là 1 vụ tự sát trong trường đại học, nghe nói rất có thể là do thất tình rồi cô sinh viên ấy nghĩ quẩn, phía cảnh sát không cần thiết phải điều tra nữa. Tuy nhiên, sự xuất hiện bất chợt của Xuân Vũ và mẫu tin nhắn kỳ lạ trong di động của nạn nhân để lại đều khiến Diệp Tiêu băn khoăn không yên. Anh quay lại bàn làm việc, trên cuốn sổ tay có hàng chữ số: xxxxx741111. Sáng tinh mơ hôm qua, anh không nén nổi tò mò nữa đã gửi tin nhắn cho số máy này và được câu trả lời: “Bạn có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?”.

Từ đó anh bị cuốn vào 1 trò chơi quái dị, bước vào tầng 1 địa ngục, nhưng anh đã tắt di động, không tiếp tục nữa. Sáng nay anh đã trả lại nhà trường chiếc máy di động của Tố Lan, nhưng suốt 1 ngày đầu óc anh vẫn hiện lên cái số máy này. Liệu phía sau nó có ẩn chứa điều bí mật gì? Khởi cần nhìn nữa, hàng chữ vẫn hiện lên ngay trước mắt anh, cứ như 1 chuỗi mật mã. Diệp Tiêu chợt nghĩ đến vụ án mạng với 5 chữ “Thần đang dõi nhìn người” - cũng là 1 thứ ám hiệu dùng chữ viết làm mật mã. Liệu mình có thể làm ngược lại không? Anh nhẩm 1 lượt xxxxx741111. Năm ký hiệu đầu tiên coi như bỏ trống, vô nghĩa. Vấn đề nằm ở sáu số 741111. Khi theo học Đại học công an, Diệp Tiêu đã từng học 1 ít kiến thức về môn “mật mã”, giả sử tương ứng với chữ cái tiếng Anh thì cách bố trí đơn giản nhất là: A=0, B=1, C=2, D=3... cứ thế đến chữ Z=25. Đứng 26 chữ cái tiếng Anh thay thế và các chữ số từ 0 đến 25 thay thế cho nhau là 1 cách đơn giản nhất để lập các ám hiệu hoặc mật mã. Nếu thế thì, dùng các chữ cái theo thứ tự quy ước này để giải hàng chữ số 741111. Tức là 7=H, 4=E, 1=B741111 tương đương HEBBBB, nhưng có liền 4 chữ B là vô nghĩa về mặt ngữ âm. Anh lại thử khác; anh ghép 2 số lại để thay thế bằng 1 chữ cái. Giả thiết rằng thay thế theo nguyên tắc cũ để lập ám hiệu thì số 74, 41 không thể thay thế nổi, vì số lượng chữ cái Tiếng Anh không vượt quá số 26. Trong con số 741111 chỉ có số 11 là chữ số có 2 đơn vị nhỏ hơn 26. Nó tương đương chữ cái “L”. Ngoài nhóm chữ cái trên, Diệp Tiêu lại thử tách thay thế thành các nhóm chữ cái: 7,4,1,1,11=HEBBL. 7,4,1,11,1=HELBB. 7,4,11,1,1=HELBB. 7,4,11,11=HELL.

Anh quan sát các nhóm chữ cái rồi đọc theo kiểu Tiếng Anh: “HEBBL,HEBLB,HELBB...” Ba nhóm này không thể gộp lại để có được một từ tiếng Anh. Chỉ có nhóm chữ cái cuối cùng: “HELL”. Diệp Tiêu đọc lên và hiểu ngay ý nghĩa của từ này: Địa Ngục.

Thành công rồi, anh đã nhận ra điều huyền diệu ở các chữ số này: 741111=HELL=Địa ngục. Không rõ vì sợ hãi hay vì hưng phấn, Diệp Tiêu thấy trán hơi lấm tấm mồ hôi. Anh bật máy tính, mở cuốn từ điển Kim Sơn Từ Bá để tra cứu. Từ HELL được giải nghĩa là Địa ngục, ngoài ra còn có các nghĩa

khác là: chôn khố đầu, âm ty, người ở địa ngục, mắng nhiếc, say khướt, chạy như bay, đáng chết...”. Căn phòng lúc này im ắng như nhà mồ, chỉ thấy ngoài kia mưa rả rích, lòng anh như sóng triều đang dâng trào. Anh lại cầm bút viết ra giấy: xxxxx741111. Hàng chữ này đến từ địa ngục và chính nó cũng có nghĩa là địa ngục. Tin nhắn từ địa ngục ư?

Nửa đêm, căn phòng ký túc xá tĩnh mịch. Bên ngoài cửa sổ tối mịt là mưa đông lạnh lẽo. Xuân Vũ lẳng lặng ngồi nghe những âm thanh bên ngoài ô cửa kính, tên cô có chữ Vũ, vì cô sinh vào một ngày mưa phùn. Bởi thế, từ nhỏ Xuân Vũ đã thích tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ với những tiết tấu lúc thưa lúc mau, như những tiếng khe khẽ thì thầm đến từ nơi thiên quốc. Xuân Vũ cô đơn ngồi trên giường. Cô mới thay pin cho chiếc di động, vừa ngồi nghe mưa rơi, vừa nhìn màn hình màu xanh. Đúng 12h đêm. Tín hiệu tin nhắn vang lên. Lại là số máy bí hiểm kia với tin nhắn: “Bạn đã vào tầng 6 địa ngục, rời khỏi khách sạn Jamaica, hãy lựa chọn: 1. Nghĩa địa của những con vật cưng, 2. Chùa Lan Nhược, 3. Lâu đài Dracula, 4. Quán cà phê Địa ngục”.

Cô lập tức chú ý đến “Nghĩa địa những con vật cưng”, mấy lần trước chưa hề nhìn thấy địa điểm này, cái tên nghe cũng rất lạ. Không nghĩ thêm nữa, cô chọn ngay “1. Nghĩa địa của những con vật cưng”.

Sau vài lần nhắn tin gửi đi, Xuân Vũ đã vào ở một ngôi nhà bên ngoài đường cái, phía sau con đường là rừng cây âm u rậm rạp, trong rừng có một nghĩa địa thật đặc biệt, chôn những con vật thân thiết của các gia đình xung quanh vùng. Xuân Vũ nuôi 1 con mèo, nó chẳng may bị ô-tô cán chết cô đem nó chôn phía sau nghĩa địa nhưng ngày hôm sau nó đã trở về cào cào ở cửa nhà cô. Sự phát triển sau này cho thấy hoàn toàn vượt qua mọi dự đoán của Xuân Vũ, đã biến thành 1 câu chuyện cực kỳ đáng sợ, mà cô lại không hề biết tác giả của câu chuyện lại là Stephen King.

Sau khi cô thoát hiểm, ra khỏi nghĩa địa các con vật cưng này, thì thấy sau lưng đầm đìa mồ hôi. Cô chưa hết kinh hãi nhìn ra cửa sổ, thấy tiếng mưa rơi nỉ non, cứ cảm thấy có 1 cái xác động vật hoặc người nào đó chôn dưới sàn nhà. Sự việc chưa kết thúc, cô trở lại tin nhắn và chọn “Quán cà phê Địa ngục”. Quả nhiên cô lại bước vào chatroom của Địa ngục và nhận ra 1 lô nick name kỳ quái. Lúc này có 1 tin nhắn gửi đến: “Mazolini muốn nói chuyện với bạn. Bạn hãy lựa chọn: 1. Đồng ý, 2. Không đồng ý”.

Cô lập tức nhớ đến tên Mazolini - họa sĩ người Ý. Cô thấy hơi tò mò nên chọn “Đồng ý”.

Chỉ vài giây sau cô nhận được tin trả lời.

Mazolini: Chào cô Tiểu Chi, cô biết mình đang ở đâu không?

Tiểu Chi? Xuân Vũ biết đây là nick name của cô. Cô trả lời luôn: “Tôi nghĩ, mình sắp nhanh chóng đi qua tầng 6 địa ngục”.

Mazolini: Cô có thấy sợ không?.

Xuân Vũ: Ông thì sao? Ông có sợ không?

Mazolini: Xin chớ nói thế. Tôi là người canh giữ địa ngục.

Xuân Vũ: Người canh giữ địa ngục? Vậy ông có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?

Mazolini: Đương nhiên.

Xuân Vũ: Hãy cho tôi biết với.

Mazolini: Sau khi cô đi qua 18 tầng địa ngục, bước vào tầng 19, thì cô sẽ biết bí mật cuối cùng này.

Xuân Vũ: Nếu tôi không qua được các tầng trước đó thì sao?

Mazolini: Thì cô chỉ có thể GAME OVER thôi.

Thấy hàng chữ GAME OVER, Xuân vũ lập tức nhớ đến cái đêm Thanh U gặp nạn. Tay cô run run ấn ngón cái trả lời: “Thanh U vì không qua được địa ngục nên mới GAME OVER phải không?”.

Thế nhưng tin nhắn gửi đi rồi, không thấy Mazolini trả lời, mà chỉ có 1 tin nhắn cho Xuân Vũ: “Bạn đã qua tầng 6 địa ngục, bước vào tầng 7”.

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

- 8 -

TẦNG 7 ĐỊA NGỤC

Mưa vẫn rơi. Chưa đến 7h Xuân Vũ đã dậy. Tuy cuộc đối thoại giữa đêm với ID bí hiểm đã khiến cô ngủ không ngon giấc nhưng cô vẫn cố gắng để tỉnh táo. Sau 1 hồi soi gương để chỉnh trang cô lại mở tủ chọn 1 chiếc áo tương đối chững chạc để mặc vào sẽ có sức hấp dẫn và chín chắn hơn. Vì hôm nay cô đến 1 công ty để xin việc. Hôm qua đọc báo, thấy có 1 công ty dịch vụ thông tin, chủ yếu hoạt động về tin nhắn và nhắn tin trúng thưởng, giới nhà nghề gọi là SP. Nếu được tuyển dụng cô không chỉ có được thực tế 1 lần thành công mà còn hữu ích cho việc làm luận văn và sau này cũng có được chút quá trình công tác. Cô đã chuẩn bị đầy đủ các tư liệu để đến dự phỏng vấn và vì phục vụ cho luận văn cô cũng đã điều tra về nghiệp vụ nhắn tin SP, đây là những ưu thế của cô trong lần dự tuyển này. Buổi sáng, cô hoàn tất mọi việc chuẩn bị, sau những ngày nặng nề kéo dài, hôm nay là lần đầu tiên cô lại có được chút tự tin. Dưới làn mưa lạnh lẽo của mùa đông cô giương ô bước ra khỏi cổng trường, đi vào ga tàu điện ngầm chạy đến trung tâm thành phố. Câu chuyện tình yêu ly kỳ ở cái thôn hẻo lánh hồi nọ mà khu vực tàu điện ngầm lan truyền khiến Xuân Vũ đứng ở thềm nhà ga cũng thấy gai gai lạnh. Cô ôm 1 xấp tài liệu trước ngực, mắt không ngớt nhìn xung quanh bốn bề, hình như có

thể nhìn thấy bóng u linh nọ đang du ngoạn ở nơi đây. Xuân Vũ lên 1 chiếc tàu điện ngầm, chen chúc giữa đám đông ồn ào, xung quanh luôn có những chiếc ô ướt đung vào người, cô chỉ biết cố né tránh giữ cho áo khỏi bị ướt. Cô đang đứng ở vị trí nhìn ra cửa sổ, ghé trước là 1 cô gái tóc nhuộm vàng đang ngồi mãi mê bấm chiếc máy di động, các loại chuông nhắn điện thoại rải rác vang lên xung quanh. Bỗng chiếc di động của Xuân Vũ cũng tí tí. Tàu đang chạy bỗng lắc lư, cô chật vật lấy chiếc di động ra.

Cao Huyền nhắn tin cho cô. “Chiều nay em có rỗi không?” Tim Xuân Vũ như đập nhanh, cô do dự 1 lúc rồi bấm máy nhắn tin lại: “Rỗi”. Khoảng 1 phút sau, Cao Huyền tiếp tục nhắn: “Ba giờ chiều, anh đến dưới sân ký túc xá của em, rỗi sẽ nhắn tin cho em sau”. Nhìn mẫu tin nhắn có phần “liều lĩnh” này, cô hơi dẫu môi. Nhưng đã đến ga đỗ, cô ra sức chen lách, kịp nhảy xuống sân trước khi tàu đóng cửa. Xuân Vũ thở mạnh 1 hồi, chỉnh trang lại áo quần đầu tóc rồi bước ra khỏi ga. Địa điểm cần đến là tòa cao ốc văn phòng đối diện với nhà ga. Cô thu cái ô lại, bước vào thang máy lên tầng 19, tìm đến công ty dịch vụ thông tin nhỏ. Nơi đây nhỏ bé hơn so với hình dung của cô, ở tiền sảnh chật chội có vài cô gái đang ngồi, thì ra họ cũng đến dự phỏng vấn. Cô đến muộn đành đứng ở cửa đợi đến lượt mình. Thật không ngờ tình hình lại như thế này. Họ là sinh viên đại học thì phải? Xuân Vũ nhớ đến mấy chị tốt nghiệp khóa trước đến giờ vẫn chưa xin được việc làm mà hồi hộp. Nhưng việc phỏng vấn diễn ra rất nhanh. Mọi người liên tục vào căn phòng nhỏ rồi ra, phần lớn đều có vẻ thất vọng. Xuân Vũ lặng lẽ đứng ngoài cửa. Vài cô gái xúc nước hoa quá nhiều đi qua khiến cô phải che mũi. Cuối cùng cũng đến lượt Xuân Vũ. Cô vuốt lại mái tóc, hơi mỉm cười và bước vào phòng. Căn phòng nhỏ có cửa sổ khá thấp, có thể nhìn thấy cảnh ngoài kia với hàng cây vút cao. Một nam giới trạc 30 tuổi đang ngồi bên chiếc bàn làm việc đối diện cửa ra vào. Anh ta mặc bộ âu phục phẳng lì, nước da hơi ngăm ngăm. Trông có vẻ như “kiêu bào trở về làm ăn”. Xuân Vũ vẫn hơi hồi hộp, cô vấn tắt tự giới thiệu và đặt xấp tài liệu lên bàn.

Anh ta không hề nhìn cô, chỉ hơi nhếch mép, nói: “Tôi là Nghiêm Minh Lượng, CEO của công ty, công ty chúng tôi...”. Anh ta bỗng im bật vì bỗng ngẩng đầu lên nhìn Xuân Vũ. Ánh mắt anh ta bất động cứ chòng chọc nhìn vào mặt cô, ánh mắt này khiến Xuân Vũ thấy sợ.

Minh Lượng lại cúi xuống, chẳng rõ đang nghĩ gì, rồi anh ta nói bằng giọng nặng nề: “Cô có hiểu rõ vị trí mà mình xin vào làm không?”

Xuân Vũ hết sức bình tĩnh trả lời: “Có ạ! Làm biên tập của dịch vụ nhắn tin, hàng ngày tập hợp các tin nhắn và nạp vào máy của công ty”.

Anh ta lại từ từ ngẩng lên: “Cô có thể ra khỏi phòng được rồi”.

Xuân Vũ chẳng nói gì thêm nữa, cũng không đụng đến các tài liệu mang theo, cô lặng lẽ ra khỏi căn phòng. Không khí xung quanh máy điều hòa trung tâm rất ngọt ngào, vẻ mặt Xuân Vũ không để lộ một chút bức xúc nào, cô cầm ô bước ra khỏi tòa cao ốc. Tay che ô, cô ngẩng nhìn bầu trời mây đen phủ khắp, những hạt mưa lộp bộp rơi trên cái ô, nghe như 1 bài ca buồn tẻ. Buổi chiều Xuân Vũ chỉ ngồi trong phòng ký túc xá. Trận mưa mùa đông rả rích mãi không ngớt. Không khí ẩm lạnh lẽo trong phòng khiến cô buồn thâu xương. Nhìn qua cửa kính thấy có nhiều nam sinh đang giương ô đưa các nữ sinh về, có lẽ là vì gần đây ký túc xá có người chết, khiến các nữ sinh càng thêm nhút nhát. Sáng nay đi xin việc đã thất bại, khiến tâm trạng của Xuân Vũ càng thêm bức xúc. Cô rời cửa sổ, đi đi lại lại trong phòng, cho đến khi tin nhắn di động vang lên. Tin nhắn của Cao Huyền: “Anh đang ở dưới sân, em ở tầng mấy?”.

Xuân Vũ bỗng thấy hơi sợ hãi, cô chạy ra hành lang nhìn xuống sân, đúng thế, có bóng 1 nam giới cao dong dỏng đang giương ô đứng đó. Hành lang lúc này đang có nhiều bạn nữ qua lại. Cô nhắn tin trả lời: “Anh đừng lên đây, em sẽ xuống ngay”.

Cô vội quay lại phòng chọn 1 chiếc áo khoác, đứng soi gương, rồi cầm ô rảo bước xuống. Xuân Vũ xuống gặp Cao Huyền, sắc mặt anh nặng nề, đôi mắt vốn đầy sức hút nay đượm vẻ u buồn.

Cô chủ động nói: “Xin lỗi, nếu anh lên phòng, em sợ người ta sẽ xì xào”.

“Em bận tâm đến điều đó à?”. Cao Huyền gượng cười rồi xua tay: “Không sao. Nào, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện”.

Nếu 1 cô gái khác gặp “hoàng tử cười ngựa trắng” là thầy Cao Huyền dưới làn mưa lác rác này chắc sẽ mừng đến phát run, nhưng Xuân Vũ chỉ bình thản hỏi: “Anh đến tìm em có việc gì ạ?”.

“Tôi qua anh phát hiện ra 1 điều rất quan trọng, liên quan đến chuyện địa ngục”.

Xuân Vũ phát hoảng, nhưng cô vẫn giữ được giọng nói bình tĩnh: “Anh đã phát hiện ra điều gì?”.

“Quán cà phê địa ngục...” Cao Huyền đỡ đầu nói: “Trong trò chơi địa ngục có 1 nơi gọi là Quán cà phê địa ngục, em đã gặp chưa?”.

Lúc này họ đi trên con đường có bóng cây che phủ, hai bên đường là những cây ngọc lan xum xuê, nước mưa rơi trên mặt đất ẩm ướt, rất dễ đem lại cho người ta cảm giác lãng mạn. Bên đường đang có 1 cái đình nho nhỏ, đang vắng bóng người, họ rảo bước vào trong đó tránh mưa. Xuân Vũ thu cái ô lại, ngắm nhìn những hạt nước đang rỏ xuống từ mái hiên. Nghĩ về câu hỏi vừa rồi của Cao Huyền, cô thấy bồn chồn thấp thỏm, nhưng vẫn nói: “Vâng, em đã vào Quán cà phê địa ngục”.

Cao Huyền thở dài, thất vọng. Ngay cái dáng vẻ anh ngẩng lên nhìn trời, trông cũng rất phong độ, các nữ sinh luôn trầm trồ là phải.

Anh trịnh trọng nói: “ở Quán cà phê địa ngục em có thấy rất nhiều nick name kỳ quái không?”.

“Đúng, rất kỳ quái, nhất là...”.

“Đừng lên nói chuyện với Mazolini”. Cao Huyền bất ngờ ngắt cô bằng 1 câu mơ hồ.

Xuân Vũ thấy mình như 1 cô học trò mắc lỗi bị thầy giáo nhắc nhở. Cô im lặng.

Anh tiếp tục nói, giọng chắc nịch: “Nghe rõ chưa? Tuyệt đối em không được nói chuyện với Mazolini, kéo em sẽ gặp phải những chuyện vô cùng đáng sợ, hấn sẽ dẫn lũ khách địa ngục như em vào lối rẽ nguy hiểm”.

“Lối rẽ?”. Tim Xuân Vũ đập mạnh trong lồng ngực, cô cố giữ cho mình đừng run lên.

Cao Huyền như đang nghiêm khắc nhắc nhở 1 cô học trò, anh lớn tiếng: “Điểm cùng của lối rẽ chính là GAME OVER”.

Lại là GAME OVER, đêm qua Mazolini cũng nhắc đến từ này. Xuân Vũ không thể gan lỳ nổi nữa, mưa vẫn đang rơi, đầu óc cô bán loạn, cô lắp bắp: “Tại sao anh lại biết?”.

“Cả đêm qua anh ở Quán cà phê địa ngục, đã phát hiện ra rất nhiều chuyện trước đây không biết, nó đáng sợ khác xa mọi tưởng tượng của em”.

Xuân Vũ lùi lại 1 bước, cô không thể dấu anh, cô cúi đầu nói: “Xin lỗi, nửa đêm qua em đã đối thoại với Mazolini”.

Về mặt Cao Huyền bỗng dờ ra, anh lắc đầu như không thể tin. Sau 1 hồi mới nói: “Muộn quá rồi... không kịp nữa rồi...”

Giọng anh tuyệt vọng, giống như sớm tuyên án tử hình, khiến cô bất chợt bị rơi xuống vực sâu không đáy.

Cô kinh ngạc hỏi: “Anh nói là... em chấm hết?”.

“Không, ý anh không phải như thế”.

Hình như cảm thấy mình lỡ lời, anh vội chữa cháy. Nhưng Xuân Vũ đã hỏi thẳng:

“Ý anh là, nếu đối thoại với Mazolini thì sẽ GAME OVER giống Thanh U chứ gì?”.

“Anh không biết nhưng anh cảm thấy rằng đằng sau nick đó là 1 u linh”.

“U linh? Một hồn ma đến từ địa ngục? Nhưng tại sao lại gọi là Mazolini? Đó là tên 1 họa sĩ người Ý mà?”.

“Anh cũng không biết. Mazolini đã chết cách đây hơn một trăm năm, trong lịch sử mỹ thuật, ông ta là 1 họa sĩ nổi tiếng về vẽ địa ngục...”.

“Nhưng không lẽ Trò chơi địa ngục có liên quan đến Mazolini đã chết cách đây hơn trăm năm?”.

Không khí ở đây giá lạnh và ẩm ướt. Cao Huyền hơi do dự rồi gạt đầu:

“Chắc là có liên quan, nếu không đã chẳng ngẫu nhiên như thế. Lâu nay, cứ đến khuya là anh vào địa

ngục, anh muốn nghiên cứu cái trò chơi này, xem xem điều kinh khủng nó là ở đâu, những bí mật đáng sợ ở đằng sau nó là gì?”.

“Anh đã nghiên cứu ra chưa?”.

“Hiện giờ thì chưa, nhưng anh tin rằng sẽ mau chóng tìm ra kết quả. Em cần phải nhẫn nại, nếu không làm nổi thì đừng để ý đến các tin nhắn làm gì nữa”.

Xuân Vũ thấy ấm lòng, cô gật đầu: “Em hiểu ý anh rồi, em sẽ cố gắng”.

Hai người đứng trong cái đình, xung quanh là tiếng mưa rơi náo nê, họ cũng im lặng.

Cao Huyền chợt hỏi: “Nick name của em trong trò chơi là gì?”.

Xuân Vũ khẽ nói: “Tiểu Chi”.

“Tiểu Chi?” Cao Huyền mỉm cười: “Anh đã từng nghe câu chuyện về cô gái này”.

“Cái tên Tiểu Chi có ý nghĩa đặc biệt với em”.

Nhưng Cao Huyền không hỏi tiếp, chỉ cười với ngụ ý sâu xa: “Xin lỗi, anh đã làm mất nhiều thời gian của em. Để anh đưa em về”.

Họ giương ô, trở lại con đường giữa hàng cây, về đến ký túc xá của Xuân Vũ. Cô chỉ im lặng, chạy thẳng lên phòng mình. Cao Huyền đứng trong mưa, rồi anh rảo bước về trong những ánh mắt của các nữ sinh đang nhìn theo.

Mưa đêm đã ngớt. Diệp Tiêu mở máy tính, anh đang mở mục Google tra cứu những từ mẩu chốt liên quan đến “Địa ngục”.

Hôm nay anh đã đến trường đại học ấy điều tra, thì ra là, trong vòng 1 tháng qua có 2 nữ sinh năm thứ 4 tự tử, Tô Lan là một trong hai cô, và còn 1 nữ sinh phải đưa vào viện tâm thần. Điều trùng hợp là cả 3 đều cùng ở 1 khu ký túc xá, Thanh U đã chết và Văn Nhã bị tâm thần thì lại là bạn cùng phòng, hai cô ở sát vách với Tô Lan. Những phát hiện này khiến Diệp Tiêu kinh ngạc, anh nhớ đến Xuân Vũ mà anh gặp ở hiện trường hôm đó, chắc cô ta cũng là bạn học của 3 cô này. Và, cô Thanh U chết 1 cách kỳ lạ, cắn lưỡi tự tử. Điều này không thể tưởng tượng được. Điều này có thể liên quan đến cái chết của Tô Lan. Hai cái chết đều được kết luận là tự sát, nếu cảnh sát lại đi điều tra thì không thực tế. Giờ đây Diệp Tiêu lại làm như trước kia phát hiện ra những điều bí ẩn, nghĩa là dùng thời gian ngoài giờ để điều tra. Nhưng lại chỉ có 1 manh mối là mẩu tin nhắn bí hiểm, điều tra ra chủ nhân thực sự của số máy này rất khó khăn. Nếu muốn tiếp tục điều tra chỉ có 1 cách là vào “địa ngục”. “Không vào hang cọp sao bắt được cọp con” Diệp Tiêu đã mấy lần nhắc nhở mình câu này. Ngoài kia mưa vẫn rơi tí tách. Anh cố tập trung tinh thần cho tỉnh táo. Anh cầm máy soạn tin nhắn: “741111= HELL?”. Rồi anh gửi tin nhắn này vào số xxxxx741111. Cũng như lần anh dùng di động của Tô Lan, chỉ vài giây sau anh nhận được tin nhắn của đối phương: “Bạn có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?”.

Diệp Tiêu đã chuẩn bị tâm lý, anh nhắn: “Bạn có biết không?”. Đối phương nhanh chóng trả lời:

“Hoan nghênh bạn đã tới địa ngục”.

Diệp Tiêu chưa kịp phản ứng thì một tin nhắn nữa lại tới: “Nick name của bạn là gì?”.

Lần này anh trở tay không kịp. Nick name? Trò chơi này có thật hay sao? Anh nghĩ, lẽ nào mình lại sợ trò chơi? Anh bèn tặc lưỡi nhập luôn tên thật của mình - Diệp Tiêu.

Gửi tin nhắn đi rồi anh nhận được tin trả lời: “Bạn đã vào tầng 1 địa ngục, hãy lựa chọn: 1. Lâu đài Dracula, 2. Chùa Lan Nhược, 3. Khách sạn Jamaica, 4. Quán trọ U linh, 5. Phủ tiên sĩ thôn vắng”.

Đa số những địa danh này anh đã nghe, nhất là Phủ tiên sĩ thôn vắng. Nhưng sau khi do dự anh chọn số 2- Chùa Lan Nhược. Anh biết đó là nơi nảy sinh câu chuyện tình yêu trong truyện Nhiếp Tiểu Sảnh - Liêu trai chí dị.

Thế rồi anh nhận được tin nhắn hướng dẫn anh bước vào “chùa Lan Nhược”. Tiếp đó, thực hiện theo trình tự nói trong tin nhắn Diệp Tiêu từng bước thâm nhập thế giới đầy rẫy u linh ma quỷ, nhìn thấy Nhiếp Tiểu Sảnh đang kinh sợ hãi hùng...

Nửa đêm, căn phòng ký túc xá nữ sinh...

Tín hiệu lại vang lên như 1 quy luật, một tin nhắn đập vào mắt Xuân Vũ: “Bạn đã vào tầng 7 địa ngục, rời khỏi nghĩa địa của các con vật cung, hãy lựa chọn: 1. Tiếng chuông ghê rợn lúc nửa đêm, 2. Chùa Lan Nhược, 3. Lâu đài Dracula, 4. Quán cà phê Địa ngục”.

Điểm khác là trong tin nhắn này còn có “tiếng chuông ghê rợn lúc nửa đêm” - bộ phim kinh dị của Nhật bản. Cô thận trọng ấn nút 1 trả lời. Rất nhanh, cô nhận được ngay tin nhắn từ địa ngục. Rời nghĩa địa những con vật cung, cô lên 1 hòn đảo có nhiều núi lửa, trên đảo có 1 phụ nữ xinh đẹp mang họ Yamamura, có cô con gái sống nội tâm, tên là Yamamura Sadako. Vậy là đêm nay ở địa ngục, Xuân Vũ là Sadako ráng chịu mọi bi thương và đau khổ, ngồi dưới đáy giếng cầu khẩn được sống lại trở về dương thế. Vào lúc Sadako sắp sống lại, bỗng 1 hồi chuông điện thoại vang lên gấp gáp kéo Xuân Vũ từ địa ngục trở về. Lúc này cô nhận ra mình vẫn đang nằm trong chăn, màn hình di động vẫn sáng trong tay. Cô vội nghe điện thoại, không thấy đối phương nói gì, chỉ có tiếng thở khe khẽ mà sờn tóc gáy. Cô bỗng nhớ tới câu chuyện: “Tiếng chuông lúc nửa đêm”, hể vừa xem xong cuốn băng hình đáng nguyên rủa thì đều nhận được cú phôn bí hiểm - cô không dám nghĩ tiếp, vội dập máy không nghe nữa.

Lúc này, cô lại nhận được 1 tin nhắn: “Bạn đã đi qua tầng 7 địa ngục, bước vào tầng 8”.

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

TẦNG 8 ĐỊA NGỤC

Năm giờ sáng.

Khu ký túc xá nữ sinh vẫn chìm trong màn đêm, gió lạnh vẫn chưa có dấu hiệu ngừng thổi, chúng đồng hành cùng các cô gái đang say giấc nồng.

Một hồi chuông di động vang bên tai Xuân Vũ còn đang ngủ - giai điệu bài “Phá gió đông” của Châu Kiệt Luân - có người gọi điện cho cô. Như bị cái gì đó đâm nhói một cái, cô giãy nảy trong chăn. Cô từ từ cầm di động, tay dụi mắt còn đang ngái ngủ, nhìn vào màn hình, thì ra là Nam Tiểu Cầm gọi đến.

Xuân Vũ bấm nghe luôn. Giọng của Tiểu Cầm vang lên: “Xuân Vũ, cậu vẫn còn sống à?”

Nói gì lạ thế? Nếu là ai khác, nửa đêm bị dựng dậy để nghe câu này, chắc phải tức mà chết! Nhưng Xuân Vũ vẫn bình thản trả lời: “Mình vẫn đang sống đây”.

“Cậu có chắc là vẫn còn sống không? Có nhiều người đã chết mà vẫn tin rằng mình đang sống - đó là người tử sinh!”. Giọng Tiểu Cầm rất trịnh trọng, không có chút nào gọi là pha trò gì cả.

Xuân Vũ thì vẫn bình thản, cô nhìn đồng hồ, và hỏi: “Tiểu Cầm, cậu đã tỉnh ngủ chưa?”

“Cậu khẳng định là cậu chưa chết à? Cậu bật đèn nhìn lại mình xem, nếu không nhìn thấy bóng, tức là cậu đã biến thành hồn ma rồi!”.

Nghe Tiểu Cầm nói với giọng hết sức thật như thế, Xuân Vũ bỗng thấy rùng mình sồn tóc gáy.

Không hiểu sao, mấy câu điện thoại giời ơi đất hỡi ấy đã xui khiến cô đưa tay bật đèn đầu giường, ánh đèn rọi vào mặt, phải vài giây sau mắt cô mới quen, cô ngoái đầu nhìn lên tường đối diện, thấy một bóng người lơ mơ động đây - đó là bóng cô, do ánh đèn tạo nên.

Cô chưa kịp trả lời về kết quả “thực nghiệm” vừa rồi, thì giọng Tiểu Cầm đã vang lên cứ như là “đã bắt được thóp”: “Không nhìn thấy bóng chứ gì?”

Xuân Vũ lại nhìn ra ngoài cửa sổ mưa rơi trong đêm: “Tiểu Cầm, cậu sao thế? Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

“Có một ông già”.

“Cậu nói gì?” Xuân Vũ cảm thấy giọng nói của Tiểu Cầm hơi hơi giống âm thanh của những cú phon gọi từ “địa ngục”.

“Cậu đã chết rồi thì bây giờ mình nói cho cậu biết cũng được: hồi mình học lớp 12, có một hôm, sau khi hết giờ tự học buổi tối ở trường, mình đi xe đạp về nhà trên con đường nhỏ hơi tối. Nào ngờ có một ông già đi ngang qua đường, mình nhìn không rõ, đã lóng ngóng rồi đâm phải ông ta”.

“Cậu làm người ta bị thương à?”

“Lúc đó mình không rõ lắm, ánh đèn đường mờ mờ, chỉ thấy ông ấy đập đầu xuống đất, toé máu, bắn cả vào quần của mình. Sợ quá, mình nhìn quanh không thấy ai khác, bèn lên xe phóng luôn một mạch về nhà.”

“Cậu không cứu ông già à?”

“Phải. Mình quá sợ, nên chỉ biết trốn cho nhanh, mình nghĩ rất có thể ông ấy sẽ chết, thì mình bị nguy to. Hồi đó chỉ còn hai tháng nữa sẽ thi đại học, nếu mình đưa ông già đi viện, người nhà ông ấy sẽ gây phiền hà với mình, thì còn thi cử gì nữa? Mình đã tốn bao sức lực để chuẩn bị cho kỳ thi, không thể vì chuyện này mà mình bị lỡ dở cả đời.”

“Nhưng ông già ấy sẽ ra sao? Lẽ nào lại bỏ mặc, không cứu người ta? Lẽ ra cậu phải đưa ông ấy đi viện chắc vẫn có thể cứu sống.”

Tiểu Cầm nói trong tiếng khóc: “Nhưng lúc đó đầu mình như trống trơn, chỉ thấy quá lo sợ, không nghĩ đến điều này. Về đến nhà rồi, mình không dám kể lại với bố mẹ, chỉ kín đáo giặt sạch vết máu trên quần. Từ đó mình không dám đi xe đạp, cũng không dám đi qua con đường ấy nữa. Mình cố ép bản thân hãy quên ông già ấy đi, và dồn tâm trí cho kỳ thi đại học. Rồi mình đã thi đỗ vào trường ta, nhưng ông già ấy đã trở thành một cơn ác mộng của mình.”

“Cậu đừng nghĩ thế, chưa chắc ông già ấy đã chết.”

“Ông ấy có chết hay không, với mình cũng vậy thôi. Xuân Vũ, có phải ngày trước các cậu vẫn hay thấy mình mê ngủ kêu thét lên không?”

Xuân Vũ nghĩ lại, thấy đúng là như thế: “Có! Bây giờ bọn mình đều phát hoảng”.

“Mình thường nằm mơ thấy ông già ấy. Mình nghĩ, mình đã có tội, tội ác rất lớn. Bây giờ đã đến lúc phải chịu báo ứng.”

“Đừng nói vậy, cậu nên nghĩ cho lạc quan thì hơn”.

“Xuân Vũ à, hiện giờ Thanh U và Văn Nhã đều đã xuống địa ngục. Nói thật lòng, tớ rất nhớ các cậu”. Hình như Tiểu Cầm đã nước mắt đầm đìa. “Mình sẽ mãi mãi nhớ các bạn, các bạn thân cùng phòng”.

Điện thoại bất ngờ gián đoạn, Xuân Vũ vội bấm máy gọi ngay cho Tiểu Cầm, nhưng máy bên kia chỉ có tiếng chuông mà không thấy trả lời. Có lẽ Tiểu Cầm không muốn đối thoại thêm nữa. Xuân Vũ đặt máy xuống, căn phòng lại im lặng như cõi chết. Chỉ thấy rên rĩ tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ, khiến căn phòng dường như bị chìm trong đáy nước vĩnh viễn tối đen.

Buổi sáng từ khi thức dậy đến giờ, Xuân Vũ vẫn thần thờ uể oải, mưa ngoài kia vẫn rơi, như nhốt cô ở đây không thể đi đâu. Buổi chiều, ngoài hành lang hình như hơi lao xao, một số bạn nữ đang nhỏ to thì thầm, đôi khi còn kêu lên kinh ngạc.

Xuân Vũ bước ra ngó nhìn, nhưng khi thấy cô, họ đều lánh đi. Vừa qua xảy ra chuyện tà trời như thế, cộng với sự kiện bí hiểm cách đây nửa năm, họ đã coi Xuân Vũ như một kẻ nặng vía, dường như

hễ ai ở gần cô đều sẽ gặp nạn mà chết. Bởi vậy chẳng ai thiết trò chuyện với cô, thậm chí hễ thấy cô là chỉ trở, bảo nhau tránh đi cho nhanh. Mấy hôm trước Xuân Vũ đến học ở hội trường, thì tất cả đều ngồi lùi lại bàn phía sau, chỉ còn trơ mình cô ngồi ở bàn đầu, cứ như gặp phải người mắc bệnh AIDS. Thực ra vừa nãy các bạn nữ đang bàn tán về Nam Tiểu Cầm.

Tiểu Cầm đã bị tai nạn giao thông.

Vụ tai nạn xảy ra ở một ngã tư gần trường. Khoảng hơn 9 giờ sáng, Tiểu Cầm đi bộ đến đó, chỉ cần đi sang đường là sẽ đến trường ngay. Trước mặt Tiểu Cầm đèn đỏ đã bật, xe cô đang vùn vụt chạy ngang qua không ngớt. Tiểu Cầm đứng chờ đèn xanh dành cho người đi bộ bật lên. Đèn đỏ ở chỗ này bật rất lâu, xe cô qua lại thì đông; bình thường, không ai dám cứ thế mà đi sang đường. Nhưng Tiểu Cầm lại cứ mặc kệ đèn đỏ, bước đi rất ung dung, dường như bên cô không hề có xe cô gì hết. Và, một chiếc xe Buick (ô tô nguồn gốc hãng General, Mỹ) chạy qua ngã tư, lái xe hoàn toàn bất ngờ bèn cố phanh gấp, nhưng vì đường mưa trơn nên xe vẫn va vào Tiểu Cầm.

Anh lái xe ấy rất tốt, đã đưa cô đi viện ngay. Các bác sỹ tận tình cấp cứu, Tiểu Cầm đã thoát con nguy kịch nhưng vẫn còn bị hôn mê chưa rõ bao giờ mới hồi tỉnh.

Khoảng 4 giờ chiều nay Xuân Vũ mới được thầy giáo cho biết tin Tiểu Cầm bị tai nạn giao thông. Cô ngớ ra không dám tin ở tai mình nữa. Cô rất hiểu Tiểu Cầm mọi ngày đi qua đường luôn luôn cẩn thận, dù thấy rất ít xe chạy qua thì Tiểu Cầm cũng không đi bừa như thế, huống chi xe cô đang chạy rất đông. Cô đã nhiều lần đi cùng Tiểu Cầm, cả hai đều biết, đi sang đường ở nơi xe cô dày đặc như thế thì khác nào tự sát!

Hay là... Tiểu Cầm định tự sát thật?

Cô nhớ lại cuộc điện thoại lúc tờ mờ sáng, Tiểu Cầm nói những câu kỳ cục, phải chăng đó là điềm báo trước? Tiểu Cầm kể về chuyện khi còn học trung học đã đâm xe đạp vào một ông già, rồi bỏ chạy, không đưa ông đi cấp cứu. Chuyện đó trở thành cơn ác mộng lớn nhất của đời cô. Nay cô lại bị xe đâm, thì đó chẳng phải là báo ứng hay sao?

Và, trong điện thoại, Tiểu Cầm rành rành đã rối loạn tâm trí, coi Xuân Vũ là người đã chết, ở dưới địa ngục. Cô ấy còn nói “sẽ mãi mãi nhớ các bạn thân thiết cùng phòng”, nghe đặc một giọng buồn thảm tử biệt sinh ly!

Mấy hôm trước đó, Tiểu Cầm còn gửi tin nhắn cho Xuân Vũ, nói rằng mình nhận được tin nhắn của Tổ Lan đã chết hỏi rằng “địa ngục tầng thứ 19 là gì” - hệt như tin nhắn của Thanh U chết rồi mà vẫn gửi cho Xuân Vũ. Chỉ e Tiểu Cầm cũng giống như Xuân Vũ - nhập cuộc trò chơi địa ngục, rồi sau đó...

Xuân Vũ đưa tay áp lên ngực, không dám nghĩ tiếp nữa.

Cô quyết định vào viện thăm Tiểu Cầm.

Bây giờ tối, cô đi trong mưa lạnh, bước vào bệnh viện. Sau vài lần rẽ, cô đã đến được phòng chăm

sóc bệnh nhân nặng và nhìn thấy Tiểu Cầm.

Tiểu Cầm quấn băng kín đầu, rất may mắn, khuôn mặt không sao cả, tay bị nhiều vết thương, đều đã được băng bó. Cô nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, mũi đang luồn ống, tay cầm kim truyền dịch... chẳng thể nhận ra cô sinh viên dong dong mọi ngày nữa.

Bà mẹ Tiểu Cầm đang ngồi trên giường nắm tay con gái, nước mắt rơi lã chã. Bà biết Xuân Vũ là bạn cùng phòng với con gái mình, nhưng không biết cô đã bị coi là một thứ “hung tinh”, bà rất cảm kích vì cô đã vào thăm Tiểu Cầm.

Bà nói, mấy hôm nay Tiểu Cầm vẫn ở nhà, nói là người hơi khó chịu, nhưng lại không đi khám bệnh, chỉ mãi miết với chiếc máy di động, đêm khuya vẫn nghe thấy trong phòng cô những tiếng “tít tít” không ngớt.

Khoảng 12 giờ đêm hôm qua, Tiểu Cầm bỗng ra phòng khách, mặc chiếc váy ngủ màu trắng, đi vòng quanh bộ bàn ghế. Vì Tiểu Cầm làm đồ cốc chén, bà mẹ nghe thấy bèn chạy ra, mới thấy cảnh tượng ấy, bà vội ôm lấy cô. Nào ngờ cô lại nói luôn cái câu “Có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?”

Bà không hiểu ra sao nữa. Chỉ thấy ánh mắt cô thực đáng sợ, bèn đưa cô về phòng đi ngủ. Sáng hôm sau, Tiểu Cầm đã trở lại bình thường, nói là phải đến trường để lên lớp học. Bà mừng rỡ nhìn con gái bước ra khỏi nhà, không ngờ Tiểu Cầm lại gặp tai nạn trên đường...

Nói đến đây, bà lại trào nước mắt. Bác sỹ cho biết, Tiểu Cầm bị chấn thương sọ não khá nặng, cũng đã thoát con nguy hiểm nhưng chưa thể khẳng định có thể bình phục được hay không, hiện giờ còn phải tiếp tục quan sát.

Nghe xong câu chuyện, Xuân Vũ thấy lòng mình chơi voi trống vắng. Tiểu Cầm đang nằm đây, chẳng rõ còn có thể nói chuyện với bạn được nữa không? Giữa đêm qua Tiểu Cầm đã nhìn thấy những gì?

Cô bỗng mạnh dạn hỏi bà mẹ: “Bác có thể cho cháu xem máy di động của Tiểu Cầm được không?”

Bà mẹ gật đầu, rồi mở ví của Tiểu Cầm, lấy chiếc di động ra đưa cho Xuân Vũ. Cô mở ngay danh mục tin nhắn, thì thấy các tin nhắn đã bị xoá sạch, ngoại trừ một tin nhắn cuối cùng:

“GAME OVER”

Xuân Vũ như hoá đá, đờ đẫn nhìn vào hàng chữ tiếng Anh. Nhưng cô vội trấn tĩnh, rồi nhìn vào ô “người gửi”, quả nhiên là số máy kia: xxxxx741111.

Và, thời gian gửi tin nhắn này lại là 9 giờ 19 phút sáng nay - đúng vào lúc Tiểu Cầm gặp tai nạn giao thông.

Cô thờ dài nặng nề. Mọi điều ngờ ngợ đều đã được chứng minh. Tiểu Cầm đã bị GAME OVER ở địa ngục!

Xuân Vũ nhìn Tiểu Cầm một lần nữa, rồi vội vã cáo từ. Cô giương ô, bước ra khỏi bệnh viện. Thành phố trong đêm mưa, ánh đèn chỉ còn thấp thoáng. Cô lẩm bẫm với mình: “Người thứ nhất là Thanh

U, người thứ hai là Tố Lan, người thứ ba là Văn Nhã, người thứ tư là Tiểu Cầm. Người thứ năm sẽ là ai đây?”

Xuân Vũ ngả ô sang bên, ngẩng đầu nhìn bầu trời tím tái.

Một hạt mưa rơi trúng vào mắt Xuân Vũ.

Chín giờ tối Xuân Vũ về phòng của mình, cô thấy toàn thân xấp nước. Hơi ẩm giá lạnh thấm vào tận xương tuỷ.

Cô phải đi tắm nước nóng. Trong nhà tắm chỉ có vài người, khi thấy cô bước vào, họ đều né dạt sang một bên. Có cô còn chưa kịp xát xà phòng đã vội lau khô người rồi lui ra ngay.

Rất nhanh chóng, chỉ còn mình Xuân Vũ trong nhà tắm. Không rõ mắt bị nhoà đi do nước mắt hay do hơi nước, cô chỉ thấy xung quanh là một màn trắng đục. Tiếng nước nở đã át cả tiếng nước chảy, vòi nước phun xối xả vào mặt chỉ đem lại cho Xuân Vũ cảm giác cô độc chưa từng có.

Cô khoá vòi nước, rồi dụi mắt, quay nhìn khắp nhà tắm trống trải, chỉ còn hơi nước mù mịt và tiếng nước róc rách nghe rất rõ. Cô cúi nhìn thân hình quyến rũ và hoàn hảo của mình. Cô bỗng nhớ đến Thanh U và Tố Lan. Ít ra mình vẫn còn may mắn hơn họ. Cô xoa nắn khuôn mặt trắng mịn sau khi tắm gội. Hãy nâng niu tắm thân mà thượng đế đã ban cho.

Trở về phòng ở, Xuân Vũ chải mái tóc dài, rất tỉ mỉ. Mái tóc đen nhánh vẫn còn bốc hơi nước ấm buông rủ xuống đôi vai trắng ngần. Mưa ngoài trời gần như đã tạnh, cô nhìn khắp căn phòng.

Giường bên trái là của Văn Nhã và Tiểu Cầm, bên phải là của Thanh U và cô. Cô không dám đụng đến các đồ dùng của họ, thậm chí không dám đụng đến giường đệm. Hình như Thanh U vẫn chưa ra đi, bạn ấy đang lặng lẽ đứng ở một góc nào đó nhìn cô...

Chẳng rõ bao thời gian đã trôi qua, tín hiệu tin nhắn lại vang lên.

Lúc này Xuân Vũ đang nằm trên giường, cô ngồi ngay dậy như một phản xạ có điều kiện, cầm di động lên xem ngay. Lại có tin nhắn:

“Bạn đã vào tầng 8 địa ngục, rời khỏi Tiếng chuông ghê rợn lúc nửa đêm, hãy lựa chọn: 1. Quán trọ U linh; 2. Chùa Lan Nhược; 3. Lâu đài Dracula; 4. Quán cà phê Địa ngục.”

Nhìn đồng hồ, lúc này đúng 12 giờ đêm. Vào cái đêm đầu tiên bước vào “địa ngục”, hình như cũng có địa điểm “Quán trọ U linh”. Vì đã từng đọc cuốn tiểu thuyết cùng tên, cho nên Xuân Vũ chọn “1. Quán trọ U linh”.

Tiếp đó, sau chuyến lữ hành kinh hãi kéo dài nửa giờ, Xuân Vũ thoát ra khỏi chốn bãi hoang bên bờ biển đông lạnh lẽo.

Cô lại xuống một tầng địa ngục sâu hơn:

“Bạn đã đi qua tầng 8 địa ngục, bước vào tầng 9”.

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

- 10 -

TẦNG 9 ĐỊA NGỤC

Hôm nay thứ bảy.

Lúc sáng thức dậy, Xuân Vũ nhận ra rằng ký túc xá yên tĩnh hơn hẳn mọi hôm. Kể cả các bạn quê ở tỉnh ngoài cũng đều đã đi chơi, chỉ còn Xuân Vũ một mình một bóng ngồi đây.

Thực ra Xuân Vũ rất sợ sự cô độc. Lúc cô sợ hãi nhất, không phải hồi đang ở thôn hẻo lánh kia, mà là những ngày bị nhốt riêng trong buồng bệnh.

Giờ này chắc Hứa Văn Nhã cũng đang bị nhốt riêng trong đó?

Xuân Vũ không tưởng tượng nổi bạn ấy sẽ sống ở đó ra sao. Dù là một người bình thường bị nhốt vào nơi đó, thì sớm muộn gì cũng phải hoá điên. Cô quyết định vào viện thăm Văn Nhã.

Cô đã biết địa điểm ấy ở đâu, vì đó là nơi mà cô rất không muốn lại phải vào nữa. Nhưng, vì Văn Nhã, vì cái bí mật mà có lẽ chỉ những người chết mới biết được, Xuân Vũ phải dẫn lòng ráng chịu đi vào cái chốn khơi lại những cơn ác mộng của cô.

Mười giờ sáng, Xuân Vũ đã đến cái bệnh viện nằm ở Khu kết hợp thành thị nông thôn. Trông nó vẫn giống như khi cô ra khỏi đây nửa năm về trước. Cánh cổng lớn khuất sau những hàng cây tĩn mịch, phải tiến sâu vào một quãng xa mới nhìn thấy bệnh viện này.

Trước khi vào gặp Văn Nhã, cô phải gặp bác sỹ Văn đã. Ánh mắt của bác sỹ Văn sau cặp kính tỏ ra rất kinh ngạc, vì nửa năm trước chính ông đã tiễn Xuân Vũ ra viện; ông có ấn tượng rất sâu về việc Xuân Vũ đã bình phục một cách lạ lùng. Ông trò chuyện với cô một lúc, thực ra là ông cũng muốn khéo léo quan sát trạng thái tinh thần của cô. Nhưng mọi biểu hiện của cô đều rất bình thường, ổn định, bác sỹ Văn không phải nghi ngờ bất cứ điều gì nữa.

Sau đó Xuân Vũ đã được thấy Văn Nhã.

Một căn phòng rất đủ ánh sáng tự nhiên trong ngày đông này, Văn Nhã còm nhom đang ngồi co rúm trên giường trông chẳng khác gì một con khỉ. Xuân Vũ khẽ gọi tên, nhưng Văn Nhã phản ứng rất chậm, hồi lâu mới ngẩng đầu lên, cặp mắt vô hồn nhìn Xuân Vũ như nhìn một người xa lạ.

“Bạn có nhận ra mình không?” Xuân Vũ nhìn thẳng vào mắt Văn Nhã, hỏi. Cô cũng thầm nhắc nhở mình không được liên tưởng đến chuyện ngày trước của bản thân.

Mái tóc của Văn Nhã được chải rất gọn gàng, khuôn mặt cũng rất sạch sẽ, nhưng cô chỉ lắc đầu: “Cô là ai?”

Bạn ấy đã quên ư? Đôi môi Xuân Vũ run run, cô ghen ngào không nói nên lời.

Văn Nhã bỗng ngoảnh nhìn sang bức tường, lúc này Xuân Vũ mới nhìn ra, có rất nhiều chữ viết chi chít trên bức tường trắng tinh. Cô bước vòng sang nhìn thấy có vài chục dòng chữ viết lặp lại duy nhất một từ tiếng Anh:

MARZORINI.

Xuân Vũ không hiểu nghĩa của từ này. Chúng được viết kín đặc một mảng tường bằng bút bi xanh. Cô vội hỏi Văn Nhã: “Bạn viết những chữ này lên tường à?”

Văn Nhã gật đầu.

“Những chữ này nghĩa là gì?”

“Là ông ta đấy!”. Văn Nhã nói với giọng đượm vẻ bí hiểm.

Xuân Vũ vẫn không hiểu, bèn hỏi tiếp: “Là gì?”

Văn Nhã bỗng đứng lên, nói thật to: “Bạn có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?”

Câu hỏi chết người này khiến Xuân Vũ phải lùi lại một bước dài, cô gắng kìm nén cơn tim khởi đập nhanh, khẽ hỏi lại: “Bạn có biết không?”

Nhưng Văn Nhã không trả lời, mà chỉ nhắc lại câu hỏi vừa nãy. Xuân Vũ nhớ lại Thanh U trong đêm hôm nọ và Tiểu Cầm lúc sáng sớm hôm qua... Họ đều như nhau cả!

Cô nhìn lại bức tường, cố ghi nhớ cái từ MARZORINI này, rồi ra khỏi căn buồng bệnh nhân.

Cô không gặp lại bác sỹ Văn nữa, chỉ cắm cúi đi ra khỏi bệnh viện, lúc ra đến cổng bỗng nghe thấy có người gọi tên mình.

Xuân Vũ ngẩng đầu, căng thẳng. Một nam giới đã đứng trước mặt, đôi mắt sắc sảo đang nhìn cô.

“Cảnh sát Diệp Tiêu?”. Cô hoàn toàn không ngờ lại gặp anh ta ở đây, nên rất lúng túng.

“Tôi cũng rất ngạc nhiên lại gặp cô ở đây”. Diệp Tiêu nhíu mày, nhìn vào khu nhà bệnh viện: “Tôi cứ nghĩ cô không bao giờ muốn đến nơi này nữa!”

“Đúng thế, tôi không bao giờ muốn đến đây. Nhưng vì có người bạn đang nằm ở viện này, hôm nay tôi vào thăm...”.

“Là cô bạn cùng phòng à?”

Xuân Vũ gật đầu, vẻ căng thẳng.

Diệp Tiêu bình thản nói: “Trông khí sắc cô không được tốt lắm, đang có điều gì băn khoăn phải không?”

Xuân Vũ cúi đầu: “Không. Tôi chỉ hơi mệt...”

“Thế thì cô hãy về nghỉ đi. Chào cô nhé!”

Diệp Tiêu đưa tay lên chống cằm nhìn theo Xuân Vũ đi xa dần, anh nghĩ ngợi...

Diệp Tiêu đã liên hệ với nhà trường, biết rằng ở gian bên cạnh của Tô Lan, trước đó đã có một nữ sinh tự sát, sau đó lại có một nữ sinh mắc chứng tâm thần phân liệt; hai cô này cùng là bạn thân cùng phòng của Xuân Vũ. Bây giờ anh phải vào viện thăm nữ sinh Hứa Văn Nhã đang phát điên.

Anh cũng biết bác sỹ Văn. Nói đúng ra là kể từ năm ngoái, họ đã rất quen nhau. Và, chuyện về Xuân Vũ cách đây nửa năm, cả hai người đều thấy không sao hiểu nổi.

Bác sỹ Văn nhiệt tình tiếp đãi Diệp Tiêu, rồi dẫn anh vào thăm Văn Nhã. Anh không hỏi được điều gì từ cô, ngoài câu “Bạn có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không?”

Thoạt đầu anh cũng phát hoảng, nhưng bác sỹ Văn cho biết, ngày nào Văn Nhã cũng nói đến hàng chục lần cái câu này, mọi người nghe đã quen rồi. Diệp Tiêu nhìn lên những hàng chữ trên tường, bác sỹ Văn cho biết: “Không ai hiểu nổi ý nghĩa là gì.”

Ra khỏi buồng bệnh, Diệp Tiêu lắc đầu: “Bác sỹ Văn cho rằng tại sao cô ấy phát điên? Tôi đã đến trường tìm hiểu, được biết cô ấy vốn rất khoẻ mạnh hoạt bát, trước đây cũng chưa có vấn đề tâm lý gì.”

“Không nên nói chung chung là điên, đây là bệnh tâm thần phân liệt. Bệnh thường xảy ra ở tuổi dậy thì, cũng khó khẳng định về nguyên nhân, thông thường cho rằng do nguyên nhân nội tâm, do yếu tố di truyền...”

“Tôi đã điều tra rồi, bố mẹ Văn Nhã đều rất khoẻ mạnh, cả họ đều không có bệnh di truyền.”

“Tất nhiên Văn Nhã có phần đặc biệt, chỉ có thể khẳng định rằng không do di truyền. Có nhiều người trước khi mắc bệnh đều có đặc điểm tính cách cô độc, sống khép kín, lập dị, nhút nhát, hay thẹn...”

nhưng tôi tìm hiểu biết rằng Văn Nhã thì trái lại, tính cách cô ấy lại rất hoạt bát, cởi mở.”

“Tức là, cô ấy là một bệnh nhân rất đặc biệt?”

“Phải! Tôi quan sát thấy rằng bệnh trạng của Văn Nhã hết sức đặc biệt, rất giống Xuân Vũ cách đây nửa năm.”

Diệp Tiêu sững sờ: “Xuân Vũ? Tôi vừa gặp cô ấy ở công viện.”

“Tôi cũng gặp rồi, không ngờ cô ấy lại là bạn học với Văn Nhã. Tôi chưa gặp một sự trùng hợp như thế bao giờ!”. Hình như bác sỹ Văn đang hỏi tường về cô, ông chần chừ giây lát rồi nói: “Xuân Vũ là một trường hợp kỳ lạ, rất giống Văn Nhã hiện nay, thật khó mà giải thích được.”

“Lẽ nào đúng là tại địa ngục?”

“Anh nói gì thế?”

Diệp Tiêu nhận ra mình lỡ lời, anh vội lắc đầu: “Không có gì.”

“Triệu chứng của tâm thần phân liệt chủ yếu là những rắc rối về tư duy, tình cảm, ý chí, hoặc stress... Nhưng hay gặp nhất là chứng hoang tưởng - cô Văn Nhã mắc chứng hoang tưởng rất nặng, cứ luôn miệng nói là có một con khi, chứng tỏ bộ não cô ấy có ấn tượng mạnh và khiếp hãi đối với loài khi.”

“Tại sao cô ấy lại hoang tưởng như thế?”

“Tôi sẽ nghiên cứu về điều này, tôi đang thấy rất hứng thú với ca này. Sẽ điều tra thêm ở các tài liệu y khoa nước ngoài, biết đâu họ đã có ghi chép về phương diện này...”

Bác sỹ Văn đã từng sang Mỹ du học mấy năm, Diệp Tiêu luôn rất tín nhiệm ông.

Ra khỏi bệnh viện, Diệp Tiêu nhớ đến cái câu hỏi Văn Nhã nói ra, đến lúc này anh đã tin chắc,

Thanh U, Tố Lan rồi đến Văn Nhã - cả ba đều vì chuyện “địa ngục” mà xảy ra bất hạnh.

Vậy thì địa ngục là ở đâu?

Buổi chiều, phòng ký túc xá nữ sinh.

Xuân Vũ ngồi trước tờ giấy trắng đặt trên bàn, trên giấy có hàng chữ: MARZORINI.

Văn Nhã đã viết hàng chữ này trên tường căn buồng bệnh. Lúc đó nhìn mảng tường chi chít những chữ này, Xuân Vũ thấy rùng mình. Trục giác mà cô gái thường có đã mách bảo Xuân Vũ: hàng chữ cái tiếng Anh này nhất định ẩn chứa một ý nghĩa đặc biệt nào đó.

Cô đã tra vài cuốn từ điển, trong tiếng Anh không có từ nào na ná như MARZORINI. Có lẽ không phải tiếng Anh, mà là một thứ tiếng Châu Âu nào đó? Nhưng Văn Nhã không học ngoại ngữ nào khác, thì sao có thể viết ra cái từ này? Phải chăng đây là một tên người hoặc địa danh nào đó?

Đúng, khả năng này khá lớn. Xuân Vũ đọc lại MARZORINI theo kiểu tiếng Anh, kể cũng tạm ổn. Chia theo âm tiết để đọc, nó sẽ là “Mar-zo-zi-ni”.

Đọc chậm chậm bốn âm tiết này, cô nhớ đến một cái tên người - Mazolini.

Âm đọc “MARZORINI” - tức là Mazolini chứ gì?

Đây không phải là trùng hợp ngẫu nhiên, nên coi MARZORINI là cách phiên âm của Mazolini bằng tiếng Anh hay tiếng Ý chẳng hạn?

Cô vui vẻ ngẩng phắt lên, cứ như đầu óc vừa được sáng ra! Mazolini có phải là MARZORINI hay không, có lẽ Cao Huyền có thể trả lời.

Phải! Bây giờ đi tìm anh ấy để hỏi rõ điều này. Cô lập tức thay áo rồi chạy ra khỏi phòng.

Nửa giờ sau, Xuân Vũ đã đến Khoa Mỹ thuật.

Cô vẫn nhớ lối đi lần trước, và tìm đến phòng vẽ của Cao Huyền ở trên gác, nhưng không thấy ai. Cô hỏi thăm, mới biết Cao Huyền đang dạy học ở tầng ba. Nhưng hôm nay là thứ bảy kia mà? Cô ngờ ngợ, rồi chạy lên tầng ba.

Tầng ba là một phòng học rất lớn, cô nhẹ nhàng đẩy cửa. Các sinh viên đang ngồi kín bên trong, khiến Xuân Vũ rất ngượng nghịu. Vài chục đôi mắt nhìn về phía cô, ngạc nhiên không rõ cô ở đâu lò dò vào. Cao Huyền đứng trên bục giảng nhận ra cô, anh mỉm cười.

Xuân Vũ chọn một chỗ ở dãy cuối cùng, ngồi xuống. Các nữ sinh đều chăm chú nhìn thầy Cao Huyền bằng con mắt kính nể, cô đành làm ra vẻ cũng lắng nghe bài giảng. Cao Huyền mặc chiếc áo gió màu đen, đỉnh đặc tự tin đứng trên bục giảng. Ánh đèn trong phòng học bỗng tối đi, một phòng trắng cỡ lớn phía sau được mở ra, Cao Huyền đứng sang một bên, chỉ vào bức tranh được chiếu lên phong, nói: “Đây là tác phẩm Gào thét của Munche (Edvard Munch (1863-1944), họa sỹ Na Uy, chuyên vẽ tranh sơn dầu).”

Trong lớp học rộng rãi, mờ tối, các sinh viên đều nín thở nhìn lên bức tranh sơn dầu chiếu trên phong - một nhân vật đang đứng trên cầu, thân thể khô đét trơ cả xương, người chẳng ra người ma chẳng ra ma, hai tay đang ôm đầu, đôi mắt sợ hãi đang trợn trừng, mồm há hốc hết cỡ, dường như đang kêu thét lên tuyệt vọng. Nền phía sau nhân vật có hai con thuyền trên hồ nước, lại có hai người dài ngoẵng rất quái dị đang từ đầu cầu bên kia bước về phía nhân vật.

Bức tranh đem đến cho người ta cảm giác tê lương và kinh hãi ghê gớm, nước và bầu trời đều được vẽ bằng những nét cong kỳ quái, không rõ đó là cảnh nhân gian hay địa ngục. Xuân Vũ ngây nhìn “con người” trong tranh đang đau khổ kêu lên, hình như cô nghe thấy những âm thanh gào thét thực sự.

Cao Huyền nói: “Các bạn ạ, Munch sinh năm 1863 tại Oslo, Na Uy, từng học hội họa ở Pháp, qua bức tranh này có thể nhận ra ông chịu ảnh hưởng sâu đậm của phong cách Van Gốc và Gô Guyn (Van Gogh (1853-1890), họa sỹ Hà Lan; Paul Gau Guin (1848-1903) họa sỹ Pháp, trường phái ấn tượng). Ông có sở trường dùng gam màu mạnh và những nét uốn khúc, thể hiện chủ đề tình yêu và chết chóc, nói lên những nỗi lo âu sợ hãi của nhân loại, nỗi tuyệt vọng của con người. Bức tranh “Gào thét” này sáng tác năm 1895, được thế giới đánh giá là đỉnh cao của nghệ thuật chủ nghĩa biểu hiện. Các bạn đừng chú ý đến vấn đề kỹ xảo, và hãy dùng tâm linh để cảm nhận bức tranh này. Bạn không thấy ở một nơi nào đó thăm sâu trong lòng ta đang rung động ư? Với tôi, tôi đã bị nó chinh phục từ rất lâu. Tôi nghĩ, bức tranh này đến từ địa ngục của chính tâm hồn Munch, thể hiện nỗi tuyệt vọng và bất an không gì cứu vãn nổi ở trong sâu thẳm tâm hồn nhân loại. Điều khiến tôi cảm thấy tuyệt diệu nhất là bức tranh này đã dự báo về trạng thái tinh thần của xã hội loài người 100 năm sau - cũng tức là giai đoạn hiện nay. Cho nên tôi vẫn thường nói rằng, những nghệ sĩ vĩ đại đồng thời là những nhà tiên tri vĩ đại!”

Cao Huyền giảng bài rất say sưa, dường như toàn bộ tinh thần của anh lắng sâu trong bức tranh. Nhất là khi nói những câu cuối, đôi mắt sâu thẳm của anh nhìn về phía trước, đứng vào chỗ Xuân Vũ đang ngồi.

Đèn trong lớp đã bật sáng trở lại, Cao Huyền thở một hơi thật dài, kết thúc một bài giảng sinh động. Các nam nữ sinh viên vỗ tay hoan hô anh rất lâu. Tan lớp rồi mà Cao Huyền vẫn chưa thể ra, có mấy nữ sinh vây lấy anh nói chuyện, phải sau một lúc lâu anh mới đột phá khỏi trùng vây.

Xuân Vũ đứng ngoài hành lang đợi, Cao Huyền tắt tả chạy ra, và lập tức dẫn cô xuống phòng vẽ tầng hai. Cửa phòng vừa khép lại, Xuân Vũ đã nói ngay điều thắc mắc của cô: “Hôm nay thứ bảy, sao anh vẫn phải lên lớp?”

Cao Huyền lau mồ hôi lấm tấm trên trán, nói: “Lẽ ra hôm qua lên lớp, nhưng anh bận việc, đành chuyển sang hôm nay. Nhưng anh em sinh viên vẫn rất thích nghe anh giảng bài, dù lên lớp vào thứ bảy cũng không sao”.

“Em có thể nhận ra họ đều rất ngưỡng mộ anh! Lần nào lên lớp anh cũng say sưa như thế à?”

“Tất nhiên rồi!”. Anh mở cửa sổ cho thoáng khí. “Thực ra anh không phải giảng viên đại học chính thức. Nửa năm trước, anh từ Châu Âu trở về, nhà trường mời anh đến dạy mỗi tuần ba buổi, chủ yếu là về tranh sơn dầu và lịch sử nghệ thuật Châu Âu. Họ còn bố trí cho anh căn phòng này để làm việc.”

Thì ra anh là giáo viên thỉnh giảng. Xuân Vũ luôn cảm nhận rằng giáo viên mời từ bên ngoài giảng bài còn hay hơn cả giáo viên nội bộ.

Cô gật đầu, hỏi: “Vậy thì danh nghĩa chính thức của anh là gì?”

“Anh chẳng có danh nghĩa gì chính thức, anh chỉ mở một phòng tranh ở bên bờ sông Tô Châu. Gọi là một họa sĩ tự do vậy! Nhưng vì ở đây có phòng làm việc, và còn phải lên lớp nữa, cho bên ban ngày anh thường có mặt ở trường. Có lẽ cũng vì lưu luyến những năm tháng đã theo học ở đây...”

Những lời của Cao Huyền khiến Xuân Vũ thấy nhẹ nhõm, vì ít ra là cô không phải căng thẳng như khi nói chuyện với các thầy giáo khác. Cô xởi lởi nói: “Hôm nay em đến, muốn hỏi anh một việc.”

Cô mở ví, lấy giấy bút, rồi viết hàng chữ cái tiếng Anh: MARZORINI.

Cao Huyền liền nhận ra ngay: “Đây là tên họa sỹ Mazolini viết bằng tiếng Ý.”

“Đây đúng là tên của Mazolini à?”

“Anh không thể nhớ nhầm. Tên tiếng Anh của các họa sỹ Châu Âu, anh hầu như có thể thuộc lòng.”

Anh khẳng định chắc chắn như thế, cũng đã xác nhận giả thiết của Xuân Vũ. Cô bèn kể cho anh nghe về chuyện sáng nay vào viện thăm Văn Nhã, thấy trên tường buồng bệnh viện rất nhiều cái tên MARZORINI này.

Vẻ mặt Cao Huyền trở nên nặng nề, trầm ngâm hồi lâu, rồi hỏi: “Em cho rằng Mazolini có liên quan đến trò chơi địa ngục này à?”

“Ít ra cũng có liên quan đến việc Văn Nhã phát điên.”

“Nhưng ông ta đã chết từ trăm năm trước rồi!”

“Khi đối thoại ở địa ngục, có một nickname tên là Mazolini đấy thôi? Anh nói Mazolini ấy rất nguy hiểm, dặn em đừng bắt chuyện với đối phương...”

“Đúng thế.” Cao Huyền không biết nói gì nữa, anh đi mấy bước trong gian phòng chật hẹp, rồi hỏi:

“Bây giờ em định thế nào?”

“Anh có thể tra cứu tư liệu về Mazolini không? Em muốn biết ông ta là người như thế nào?”

Cao Huyền gật đầu. Anh đóng cánh cửa sổ lại, rồi mở máy tính xách tay, cắm dây lên mạng. Anh nhanh chóng mở trang web nước ngoài bằng tiếng Anh, phần mở đầu là rất nhiều tranh sơn dầu, có lẽ là trang web liên quan đến hội họa. Anh vừa nhấp chuột vừa nói: “Trang này nối với thư viện Anh quốc, hồi ở nước ngoài anh thường xuyên vào trang này, có thể tra cứu được rất nhiều tư liệu về lịch sử mỹ thuật.”

Anh tìm đến mục Mazolini. Một bức ảnh đen trắng hiện ra, đó là một người Châu Âu rất phong độ,

với hai bên ria mép nhỏ nhỏ, ánh mắt sâu lắng đang nhìn về phía xa xa.

Xuân Vũ bất giác nhìn sang Cao Huyền, chợt cảm thấy mắt anh rất giống với Mazolini.

Cao Huyền dịch những hàng chữ tiếng Anh phía dưới: “Mazolini sinh năm 1870, mất năm 1905, người Florence - Ý, năm 20 tuổi sang Pari - Pháp, sau lại sang London - Anh. Ông chuyên vẽ tranh sơn dầu theo chủ nghĩa cổ điển truyền thống, đề tài tác phẩm chủ yếu là diễn tả địa ngục và tội ác với phong cách rất kỳ dị và thiên về gam màu tối. Tháng 6 năm 1898, ông lần đầu tiên mở triển lãm tranh ở London, với tên gọi là Địa ngục.”

“Địa ngục? Tức là bức tranh hồi nọ em đã nhìn thấy à?”

“Có thể coi là thế. Thực ra, ở Châu Âu, Mazolini đã vẽ 18 bức tranh kiểu như vậy, đặt tên lần lượt là “Tầng Một Địa Ngục, Tầng Hai Địa Ngục... cho đến Tầng Mười Tám Địa Ngục. Bức tranh hồi nọ em nhìn thấy là bức Tầng Ba Địa Ngục.”

Xuân Vũ đã nhớ ra: “Bức tranh đó anh vẽ lại ở một bảo tàng mỹ thuật Châu Âu?”

“Đúng. Anh sao lại từ bản gốc của Mazolini. Hồi đó bức tranh ấy đã cho anh một ấn tượng rất mạnh.”

“Anh còn vẽ lại bức tranh nào khác của ông ta không?”

“Trong tài liệu có thể nhìn thấy vài bức tranh khác, nhưng anh mới chỉ sao chép lại có một bức đó.”

Cao Huyền khẽ thở dài. “18 bức tranh về địa ngục của Mazolini đã từng gây chấn động khắp Châu Âu, dấy lên một làn sóng trở về với phong cách cổ điển. Tiếc rằng phần lớn các tác phẩm ấy đã bị các cá nhân mua với giá cao, hiện nay hiếm khi được nhìn thấy. Hình như bức tranh anh đã chép lại ở Châu Âu, là bức tranh duy nhất nằm trong viện bảo tàng.”

“Tại sao lại chỉ có ít như vậy?”

Cao Huyền nhấp chuột, mở ra một trang web khác. Anh nhìn qua, rồi nói: “Nghe nói, hồi đại thế chiến thế giới thứ hai, tên đầu sỏ quốc xã Đức là Gơ-rinh đã chiếm đoạt rất nhiều tác phẩm nghệ thuật Châu Âu, trong đó có nhiều tranh của Mazolini. Gơ-rinh đã cất giấu một phần trong một toà lâu đài ở Đức, lâu đài này nằm lọt giữa vùng quân đội Đức đóng quân. Tháng 1 năm 1945, quân đồng minh tấn công dữ dội, toà lâu đài ấy trở thành đồng đống nát, các bức tranh mà Gơ-rinh giấu trong đó đã bị thiêu rụi.”

“Đúng là do ý trời, 18 bức tranh sơn dầu vẽ địa ngục đã bị hoả táng để trở về địa ngục.”

Cao Huyền tiếp tục xem trang web, khẽ đọc: “Tuy Mazolini đã thành công ở Châu Âu nhưng giới phê bình vẫn e dè khi đánh giá về tác phẩm của ông. Nghe nói có người mua tranh của ông, ít lâu sau bỗng tự sát một cách kỳ lạ. Có người sau khi xem triển lãm tranh của ông đã nhảy xuống sông Thames - London tự tử. Năm 1900 ông sang Thượng Hải - Trung Quốc, và ở lại đó ba năm, năm 1903 trở về nước.”

“Ông ta đã sang tận Trung Quốc.”

“Điều này anh cũng không ngờ. Có lẽ nên tra cứu thêm về thời gian ông ta ở Trung Quốc.” Về mặt của Cao Huyền vẫn nặng nề, anh tắt máy tính, nói: “Anh sẽ tra cứu vấn đề này, hồ sơ ở phòng tư liệu nghệ thuật của khoa Mỹ thuật có lẽ có ghi chép về thời kỳ đó.”

Ngoài kia sắc trời đã hơi sẫm, Xuân Vũ trở lại về bên lên: “Xin lỗi, em đã làm phiền anh.”

“Không. Em đã cho anh biết những thông tin rất hệ trọng. Ít ra là anh đã có thêm những manh mối...”

Cao Huyền mỉm cười. “Em định về à? Cần gì, em cứ đến gặp anh, anh sẽ hỗ trợ.”

Xuân Vũ từ chối anh ra tiễn, cô rời khỏi toà nhà khoa Mỹ thuật, trở về ký túc xá trước khi trời tối.

Nửa đêm, Xuân Vũ đang lặng lẽ nằm trên giường, đôi mắt vô hồn nhìn lên trần nhà. Căn phòng im ắng khiến cô cảm thấy nghẹn thở, cứ như cảnh tượng “chết trong mật thất” mà các tiểu thuyết suy luận vẫn miêu tả.

Thực ra cái chết của Thanh U và Tô Lan chẳng phải là “chết trong mật thất” hay sao? Cả hai đều chết trong căn phòng vắng không có ai, và cũng không tìm ra bất cứ dấu vết nào chứng tỏ bị sát hại, kết quả rất giống với các vụ “sát hại ly kỳ không nguyên do”. Là tự sát hay là tại các u linh trong không gian? Nếu đúng là có các hồn ma thì “nó” nhất định vẫn còn “bay chấp chới” trong căn phòng này.

Bỗng nhiên u linh lại tìm đến cô thật, tín hiệu tin nhắn đã vang lên, Xuân Vũ run rẩy nhìn màn hình, quả nhiên là cái số máy đến từ địa ngục ấy:

“Bạn đã vào tầng 9 địa ngục, rời Quán trọ U linh, hãy lựa chọn: 1. Chùa Lan Nhược; 2. Lâu đài Dracula; 3. Quán cà phê Địa ngục.”

Vẫn là đúng 12 giờ đêm. Xuân Vũ bỗng nhớ đến Văn Nhã mới gặp sáng nay, đó là hậu quả của GAME OVER, vậy người tiếp theo sẽ là ai?

Nghĩ đến đây, tay cô run run, ngón cái dừng lại trên di động. Có nên trả lời hay không?

Nhưng ngón tay cái hình như không nghe lời cô, nó tự động nhấn “số 2”.

Cô không kiểm soát được nữa, dường như trả lời trong vô thức.

Tin nhắn thứ hai của đối phương đã đến rất nhanh.

“Bạn đã đến Transilvania ở Romani, nhìn thấy trên miền đất hoang có một lâu đài cổ, đó là ngôi mộ của bá tước Dracula, hãy lựa chọn: 1. Vào lâu đài; 2. Trở về thế kỷ 15; 3. Trở về thế kỷ 19.”

Xuân Vũ chọn “1. Vào lâu đài”.

Chỉ vài giây sau cô đã bước vào một nơi chưa bao giờ tưởng tượng đến, ở nơi sâu trong toà lâu đài cổ tối om, có ngàn vạn con dơi đang treo mình trên nóc tầng hầm giống như một sơn động, mỗi khi mặt trời lặn chúng lại bay ra ngợp bầu trời đêm. Nhưng điều đáng kinh hãi nhất vẫn là vị chủ nhân toà lâu đài - bá tước Dracula.

Trong ánh nến mờ tối, bá tước Dracula hiện ra với khuôn mặt trẻ trung tuấn tú, ông đã từng là nhà quý tộc hiển hách nhất Romani, là người tình trong mộng của biết bao thiếu nữ. Vị bá tước trẻ tuổi

chăm chú nhìn Xuân Vũ bằng đôi mắt sáng trong như ngọc bích, ánh mắt nhìn thấu tận nơi thẳm sâu trong lòng cô. Ánh mắt ấy đã khiến con tim Xuân Vũ như bị tan chảy, cô chậm chậm ngã người vào lòng bá tước. Đôi môi bá tước đỏ thắm dị thường, khẽ hôn Xuân Vũ.

Bỗng nhiên miệng bá tước nhe ra hai hàm răng nhọn hoắt, Xuân Vũ thấy cổ mình lạnh tê, sau đó lại hơi âm ảm - bá tước đang hút máu cô!

Xuân Vũ cảm thấy xung quanh đang quay cuồng, dường như máu của toàn thân đang rút lên cổ, rồi bị hút vào cái miệng đỏ lòm của bá tước. Vào lúc chót, máu đã bị hút cạn kiệt, bá tước khẽ hỏi cô:

“Có biết tầng 19 địa ngục là gì không?”

“Không! Tôi không biết!”

Cô gần như nhảy bật lên khỏi giường, nhìn lên trần nhà thét to. Rồi cô ngồi xuống, khắp người đầm đìa mồ hôi, cổ họng bỏng rát. Cô cầm gương soi, thấy ở cổ có vết hằn đỏ rất rõ, như bị ai đó bóp cổ rất mạnh.

Lần này thì Xuân Vũ thật sự khiếp hãi, rõ ràng trong phòng chỉ có một mình, thì ai bóp cổ cô? Lẽ nào trong phòng có u linh thật hay sao?

Cô từ từ chìa tay phải ra, nhìn bàn tay trắng hồng của mình. Cô bỗng nhớ đến Thanh U và Tố Lan.

Cho đến lúc này Xuân Vũ mới biết Dracula là ai. Cô nhớ đến bộ phim Mỹ “400 năm hút máu kinh hoàng”, bộ phim nổi tiếng về ma quỷ hút máu, kể về con quỷ hút máu xa xưa nhất Châu Âu - bá tước Dracula, đã đến London tìm cô con gái yêu quý của mình như thế nào.

Bỗng tin hiệu tin nhắn cắt ngang dòng suy tư của Xuân Vũ:

“Bạn đã đi qua 9 tầng thượng địa ngục, kể từ đây bước vào 9 tầng hạ địa ngục.”

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

- 11 -

TẦNG 10 ĐỊA NGỤC

Khi tỉnh dậy, Xuân Vũ mới nhìn ra đã là 10 giờ sáng. Vẫn còn may, hôm nay là chủ nhật, ngủ thêm cũng không vấn đề gì. Có lẽ nửa đêm qua xuống địa ngục quá căng thẳng, nên mãi đến 4 giờ sáng cô mới ngủ được, trong đầu vẫn chập chờn khuôn mặt của bá tước Dracula nọ.

Thật kỳ lạ, xưa nay cô chưa từng gặp Dracula, hình ảnh vị bá tước này trong phim, cũng đã quên từ lâu; chỉ qua mấy hàng chữ trong tin nhắn, thế mà khuôn mặt trẻ trung tuấn tú ấy lại hiện lên rõ mồn một, khắc sâu trong tâm trí cô. Cô chợt nhớ đến buổi chiều hôm qua nhìn thấy chân dung họa sỹ Mazolini trên mạng, khuôn mặt ấy hình như rất giống bá tước Dracula. Chẳng lẽ là bắt nguồn từ Mazolini?

Lại còn tin nhắn cuối cùng trong đêm qua nữa, khác với những tin mọi ngày, nói là “đã đi qua 9 tầng thượng địa ngục, nay bước vào 9 tầng hạ”. Nói thế tức là đã đi được một nửa địa ngục, tính ra, địa ngục chỉ là 18 tầng? Thế thì tầng 19 ở đâu?

Tâm trí cô mỗi lúc một rối bời, cô vội trèo xuống sàn, đứng soi gương. Sắc mặt trắng nhợt và đôi mắt đờ đẫn, tóc bết mồ hôi... cô thấy thật tủ thân.

Ký túc xá nữ sinh chiều ngày chủ nhật im lìm, chỉ còn mình Xuân Vũ đứng bên cửa sổ ngáy nhìn ra ngoài. Trước kia, ngày chủ nhật cô thường cùng Thanh U đi ra phố, tuy chẳng mua được thứ gì đáng nói, nhưng chẳng đường từ “Xuân Pari” đến đường “Isetan” vẫn đem lại cho các nữ sinh một cảm giác tự chủ rất dễ chịu.

Chỉ có Nam Tiểu Cầm thì hể đến tối thứ sáu là linh về nhà, bỏ Xuân Vũ ở lại. Xuân Vũ vốn sinh ra và lớn lên ở đây, nhưng cô đã từ lâu không còn nhà mà về nữa. Với cô, ký túc xá này chính là nhà, các bạn cùng phòng chính là người thân của mình. Nhưng căn nhà này đã bị các u linh chiếm cứ.

Cô bỗng nghe thấy tiếng gõ cửa. Đã lâu lắm chẳng có ai đến gõ cửa căn phòng này. Cô vội bước ra mở cửa, thì ra là anh cảnh sát Diệp Tiêu - vị khách không mời mà đến. Xuân Vũ cúi đầu.

Diệp Tiêu thư thả bước vào, nhìn khắp căn phòng một lượt rồi nói: “Chủ nhật, lại ngồi nhà một mình, không đi chơi đâu à?”

“Bấy lâu nay tôi bận chuẩn bị luận văn, nên chẳng còn thì giờ nữa.” Thực ra thì cô chỉ ngồi ngệt ra trong phòng. Kể cũng đúng thôi, gặp phải những chuyện khó bề tưởng tượng như thế, thì còn tâm trí nào mà đi chơi?

Diệp Tiêu nhìn những cái giường bỏ trống, nói:

“Xuân Vũ, tôi cũng đã biết cả. Ba cô bạn cùng phòng trong vòng hơn chục ngày, Thanh U thì tự sát, Văn Nhã thì mắc bệnh tâm thần, Tiểu Cầm thì bị tai nạn giao thông. Hiện nay chỉ còn mình cô...”

“Anh nói đúng, nhưng anh khỏi cần quan tâm, họ hoặc là tự sát hoặc là gặp tai nạn bất ngờ - không cần anh can thiệp đâu!”. Chẳng rõ Xuân Vũ lấy đâu ra can đảm, nói với anh cảnh sát những câu rất cứng rắn.

Diệp Tiêu cũng hơi thấy bất ngờ, nghĩ rằng cô gái này đã chín chắn lên rất nhiều, có lẽ là kể từ sau những trải nghiệm ở cái thôn hẻo lánh nọ. Anh lắc đầu: “Cô đã khác xưa!”

“Có lẽ tôi đã trở nên mạnh mẽ hơn.”

“Đúng. Nếu một cô gái khác gặp phải tình hình như cô, chắc đã suy sụp rồi!”

“Xin lỗi, anh Diệp Tiêu đến để hỏi tôi về những điều này à?”

Diệp Tiêu lắc đầu với một ngụ ý sâu xa: “Tất nhiên không phải thế. Cô hãy kể cho tôi tất cả những điều mình biết, đừng nên bỏ sót một chi tiết nào.”

Xuân Vũ thấy hơi sợ hãi, cô tránh ánh mắt sắc sảo của anh, cúi đầu khẽ nói: “Tôi không biết có thể nói gì với anh...”

“Ví dụ, về cái số máy nhắn tin bí hiểm ấy?”

“Số máy nào?”

Giọng nói của Xuân Vũ không thể che giấu nỗi sợ hoang mang trong mắt cô.

Diệp Tiêu bước lại gần: “Số máy xxxxx741111”.

“Anh cũng biết à?”

“Biết chứ! Cô có hiểu 741111 nói lên điều gì không?” Anh ngừng bật một hồi lâu, rồi lạnh lùng nói ra một từ tiếng Anh “HELL”.

“Địa ngục?”

Xuân Vũ sờ lên cổ mình, thốt lên. Cô thật sự không ngờ!

“Nhìn mắt cô, tôi biết trong đó có ẩn chứa những điều gì, không giấu được tôi đâu. Xuân Vũ, cô đã từng để lại cho tôi ấn tượng rất sâu, tôi luôn muốn giúp đỡ cô. Bây giờ cô hãy kể cho tôi biết tất cả, được không?”

Xuân Vũ khẽ thở dài, cô hiểu rằng mình chẳng thể né tránh. Nhưng nên bắt đầu kể từ đâu? Cô lặng lẽ ngồi xuống, nghĩ ngợi. Rồi bắt đầu nói về cái hôm cùng Thanh U đi đến toà nhà ma.

Cô lần lượt kể về các sự việc ly kỳ sau khi từ nhà ma trở về, về các cử chỉ của Thanh U như bị ma ám lúc nửa đêm, cho đến khi cô phát hiện ra Thanh U đã chết ở nhà ma. Diệp Tiêu đặc biệt hưng phấn khi biết rằng tin nhắn cuối cùng vào di động của Thanh U là mấy chữ “GAME OVER”.

Xuân Vũ kể về việc cô nhận được tin nhắn của Thanh U từ địa ngục, nó lôi cô vào thế giới địa ngục tối tăm, tiếp đó là chuyện Hứa Văn Nhã phát điên - kể cả câu chuyện về con khi nữa. Cô cũng kể cho Diệp Tiêu biết nội dung điện thoại với Tiểu Cầm lúc sáng sớm hôm nọ. Đương nhiên, điều quan trọng nhất vẫn là trên di động của họ đều có tin nhắn cuối cùng là “GAME OVER”.

Kể xong hết mọi chi tiết rồi, Xuân Vũ thở phào như vừa trút được gánh nặng, hình như có một cái gì

đó vừa được gỡ ra khỏi người cô.

Nghe xong, Diệp Tiêu im lặng hồi lâu. Anh bước đi vài bước trong phòng, rồi thông thả nói: “Hiện giờ có thể chốt lại ba điểm. Một là: Thanh U, Tố Lan và Văn Nhã đều thuộc nhóm ngón tay cái; hai là: cô nhận được tin nhắn của Thanh U gửi sau khi chết, Tiểu Cầm nhận được tin nhắn của Tố Lan gửi sau khi chết; ba là: Thanh U là bạn thân của cô, Tiểu Cầm và Văn Nhã cũng rất thân nhau.”

“Thì có thể nói lên điều gì?”

“Ít ra có thể nói lên một quy luật này: sau khi Thanh U hoặc Tố Lan chết, thì số máy di động của họ sẽ phát tin nhắn “Bạn có biết địa ngục tầng thứ 19 là gì không” đến máy của người bạn thân nhất.”

“Nhưng họ đã chết rồi, thì ai gửi tin?”

“Điều này tôi chịu không giải thích được, nhưng có thể suy đoán rằng, di động của Thanh U sẽ ghi lại số máy của cô nhiều nhất. Hai người là bạn rất thân, thì mọi ngày sẽ giao lưu với nhau nhiều nhất.”

Xuân Vũ hình như đã hiểu ra: “Đúng thế, lưu trong máy của tôi mọi ngày, nhiều nhất là số máy của Thanh U.”

“Với Tiểu Cầm và Tố Lan, chắc cũng tương tự như vậy.”

“Tức là, chỉ cần sau khi GAME OVER, thì số máy của người ấy sẽ gửi câu hỏi “tầng 19 địa ngục” cho máy nào lưu lại số cuộc nhắn tin nhiều nhất, cứ như vậy, trò chơi địa ngục sẽ tiếp tục lan rộng.” Xuân Vũ không dám thật sự tin ở lời nói của mình, nhưng ngẫm cho kỹ thì đúng là như thế. “Nghe có vẻ như cuốn băng hình đáng nguyên rủa kia?”

Diệp Tiêu cúi đầu nghĩ ngợi, rồi nói: “Máy hôm nay cô có chơi trò chơi địa ngục không?”

“Tôi không cho rằng đó là trò chơi. Mà là...”

Chính cô cũng không thể nói cho rõ, nó là một thứ thử nghiệm cuộc sống hay chỉ thuần túy là ảo giác?

“Đừng nên trả lời các tin nhắn ấy nữa, chuyện này cứ để tôi giải quyết cho!” Diệp Tiêu nói bằng một giọng hiền hoà, anh nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của Xuân Vũ. “Cô có còn hay ngủ mê nữa không?”

“Không!” Ánh mắt Xuân Vũ tỏ ra rất vững vàng. “Đã nửa năm nay tôi không gặp ác mộng gì nữa.”

“Xin lỗi, có lẽ tôi chẳng nên hỏi điều này. Cô đã cứng cõi lên rất nhiều.”

Diệp Tiêu mỉm cười chào Xuân Vũ, rồi ra về.

Nhưng anh chưa ra cổng trường vội, anh đến một nơi khác trong khuôn viên nhà trường.

Đó là “nhà ma”.

Vì đang là ngày chủ nhật, nên Diệp Tiêu chỉ có thể tìm gặp thầy giáo trực ban. Thầy giáo này cho rằng Diệp Tiêu có phần khó hiểu, nhưng thôi, anh ta là cảnh sát, nên ông vẫn dẫn anh đến “nhà ma”. Hình như ông cũng hơi sợ “nhà ma”, nên vừa bước vào đến cửa, ông đã quay ra ngay, chỉ dặn Diệp Tiêu liệu mà ra cho sớm.

Lúc này là 4 giờ 30 chiều, chừng nửa giờ nữa thì trời tối. Diệp Tiêu nhìn toà nhà cũ kỹ, thấy rất bình thường, không có gì lạ. Anh nhìn lên cửa sổ tầng hai, Xuân Vũ nói là đã chụp ảnh, thấy có bóng ma ở đó. Nhưng lúc này chẳng thấy gì hết.

Anh nhìn cửa chính đang bị khoá, bèn đi vòng sang một bên, thì thấy có một cửa ngách, xem ra, hình như cách đây không lâu đã có người ra vào.

Anh chậm chậm bước vào nhà ma, hành lang tối om cứ như nhà hầm. Anh rút đèn pin trong túi ra, quét một đường, rồi tìm đến cầu thang. Tầng hai hơi lờ mờ sáng, nhưng anh chỉ nhìn thoáng qua chứ không vào kiểm tra từng gian phòng.

Khi bước đến cầu thang tầng ba, bỗng nghe thấy tầng trên đó có những tiếng động khe khẽ, anh dừng ngay lại. Khu “nhà ma” đóng cửa bao năm năm lại có “người” ở trên kia hay sao?

Diệp Tiêu gắng trấn tĩnh, rồi anh nhón chân nhẹ bước lên. Hành lang tầng ba tối om, chỉ thấy một lớp bụi dày.

Những âm thanh kỳ lạ kia bỗng lại nổi lên. Bất chợt hình như có cái gì đó rơi lên đầu Diệp Tiêu, mịn, mềm, hơi âm ẩm, ở giữa có cái gì đó hơi cứng. Anh cảm thấy cái vật mềm mịn này đang vuốt ve khuôn mặt anh. Anh nhảy dựng lên, thì không thấy nó đâu nữa. Anh nhìn khắp xung quanh, chưa kịp định thần thì bỗng nhìn thấy một đôi mắt ở góc hành lang.

Đó là một đôi mắt mèo.

Có một con mèo, đúng ra là con mèo đen.

Nó đang mở to mắt, lờ lờ nhìn thẳng vào Diệp Tiêu đang hoang mang lúng túng. Con mèo đen có đôi mắt màu vàng, trong bóng tối âm âm phát ra luồng sáng như của một u linh.

Biết đâu... chính nó là u linh?

Diệp Tiêu can đảm bước đến gần, thì con mèo quay ngoắt, chạy vào một cái cửa. Anh đuổi theo rất nhanh, chạy vào căn phòng thì không thấy gì cả, bên trong trống trơn.

Con mèo đã đi đâu?

Anh bước đến bên cửa sổ nhìn ra, trời lúc này đã hơi sẫm lại, bên ngoài bức tường vây có một bãi đỗ xe, xa hơn nữa có vài chục toà nhà cao tầng.

Ra khỏi căn phòng, Diệp Tiêu nhìn lại hành lang tầng ba một lượt, không đi từng phòng để tìm làm gì, anh bước xuống cầu thang. Vẫn theo lối cửa ngách, anh ra khỏi toà nhà, rồi lại ngoái nhìn nó. Lúc này anh mới thật sự thấm thía cái cảm giác của Xuân Vũ và Thanh U khi vào khu nhà này.

Toà nhà ma và cái chết của Thanh U có liên quan gì không?

Lúc này một cơn gió lạnh bỗng lao xao tràn đến, Diệp Tiêu rảo bước rời khỏi cái chốn có vong linh này.

Đêm. Phòng ký túc xá nữ sinh.

Tín hiệu tin nhắn lại vang lên, Xuân Vũ nhìn đồng hồ, mới là 10 giờ, ai nhắn tin nhỉ? Ngón cái cắn

trọng nhân nút, thì ra chỉ là một tin “rác”, nói là công ty X tổ chức xổ số cho các thuê bao di động, bạn đã trúng số độc đắc xe hơi Mercedes, thì liên hệ theo số máy xx...

Hàng ngày cô thường nhận được không ít những tin nhắn đại loại như thế, và đều xoá luôn, vì nếu trả lời họ thì mình bị tính tiền.

Hệ giờ di động của Xuân Vũ vẫn đang lưu hàng chục tin nhắn, cô mở ra xem lần lượt. Phần lớn đều là các tin trước kia Thanh U gửi cho cô, chủ yếu là những câu hài hước pha trò, hoặc chúc mừng nhân ngày lễ tết. Tuy ở giường trên giường dưới kề nhau, nhưng cả hai vẫn thích tin nhắn, bởi vì “giá thành chúc mừng” chỉ có một hào thôi mà! Có những lần tin nhắn của Thanh U hết sức khôi hài, khiến Xuân Vũ bò lăn ra mà cười. Giờ đây thì cười gì được nữa, chỉ thấy chua xót mà thôi. Bạn đã chết rồi.

Xem lại các tin nhắn còn lưu giữ này, Xuân Vũ có cảm giác chúng giống như một thứ “lời trời trắng”, mãi mãi nằm lại ở di động của cô. Đúng thế, giả sử một ai đó chết đi, thì tin nhắn của họ còn nằm lại máy người khác sẽ thành những lời cuối cùng để lại. Nếu coi những hàng chữ hài hước gây cười này là “lời trời trắng” thì cũng có thể xem chúng là một phương thức đặc sắc để từ biệt thế gian của xã hội hiện đại!

Nghe nói hiện nay còn có “tiểu thuyết tin nhắn”, mỗi lần đăng 70 chữ, để người ta đọc trên màn hình. Nếu đăng tiểu thuyết kinh dị thì sao? Người ta có thể chui trong chăn tối om mà đọc mỗi ngày một đoạn “kinh dị”, thì sẽ có những đêm hồi hộp biết mấy!

Ít ra là chính Xuân Vũ cũng đang ném trái những tin nhắn địa ngục!

Nhân lúc còn chưa quá khuya, cô sắp xếp lại tủ sách của mình. Trong đám sách cũ om om mùi mốc, cô nhìn thấy cuốn “Thần Khúc” - bản dịch tiếng Trung Quốc, bìa xanh, chẳng rõ in năm nào.

Cô không nhớ ra mình có cuốn sách này. Có lẽ hồi năm thứ hai, khi đăng ký học môn văn học nước ngoài, cô đã đọc thì phải? Cuốn sách này nói về địa ngục, nói đúng ra, đây là một bộ truyện thơ dài. Ngoài bìa in nổi bật tên tác giả - Dante.

Xuân Vũ đương nhiên biết Dante là ai, đó là thi sĩ cuối cùng của Châu Âu giữa thế kỷ, cũng là thi sĩ hàng đầu của nền văn nghệ thời kỳ phục hưng. Ông sinh ở Florence nước Ý - cũng là “Phi Lãnh Thuý” dưới ngòi bút của Từ Chí Ma (Thi sĩ “thơ mới” tiên phong Trung Quốc nổi tiếng, nửa đầu thế kỷ 20. “Phi Lãnh Thuý” = một cách phiên âm Florence vào thời kỳ đó).

Đã gần 11 giờ đêm, Xuân Vũ lên giường, đắp chăn đọc cuốn sách này. Cô giờ mấy trang đầu, toàn là thơ in từng dòng, đọc rất vất vả.

Dante sáng tác “Thần Khúc” trong những năm ông bị đi đày, gồm ba phần “Địa ngục”, “Luyện ngục” (còn gọi là tịch giới) và “Thiên đường”, mỗi phần có 33 bài thơ, cộng cả bài mở đầu, cả thảy là 100 bài thơ gồm 14232 câu. Cũng như các tác phẩm văn học Châu Âu thời giữa thế kỷ, “Thần Khúc” vận dụng các câu chuyện ảo du, Xuân Vũ cảm nhận chúng giống như các tiểu thuyết viễn

tương ngày nay vậy.

Thi sĩ Dante đã dùng ngôi thứ nhất làm nhân vật chính, miêu tả bản thân ông vào năm 35 tuổi lạc bước vào rừng sâu tối tăm. Ba con dã thú xông tới, vào thời khắc cực kỳ nguy hiểm này, mỹ nhân mà ông vẫn thầm yêu là Beatrice đã cử nhà thơ cổ La Mã Virgil đến ứng cứu, rồi đưa ông đi du lịch địa ngục và luyện ngục.

“Thần Khúc” miêu tả địa ngục như một cái phễu khổng lồ trên rộng dưới hẹp, gồm chín tầng, tùy vào tội lỗi khi còn sống, linh hồn của kẻ có tội sẽ bị đưa vào tầng tương ứng để chịu hình phạt. Luyện ngục cũng gồm chín tầng, các linh hồn tội lỗi nếu có thể được tha thứ, thì căn cứ vào bảy loại tội lỗi của loài người, sẽ được đưa vào tầng tương ứng để sám hối, gột rửa tội lỗi. Xuân Vũ đương nhiên nhớ đến bộ phim Mỹ “Bảy đại tội”.

Vậy thì, nếu địa ngục có chín tầng, luyện ngục cũng chín tầng, thì cả thảy gồm 18 tầng; tầng 19 địa ngục sẽ là cái gì? Thi sĩ Dante dường như đã không trả lời, hoặc có lẽ ông chưa từng nghĩ đến điều này.

Tín hiệu tin nhắn đã vang lên, lúc này Xuân Vũ mới nhận ra đã 12 giờ đêm.

Cô vội đặt “Thần Khúc” xuống, mở di động ra xem:

“Bạn đã vào tầng 10 địa ngục, kể từ đêm nay sẽ bước vào 9 tầng hạ địa ngục, được thể nghiệm cuộc dạo chơi hoàn toàn mới. Hãy lựa chọn: 1. Ước một điều; 2. Lời giải câu đố bức xúc nhất; 3. Gặp người cần gặp nhất.”

Không phải là một chốn kinh hãi nữa, cảm giác của cô cũng khác hẳn mấy hôm trước, đó là thể nghiệm “cuộc dạo chơi hoàn toàn mới” thật rồi? Không hiểu 9 tầng của hạ địa ngục sẽ đem đến cái gì? Cô ngó ra nhìn màn hình, rồi chọn “1. Ước một điều”.

Tin nhắn đã đến ngay.

“Hít một hơi thật sâu, thăm nhăm địa ngục, sau đó viết điều ước, gửi đi.”

Điều ước? Mình có thể ước điều gì nhỉ? Xuân Vũ hít thở sâu, rồi thăm lảm nhảm vài lần “địa ngục”, sau đó ấn ngón tay cái: “Ước xin việc thành công.”

Điều ước này có “phạm tục” quá không? Nhưng đúng là cô đang rất cần cơ hội để thực tập.

Ngón cái cứ như tự động bấm phím, rồi gửi tin này đi.

Rồi cô ngồi nhìn màn hình, chờ đợi. Nhưng chờ đến nửa giờ mà không thấy trả lời. Hình như tin nhắn “xin việc thành công” của mình bị rơi xuống vực sâu vô tận, không một chút hồi âm.

Cô chỉ còn biết lắc đầu, nghĩ rằng ít ra cũng phải nhận được một tin “Bạn đã đi qua tầng... địa ngục” chẳng hạn? Nhưng nếu ngay cả tin này cũng “tịt” thì liệu có phải - mình đã không đi qua được tầng này?

Đầu cô bỗng nảy ra một hàng chữ tiếng Anh - GAME OVER.

Có phải Thanh U và Tô Lan cũng vì cái nguyên nhân này? Xuân Vũ không dám nghĩ tiếp nữa, cô chỉ

thấy lưng mình toát mồ hôi, cô gần như ngã xuống giường.

Cô sợ hãi tắt ngay di động, thậm chí nhấc cả pin ra. Làm thế này chắc sẽ không thể nhận cái tin GAME OVER!

Cô tắt đèn đầu giường và lại chui vào chăn, cố trấn tĩnh tinh thần, nhưng tim vẫn cứ đập như điên không sao kìm lại được.

Còn một nửa đêm nữa trời mới sáng, liệu địa ngục có đến không?

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

- 12 -

TẦNG 11 ĐỊA NGỤC

Xuân Vũ vẫn còn sống.

Cô thức giấc vào lúc 7 giờ sáng, nhìn thấy ánh dương chiếu vào cửa sổ, cô thầm nghĩ: "Địa ngục không thể sáng như thế này!".

Sau khi ngồi lên nhìn gian phòng thật rõ ràng rồi, cô mới tin rằng mình chưa bị GAME OVER, mình vẫn còn sống ở cõi nhân gian khó mà chia lìa này.

Hay là mình đã chết một lần rồi?

Cô mơ hồ xuống giường, bây giờ mới thấy pin máy di động của mình còn để ngoài, bèn lắp pin vào. Cô vẫn do dự, chưa mở máy.

Nhưng rồi cô vẫn mở máy ra. Quả nhiên, chỉ sau nửa phút, màn hình báo rằng có tin nhắn chưa đọc. Chắc không phải là GAME OVER chứ?

Dù sao tin cũng đã đến, đọc hay không đọc, kết quả vẫn chỉ là một. Thế là cô mở luôn, không cần xem người gửi là ai nữa.

Cô ngồi phịch xuống, người nhão ra. Đó chỉ là một tin "rác" rất vô duyên, mà khiến cô chẳng khác nào đối mặt với trận tử chiến. Cô không xoá, cứ lưu lại máy, nó cũng chẳng làm hại gì cô.

Chẳng rõ đêm qua ngủ từ lúc nào, chắc đã ngủ 3-4 tiếng đồng hồ, cô thấy đầu vẫn cứ ong ong. Chi

có một mình ở phòng này, thế thì lại lên giường ngủ thêm vậy.

Vài giờ sau, điệu nhạc "Phá gió đông" đã đánh thức Xuân Vũ. Có lẽ ngủ vẫn chưa đã, cô mơ màng mở mắt nhìn màn hình, thấy đối phương gọi đến là một số máy lạ. Rất uể oải, cô nghe cú phôn này, một giọng nữ ngọt ngào vang lên: "Xin hỏi, cô Xuân Vũ phải không?"

"Vâng. Vị nào đấy?" Giọng Xuân Vũ hơi khô khan.

"Đây là công ty Minh Lượng - công ty trách nhiệm hữu hạn dịch vụ thông tin di động, cô đã được công ty chúng tôi tuyển dụng, mời cô chiều nay đến công ty nhận việc.

Phải sau vài giây Xuân Vũ mới trả lời nổi, cô dường như nhảy bật dậy trên giường: "Cô không nói nhầm đấy chứ? Tôi đã trúng tuyển à?"

"Vâng. Cô đã dự phỏng vấn thành công. Mời cô tranh thủ đến làm thủ tục ngay."

Xuân Vũ còn chưa kịp cảm ơn thì đối phương đã tắt máy.

Cô dụi dụi mắt, và đã tỉnh hẳn. Cô nhớ rằng hôm nọ đến phỏng vấn, thì sếp "kiều bào" ấy không hề mặn mà gì với cô, cô nghĩ rằng chắc chắn mình đã bị loại rồi, không ngờ lại vẫn thành công. Cứ như là một giấc mơ!

Thật không thể tưởng tượng nổi, chẳng lẽ đây là kết quả của điều ước đêm qua - ở tầng 11 địa ngục cô đã chọn "ước xin việc thành công".

Bây giờ cô đã thành công thật, liệu có phải ở cõi xa xăm có một sức mạnh nào đó đang giúp đỡ mình chăng?

Dù nghĩ ngàn lần cũng không sao hiểu nổi. Tuy nhiên, việc cần kíp lúc này là phải nhanh chóng đến công ty đó trình diện đã. Cô lập tức xuống giường, son phấn trang điểm tỉ mỉ. Tuy chỉ là các mỹ phẩm rẻ tiền nhưng với Xuân Vũ thì vẫn rất có hiệu quả. Chính cô cũng phải công nhận rằng, người đẹp là nền tảng quan trọng chứ không đẹp vì áo quần son phấn.

Xuân Vũ soi gương tạm thấy ưng ý. Cô cúi đầu tự nhủ hãy quên đi những nỗi sợ hãi đêm qua, không thể đi làm với tâm trạng thấp thỏm được.

Cô vội vã ra khỏi cổng trường, tàu điện ngầm ngày thứ hai thường rất chật chội, hai mươi phút sau cô cũng đến được công ty.

Bước vào cửa, gặp ngay một thiếu nữ tóc uốn xoăn xoăn, có tên tiếng Anh là CoCo, cô này là người đã gọi điện cho Xuân Vũ. Xuân Vũ hơi hồi hộp tự giới thiệu về mình. Thì ra họ đang đợi cô. CoCo nhanh chóng dẫn Xuân Vũ đến văn phòng tổng giám đốc.

Vẫn là anh "kiều bào" hôm nọ, tay chống cằm, ngồi sau bàn giấy nhìn Xuân Vũ cứ như nhìn một đồ vật gì đó, khiến cô hơi thấy mất tự nhiên.

Nghiêm Minh Lượng có nước da mặt xám xịt, như người vừa ốm nặng mới bình phục. Anh chỉ tay vào một lô tài liệu trên bàn, nói: "Xin lỗi, hôm cô đến phỏng vấn, tâm trạng của tôi đang bất ổn, chưa xem kỹ các tư liệu về cô. Về sau đã xem lại, thì ra cô đang học ở trường cũ của tôi, các điều kiện

khác của cô đều rất tốt, cho nên tôi bằng lòng tuyển cô."

"Cảm ơn anh!"

Xuân Vũ cảm thấy thật may mắn không ngờ chủ công ty đã từng tốt nghiệp ở trường mình.

"Tôi biết cô đang muốn thực tập ở đây một thời gian. Trước kia cũng có một số sinh viên đến đây thực tập, thời gian ngắn ngủi nhưng họ đều thể hiện rất tốt. Tôi mong cô cũng sẽ như họ. Tốt rồi, mai cô chính thức đến đây làm việc. Cô là thực tập sinh, nên không cần làm ngoài giờ, buổi chiều, nếu không có việc gì thì có thể về sớm. CoCo sẽ hướng dẫn cô làm quen với môi trường công tác."

Tiếp đó, Xuân Vũ ký một bản hợp đồng làm thực tập sinh. Tuy lương thấp nhưng thời gian làm việc cũng không nhiều, mục đích chính của cô là để làm luận văn tốt nghiệp.

Nghiêm Minh Lượng nói tiếng Trung Quốc theo kiểu ngữ điệu Anh, nhưng Xuân Vũ vẫn cảm thấy cách nói của anh ta có nét "quê quê". Anh hỏi vài câu về tình hình của cô, mắt anh ta cứ nhìn chăm chăm, nhìn xoáy vào Xuân Vũ. Có lẽ các ông chủ đều có cái nhìn này! Xuân Vũ đã từng nghe các bạn nhắc nhở rằng, nếu bị ông chủ nhìn chòng chọc thì mình nên thận trọng. Bởi thế nên cô có phần căng thẳng.

Ra khỏi văn phòng của sếp, CoCo dẫn Xuân Vũ đi quanh công ty một lượt. Thực ra cũng chỉ có hai căn phòng với 5-6 người, ai cũng trạc tuổi Xuân Vũ, đều đang lúi húi trước máy tính chẳng rõ đang làm việc gì.

CoCo bố trí cho Xuân Vũ bàn làm việc và một bộ máy tính, nói rằng mai cô đến làm, công việc hàng ngày là thu thập trên mạng các tin nhắn hài hước và các lời chúc tụng, sau đó chỉnh lý, biên tập rồi đưa vào thiết bị dịch vụ của công ty, cuối cùng sẽ gửi đến máy của khách hàng có nhu cầu về những tin này.

Hai người còn trò chuyện thêm một lúc nữa. Xuân Vũ nhớ đến cảnh ở trường mình bị thờ ơ, còn ở đây mình mới được coi là người bình thường, cô bỗng hoạt bát hẳn lên. CoCo là cô gái rất nhiệt tình. Xuân Vũ cảm thấy mình và cô ta đã như là bạn bè. Cô hỏi CoCo: "Công ty này là của một mình giám đốc à?"

"Đương nhiên rồi, nếu không đã chẳng đặt tên là Công ty Minh Lượng."

"Anh ấy là kiêu bào về nước phải không?"

"Đúng! Nghe nói anh ấy từng ở Châu Âu 7 năm."

Trước khi ra về, Xuân Vũ còn nhìn qua cửa kính sát nền, thấy khung cảnh ngoài kia rất tuyệt, thành phố vươn cao cứ như một thế giới tương lai. Cô bỗng nhìn vào tấm kính gần nhất, thấy khuôn mặt mình trong đó hình như đã biến thành một người khác.

Lại một buổi chiều giá lạnh.

Xuân Vũ về đến trường, việc đầu tiên là cô báo cáo với thầy giáo về tình hình đi thực tập, tức là tiến hành điều tra xã hội học phục vụ cho bài luận văn. Sau đó cô trở về phòng, sắp xếp vài thứ cần thiết

để chuẩn bị cho ngày mai đi làm.

Khoảng ba giờ, tín hiệu tin nhắn vang lên. Cao Huyền nhắn tin cho cô:

"Xuân Vũ, anh có việc muốn gặp em. Em hãy đến thư viện trường."

Sao lại là thư viện trường? Cô nhớ đến khung cảnh lần đầu gặp Cao Huyền ở bên giá sách dãy cuối cùng trong thư viện, không khí om om cái mùi sách cũ, và đôi bàn tay nuột nà như tượng cổ Hy Lạp... Cô bỗng đưa tay áp lên ngực.

Cô trả lời: "Sẽ đến ngay." Rồi quay vào soi gương, vẫn với trang phục buổi sáng, trông rất ưa nhìn. Cô rảo bước ra khỏi phòng, rồi nhanh chóng có mặt ở thư viện. Khu nhà cổ lỗ sĩ này trông thật tiêu tụy, cây cối xung quanh trụi lá trong mùa gió bắc giá lạnh, khung cảnh thật thích hợp để quay những bộ phim kinh dị.

Cô nhìn thấy Cao Huyền đứng sừng sững ngay sau cửa ra vào hơi âm u, nhưng khuôn mặt khuất trong bóng tối, khi anh ngoảnh ra, Xuân Vũ nhìn rõ đôi mắt như có hai đồng tử ấy, cô mỉm cười.

Hình như Cao Huyền đã phải đợi lâu, anh khẽ nói: "Nhìn nét mặt em, anh biết có lẽ em đang có tin vui gì đó?"

"Em đã được tuyển dụng, mai bắt đầu đến thực tập ở một công ty dịch vụ thông tin." Rồi cô cho anh biết tên công ty ấy.

Thoạt tiên anh ngờ ra, rồi lại mỉm cười: "Chắc là để chuẩn bị cho luận văn tốt nghiệp phải không?"

"Anh thông minh đấy!" Xuân Vũ đã không nghĩ anh là một thầy giáo, cô nói năng cũng không căng thẳng nữa. "Gọi là... đi thực tế xã hội, chủ yếu là để điều tra về văn hoá tin nhắn hiện nay. Hiện nay đang là thời đại ngón tay cái mà!"

Chắc là vì cô nói hơi to, Cao Huyền giơ tay ra hiệu cho cô, rồi khẽ nói: "Anh mời em đến thư viện là vì anh đã tra ra được một số tư liệu quan trọng về thời kỳ Mazolini ở Trung Quốc..."

"Mazolini?"

Cái tên này lập tức khiến Xuân Vũ thấy nặng trĩu, cô đưa tay bịt miệng hồi lâu không nói một câu.

Cao Huyền dẫn cô lên tầng ba của thư viện, trên này thường không dành cho các sinh viên. Ván sàn dưới chân kêu kèn kẹt theo nhịp bước. Xuân Vũ trầm nghĩ, nơi này ban đêm chắc sẽ là thiên đường của lũ chuột.

Đi quanh hành lang âm u một hồi, họ bước vào một gian nhà kho, có một đám báo cũ đang đặt trên bàn. Cao Huyền bảo Xuân Vũ ngồi bên bàn, anh khẽ nói: "Đây là kho báo của nhà trường, có rất nhiều loại báo tiếng Anh, tiếng Trung Quốc."

"Thì có liên quan gì đến Mazolini?"

"Lần trước anh đã nói là sẽ tra cứu các tư liệu về lịch sử mỹ thuật. Hôm nay anh đã xem rồi, đúng là Mazolini đã đến Trung Quốc từ năm 1900 đến năm 1903. Một tờ báo tiếng Anh ở Thượng Hải hồi đó đã viết một bài khá tường tận về ông ta. Chắc có thể tìm thấy ở kho báo này."

"Là tờ báo gì?"

"Tự Lâm Tây Báo". Anh còn đọc tên tiếng Anh của tờ báo. "North China Daily News là tờ báo tiếng Anh có lịch sử lâu nhất của Trung Quốc cận đại, ở đây đã lưu trữ rất nhiều."

"Là những tờ đang nằm trên bàn à?"

"Đúng! Anh đã tìm ra mấy tờ này viết về Mazolini."

Anh lần lượt giở các tờ báo cũ mốc, có nhiều mảnh tã ra rơi xuống. Nồng nặc một thứ mùi quái ác khiến Xuân Vũ phải đưa tay bịt mũi, nín thở. Quả nhiên, tờ "Tự Lâm Tây Báo" có một hàng chữ MARZORINI in đậm ở góc phải bên dưới. Lần đầu tiên cô nhìn thấy một tờ báo cũ cách đây trăm năm, có cảm giác nó như một xác chết từ thế kỷ trước đã bò dậy nằm trên cái bàn này.

Tờ báo đặc kín tiếng Anh rất khó đọc, Xuân Vũ bịt mũi, ngò lòi ra, hỏi: "Trên này viết những gì ạ?"

Cao Huyền đã đọc từ trước rồi, anh bèn dịch lại nội dung: "Ngày 5 tháng 4 năm 1900, ông Mazolini hoạ sỹ trứ danh người Ý đã đi trên con tàu bưu chính Saint Maria đến Thượng Hải. Giới sưu tầm các tác phẩm nghệ thuật ở cả hai bên tô giới (những vùng đất mà Trung Quốc bị ép phải cho một số cường quốc phương Tây "thuê" để cư trú và kinh doanh) đều rất quan tâm đến chuyến đi này của Mazolini. Phóng viên bản báo đã phỏng vấn ông ngay tại bến cảng, ông cho biết: Ông không chỉ là đến thăm hoặc du lịch Thượng Hải ngắn ngày, mà sẽ định cư lâu dài ở đây. Ngay tối hôm đó, một nhân vật nổi tiếng hâm mộ sưu tầm nghệ thuật là ông Khải Lợi - Chủ tịch hãng tàu viễn dương Di Hoà, đã mở tiệc chiêu đãi ông Mazolini tại khách sạn Boston trên đường Nam Kinh..."

Xuân Vũ bỗng ngắt lời anh: "Thôi, anh khỏi cần dịch đủ nguyên văn cho mệt. Anh đã đọc hết những tờ này rồi à?"

"Cũng gần như vậy." Cao Huyền lộ vẻ mệt mỏi. Anh ngẩng nhìn trần nhà thấp lè tè, nói: "Anh nói về các nội dung chính vậy!"

Xuân Vũ vội gật đầu: "Lần trước anh nói là, vì các tác phẩm của Mazolini quá ư kinh dị, bị giới phê bình Châu Âu chỉ trích. Thế thì chuyến đi xa lác xa lơ đến Thượng Hải của ông ta có phải là nhằm né tránh những chuyện bàn tán đó không?"

"Thoạt đầu mọi người đều đoán thế. Nhưng, cho đến năm 1900 thì tô giới Thượng Hải vẫn chưa có nhà nghệ sỹ nào đến thăm cả, cho nên dư luận vẫn rất hoan nghênh Mazolini. Tuy nhiên, có một số người về sau khá thân với ông ta, cho biết: Ông ta sang Thượng Hải không vì né tránh dư luận Châu Âu chỉ trích, mà chủ yếu là muốn thám hiểm Trung Quốc."

"Thám hiểm?" Nghe hai chữ này, Xuân Vũ lập tức nhớ đến cái thôn vắng ngày nào.

"Đúng thế. Mazolini cũng đã nói, ông sang Trung Quốc để tìm một kho báu trong lịch sử nghệ thuật: từng có một nhà truyền giáo Châu Âu đến Trung Quốc hồi thế kỷ 18 - tức là thời Càn Long. Nghe nói nhà truyền giáo ấy đã phát hiện ra một di tích rất xa xưa ở một vùng núi sâu thuộc miền đông nam Trung Quốc. Sau khi về Châu Âu, ông đã viết một cuốn du ký, sau này đã bị thất truyền."

Mazolini đã đọc được vài chương của cuốn du ký viết tay ấy tại một nhà bảo tàng tư nhân, nên ông quyết định sẽ đi tìm cái di tích nọ. Đó là tâm nguyện lớn nhất của đời ông."

Nhìn đồng báo cũ cứ như vừa khai lên từ dưới mồ, Xuân Vũ khẽ thở dài: "Người Châu Âu phát hiện ra di tích cổ xưa của Trung Quốc? Nghe cứ giống như chuyện động Tàng Kinh ở Đôn Hoàng (khu di tích các hang đá nhân tạo, bích hoạ, tượng... thuộc tỉnh Cam Túc Trung Quốc, rất nổi tiếng. Tàng Kinh: nơi chứa các bộ kinh Phật). Ông Mazolini có tìm thấy không?"

"Đến Thượng Hải rồi, ông bắt đầu chuyên tâm học tiếng Hán, và còn xin làm đồ đệ mấy vị danh hoạ Trung Quốc để học cách vẽ quốc hoạ truyền thống Trung Quốc, ông trở thành người rất am hiểu xứ sở này. Ông đã thăm dò, liên hệ rộng rãi và đã tìm ra vị trí tương đối của khu di tích đó, bèn một mình đi đến nơi. Nghe nói là ở vùng giáp ranh hai tỉnh Triết Giang và An Huy. Tuy nhiên, Mazolini rời Thượng Hải rồi thì mất hút suốt một năm không thấy tin tức gì."

"Ông ta gặp sự cố à?"

"Khi mà người ta dường như đã lãng quên ông, thì ông bỗng xuất hiện ở Thượng Hải cùng một mỹ nhân Trung Quốc nữa, khiến mọi người đều rất kinh ngạc. Họ hỏi ông đã đi đâu, thì ông chỉ im lặng."

"Lại còn đi với một mỹ nhân Trung Quốc nữa?"

Các cô gái thường rất hứng thú với những chuyện như thế. Cao Huyền thì triu mến tủm tỉm cười:

"Hồi đó người Châu Âu thường thích sang Trung Quốc để tìm chuyện hoa nguyệt, tuy nhiên rất có thể Mazolini cũng có tình yêu thật sự ở Trung Quốc."

"Trong ảnh, thấy ông ta rất điển trai, cứ như là ngôi sao bóng đá sê-ri A Italia!" Xuân Vũ thấy mình nói câu này thật đại dột, bèn trở lại vẻ nghiêm túc, hỏi: "Rồi sao nữa?"

"Chỉ có thể thôi. Các số báo Tự Lâm Tây Báo từ năm 1902 thì không thấy lưu trữ."

Xuân Vũ tỏ ra thất vọng: "Thật đáng tiếc, có lẽ còn nhiều chuyện hay về Mazolini ở Trung Quốc, thậm chí còn là những điều bí ẩn nữa. Ví dụ, trong di tích cổ xưa ấy có những gì? Tại sao ông ta đi mất hút một năm trời? Mỹ nhân Trung Quốc đó là ai? Những bí ẩn này có liên quan gì đến địa ngục?"

"Có lẽ đều có quan hệ." Cao Huyền nhíu mày, Xuân Vũ không thể nhìn thật rõ đôi mắt như có hai đồng tử ấy. Cao Huyền dọn dẹp các tờ báo trên bàn, nói: "Anh sẽ còn tiếp tục điều tra, nhất định phải tìm ra các bí ẩn về Mazolini. Và biết đâu sẽ tìm ra lời giải về nhấn tin - trò chơi địa ngục cũng nên!"

"Chắc chắn Mazolini chính là chiếc chìa khoá, chúng ta phải tìm ra nó!"

Cao Huyền xếp ngay ngắn các tờ báo cũ, rồi đặt nó vào chiếc tủ sắt to ở phía trong nhà kho.

Lúc bước xuống cái cầu thang gỗ ọp ẹp, Cao Huyền bỗng hỏi Xuân Vũ: "Em có rỗi không?"

Xuân Vũ hơi hồi hộp, nắm chặt tay vịn cầu thang nói: "Có việc gì ạ?"

"Không. Anh chỉ muốn mời em đến gallery tranh của anh ngồi chơi."

"Gallery bên bờ sông Tô Châu? Đường khá xa, trời thì lại sắp tối..."

"Không lo. Anh lái xe đưa em đi, rồi lại tiễn em về."

Lúc này Xuân Vũ mới tiếp tục bước xuống cầu thang, khẽ nói: "Được ạ. Cái chính là đừng về muộn quá."

Rời khỏi nhà thư viện chẳng khác nào cái nhà mô này, Cao Huyền cùng Xuân Vũ rảo bước đến bãi đỗ xe, họ đi ngang qua tường vây bên toà nhà ma. Xuân Vũ không muốn tiếp cận nơi này, cô cúi đầu chạy chậm để qua cho nhanh. Cao Huyền đi sát phía sau, nói: "Sao căng thẳng thế? Ngày nào anh cũng đi qua đây..."

Xe của Cao Huyền đỗ mãi tận phía trong, đó là chiếc xe Passat (ô tô do Thượng Hải sản xuất) màu trắng. Xuân Vũ ngồi ghế bên phải Cao Huyền, anh giúp cô thắt dây an toàn, rồi nhanh chóng phóng đi.

Trên đường, thấy trời đang sẫm dần, phố chưa lên đèn, phần lớn mọi người đi đường đều là các công nhân viên chức vừa tan tầm, đang mãi miết trở về nhà. Xuân Vũ nhìn khung cảnh bên ngoài cửa kính xe, nói: "Có những lúc em thấy mình rất gần họ, nhưng có lúc lại thấy rất xa họ."

"Em nói về những người sống quanh em à?" Cao Huyền dừng xe trước đèn đỏ.

"Cũng gần như thế. Em luôn cảm thấy hình như mình sống ở một thế giới khác."

"Tại sao thế? Chắc là vì những chuyện trước đây?"

"Ngày trước..." Cô bỗng như bị một cái gì đó đâm nhói, cô vội nhắm nghiền mắt. Cái bóng góm ghiếc ấy lại hiện lên trong óc, khiến cô run run hồi lâu không nói được câu gì.

Lại gặp đèn đỏ. Ánh mắt như có sức mạnh thấu thị của Cao Huyền chăm chú nhìn cô: "Em sao thế?"

Xuân Vũ cười, lắc đầu, rồi nói lảng sang chuyện khác: "Tại sao anh đưa em đến phòng tranh của anh?"

"Vi anh muốn cho em một niềm vui bất ngờ nho nhỏ."

Nửa giờ sau, Cao Huyền đưa Xuân Vũ đến trước một toà nhà lớn bên bờ sông Tô Châu, có lẽ toà nhà này xây vào những năm 30 thế kỷ 20. Dọc bờ sông có một số gallery nghệ thuật, phòng tranh của Cao Huyền nằm ở vị trí kém nổi bật nhất, chỉ có bề mặt nhỏ, phía trên treo tấm biển "Phòng tranh Tý Dạ".

"Phòng tranh Tý Dạ (Tý Dạ = Nửa Đêm) - cái tên thật đặc biệt!"

Cao Huyền mỉm cười, dẫn cô bước vào. Thực ra nó là một hành lang hẹp và sâu, hai bên treo các bức tranh sơn dầu. Đi vào nơi đầy mùi thuốc vẽ này, cô có cảm giác như bước vào một thế kỷ khác. Các bức tranh đều vẽ theo phong cách cổ điển, phần lớn là sao lại các tác phẩm thời kỳ phục hưng, có một số là tranh chân dung người Trung Quốc.

Xuân Vũ vừa xem vừa hỏi: "Tất cả đều là anh vẽ à?"

"Không. Anh chỉ vẽ một số ít thôi. Anh mở phòng tranh này thực ra không nhằm mục đích kiếm tiền,

chủ yếu là vì thấy cách sống này rất tự do." Cao Huyền bước đến chỗ cầu thang, nơi tận cùng của hành lang. "Chúng ta lên gác xem!"

Xuân Vũ bước theo, lên chiếc cầu thang khá dốc, rồi vào một căn phòng rộng rãi. Ở vị trí bắt mắt nhất ngay khi vừa vào cửa, cô nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc - chính là cô.

Cô đứng sững người, rồi lùi lại mấy bước, sau đó mới tin rằng mình đã không nhìn nhầm - đó là bức tranh sơn dầu mà cô ngồi làm người mẫu, đang được treo trên tường một cách kiêu hãnh.

Đương nhiên cô không thể quên cái buổi chiều hôm ấy trong căn phòng nhỏ ở Khoa Mỹ thuật. Cô đã ngồi vài giờ trước mặt Cao Huyền, để rồi sáng tạo nên bức tranh này; cô đã trở thành "người trong tranh" đang lặng yên ngồi trong ánh dương mùa đông, ánh sát diu diu lan trên làn da, nền tối phía sau đã tôn vinh cô như một nữ thánh. Nét vẽ của Cao Huyền đã diễn tả ánh mắt Xuân Vũ êm đềm bình lặng dường như đã lãng quên cả cõi trần thế.

Sau một hồi lâu cô mới như tỉnh táo trở lại, và nói: "Đây là niềm vui bất ngờ anh dành cho em à?"

"Đúng thế. Anh treo bức tranh này ở nơi trang trọng nhất của gallery, nhưng cũng ghi rõ là không bán, chỉ có thể thưởng thức chứ không mua bán. Hôm qua có một nhà sưu tầm đến đây, vừa nhìn thấy đã ưng ngay, xin trả giá 10 vạn. Nhưng anh nói, dù 1 triệu cũng không bán."

"Anh cho rằng đây là bức tranh tuyệt vời nhất ở đây à?"

"Đúng! Tuy chỉ là một bức tranh nhỏ nhỏ, chưa thể gọi là tác phẩm lớn, nhưng bức tranh này có một sự sâu lắng đặc biệt, nó có thể khiến tâm hồn con người rung động hơn cả những tác phẩm lớn. Em nhìn mà xem: ánh mắt, làn môi, nét cảm của em trong tranh... Kiệt tác chân chính không nằm ở chỗ kích thước to nhỏ, mà là ở linh hồn của nó - đây là một bức tranh rất có hồn!"

Nghe anh nói vô số những mỹ từ, Xuân Vũ thấy có phần ngượng nghịu: "Thế thì, hồn của tác phẩm là thứ gì ạ?"

"Điều này thì không ai có thể nói cho rõ được. Chính vì không thể diễn tả cho rõ nên mới là đáng quý, mới là cái mà rất nhiều họa sỹ phải gian khổ tìm tòi suốt cả cuộc đời. Anh rất cảm ơn Xuân Vũ, em đã khiến anh tìm lại được cái hồn của tranh. Đã nhiều năm qua anh không tìm thấy cái cảm giác này."

"Anh không cần phải cảm ơn. Em chỉ ngồi cho gọi là có mà thôi! Điều quan trọng là anh vẽ rất đẹp."

"Không! Với một tác phẩm tốt, thì người mẫu là rất quan trọng. Anh cảm thấy bức tranh này không chỉ do mình anh sáng tác, mà là hai chúng ta cùng sáng tạo nên."

"Kìa đừng nói thế nữa, sao có thể coi em là cùng sáng tác?"

"Trước giá vẽ, tư thế ngồi, ánh mắt, dáng vẻ của em toát ra... tất cả mọi điều em đã làm, đều không ai có thể lặp lại! Em xem, như thế có được coi là sáng tác không?" Cao Huyền bước đến bên cửa sổ, có phần xúc động. "Bản chất của sáng tác là duy nhất - chỉ có một. Và, Xuân Vũ chính là người duy nhất - chỉ có một!"

Xuân Vũ lắc đầu, nói: "Em nghĩ ai ai cũng là duy nhất - chỉ có một."

"Không! Con người vẫn có sự phân biệt: phần lớn mọi người đều là bình thường, chỉ có một số rất ít là hoàn mỹ."

"Ít ra là em chẳng thể gọi là hoàn mỹ gì. Em thấy mình vẫn còn... rất nhiều điểm không hoàn mỹ."

Cô bỗng cảm thấy trong lòng nao nao, vội tỳ tay vào cửa sổ. Đứng đây nhìn ra, có thể thấy dòng sông Tô Châu đang lặng lẽ trôi. Trời đã gần tối hẳn, những ánh đèn lung linh từ khu cao ốc đối diện hắt xuống, gần như soi sáng một nửa dòng sông.

Cao Huyền mở cửa sổ, làn gió lạnh ùa vào thổi tung mái tóc Xuân Vũ. Anh ngó ra ngoài nhìn, lim dim mắt, nói: "Tối tối anh thường ngắm dòng sông, giống như hồi du học Châu Âu tối nào cũng ngắm dòng sông Thames."

"Anh ở ngay nhà này à?"

Cao Huyền chỉ lên trần nhà: "Đúng, anh ở gian gác trên."

Xuân Vũ vuốt những lọn tóc đang tung bay, nói: "Dân nghệ sĩ các anh thật biết chọn chỗ ở!"

"Chúng ta đi ăn 1 chút gì nhé!"

Cao Huyền nhìn lại bức tranh trên tường rồi lại nhìn Xuân Vũ, anh đóng cửa sổ lại.

Ra khỏi cửa phòng tranh ở tầng trệt, Xuân Vũ cúi đầu, nói: "Xin lỗi, em muốn trở về trường cho sớm..."

"Em không đói à?"

"Không. Trưa nay em ăn khá muộn, bây giờ vẫn không thấy đói." Cô lại nhìn toà nhà trước mặt, tim bỗng đập nhanh. "Em có thể tự về mà!"

Cao Huyền lắc đầu: "Xuân Vũ! Anh chẳng biết nói thế nào... anh thấy em rất khác những cô gái khác."

"Chắc là họ rất mong được cùng ngồi ăn với anh chứ gì?"

Câu này khiến Cao Huyền có phần ngượng nghịu: "Vì em khác với số đông, nên anh mới rất chú ý đến em. Nếu em cũng như họ, thì em cũng không thể trở thành người trong tranh của anh!"

Nói rồi, anh ngồi vào xe, vẫy vẫy Xuân Vũ: "Em đang muốn sớm về trường chứ gì, anh đưa em về!"

Bây giờ tối họ đã về đến trường.

Khi lái vào bãi đỗ xe, Cao Huyền không bảo Xuân Vũ xuống xe. Anh dăm dăm nhìn về phía trước, nói: "Mấy hôm nay, ngoài trò chơi địa ngục bí hiểm ra, anh còn suy nghĩ một điều khác..."

Xuân Vũ hơi cảm thấy bất an, hỏi: "Về điều gì ạ? Có liên quan đến em phải không?"

"Em thật thông minh! Mấy hôm nay anh đang nghĩ ngợi, tại sao em lại không như các cô gái khác?"

"Có lẽ là do bản tính trời sinh."

Cao Huyền rút chìa khoá ra, nhưng vẫn chưa mở cửa xe: "Không! Hình thức có thể do trời sinh, nhưng nội tâm thì do hoàn cảnh sống tạo nên."

"Anh cho rằng nội tâm của em là thế nào?"

"Anh không biết." Khuôn mặt Cao Huyền khuất trong bóng tối của mui xe, chỉ nghe thấy giọng nói trầm trầm của anh. "Người nhà của em... có phải cũng như em không?"

"Người nhà?" Xuân Vũ bỗng đưa tay lên áp vào ngực. Cô biết Cao Huyền không thể nhìn rõ nét mặt cô, cô từ từ nhắm mắt lại, nói rất khẽ: "Xin anh đừng hỏi em về điều này."

Cao Huyền bị sốc bởi câu trả lời, anh nhích lại gần cô: "Người nhà em, làm sao?"

"Anh hãy kệ em!"

Cô mở ngay cửa xe, bước xuống chạy vụt đi. Cao Huyền cũng ra luôn, nhưng ánh đèn ở bãi để xe rất tù mù, không nhìn thấy bóng cô đâu nữa.

Thực ra, Xuân Vũ đã nấp sau một chiếc xe buýt, nước mắt tuôn trào. Cô đứng im trong bóng tối, ngẩng nhìn cũng không thấy ánh trăng.

Cao Huyền đang gọi tên cô, nhưng cô vẫn im lặng, cho đến khi nghe thấy tiếng khởi động máy ô tô, Cao Huyền lái xe ra về.

Xuân Vũ bước ra, đứng giữa khoảng trống ở bãi e, nhìn quanh bốn bề tối đen như mực. Cô cũng chẳng thiết lau nước mắt nữa.

Cô không đi tắt về phía ký túc xá, vì sợ phải đi qua nhà ma. Ra khỏi bãi để xe, cô đi một vòng khá xa để về trường.

Nhà ăn sắp đóng cửa, Xuân Vũ chỉ ăn một ít mỳ sợi còn sót lại. Đang ăn nửa chừng, cô nhận được tin nhắn của Cao Huyền: "Em đang ở đâu? Anh rất lo cho em."

Cô nghĩ một lát, rồi trả lời "Em sắp về đến phòng mình, đừng lo gì cả. Cảm ơn anh đã đưa em về."

Về đến phòng rồi, việc đầu tiên cô làm là soi gương. Các vết nước mắt đã khô, nhưng đuôi mắt vẫn còn nét buồn thương. Cô đã lấy khăn lau mặt, rồi mở tủ cầm ra một khung ảnh cất dưới đáy tủ. Trong khung là bức ảnh đen trắng, chụp một đôi vợ chồng trẻ, với đứa con gái chừng 10 tuổi ngồi giữa.

Đó là gia đình Xuân Vũ, ba người. Cô đưa ngón tay rờ lên khuôn mặt của cha, mẹ, và cô trong tấm ảnh. Cô thấy mình hồi đó rất khác với ngày nay, hồi đó chỉ là một cô gái gầy còm, trông chẳng đáng yêu chút nào. Những đứa trẻ khác thường rất tươi tắn, còn cô, thường bị người ta quên lãng, chỉ có thể ngồi khuất trong chỗ tối. Chỉ khi được ngồi vào trong lòng bố thì cô mới thấy vui, cô có thể sờ râu bố, ngửi thấy cái mùi thuốc lá thoang thoảng toát ra từ người bố, rồi thiu thiu ngủ...

Xuân Vũ áp cái khung ảnh vào lòng, gục đầu trên bàn ngủ lịm đi. Hình như linh hồn cô đã rời khỏi thể xác, bay về những năm tháng xa xưa. Cho đến lúc 12 giờ đêm, tín hiệu tin nhắn khiến cô choàng tỉnh dậy.

Cô ngẩng phắt đầu, ngơ ngác nhìn khắp căn phòng, hình như có ai đó vừa gọi cô. Sau một hồi lâu cô mới mở di động ra xem, vẫn là cái số máy địa ngục ấy, cô vội xem tin nhắn:

"Bạn đã vào tầng 11 địa ngục, hãy lựa chọn: 1. Lời giải câu đố bức xúc nhất; 2. Người bạn muốn gặp

nhất; 3. Người mà bạn hận nhất."

Xuân Vũ đã tỉnh hẳn, cô lại cất cái khung ảnh vào tủ. Nhìn tin nhắn này, cô thầm nghĩ: thế là mình đã vào đến tầng 11 địa ngục, cứ với tốc độ này thì chẳng còn cách xa "tầng 19 địa ngục" là mấy nữa. Cô đọc lại ba khả năng lựa chọn, ánh mắt dừng ở "1. Lời giải câu đố bức xúc nhất".

Hiện giờ có quá nhiều điều bí ẩn cần giải đáp, mình nên chọn điều nào nhỉ? Xuân Vũ bỗng nghĩ đến phía sau lưng - cái giường của Thanh U, liệu có phải bạn ấy đang nhìn mình không?

Ngón tay cái run run, rồi ấn "1" để trả lời.

Đối phương nhắn lại rất nhanh:

"Hãy cho biết điều bí ẩn mà bạn muốn làm rõ, nguyện vọng của bạn sẽ được thực hiện."

Xuân Vũ bấm máy ngay: "Tôi muốn biết tại sao Thanh U chết?"

Gửi tin này đi rồi, cô tắt di động. Có thể là do kinh hãi, cũng có thể là do hy vọng, lúc này không muốn nhận được câu trả lời gì, cô chỉ muốn chờ đợi trong yên tĩnh.

Ngoài kia là đêm đông nặng nề, Xuân Vũ không biết mình sẽ đơn độc sống qua đêm nay như thế nào đây.

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

- 13 -

TẦNG 12 ĐỊA NGỤC

Tuy còn phải lãng du nơi địa ngục, nhưng cuộc sống thì vẫn cần tiếp tục.

Hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, 9 giờ đến công ty, cô mới thấy vẫn còn sớm, chưa đến giờ làm việc, cô đành ngượng nghịu đứng chờ ngoài cửa vậy.

9 giờ 50 phút, cô thấy Nghiêm Minh Lượng xuất hiện ở cửa. Anh chăm chú nhìn cô như phát hiện ra điều gì đó, nhưng không nói gì cả, chỉ lấy chìa khoá ra mở cửa công ty.

Cũng như các cô gái mới đi thực tập lần đầu, Xuân Vũ thấy sợ hãi khi nhìn thấy sếp, nhất là khi ánh mắt của sếp đưa khắp người cô. Cô chỉ còn cách lên tiếng để đánh lạc hướng mắt ấy: "Thưa Giám

đốc, hôm qua CoCo đã dặn dò tôi về công tác, tôi sẽ nỗ lực làm tốt ạ!"

Nghiêm Minh Lượng luôn có bộ dạng như đang ốm, dưới làn da xám xỉn lơ mờ hiện lên những tĩnh mạch xanh xanh. Đuôi con mắt anh giật giật như có tật, khiến Xuân Vũ thấy hơi hoảng. Nhưng anh chỉ mỉm cười, nói: "Các việc cụ thể, tôi không bận tâm. Chắc cô cũng là dân ngón tay cái chứ?"

Thực ra thì Xuân Vũ chưa thể được coi là dân ngón tay cái, nhưng cô nghĩ rằng những ngày qua mình đang chơi trò chơi địa ngục, nên thuận miệng nói luôn: "Có thể coi là thế ạ!"

"Mọi ngày, khi tuyển nhân viên biên tập tin nhắn, chúng tôi trước tiên phải khảo sát khả năng bấm máy nhắn tin."

"Nhưng, công việc ở đây chỉ cần dùng máy tính..."

Minh Lượng vẫn nói bằng một giọng kỳ cục nửa tây nửa ta lơ lơ: "Tất nhiên rồi, nhưng nếu cô không hay nhắn tin thì sao có thể làm tốt công tác biên tập tin nhắn được?"

"Vâng. Tôi cần phải thích ứng với công tác và đời sống trong thời đại ngón tay cái!"

Đã đến giờ làm, CoCo và các cô gái khác cũng lục tục bước vào, Xuân Vũ theo họ sang phòng làm việc.

"Khi đã không thấy bóng Minh Lượng nữa, cô mới khẽ hỏi CoCo: "Có phải sếp của chúng ta hơi kỳ quái không?"

"Anh ấy vốn là một quái nhân mà! Nhưng không làm hại gì đến đám con gái cả!" CoCo hạ giọng thật thấp, lại đưa ngón trỏ lên môi ra hiệu "S...uyt! Cậu chớ có nói ra!"

Sau đó CoCo bắt đầu làm việc, Xuân Vũ cũng bật máy tính của mình. Trang nền màn hình thật là đặc biệt, một bông hoa lan nhỏ, màu trắng.

Cô xem ngăn kéo bàn làm việc, thấy lộn xộn đủ thứ văn phòng phẩm. Lại thấy ở đáy ngăn kéo có một cái thẻ xinh xắn, có lẽ là để đeo trang trí cho máy di động, rất nhiều cô gái vẫn thích như thế. Trên cái thẻ còn khắc một chữ "Lan" theo lối cổ. Xuân Vũ nhìn nó, hình như cô nghĩ đến một điều gì đó, trông quen quen nhưng không sao nhớ ra đã thấy nó ở đâu.

Một ngày làm việc, cô thu thập những tin nhắn mới nhất trên mạng, cả các loại tin nhắn trúng thưởng và các loại nhạc chuông rồi biên tập, phân loại, sau đó đưa vào máy dịch vụ của công ty. Hoặc là, trộn các tiếng chim hót, các trích đoạn bài hát thịnh hành chế tác thành MIDI, cộng thêm các hình ảnh nữa. Công ty còn mời vài cao thủ về soạn tin, mỗi ngày sáng tác hàng chục mẫu chuyện vui gửi

vào hộp thư điện tử của công ty, Xuân Vũ cũng cần liên hệ với họ.

Mọi ngày cô vẫn nhận được những tin đại loại như thế này, nhưng vào nghề cô mới thấy đây là một cái thùng "lầu" sâu không đáy. Trong một ngày cô đã nhập hàng trăm tin nhắn, vài chục bức ảnh cho nhắn tin trùng thưởng. Tuy chỉ là sự "sao chép + cắt dán" nhưng phải chọn được những thứ mới nhất, "độc" nhất, ví dụ: "Giám đốc nhà ngục hỏi tù tù đang ngồi trên ghế điện sắp bị hành hình: anh còn có yêu cầu gì nữa không? Tù tù: tôi chỉ mong được bắt tay ông trước khi chết, tôi sẽ thấy dễ chịu hơn".

"Bạn thân mến, khi nhận tin này bạn sẽ bị trừ đi 50 đồng trong tài khoản để góp phần viện trợ nhân đạo cho nhân dân I-rắc. Thay mặt nhân dân I-rắc, chúng tôi xin cảm ơn bạn! Muốn tìm hiểu kỹ hơn, mời bạn liên hệ với nhân dân I-rắc."

"Xin chào quý khách thân mến, máy di động của bạn sẽ ngừng hoạt động vào hồi 0 giờ ngày mai. Bạn hỏi tại sao ư? Chỉ số IQ của bạn khiến chúng tôi rất khó giải thích."

...

Tuy các tin nhắn giời ơi đất hỡi này không thể khiến Xuân Vũ quên đi những sự việc xảy ra bấy lâu nay, nhưng cũng giúp cô nhẹ nhõm được phần nào.

Thực tập sinh có thể về sớm, hơn 4 giờ chiều Xuân Vũ đã về. Lúc này cả khu văn phòng đang rất bận rộn, trong thang máy chỉ có mình cô. Khi xuống đến tầng 7, thang máy bỗng dừng lại, mở cửa, 1 nam giới trẻ tuổi bước vào, thấy Xuân Vũ, anh ta sừng sốt lắc đầu: "Tôi không nhìn nhầm đây chứ?" Xuân Vũ chưa nhận ra anh ta là ai, cô nheo mắt nhìn rồi bỗng gọi tên người ấy: "Đương Á Phi?" "Đúng! Em đã tốt nghiệp nhanh thế à?"

"Không! Em vẫn đang học năm thứ 4, hiện đang đến thực tập ở 1 công ty." Cô không ngờ lại gặp Á Phi ở đây - anh ta học trên Xuân Vũ 2 khóa, ngày trước họ cùng tham gia ban kịch nói của sinh viên nên rất quen với nhau. "Em nghe nói anh đã ra nước ngoài học thạc sĩ?"

"Đúng thế, tuần trước anh mới từ Mỹ về, vừa rồi lên tầng 7 ký hợp đồng với 1 công ty." Họ đã xuống đến tầng trệt, Á Phi mỉm cười nói: "Đã lâu không gặp, chúng ta cùng đi ăn được không?"

Xuân Vũ hơi do dự. Đương Á Phi thuộc nhóm các chàng trai ngoại hình sáng sủa rất được các nữ sinh viên mến mộ, ngày trước anh chuyên sắm vai nam chính trong các vở kịch, hể lên sân diễn là được các cô em hò reo tán thưởng. Nhưng Xuân Vũ thì chẳng có tình cảm gì với anh; cô là 1 sự đối lập so với Thanh U ngày nào.

Á Phi nài mãi, cuối cùng cô cũng đồng ý. Hiệu ăn đối diện tòa cao ốc, giá cả cũng dễ chịu. Vừa ngồi vào bàn Á Phi đã hỏi ngay: "Em vẫn khỏe chứ? Trông em hình như khác xưa, rất giống như 1 nữ OFFICE."

"Em thấy mình vẫn thế thôi, nhưng anh thì rất giống như 1 kiêu bào mới về nước!"

Á Phi bỗng trở nên nghiêm túc: "Thanh U có khỏe không?"

Thanh U? Xuân Vũ sững sờ, cô đặt đĩa xuống bàn, cúi đầu hồi lâu.

"Đã có chuyện gì à?"

Dương Á Phi mới về nước 1 tuần, đương nhiên không biết chuyện.

Xuân Vũ bình thần nhìn anh, chậm chậm nói từng tiếng: "Thanh U đã chết rồi."

"Đã chết?" Á Phi nghệt ra, anh đưa tay bưng miệng hồi lâu rồi mới nói được: "Cô ấy chết như thế nào?"

"Tự tử. Cách đây mười mấy ngày, chết ở nhà ma."

"Nhà ma? Tức là khu nhà gác vẫn đồn đại là có ma?" Dương Á Phi như bỗng chợt hiểu ra điều gì đó, anh cau mày. "Thanh U chết ở chỗ nào trong nhà ma?"

"Sao anh phải hỏi kỹ thế? Em là người đầu tiên phát hiện ra bạn ấy đã chết ở 1 phòng trên tầng 2."

Á Phi lắc đầu, vẻ đầy đau khổ: "Phòng tầng 2... trời đất ơi! Cô ấy chết vì Sở Sở!"

Xuân Vũ gằn như đứng bật dậy, cô vội hỏi: "Anh nói, Thanh U chết vì Sở Sở?"

"Nhất định là thế. Xuân Vũ, có 1 số chuyện bọn anh vẫn giữ bí mật, nhưng Thanh U đã chết rồi thì anh có thể nói ra."

"Anh vừa nhắc đến Sở Sở, Thanh U chết thì liên quan gì đến Sở Sở?" Sở Sở là sinh viên học trên Xuân Vũ 2 khóa, cũng từng tham gia ban kịch sinh viên. Chị ấy là bạn gái của Á Phi, nhưng nghe nói 2 năm trước đã đi du học.

"Em là thành viên của ban kịch, chắc chắn biết quan hệ giữa anh và Sở Sở, nhưng có lẽ em không biết rằng Thanh U vẫn thầm yêu anh, đã kín đáo bộc lộ tình cảm với anh mấy lần, nhưng anh đều khéo léo tể nhị từ chối."

"Thanh U vẫn thầm yêu anh, hỏi trước em có nhận ra, nhưng bạn ấy không có ý muốn tâm sự với em."

"Em nên biết Thanh U là 1 cô gái có nội tâm rất cứng cỏi, đã định làm gì thì nhất định sẽ làm bằng được. Giao tiếp công khai với anh thì Thanh U rất bình lặng, nhưng thực ra Thanh U luôn yêu anh cuồng nhiệt. Không phải anh khoác lác nói quá lên đâu. Thanh U đã từng đưa anh xem nhật ký..."

"Đã cho anh xem nhật ký à?"

Xuân Vũ biết, trong năm thứ 3, Thanh U có thói quen viết nhật ký và giữ nó rất kín, tuyệt mật, ngay Xuân Vũ là bạn cực thân cũng không cho xem. Chắc chắn nhật ký của Thanh U sẽ ghi lại những điều rất bí ẩn.

"Nói thật lòng, nhật ký của Thanh U khiến anh rất sợ hãi, cô ấy cứ như bị tẩu hỏa nhập ma, suốt ngày đêm chỉ nhớ đến anh. Cô ấy còn ghen với Sở Sở rất khiếp, trong nhật ký còn viết là hận Sở Sở, nhất định sẽ chia rẽ anh và Sở Sở."

"Bạn ấy nghĩ thế thật à?"

"Không chỉ là nghĩ thế, mà cô ấy đã làm thật. Cô ấy bí mật theo dõi anh, hề thấy anh và Sở Sở gặp nhau thì cô ấy nhắn tin di động bằng những lời lẽ khiêu khích, cứ như là đã có những chuyện trai gái ám muội với nhau. Em đã biết rồi, Sở Sở rất bộc trực, hề thấy anh cúi xem tin nhắn, cô ấy bèn giăng ngay máy để xem. Và, khỏi cần nói cũng biết hậu quả là gì."

"Sở Sở cho rằng anh đã có niềm vui mới?"

"Cô ấy hoàn toàn tin là thế!" Dương Á Phi cười cay đắng. "Dù anh giải thích thế nào Sở Sở cũng không tin, và cho rằng anh lừa gạt tình cảm của cô ấy. Thanh U thì tiếp tục quấy rối anh, thậm chí gọi điện cho Sở Sở... thế là anh không sao thanh minh nổi nữa. Sở Sở rất cực đoan, đã tuyên bố sẽ tự tử để đe dọa anh."

Nghe 2 chữ "tự tử", Xuân Vũ giật mình: "Không ngờ tính cách chị ấy lại rắn đến thế."

"Có lẽ các cô gái đều hay làm tới lên. Còn anh, 1 nam nhi cũng hay sĩ diện, bình thường vẫn hay kiêu hãnh, nên anh tức quá không chịu nổi, bèn chia tay luôn với Sở Sở. Cô ấy không chịu đựng nổi cú sốc này, đã dọa rằng nếu anh bỏ cô ấy, thì cô ấy sẽ đến nhà ma tự tử. Nhưng anh vẫn cứ chia tay, và nghĩ rằng cô ấy chỉ hù dọa mình thế thôi, thật không ngờ cô ấy đã..."

"Đã tự tử à?"

"Phải! Đêm hôm đó Sở Sở không về ký túc xá, các bạn cùng phòng bèn đến tìm anh, anh mới nghĩ ra rằng có thể cô ấy đã... Anh bèn chạy đến tòa nhà ma, quả nhiên, tìm thấy thi thể Sở Sở ở 1 căn phòng trên tầng 2."

Nói đến đây, Á Phi không nén nổi tuôn trào nước mắt.

Xuân Vũ cũng thấy lòng mình như có sóng cồn nổi dậy, cô cố gắng hít thở cho bình thường, bình tĩnh hỏi anh: "Sở Sở đã chết như thế nào?"

"Treo cổ tự tử. Sở Sở đã buộc dây thừng lên chấn song cửa sổ rồi treo cổ, người áp sát vào cửa kính."

"Treo cổ ở cửa sổ?"

Xuân Vũ hít vào 1 hơi thật sâu, cô nhớ ngay đến bức ảnh kỹ thuật số đã chụp, thấy 1 bóng đen nơi cửa sổ tầng 2. Lẽ nào đó chính là...

"Lỗi tại anh." Dương Á Phi cúi gầm, gần như nức nở: "Lẽ ra anh nên nghĩ ra, tính cách Sở Sở cứng rắn là thế, khi bé tấc cô ấy dám đi đến cùng đường, đã nói là làm. Nếu hồi đó anh để tâm chú ý đến cô ấy, thì cô ấy đã không chết..."

"Sao hồi đó em không biết gì cả?"

"Sở Sở tự tử, cũng khiến cho nhà trường rất căng thẳng, họ lặng lẽ thông báo cho gia đình cô ấy đến lo liệu, anh cũng bị nhà trường kỷ luật. Em không biết, có lẽ là vì Sở Sở học trên em hai khoá, khu ký túc xá lại cách xa nhau, và nhà trường cũng gắng giữ kín chuyện đó, họ nói là Sở Sở đã đi du học."

Xuân Vũ đã trấn tĩnh trở lại, khẽ hỏi anh: "Thanh U có biết chuyện đó không?"

"Đương nhiên có biết. Các thầy cô còn gặp riêng cô ấy nói chuyện. Khi biết tin Sở Sở tự tử, Thanh U hết sức kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ hậu quả lại thành ra như thế. Có lẽ vì cảm thấy cần rút đổi với Sở Sở, cô ấy xin ra khỏi ban kịch, từ đó cũng không giao tiếp với anh một câu nào nữa."

"Thảo nào mà hồi học năm thứ hai, bạn ấy bỗng dưng không tham gia ban kịch nữa. Em còn nhớ có một thời gian bạn ấy trầm lắng hẳn đi, đêm đêm thường nằm trong chăn khóc thút thít. Các bạn cùng phòng đều rất lo, không rõ bạn ấy đã có chuyện gì, còn Thanh U thì giấu kín không nói. Bạn ấy là người rất hay sĩ diện, một chuyện chẳng hay hóm gì như thế, đâu dám mở miệng nói ra?"

"Vì thế, khi Xuân Vũ nói Thanh U đã tự tử ở nhà ma, anh liền nghĩ ngay đến Sở Sở. Chắc chắn rằng hai năm qua tâm trạng Thanh U rất nặng nề, cô ấy từng nói là mình giết chết Sở Sở, cảm thấy đã nợ Sở Sở một mạng sống, dù có sám hối cả đời cũng không đền tội được."

Xuân Vũ đã hiểu ra rất nhiều, cô gật đầu: "Cảm ơn anh đã cho em biết những chuyện này, em đã hiểu tại sao Thanh U lại chọn nhà ma để tự tử."

Lúc này Dương Á Phi chỉ im lặng không nói gì nữa, trả tiền xong, anh vội từ biệt Xuân Vũ, ngay danh thiếp cũng không để lại cho cô.

Ra khỏi hiệu ăn, thấy bầu trời đã đầy sao, gió lạnh tràn về thổi tung bay những mái tóc dài của các cô thiếu nữ. Khắp xung quanh sáng loá ánh đèn nê-ông của các loại quảng cáo, Xuân Vũ ngẩng nhìn toà cao ốc đối diện, không sao nhận ra cửa sổ của công ty mình nữa.

Xe điện ngầm buổi tối trông vắng, cô nhìn ra vách đường ngầm đang vùn vụt trôi nhanh ngoài cửa toa, có cảm giác đang đi vào cõi xa xăm trong lòng đất.

Trên hàng ghế trước mặt cô, một đôi nam nữ đang âu yếm, coi như xung quanh không có ai. Cô ngồi đây có vẻ như "người thừa", bèn té nhị chuyên sang tận đầu kia của hàng ghế. Tín hiệu có tin nhắn bỗng vang lên.

Tin nhắn của Cao Huyền: "Ngay bây giờ em đến thư viện trường được không?"

Ngay bây giờ đến thư viện? Anh ấy có nhầm không?

Cô nhìn đồng hồ, đã 8 giờ, thư viện cũng đã đóng cửa từ lâu. Cô bèn nhắn trả lời: "Bây giờ ả? Có việc gì quan trọng không?"

Cao Huyền hồi âm: "Chuyện rất quan trọng, liên quan đến địa ngục."

Nhìn hai chữ cuối "địa ngục", Xuân Vũ bỗng thót tim. Cô chỉ còn biết trả lời: "Được. Em đang trên tàu điện ngầm, anh cứ đợi em."

Nửa giờ sau cô về đến trường. Đi xuyên khu trường tĩnh lặng lạnh lẽo trong màn đêm, cô thận trọng quan sát các hàng cây xung quanh, cứ như có dã thú đang ẩn nấp trong đó. May sao, ánh đèn đường thấp thoáng cũng đã giúp cô tìm đến được thư viện.

Khu nhà thư viện im lìm không một tiếng động, trong màn đêm chỉ có thể nhìn thấy khung cảnh đại thể của nó. Có vài cửa sổ tầng trệt le lói ánh đèn yếu ớt. Xuân Vũ thâm nghĩ, đêm hôm rét mướt, ở

một nơi đặc biệt như thế này, gặp gỡ anh chàng Cao Huyền - có lẽ cảnh tượng này chỉ thấy ở trong tiểu thuyết.

Bước đến cửa thư viện, cô thấy cửa đã khoá chặt. Cô đành nhắn tin cho Cao Huyền: "Em đã đến cửa thư viện, anh có trong đó không?"

Cao Huyền lập tức nhắn lại: "Hãy đi vòng đến cửa sau."

Xuân Vũ thấy căng thẳng, cô chưa bao giờ nhìn thấy cửa sau nào cả. Nhưng đã đến đây rồi, chẳng lẽ lại quay về? Cô thận trọng đi vòng qua những hàng cây, rồi áng chừng có lẽ đã đến đầu phía bên kia của khu nhà. Có làn sáng từ xa loang loáng lướt qua từ phía sau, cô nhận ra một cái cửa, bèn bước đến. Cửa chỉ khép hờ, cô khẽ đẩy cửa bước vào. Trước mặt là một lối đi hẹp, trên trần có vài ngọn đèn nhỏ, ánh sáng mờ mờ.

Cô chậm chậm rẽ vào một chỗ ngoặt, bỗng có một bàn tay đặt lên vai cô. Tim cô như suýt nhảy ra khỏi lồng ngực, cô định hét lên. Bàn tay chắc nịch giữ chặt vai cô, và làn hơi thở hiền hoà... cô lập tức nhận ra ngay là ai.

Bên tai cô vang lên giọng nói dịu dàng của Cao Huyền: "Xuân Vũ, anh đây!"

"Đừng đụng vào em. Anh định làm gì thế?"

Cô không vùng ra, nhưng đầu óc vẫn rất căng thẳng.

Khuôn mặt Cao Huyền bị khuất trong bóng tối, nhưng cô cảm thấy đôi mắt trong veo của anh đang chăm chú nhìn mình. Cao Huyền bỏ tay xuống, khẽ nói: "Anh sợ em không tìm ra lối vào. Nào, đi theo anh."

Xuân Vũ thở mạnh mấy lần, rồi bước theo Cao Huyền, đi tiếp. Sau khi đi qua vài chỗ ngoặt, họ đến được phòng đọc rộng rãi. Phòng đọc rộng rãi vài trăm mét vuông, bước chân của họ vang lên trong căn phòng thênh thang, cổ kính. Đèn điện đều tắt ngấm, bốn bề tối om thực đáng sợ. Chỉ có một ngọn đèn đặt trên bàn, ánh sáng rất yếu.

Lúc này đã hiện rõ khuôn mặt nhợt nhạt của Cao Huyền, anh nói hơi lúng túng: "Rất xin lỗi. Có phải em thấy hơi sợ không?"

"Em không hiểu, thư viện vẫn mở cửa buổi tối à?"

"Bạn anh làm quản lý thư viện, anh ấy cho anh mượn chìa khoá cửa sau để vào tra cứu một số tư liệu trong máy."

Xuân Vũ ngoảnh nhìn căn phòng, nhìn lên trần nhà khá cao, xung quanh cứ tối mờ mờ âm u, chỉ có một vùng ánh sáng trước mặt trông cứ như một cái sân khấu giữa bóng tối. Cô lắc đầu, hỏi: "Tại sao không đến vào ban ngày mà phải bảo em đến vào buổi tối thế này?"

"Thực ra anh đã ngồi lý ở đây cả ngày từ sáng đến tối rồi. Cách đây một giờ anh mới phát hiện ra."

Cao Huyền tãi chồng sách trên bàn ra. "Em xem đi, rồi sẽ biết!"

Xuân Vũ nửa tin nửa ngờ, nhìn thấy mấy cuốn sách cũ, toàn in chữ theo cột dọc, có lẽ là xuất bản từ

thập kỷ 30.

Cao Huyền mở một cuốn trong số đó, nói: "Đây là sách do một vị giáo sư trường này viết vào thập kỷ 30, ông đã đi nhiều nơi nghiên cứu hơn chục năm trời, thu thập các truyền thuyết dân gian nói về địa ngục rồi xuất bản. Hồi đó sách của ông không được coi trọng, in ấn xong thì bị xếp vào các thư viện, coi như bị người đời sau quên lãng. Anh đã tra cứu mục lục sách mấy chục năm của thư viện, thế rồi tìm ra được mấy cuốn này."

Đang ngồi giữa căn phòng quá rộng, anh nói không to nhưng tiếng vọng của nó thật là kỳ lạ, âm thanh chậm chậm bay lan đi, khiến con tim Xuân Vũ hình như cũng đập dồn theo.

Cô cố nén không nghe cái âm thanh ấy, và lật mở vài trang. Đọc chữ phồn thể rắc rối thật, cô lắc đầu, nói: "Anh nói đi vậy, những sách này viết về cái gì?"

"Phương Đông hay phương Tây đều có các truyền thuyết về địa ngục, nhưng mấy cuốn sách này thì viết về các truyền thuyết trong dân gian Trung Quốc. Dân gian cũng có nhiều cách nói khác nhau về địa ngục, anh tạm viết ra đây vậy."

Cao Huyền đặt vài tờ giấy lên bàn, rồi viết mấy dòng chữ:

(1) Tám đại địa ngục, còn gọi là tám nhiệt địa ngục, hoặc tám đại nhiệt địa ngục. Gồm: Đẳng hoạt, Hắc thăng, Chúng hợp, Hạo khiêu, Đại khiêu hoán, Viêm nhiệt, Đại tiêu nhiệt, A tỳ.

(2) Tám hàn địa ngục, gồm Ngạch bộ đà, Ni thích bộ đà, A tra tra, A ba ba, Hồ hồ bà, Ôn bát la, Bát đặc ma, Ma kha bát đặc ma.

Xuân Vũ nhìn những hàng chữ tên địa ngục này, lắc đầu: "Anh viết ra một lô chữ, nhưng em không hiểu nghĩa là thế nào?"

"Nếu nói cho cụ thể, thì nói ba ngày ba đêm cũng không hết. Nhưng dù sao cũng chỉ là những truyền thuyết dân gian hoang đường mơ hồ, đọc Liêu Trai Chí Dị cũng có thể thấy." Cao Huyền cầm bút gạch ngang một nét dưới hai chữ A tỳ. "Nên chú ý rằng A tỳ là tầng địa ngục thấp nhất trong Bát đại địa ngục, nó còn được gọi là Vô gián ngục."

"Vô gián ngục? Nghe có vẻ rất quen..."

"Em đã xem phim Vô gián đạo chưa? Tên phim ấy bắt nguồn từ khái niệm địa ngục Vô gián trong truyền thuyết!"

Xuân Vũ gật đầu: "Thảo nào người ta nói phim Vô gián đạo có ý nghĩa triết học, thì ra là nó có xuất xứ sâu xa."

"Tuy nhiên, nếu cộng tất cả lại thì chẳng thể thành 18 tầng địa ngục, chứ đừng nói là 19 tầng!" Cao Huyền lại lấy một tờ giấy khác, nói bằng một giọng đều đều: "Còn có một cách nói khác."

Anh lại viết một lô chữ.

Tầng 1: Địa ngục Bạt thiết (rút lưỡi).

"Đơm đặt ly gián, chia rẽ người ta, phi báng hại người, dối trá lừa đảo sẽ bị tổng vào địa ngục Bạt

thiệt, lấy kim kẹp chặt vào lưỡi rồi dứt ra."

Nghe Cao Huyền giảng giải, Xuân Vũ toàn thân run bắn.

"Thanh U thì đã cắn lưỡi tự tử."

"Phải. Nhưng nếu theo cách giải thích này, thì tức là Thanh U đã bị đưa vào địa ngục Bạt thiết rút lưỡi."

Hai chữ rút lưỡi vang vọng, dội đi dội lại mãi trong căn phòng mênh mông, Xuân Vũ vội đưa tay bịt chặt hai tai, sau hồi lâu mới nói: "Đây là tầng 1 địa ngục à? Thanh U vào tầng 1 mà đã... còn em thì đã vào tầng 12, em..."

"Đừng nghĩ lan man, làm gì có cái chuyện như thế chứ? Thanh U chết, tất nhiên là có nguyên nhân gì đó. Em sẽ không có chuyện gì hết!"

"Nguyên nhân gì đó?" Xuân Vũ nói rất khẽ, gần như lẩm bẩm cho mình nghe: "Em đã biết nguyên nhân."

Bên ánh đèn, sắc mặt Xuân Vũ tái xanh, nói nhỏ nhẹ: "Anh nói là, bị vào địa ngục Bạt thiết, toàn là những người đơm đặt ly gián, phá hoại quan hệ của người khác à?"

"Đây chỉ là truyền thuyết trong dân gian, thể hiện quan niệm ác giả ác báo của con người xưa nay.

Trong thực tế cuộc sống, có khối kẻ thật sự xấu xa nhưng chưa chắc đã bị báo ứng. Cho nên người ta mới tưởng tượng ra địa ngục để trừng phạt những kẻ ác trên cõi đời trần tục, từ đó có được sự cân bằng tâm lý cho những người yếu đuối."

"Không! Thanh U bị vào địa ngục Bạt thiết là vì bạn ấy đã làm những chuyện đơm đặt ly gián người ta." Xuân Vũ nhớ đến những bí ẩn riêng tư mà Dương Á Phi đã kể lại. Thanh U đúng là bạn thân của cô, nhưng sự thật đã phơi bày như thế, không ai có thể nói khác đi được.

"Em nói... nguyên nhân thật sự của việc Thanh U cắn lưỡi tự tử ở nhà ma là cô ấy đã mắc tội đơm đặt chia rẽ người khác, cho nên mới bị tầng 1 địa ngục trừng phạt à?"

"Hoặc là bạn ấy đã tự trừng phạt."

Cao Huyền không ngớt lắc đầu, ánh đèn hắt bóng anh lên trần nhà cao cao, có cảm giác cả căn phòng lớn như đang rung rung chao đi. Anh lại mở một cuốn sách, nói: "Về chuyện Thanh U, để lúc khác lại bàn. Chúng ta xem mấy tầng địa ngục tiếp theo đã."

Xuân Vũ thấy toàn thân rã rời không còn sức lực gì nữa, cô chỉ ngậy người ngồi nghe anh nói tiếp.

"Tầng 2: Địa ngục Tiễn đao (cái kéo). Nghe nói trong truyện Thủy Hử, kẻ đã dạy Tây Môn Khánh và Phan Kim Liêm làm điều ác là Vương bà, đã bị xuống địa ngục Tiễn đao."

"Tầng 3: Địa ngục Thiết thụ (cây sắt). Bị vào tầng địa ngục này là những kẻ khơi lên những bất hoà trong gia đình."

"Tầng 4: Địa ngục Nghiệt kính (gương soi tội lỗi). Những kẻ phạm tội rồi còn tìm cách che giấu trốn tội, cuối cùng bị rơi vào đây, và hiện nguyên hình."

Xuân Vũ nghe đến đây không nén nổi nữa, cô kêu lên: "Thôi đừng! Anh đừng đọc nữa..."

"Xin lỗi, anh phải đọc cho hết thì hơn, cả thầy có 18 tầng địa ngục, mỗi tầng đều có tên riêng, chủ yếu là tên các hình phạt như núi đao, núi băng, vạc dầu... Tùy tội đã phạm mà bị tống vào các địa ngục khác nhau, cùng một loại tội sẽ cùng bị vào một nơi."

"Giống như chỗ ngồi đã đánh số?"

"Đúng. Ví dụ, tội giết chồng thì bị đưa vào tầng 8 là địa ngục Băng sơn. Dân gian kháo nhau rằng Phan Kim Liên bị thường trú ở đây. Kẻ bỏ rơi trẻ sơ sinh bị đưa vào tầng 11 là địa ngục Thạch áp (đá đè)..."

"Đừng nói nữa!" Hình như các cảnh tượng kinh hoàng ấy đang hiện ra trước mắt Xuân Vũ. "Có địa ngục nào dành cho kẻ ngược đãi sát hại động vật không?"

Cao Huyền gấp sách lại: "Có. Tầng 10, là địa ngục Ngưu khanh (hồ trâu bò). Ai ngược đãi sát hại động vật sẽ bị ném xuống hồ, những con trâu rừng sẽ xông vào húc, giày xéo."

Vừa rồi Xuân Vũ nhớ đến câu chuyện về con khỉ mà Hứa Văn Nhã đã kể, đó là nguyên nhân khiến Văn Nhã phát điên cũng nên? Đó là bị đưa vào tầng 10 địa ngục.

Cao Huyền lại tiếp tục: "Địa ngục Ngưu khanh cũng tức là tầng 1 của 9 tầng hạ."

"9 tầng hạ?"

"Dân gian vẫn nói 18 tầng địa ngục, và có thể chia thành 9 tầng trên và 9 tầng dưới."

Xuân Vũ nghe xong chợt nhớ ra ngay: mấy hôm trước mình đã đi qua "9 tầng thượng địa ngục", nay đã đi vào "9 tầng hạ", vậy thì tầng nào sẽ dành cho mình?

"18 tầng địa ngục mà người Trung Quốc tưởng tượng ra, phân loại tùy theo thời gian bị hành tội, hoặc mức độ nặng nhẹ của tội ác. Dù bị xuống địa ngục ngắn nhất là một ngày, thì một ngày ở đó cũng tương đương với 3750 năm trên trần thế. Phải chịu đựng 10.000 năm tức là 13,5 tỷ năm ở trần thế thì mới được thả ra. Tính theo thứ tự, thì cứ tầng sau lại bị chịu đau đớn hơn tầng trước 20 lần, thời gian dài gấp đôi, cho đến tầng 18 địa ngục thì sự đau khổ sẽ không sao hình dung nổi, và không thể tính ra thời gian phải chịu tội sẽ là bao nhiêu."

Nói đến đây, hai người đều im lặng rất lâu, căn phòng đọc sách thênh thang trở lại vẻ yên tĩnh, trần nhà phản chiếu ánh sáng mờ mờ trên đôi mắt sợ hãi của họ.

Lại là Cao Huyền lên tiếng trước: "Xuân Vũ đừng nên coi những chuyện này là thật. Vị giáo sư đã nghiên cứu kỹ những vấn đề nêu trong sách này. Các truyền thuyết về địa ngục đã có từ hơn nghìn năm trước, thời đó đời sống con người cực kỳ gian nan, hễ xã hội có biến động thì tội ác hoành hành, người dân lương thiện và khổ sở luôn mong kẻ ác phải bị trừng phạt, nhưng thường là ở hiền lại không gặp lành, kẻ ác thì lại sống dai. Cho nên người ta mới tưởng tượng ra địa ngục, mong cho những kẻ ác nhưng lại thoát khỏi trừng phạt trong đời sống thực sẽ bị trừng trị nghiêm khắc ở nơi địa ngục."

Xuân Vũ đã hiểu thêm một chút: "Và, những truyền thuyết về địa ngục cũng cảnh cáo con người ta sống trên đời chớ làm việc xấu. Nếu làm những chuyện mờ ám thì nhất định sẽ bị xuống địa ngục, bị trừng trị, đúng không?"

"Đúng. Xuất phát từ góc độ diệt ác khuyến thiện, thì truyền thuyết về 18 tầng địa ngục vẫn có ý nghĩa tích cực nhất định. Ít ra cũng khiến cho những người còn mê muội hiểu rằng làm chuyện bất nghĩa là tự diệt vong. Còn những kẻ hay làm điều ác, vì bị cảnh cáo về sự trừng phạt nơi 18 tầng địa ngục sẽ cải tà quy chính. Dân ta vẫn có câu: làm bậy mà mong giấu nhẹm, thì trừ phi là không làm (ý nói: làm điều xấu ắt bị phanh phui, không thể bung bít mãi)."

"Em hiểu những điều anh nói, nhưng Thanh U thì sao? Cô ấy có bị xuống địa ngục Bạt thiết thật không? Các chuyện đã xảy ra, nên giải thích ra sao?"

Cao Huyền cũng bí, đành lắc đầu: "Anh không biết."

Xuân Vũ cúi đầu nghĩ ngợi, bỗng nói: "Có lẽ, cội rễ vấn đề nằm ở Mazolini cũng nên. Tranh vẽ về địa ngục của ông ta, những chuyến đi ly kỳ của ông ta ở Trung Quốc, đã vượt xa phạm vi truyền thuyết trong dân gian."

"Anh sẽ cố điều tra thêm về Mazolini, anh rất tin ở nhà hoạ sỹ ấy."

Dưới ánh đèn, sắc mặt Cao Huyền nhợt nhạt nhưng ánh mắt anh vẫn sâu lắng làm say lòng người, bất cứ cô gái nào nhìn thấy cũng phải ngẩn ngơ xao xuyến.

"Anh cho rằng, máu chốt vẫn là ở tầng 19 địa ngục." Xuân Vũ từ từ đứng lên, nhìn mãi vào nơi xa rất tối của phòng đọc, nói đều đều, chậm rãi: "Rốt cuộc tầng 19 địa ngục là gì?"

Nghĩ mãi cũng chẳng thể ra, cúi nhìn đồng hồ đã là hơn 11 giờ đêm. Xuân Vũ không ngờ đã muộn thế này rồi, lập tức thấy căng thẳng: "Xin lỗi, khuya quá rồi, em phải về đây!"

"Phải! Một cô học trò xinh đẹp đêm khuya ngồi đây với anh, người ta nhìn thấy thì không hay lắm."

Cao Huyền cười cười, hiện rõ cái lúm đồng tiền đáng mến. Anh thu xếp các cuốn sách, cất vào một căn phòng nhỏ của thư viện.

Sau đó anh tắt ngọn đèn trên bàn, cả phòng đọc ngập trong bóng tối, chỉ còn tiếng chân bước và hơi thở của hai người. Tim Xuân Vũ lại đập nhanh, cô khẽ hỏi: "Liệu anh có tìm được lối ra không?"

"Dù nhắm tịt mắt vẫn tìm được. Ngày trước còn là sinh viên, đêm nào anh cũng vào đây đọc sách."

Trong bóng tối, hơi thở của Cao Huyền ở sát ngay bên mặt Xuân Vũ, cô cúi đầu. Anh nắm chặt tay Xuân Vũ, dẫn cô ra ngoài.

Rẽ vài chỗ ngoặt trên lối đi hẹp tối om, Xuân Vũ thấy bàn tay mình nhóp nhều mồ hôi. Cao Huyền thì vẫn nắm chặt tay cô, hai làn da tiếp xúc thân thiết khiến cô có một niềm hưng phấn thật khó diễn tả.

Đã ra khỏi cửa sau của thư viện, Cao Huyền khoá cửa lại. Ánh trăng bên ngoài cũng khiến Xuân Vũ nhìn thấy rõ hơn.

Lúc này cô mới thấy gió lạnh ghê gớm khiến cô phát run. Cao Huyền cũng nhận ra, anh cởi chiếc áo

khoác da rồi choàng lên người cô.

Chưa kịp từ chối, Xuân Vũ đã lập tức cảm thấy lưng ấm ngay. Giọng của Cao Huyền ở ngay bên tai cô: "Khuya quá rồi, anh lo em về một mình không ổn, anh sẽ tiễn em về phòng."

Cô còn chưa biết có nên như thế hay không thì Cao Huyền đã kề sát bên cô. Trong đêm đông hun hút gió lạnh, bóng họ chẳng khác gì hai u linh đang bước đi trong khu trường im lìm.

Đọc đường Xuân Vũ chỉ im lặng, chiếc áo khoác của Cao Huyền khiến cô không biết giá lạnh là gì nữa. Đến trước cửa ký túc xá nữ sinh, cô không cho anh lên theo. Cởi trả anh chiếc áo, Xuân Vũ khẽ chào "tạm biệt", rồi nhón chân bước lên cầu thang.

Vào trong phòng rồi, Xuân Vũ lại thấy rét, vì không còn choàng chiếc áo kia nữa. Cô uể oải lên giường, cứ để nguyên quần áo nằm vật ngay trên chăn. Hôm nay quả là quá mệt, toàn thân rã rời cứ như cô đã xuống một tầng địa ngục rồi bị những tảng đá to nghiền vụn ra.

Cứ nằm thế thiu thiu được một lúc thì tín hiệu tin nhắn lại khiến cô choàng tỉnh. Cảm máy lên xem, vẫn là cái số máy ấy: xxxxx741111.

"Bạn đã bước vào tầng 12 địa ngục, hãy lựa chọn: 1. Người mà bạn muốn gặp nhất; 2. Người mà bạn hận nhất; 3. Con ác mộng đáng sợ nhất."

Lúc này Xuân Vũ đã không mấy tỉnh táo, cô tiện tay nhấn luôn số "1. Người mà bạn muốn gặp nhất". Vài giây sau đã nhận được tin trả lời:

"Bạn muốn gặp ai nhất? Nói ra, bạn sẽ nhìn thấy người đó ngay."

Cô vẫn cứ lơ mơ như thế, bèn đưa tay day day sau gáy nhưng đầu óc vẫn cứ rối bời.

Hình như phía trước bỗng có nhiều thứ đang lướt qua, rồi bóng một người đàn ông từ từ xuất hiện.

Con tim Xuân Vũ hình như vừa bị cái gì đó chạm vào, người cô run lên bần bật.

Đúng, cô rất muốn gặp người ấy.

Ngón tay cái từ từ nhấn các phím, được hai chữ "cha tôi".

Đây là người mà Xuân Vũ rất muốn gặp.

Không suy nghĩ gì khác, cô gửi tin này đi.

Rồi cô nhắm mắt. Những giọt lệ âm ỉ trào ra, không sao cầm lại được...

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

TẦNG 13 ĐỊA NGỤC

3 giờ sáng.

Diệp Tiêu chăm chú nhìn vào máy di động, đôi mắt anh đã đỏ ngầu, vất vả lắm mới nhìn được đúng vào ô cửa sổ tối om. Ngoài kia là mấy ngọn đèn luôn sáng thâu đêm ở tòa nhà đối diện.

Anh đã vào được 9 tầng hạ của địa ngục.

Màn hình vẫn hiện rõ cái số máy kia: xxxxx741111.

Diệp Tiêu vẫn không sao thoát khỏi cái số máy mà anh giải mãi là "địa ngục" này. Anh cũng không giải thích nổi, đã biết rõ đây là địa ngục sao mình vẫn tiếp tục dần sâu vào? Từ hôm bước vào tầng 1 địa ngục anh cảm thấy mình mang 1 tâm trạng hấp tấp khó tả, hồi thúc anh phải đi tiếp.

Ở tầng 1 địa ngục, Diệp Tiêu chọn "Chùa Lan Nhược" vì anh từng có ấn tượng sâu sắc với câu chuyện Nhiếp Tiểu Sánh trong Liêu Trai Chí Dị. Khi lướt đi trong chùa Lan Nhược, anh cảm thấy mình đã trông thấy Nhiếp Tiểu Sánh thật, anh chăm chú nhìn đôi mắt đẹp mê hồn của nàng, hít thở làn không khí của mấy trăm năm về trước, thậm chí có thể thông qua 1 phương thức nào đó, đối diện và trò chuyện với nàng, đụng đến thể xác và linh hồn của nàng.

Diệp Tiêu rất tin ở cảm nhận thể nghiệm y như thật này, rành rành là chưa từng có đối với bất cứ ai; kể cả các game máy tính hiện đại nhất cũng chưa thể làm nổi điều này. Tuy sự nhạy cảm của người cảnh sát vẫn luôn cảnh cáo anh, nhưng đối diện với địa ngục như thế này, những ý nghĩ huyền hoặc và tò mò lại cứ như cái kim nhói vào anh, thôi thúc anh phải đi suốt tầng địa ngục. Thế là anh đi từ Chùa Lan Nhược đến Phủ tiền sĩ thôn vắng, đến Quán trọ U linh và Lâu đài Dracula, và đến cả London năm 1888.

Hiện nay anh đã đột phá 9 tầng thượng địa ngục, còn nhiều địa ngục mới với những thể nghiệm mới đang chờ đợi anh.

"Bạn đã vào tầng 10 địa ngục, kể từ đêm nay sẽ bước vào 9 tầng hạ, được thể nghiệm cuộc dạo chơi hoàn toàn mới. Hãy lựa chọn: 1. Ước 1 điều; 2. Lời giải câu đố bức xúc nhất; 3. Gặp người cần gặp nhất."

Diệp Tiêu cúi đầu suy nghĩ rất lâu rồi chọn "3. Gặp người cần gặp nhất."

Trong đầu anh bỗng thoáng hiện lên những khuôn mặt - trong đó, có người đã chết, có người đang ở trong tù, có người vẫn đang là bạn rất thân của anh. Nhưng có 1 người mãi mãi in sâu hình bóng trong anh.

"Tuyệt Nhi."

Anh khẽ nhắm tên nàng. Đã rất lâu không nghĩ đến nàng, nhưng anh biết mình không thể nào quên,

vì nàng là 1 dấu ấn không thể phai mờ.

Anh hít thở thật sâu, nhắm mắt, nhưng khuôn mặt Tuyết Nhi dường như lại càng rõ nét. Nàng đang đứng trên tuyết phương bắc, sau lưng là 1 dải đất trời trắng phau, nàng tinh khôi trong sáng như 1 pho tượng chạm bằng băng. Diệp Tiêu không nhớ nổi đó là khi nào, là 7-8 năm trước thì phải? Hồi đó anh còn học ở Đại học Cảnh sát Bắc Kinh, nữ sinh ngành trinh sát hình sự hiếm đến mức thảm hại, 1 cô gái như Tuyết Nhi đúng là kỳ hoa dị thảo, đương nhiên rất hấp dẫn Diệp Tiêu.

Tuyết Nhi đến từ 1 thành phố nhỏ miền Bắc, tuy sẽ trở thành 1 nữ cảnh sát nhưng cô không "dữ dằn" như các đàn chị lớp trên, trái lại nàng đầy vẻ nữ sinh khoa học xã hội. Không ai ngờ rằng nàng lại là người đứng đầu trong các cuộc thi xạ kích; còn Diệp Tiêu dù có đến mấy vẫn phải xếp sau cô 1 bậc. Một năm trước khi tốt nghiệp, Tuyết Nhi đã trở thành bạn gái của Diệp Tiêu, cấp trên phân công họ cùng đi Vân Nam thực tập. Đến nay anh vẫn nhớ rất rõ, vào 1 buổi hoàng hôn khi những áng mây màu đang trôi về nam, anh nắm tay Tuyết Nhi và bỗng có 1 cảm giác về sự biệt ly đau đớn.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, kéo Diệp Tiêu ra khỏi những hồi ức xa xưa. Anh lóng ngóng suyt nữa thì đánh rơi di động. Anh cầm máy lên nghe.

Nhưng đối phương lại im lặng, anh chỉ nghe thấy tiếng thở khe khẽ. Anh run run, chờ đợi. Anh có linh cảm... hình như máy bên kia là 1 u linh...

Anh nghe thấy tiếng khóc nức nở của 1 cô gái...

Hơn 7 giờ sáng, Xuân Vũ thức dậy, thấy mình đã để nguyên quần áo nằm ngủ trên chăn. Cô vội xuống giường, uống cốc nước nóng. Cũng may mình chưa bị cảm lạnh.

Nhìn cảnh sân trường giá lạnh bên ngoài cửa sổ, cô nhớ đến những chuyện xảy ra đêm qua. Không rõ Cao Huyền lúc nào mới ngủ được? Ôi, mình tệ thật, mình nghĩ đến anh ta làm gì? Xuân Vũ tự trách mình rồi chạy ra ngoài đánh răng rửa mặt.

Chín giờ sáng, cô soi gương, nói "OK" rồi ra khỏi phòng, đi làm.

Ngồi xe điện ngầm vẫn là tiện nhất, khi đi qua cửa soát vé, Xuân Vũ bỗng thấy sau lưng lạnh lạnh, nhưng ngoảnh lại thì chẳng nhìn thấy gì khác thường. Hôm nay là ngày gì mà đông người đi xe điện ngầm đến thế? Gần như phải xếp hàng mới xuống được sân ga.

Chuyến tàu đã đến, cô cùng dòng người chen chúc lên toa. Đi chán chê mới tìm được chỗ ngồi đối diện với cửa sổ. Tầm biển quảng cáo đồ lót nhanh chóng lụi lại biến mất, sau đó là đường hầm âm u. Không khí trong toa rất ngột ngạt, tiếng nhạc chuông tin nhắn của máy di động nổi lên khắp đó đây, có cảm giác đang ở giữa chợ, ai cũng bị ép phải chen chúc ở đây mặc cả mua bán cho nhanh, và chờ cái lúc được thoát ra.

Ánh đèn trong toa hắt lên cửa kính đối diện, phản chiếu hơn chục khuôn mặt mệt nhọc và nhợt nhạt. Xuân Vũ tìm mãi mới thấy khuôn mặt mình trên ô kính, hơi méo mó biến dạng - nhất là đôi mắt của cô, trong trạng thái cực kỳ sợ hãi thì người ta mới mở to mắt như thế!

Cô bỗng nhận ra 1 khuôn mặt. Điều này khiến mắt cô càng mở to hơn.

Hình như thời gian đã ngừng trôi? Không, nó bỗng trôi ngược lại. Trong toa xe điện ngậm chặt như nêm, hình như cô nghĩ thấy 1 mùi quen thuộc.

Cô đã nhìn thấy khuôn mặt người ấy in trên cửa kính đối diện, cách cô chừng hai ba mét. Khuôn mặt 1 người đàn ông trung niên, tuổi chưa cao nhưng đã già trước tuổi - so với hình ảnh quen thuộc trong cô, khuôn mặt này có nhiều nếp nhăn, tóc cũng không rậm và đen nữa. Những nổi nhọc nhằn của đời sống đã khiến ánh mắt ông đờ đẫn.

Nhưng Xuân Vũ vẫn biết người ấy là ai, năm tháng không thể thay đổi vị trí của ông; ông mãi mãi là người đàn ông rất quan trọng trong đời Xuân Vũ - người cha.

Cô đã gặp cha.

Đoàn tàu vẫn lao nhanh, đôi môi Xuân Vũ run run, cô dán mắt nhìn vào khuôn mặt ánh lên trong cửa kính. Hoàn toàn đúng, ông chính là cha cô, tuyệt đối không thể nhầm. Đã biệt ly hơn chục năm trời, trông ông già đi rất nhiều. Đó là dấu ấn của thời gian vô tình! Xuân Vũ rất muốn đưa tay ra sờ vào những nếp nhăn kia của ông...

Rồi cô ngoảnh đầu, nhìn các khuôn mặt ở bên cô. Cô bỗng nhìn thấy 1 người đàn ông trung niên quay người rồi lách đi về phía cửa toa xe.

Đúng là người ấy!

Xuân Vũ dường như sắp gọi to - bố ơi! Cô cũng lách theo người đàn ông ấy. Nhưng xung quanh chật ních người, có mấy cô gái đang rít lên nguyên rủa Xuân Vũ đã làm họ bị đau.

Mặc kệ, không cần biết, cô chỉ muốn nhìn thấy bố, để ôm lấy ông, kể ông nghe rất nhiều chuyện.

Nhưng người đàn ông ấy lại lách rất nhanh, chỉ còn nhìn thấy cái gáy với mái tóc đã rất thưa.

Ông sắp khuất hẳn, Xuân Vũ không nén được nữa vội gọi to: "Bố ơi!"

Hành khách trong toa đều ngoảnh nhìn cô như nhìn 1 kẻ tâm thần. Nhưng người đàn ông kia không ngoái lại, vẫn tiếp tục lách đi. Xuân Vũ cuống lên, sắp khóc. Hai hành khách to béo đang án ngữ ngay trước mặt, khiến cô không thể chen lên được nữa.

Lúc này tàu vừa vặn đến ga đỗ, Xuân Vũ cứ đứng như chôn chân ở 1 chỗ gần cửa toa, mọi người đang chen nhau xuống tàu, Xuân Vũ bám chặt lan can nhưng rồi cũng bị đẩy ra khỏi cửa, xuống sân. Cô lại định bước lên, thì đã kiệt sức.

Cô chỉ có thể đứng nhìn đoàn tàu chạy đi, chỉ có những hộp đèn quảng cáo đặt đối diện với đường sắt đang nhìn cô. Lúc này cô mới biết khuôn mặt mình đăm lẹ. Cô nhìn vào tuyến đường hầm sâu hun hút, mặc cho nước mắt lã chã rơi xuống sân ga.

Tuy trên sân vẫn còn đông người, nhưng Xuân Vũ thật sự muốn khóc lên thật to, để mọi người đời đều nghe thấy nỗi đau khổ của cô. Cô đứng bất động ở đó hồi lâu, vẫn nhớ mãi khuôn mặt người cha vừa nhìn thấy; cô tin chắc mình không thể nhìn nhầm. Có lẽ vì trên tàu quá đông người, nên ông

không nghe thấy cô gọi.

Nhưng, Xuân Vũ không thể không đối mặt với 1 điều này: cha đã mất từ lâu!

Cha cô đã chết cách đây chục năm.

Thế thì người đàn ông lúc này cô xác định là cha mình, có phải là "người" hay không?

Đôi môi cô vẫn run, cô chậm chậm cất bước, rời khỏi nơi này.

Xuân Vũ vẫn đến công ty đúng giờ. Đứng trong thang máy, cô chỉnh trang lại đầu tóc quần áo, trông đã tươi tỉnh hơn lúc này rất nhiều.

Hình như CoCo cũng không nhận thấy Xuân Vũ có nét gì khác thường, cả 2 bắt tay vào làm việc của mình. Xuân Vũ ngồi khuất sau màn hình, thiết bị nghiệp vụ của công ty cũng đã bật, nhưng tay cô không hề đụng đến con chuột.

Cô cúi đầu, đang nhớ lại khung cảnh lúc này ở trên xe điện ngầm - cha đã chết nhiều năm, nay lại xuất hiện ở 1 chỗ chỉ cách cô vài mét; khi cô tìm ông thì ông lại vội vã lách vào giữa đám đông rồi biến mất.

Có phải điều này kỳ dị không thể tưởng tượng nổi? Những ngày gần đây cô đã trải qua quá nhiều chuyện khó bề tưởng tượng!

Cô không tin rằng người mình đã gặp lại là u linh của cha.

Nhưng cha không thể vẫn còn sống, vì chính cô đã nhìn thấy ông chết kia mà?

Mùa đông năm đó khi Xuân Vũ 11 tuổi, gia đình gồm 3 người ở trong 1 căn nhà không lớn, cha cô là 1 người bình thường, mẹ cô là 1 phụ nữ mềm yếu; họ sống giản dị như tất cả mọi người.

Nhưng chính trong mùa đông giá lạnh khác thường ấy, cô bé Xuân Vũ nhìn qua cửa sổ thấy tuyết rơi đầy trời thì rất vui sướng, chạy ra khỏi nhà. Hai bím tóc tết cong cong trên đầu, Xuân Vũ chạy lon ton nhìn những bông tuyết bay ngợp trời, chúng rơi lên mặt rồi tan ra, chẳng khác gì cô bé lọ lem đang nhảy múa khi nhìn thấy chàng hoàng tử trong chuyện cổ tích.

Rất nhiều trẻ nhỏ đều hân hoan đùa vui trong tuyết, Xuân Vũ cũng trong số đó. Cô bé đã quên mất ranh giới vỉa hè và đường cái, chạy ra tận tuyến đường cao tốc xe cộ lao nhanh như chớp giạt.

Đúng lúc đó có 1 chiếc xe tải ầm ầm lao đến, người lái xe trước đó đã "táo tợn" uống vài chén rượu, thời tiết xấu, tuyết đang rơi khiến anh ta không nhận ra lũ trẻ đang đứng trên đường.

Xuân Vũ sợ quá đứng chôn chân nhìn chiếc xe tải đang lao đến...

Nếu lúc đó bố không ngẫu nhiên đi qua thì cô bé Xuân Vũ 11 tuổi đã phải kết thúc sự sống.

Đúng khoảnh khắc chiếc xe tải sắp xô vào cô bé, thì bố cô đã lao ra đường rất nhanh, đẩy con gái thật mạnh về bên lề đường, còn chính ông thì bị ô tô đâm phải.

Người ông lập tức bắn tung lên không trung tuyết đang rơi, xoay nửa vòng tròn rồi rơi vật xuống trước mặt Xuân Vũ.

Chiếc xe tải đang phóng như điên rồi cũng dừng lại. Xuân Vũ kinh hãi ngây đờ, quỳ bên cạnh bố,

nhìn khuôn mặt ông đang dần dần tím ngắt, toàn thân ông chảy máu, chúng dần biến thành những khe suối nhỏ đỏ tươi.

Vào những phút cuối cùng của cuộc đời, ông vẫn dăm dăm nhìn Xuân Vũ, đôi mắt mở to, miệng mấp máy nhưng không nói nên lời. Vào lúc mà linh hồn còn vẩn vương làn cuối với thể xác, cảnh tượng ông nhìn thấy trước mắt là bầu trời tuyết vời đầy hoa tuyết bay, và cô công chúa tuyết đẹp trong tuyết - con gái của ông.

Xuân Vũ đã chứng kiến bỏ tất thờ.

Quá sợ hãi đến nỗi cô bé không biết khóc là gì nữa. Khi thấy mẹ khóc than thảm thiết, cô mới òa khóc theo. Cô biết bố đã chết là vì cứu con gái. Nếu cô không quên lời dặn dò, đừng ra chơi giữa đường quốc lộ, thì bố đã không phải bằng mọi giá cứu cô để rồi bỏ mạng.

Rất nhiều năm sau đó, cô luôn cảm thấy mình đã mắc nợ bố 1 cuộc đời, nhưng cô vĩnh viễn không thể nào đền bù được. Vì thế mà đêm đêm cô thường rơi lệ, mong sao xuất hiện 1 sự thần kỳ để bố lại có thể trở về với cô. Nếu thật sự có thiên đường thì cô mong mình nhất định sẽ gặp ông ở nơi đó. Nhưng hiện nay e rằng sẽ gặp gỡ ở địa ngục chăng?

Lúc này Xuân Vũ mới nhận ra là mình đang khóc. Cô vội lấy khăn thấm nước mắt. Nhìn sang cửa sổ kéo dài chạm sàn nhà, thành phố với 1 biển người mênh mông như thế, lẽ nào cơ hội được gặp chuyện thần kỳ đã lướt qua rồi đi mất?

Bỗng 1 giọng nói kỳ lạ vang lên từ phía sau cô: "Cô khóc đấy à?"

Cô sợ giật bản mình, thì ra là Giám đốc Nghiêm Minh Lượng đang đứng đó. Cô vội cúi đầu nói: "Vừa nãy tôi bị cát bay vào mắt."

"Trong văn phòng mà có cát à?" Minh Lượng bước lại gần, đôi mắt nhỏ nhìn chòng chọc như muốn xuyên thấu tâm tư của cô. "Nói xem, chuyện gì khiến cô phải đau buồn như thế?"

"Thưa Giám đốc Lượng, tôi..."

Xuân Vũ bỗng nín lặng, không biết giải thích chuyện này ra sao, nếu nói ra chỉ e người ta cho cô là đồ tâm thần.

"Chắc cô có chuyện riêng tư gì đó không tiện nói ra. Hồi tôi còn đi học, tôi cũng thế." Minh Lượng mỉm cười thật hiếm hoi, dù chỉ là để an ủi người ta. "Không sao, dần dần cô sẽ ổn thôi mà!"

"Xin lỗi, tôi bắt đầu làm việc ngay đây!"

"Khi tâm trạng bất ổn mà làm việc thì dễ xảy ra sai sót. Cô cứ nghỉ 1 lát đã. Chiều, cũng nên về sớm."

Đôi mắt của Minh Lượng vẫn khiến cô sợ hãi. Anh ta còn vỗ vỗ lên vai cô, rồi quay trở về phòng làm việc của mình. CoCo lập tức quay sang Xuân Vũ, nói bô bô: "Mặt trời mọc đằng tây rồi đây! Ông chủ chưa bao giờ quan tâm tới chúng tôi, và càng chưa bao giờ nói nếu tâm trạng bất ổn thì nên nghỉ ngơi... anh ấy cứ như đã biến thành 1 người khác."

CoCo nói bóng gió như vậy khiến Xuân Vũ rất ngượng nghịu, chỉ còn biết cúi đầu, kệ cô ta nói vậy. Xuân Vũ ngồi trước màn hình vi tính, nhưng không hề nhấp chuột. Cả buổi sáng cứ thế trôi đi. Chờ mãi mới đến 2 giờ chiều, cô nghỉ sớm rồi bước ra khỏi công ty.

Trên đường ra tàu điện ngầm trở về trường, cô đứng lại rất lâu ở sân ga, cô vẫn mang trong lòng 1 tia hy vọng, nhưng chuyện thần kỳ thì không thể xảy ra.

Lên tàu rồi, cô không dám nhìn ô cửa kính trước mặt nữa, chỉ ngồi cúi gằm cho đến khi xuống tàu.

Trở về trường, Xuân Vũ vẫn nghĩ mãi về chuyện ở tàu điện ngầm. Nửa đêm hôm qua trong trò chơi địa ngục, cô đã lựa chọn gặp người mình muốn gặp nhất - cha cô.

Quả nhiên hôm nay đã gặp thật, chẳng lẽ địa ngục đã sắp đặt chuyện này - thả người đã chết ra khỏi địa ngục, lên tàu điện ngầm trong lòng đất không ánh mặt trời để gặp con gái mình?

Không! Không nên nghĩ tiếp nữa, kéo sẽ lại phát điên như Hứa Văn Nhã. Xuân Vũ thảm cảnh cáo mình. Cô mở cửa sổ căn phòng, cho làn gió lạnh thổi tung mái tóc. Cô dần dần bình tĩnh trở lại.

Đứng trong gió lạnh cô nhớ lại mọi việc xảy ra mấy ngày vừa rồi, nhất là cuộc gặp gỡ Dương Á Phi hôm qua, lần đầu tiên nghe thấy tình tiết bí ẩn - Sở Sở tự sát, là do Thanh U ghen tuông gây ra, còn Thanh U thì chết ở nơi Sở Sở đã qua đời. Nếu Dương Á Phi nói đều là sự thật, thì tức là trước đó 2 năm đã có người chết ở nhà ma.

Cái chết của Sở Sở chắc hồ sơ nhà trường có ghi chép lại, chỉ có hồ sơ mới chứng minh được những điều Á Phi đã nói. Và, còn có thể biết thêm vài điều gì đó, ví dụ trước kia ở nhà ma đã xảy ra những chuyện gì?

Xuân Vũ đã từng đến phòng lưu trữ hồ sơ của trường để làm giúp việc chỉnh lý hồ sơ sinh viên. Có lẽ người quản lý phòng hồ sơ sẽ giúp đỡ cô.

Cô lập tức ra khỏi phòng, mãi miết đi qua các khu sân trường giữa buổi chiều mùa đông, rồi lẳng lặng bước vào tòa nhà hành chính của trường. Phòng hồ sơ nằm trên tầng 4, 1 vị trí khuất. Cô nhẹ nhàng gõ cửa.

Chị quản lý mở cửa, thoạt đầu không nhận ra Xuân Vũ, ngỡ ngác hỏi: "Cô muốn tìm ai?"

Khi Xuân Vũ nói rõ ý định của mình thì chị cười ré lên chế nhạo: "Cô là sinh viên, đâu có tư cách để đọc hồ sơ?"

Thế là cô bị lừa ra khỏi phòng hồ sơ. Chẳng dễ chịu gì, nhưng cô sẽ không bỏ cuộc dễ dàng, vì cô chợt nghĩ đến 1 người - Cao Huyền.

Đứng ngay ở hành lang bên ngoài phòng hồ sơ, Xuân Vũ nhắn tin cho Cao Huyền, mời anh đến đây ngay, cũng không nói rõ lý do.

Nửa giờ sau Cao Huyền đã đến - vẻ hơi hoang mang.

Nhìn thấy cô, anh hạ thấp giọng hỏi luôn: "Tại sao lại bảo anh đến đây? May mà anh đang ở phòng vẽ, nếu đang ra ngoài thì có lẽ không đến được."

Xuân Vũ hơi nhích môi, nói: "Xin lỗi. Anh có thể giúp em không: anh vào phòng hồ sơ, nói là anh cần tra cứu một số hồ sơ."

Cô kể cho anh biết nguyên nhân tại sao cô lại đến đây.

Cao Huyền tay đỡ cằm nghĩ ngợi, rồi nói: "Hồ sơ cách đây hai năm, chắc chắn có thể mở xem, và có thể xem các hồ sơ cũ hơn nữa."

"Ý anh là..."

"Tạm đừng hỏi vội. Ta cứ vào đã rồi tính sau." Cao Huyền vuốt lại mái tóc, rồi gõ cửa.

Chị quản lý mở cửa ra, định cầu nhau, nhưng thấy một anh chàng khôi ngô khác thường đứng trước mặt chị bỗng trở nên hiền hậu dịu dàng. Thì ra là chị cũng quen Cao Huyền.

"Sao hôm nay lại rỗi rãi đến chỗ em thế này?" Chị vừa nói nũng nịu vừa vội đưa tay sửa lại mái tóc.

"Đã lâu không được gặp em, nên anh đến chơi nói chuyện." Cao Huyền dám trơ trên nói như thế, khiến Xuân Vũ đứng sau cảm thấy hơi chạnh lòng.

"Anh vào đi!" Chị ta gần như kéo anh vào, nhưng lại không ngờ đằng sau anh còn có một cô sinh viên.

Cao Huyền giải thích: "Cô ấy là học trò của anh, hôm nay cùng đi tra cứu một số tư liệu."

Chị quản lý bỗng xì mặt, ngượng nghịu nói: "Cũng được, nhưng mà đừng xem quá lâu."

Nghe nói muốn tra các tư liệu về sự cố ở nhà ma, chị do dự hồi lâu. Nhưng Cao Huyền đã khéo giờ khoa tán ngọt ngào, cuối cùng chị cũng cầm đám hồ sơ đó ra.

Thế là Xuân Vũ đã được xem hồ sơ cách đây hai năm - báo cáo điều tra về vụ tự tử của Sở Sở.

Bản báo cáo đã tường thuật chi tiết về tình hình Sở Sở tự tử ở nhà ma, có lời trình bày và làm chứng của Dương Á Phi sau đó, thậm chí có cả tờ photo lời trình bày do Thanh U viết khi tổ chức kiểm tra. Những điều Dương Á Phi kể với Xuân Vũ là đúng, hồ sơ cũng đã ghi lại rất rõ ràng.

Cao Huyền xem xong bản báo cáo, anh khẽ nói: "Đây chính là tầng 1 địa ngục à?"

Xuân Vũ không đáp lời. Vì cô nhìn thấy phía dưới còn nhiều hồ sơ, có một tệp khá dày, ngoài bìa viết rõ thời gian cách đây chừng tám năm. Cô thận trọng mở ra, mới thấy trong này ghi chép một bi kịch từng xảy ra ở nhà ma 8 năm về trước.

Nhân vật chính của bi kịch này là một nữ sinh viên tên là Uẩn Hàm, một đêm đông giá rét 8 năm về trước đã tự tử ở một căn phòng trong nhà này. Từ đó mọi người kháo nhau rằng ở đó có ma, đám sinh viên bèn gọi khu vực này là nhà ma.

Về nguyên nhân tự tử thì tài liệu này ghi rất mơ hồ, hình như là chuyện yêu đương gì đó. Trang cuối cùng, có một bức ảnh của Uẩn Hàm.

Nhìn bức ảnh của cô sinh viên đã chết 8 năm về trước, Xuân Vũ ngẩn người.

Đôi mắt rất hút hồn của Uẩn Hàm từ thế giới âm dương cách trở đang nhìn Xuân Vũ và Cao Huyền.

Còn Xuân Vũ thì đờ ra như một pho tượng, hình như cô nhìn thấy một nửa khác đang ẩn sâu trong

sinh mệnh của mình.

Một phát hiện thật ghê gớm: cô gái trong ảnh giống hệt Xuân Vũ, đặc biệt là đôi mắt hút hồn.

Tim Xuân Vũ đập gấp gấp, cô cố kiểm soát nhịp thở cho đều, so sánh lại Uẩn Hàm và mình, thấy rằng tuy có đôi mắt giống nhau nhưng khuôn mặt vẫn không thật giống, nét mặt Uẩn Hàm có nhiều vẻ "cổ điển" hơn.

Cô bỗng nhìn sang Cao Huyền, thấy vẻ mặt anh cũng không bình thường.

Rất nhạy cảm, cô đã nhận ra một điều gì đó: "Anh quen cô ấy à?"

Cao Huyền lùi lại một bước, im lặng hồi lâu rồi mới nói: "Đúng. Anh biết Uẩn Hàm. Đúng ra là tất cả các bạn hồi đó đều biết, vì cô ấy là hoa khôi của khoa."

"Hoa khôi của khoa?"

"Phải. Tiếc rằng về sau cô ấy đã tự tử. Thực ra, lần trước đến nhà ma anh đã nói với em về chuyện này rồi." Cao Huyền ngoảnh lại nhìn chị quản lý ngồi ở phía sau, rồi khẽ nói: "Ồ đây nói chuyện không tiện, chúng ta ra ngoài kia."

Cao Huyền trả lại các tập hồ sơ, gượng cười gượng nói với chị quản lý mấy câu, rồi vội vã bước ra. Hai người ra khỏi khu nhà hành chính, lại đi trên con đường giữa những hàng cây trong sân trường.

Nhưng cái đình hóng mát đã bị một đôi nam nữ "chiếm chỗ". Xuân Vũ đành vừa đi vừa hỏi anh:

"Anh có thấy em rất giống Uẩn Hàm không?"

"Giống! Anh không thể phủ nhận điều này, nhưng cô ấy vẫn khác với em, có thể dễ dàng nhận ra ngay."

Xuân Vũ lại hỏi một câu còn "ác liệt" hơn: "Có phải vì nguyên nhân này mà anh có ý tiếp cận em không?"

Cao Huyền dừng bước, do dự một lát rồi nói: "Anh không biết. Nhưng em cứ nhớ lại mà xem, lần đầu chúng ta gặp nhau hoàn toàn là ngẫu nhiên, sau đó thì em đến đưa anh cuốn sách... đâu có thể nói là anh có chủ ý tiếp cận em? Anh nghĩ có một nguyên nhân quan trọng hơn, là chúng ta đều cùng chơi trò chơi địa ngục."

Đến lúc này Xuân Vũ mới thấy dịu trở lại, và cũng hiểu rằng mình chẳng có quyền trách cứ Cao Huyền, cô hạ thấp giọng: "Có phải lần đầu thấy em, anh nhớ ngay đến Uẩn Hàm không?"

"Điều này anh không rõ, nhưng Xuân Vũ nên tin ở chính mình, em duy nhất là em, không ai có thể thay thế được em, và em cũng không thể trở thành người thay thế cho một người nào đó."

Nghe anh nói những lời này, cảm nhận của Xuân Vũ thật khó tả. Cô nhớ lại thời thơ ấu của mình, nhớ đến cái buổi chiều mùa đông tuyết rơi đầy trời... cô cảm thấy mình đã khiến cho cha phải chết, cô chưa bao giờ thật sự thấy tự tin. Những ngày qua làm quen với Cao Huyền, lần đầu tiên cô nghĩ mình có thể trở thành "công chúa", nhưng lúc này cô lại thấy mình vẫn là một "cô bé lọ lem".

Thấy cô không nói gì, Cao Huyền lại tiếp tục: "Xuân Vũ hãy nhìn thẳng vào mắt anh. Bây giờ anh

nói nhé, em chính là em - một cô gái tên là Xuân Vũ, không phụ thuộc vào bất cứ ai, em chỉ thuộc về tâm hồn của bản thân."

"Thôi nào, anh đừng nói thêm nữa." Cô cúi đầu, bước quanh vài bước, rồi ngẩng nhìn những cành cây trụi lá ở hai bên đường, nói: "Cảm ơn anh, Cao Huyền. Đã lâu lắm không có ai nói với em những điều như thế này."

"Anh chỉ muốn nói với em rằng, không cần bận tâm về cách nghĩ của người khác, mà điều quan trọng là cảm nhận của chính mình."

Xuân Vũ không nói gì, chỉ trầm lặng nghĩ ngợi bước đi. Cao Huyền bước theo ngay. Họ lặng lẽ đi trên con đường tĩnh mịch giữa những hàng cây.

"Chúng ta nói sang chuyện khác vậy." Xuân Vũ đã trở lại tâm trạng bình thản. "Hiện giờ chúng ta đã biết, Thanh U chết ở nhà ma là vì hai năm trước cô ấy đã phá hoại mối quan hệ giữa Dương Á Phi và Sở Sở, khiến Sở Sở phải tự tử ở nhà ma. Chết bằng cách cắn lưỡi tự tử, tương tự cách trừng phạt rút lưỡi ở địa ngục Bạt thiết - tầng 1 địa ngục."

"Nếu nói thế thì đây là hậu quả tất yếu có tính logic nội tại?"

"Đúng thế. Nhân vật thao túng cái logic này là một u linh nào đó ở chốn địa ngục."

"Chỉ có một mình Thanh U thì chưa đủ để chứng minh. Những người khác thì sao?"

Xuân Vũ gằn như đã tin chắc, cô gật đầu: "Bạn cùng phòng với em là Hứa Văn Nhã cũng đã từng gặp một câu chuyện rất đáng sợ..."

Rồi cô kể cho Cao Huyền nghe mọi tình tiết của câu chuyện về con khi mà Văn Nhã đã trải qua.

Cuối cùng, cô kết luận: Văn Nhã phát điên là vì con khi kia, Văn Nhã bị đưa xuống cái tầng địa ngục trị tội đã ngược đãi tàn sát động vật.

Còn về Nam Tiểu Cầm, đã đâm xe làm cho một ông già bị thương, về sau Tiểu Cầm bị tai nạn giao thông rất kỳ cục - rất có thể là chính cô ấy va vào ô tô, cũng tức là Tiểu Cầm bị xuống cái tầng địa ngục vì đã không cứu người gặp nạn.

Về Tô Lan thì chắc là cô ấy cũng có điều bí ẩn chi đây, nhưng lúc này chưa ai biết, hoặc có thể sẽ mãi mãi là một điều bí ẩn.

Cao Huyền lắc đầu: "Nếu nói như em thì tức là, có tội - tất bị trừng phạt thích đáng à?"

"Không. Đúng ra là họ đã từng sai lầm, nhưng hoàn toàn không đáng phải chịu những hậu quả như thế." Xuân Vũ cảm thấy đầu óc mình hơi lộn xộn, cô chỉ còn biết nói một cách ngô nghê. "Chúng ta đều phải sống... sống cho yên vui."

"Xuân Vũ, em sẽ không sao cả!"

Nhưng cô chỉ gượng cười: "Thôi nào, em biết anh đang an ủi em."

Họ đi tiếp trên con đường nhỏ, Xuân Vũ không kể cho Cao Huyền biết sự việc xảy ra ở tàu điện ngầm sáng nay, có lẽ dù kể lại thì chẳng ai chịu tin. Cô bỗng nói mình thấy lạnh, vội vã chào Cao

Huyền, rồi rảo bước về khu ký túc xá.

Đã gần nửa đêm, căn phòng vẫn sáng đèn.

Lại là một đêm dài một mình một bóng. Xuân Vũ lặng lẽ ngồi trước cửa sổ, nhìn chiếc di động Samsung của mình, chờ tin nhắn từ địa ngục. Cô đã nhìn thấy người cha qua đời từ lâu, liệu cô còn có nguyện vọng gì nữa?"

Đúng 12 giờ đêm.

Tín hiệu vang lên rất chuẩn giờ, vẫn là số máy ấy, cô mở xem tin nhắn:

"Bạn đã vào tầng 13 địa ngục, hãy lựa chọn: 1. Người mà bạn hận nhất; 2. Con ác mộng đáng sợ nhất; 3. Nơi bạn muốn đến nhất."

Xuân Vũ nín thở, bình tĩnh suy nghĩ một lúc. Ánh mắt cô bỗng trở nên rất đáng sợ, dường như tràn ngập sát khí. Cô từ từ nhấn "1. Người mà bạn hận nhất."

Trong chớp mắt, một khuôn mặt tràn ra như làn sương khói, cô biết đây chỉ là ảo giác, cô gắng bình thần nhớ lại cái khuôn mặt đó, nhớ lại cái đêm đáng sợ ấy...

Địa ngục đã trả lời:

"Người mà bạn hận nhất là ai? Bạn sẽ có cơ hội để trả thù."

Ánh mắt Xuân Vũ vẫn rất đáng sợ, hình như cô đã biến thành một người khác. Như khắc chữ trên gỗ, ngón cái của cô nhấn các phím thật mạnh, màn hình hiện lên hai chữ:

Bổ dưỡng.

Và lập tức gửi tin nhắn này đi.

Cuối cùng, như ho bật ra một hòn đá đang chẹn nơi lồng ngực, Xuân Vũ thét lên một tiếng. Cô cảm thấy mình chưa bao giờ điên rồ như lúc này.

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

- 15 -

TẦNG 14 ĐỊA NGỤC

Nhiệt độ đã xuống 0 độ C.

Chín giờ sáng, Xuân Vũ choàng cái khăn thật dày, rồi vội vã ra khỏi phòng.

Dự báo thời tiết nói là trong vài ngày tới sẽ có một đợt không khí lạnh từ Xi-bê-ri tràn xuống, có thể có tuyết rơi. Các nữ sinh viên dù thích làm đẹp đến mấy cũng đành phải "hy sinh" vậy, họ mặc những bộ trang phục trượt tuyết xù xì dày cộp.

Xuân Vũ vẫn đi tàu điện ngầm đến công ty. Trong toa xe chật chội, ồn ào, cô cố tìm một chỗ ngồi tạm tạm có thể nhìn rõ khuôn mặt những người xung quanh. Mọi khuôn mặt đều nhàn nhạt lạnh lùng, không thấy cái khuôn mặt mà cô mong nhìn thấy - không, có lẽ không nhìn thấy thì hơn.

Đến công ty rồi, Xuân Vũ nhận ra thái độ của CoCo có phần lạnh nhạt với mình, cô thấy không mấy dễ chịu, chỉ còn biết cặm cụi ngồi trước màn hình. Vì hôm qua gần như cô chẳng làm việc, nên hôm nay cô rất mải miết, ngồi liền mấy tiếng đồng hồ cho đến chiều, chỉ nghỉ một lúc để ăn trưa.

Có điều, hôm nay ngẫu nhiên có một cô xin nghỉ ốm, nên Xuân Vũ đành ở lại làm thêm giờ. Cô lại tiếp tục ngồi trước màn hình vài giờ. Rồi nhận ra ngoài kia đã sắp tối, vô số ánh đèn nê-ông đã toả sáng, CoCo và những người khác đã lẳng lẳng ra về, phòng làm việc chỉ còn một mình Xuân Vũ.

Căn phòng trống vắng, bỗng yên tĩnh hẳn đi. Xuân Vũ đứng dậy vươn vai, vận động... Một ngày ngồi lì bên máy tính, cổ mỏi, đau khiếp thật. Đã thấy đói bụng từ lâu, trên bàn có một suất ăn bố trí cho người làm ngoài giờ. Ăn xong bữa tối, cô chuẩn bị ra về.

Ra ngoài cửa phòng, bỗng có một giọng nói rầu rầu vang lên từ phía sau: "Họ đã về cả rồi à?" Câu nói bất ngờ khiến cho Xuân Vũ phát hoảng, cô hồi hộp quay lại, thì ra là giám đốc Nghiêm Minh Lượng. Cô cúi đầu: "Vâng. Họ đã về, tôi cũng đã làm xong việc."

Vẻ nghiêm nghị của Minh Lượng bỗng trở nên hiền hoà: "Hôm nay cô vất vả quá. Hãy sang phòng tôi ngồi chơi đã."

Xuân Vũ tuy rất căng thẳng nhưng cũng không thể từ chối, cô vào phòng giám đốc, ngồi lên đi văng ở đó.

"Rất mệt phải không?"

"Không sao ạ."

"Mới đi làm, ai cũng thế cả. Cô còn khá là nhẹ nhõm đấy! Hồi ở nước ngoài, tôi gian nan ra sao các cô khó mà tưởng tượng nổi!"

Ánh mắt Minh Lượng cứ như kiến bò trên mặt cô, khiến toàn thân cô như nổi da gà. Cô cúi đầu nói: "Anh Lượng ạ, tôi đến đây làm, chủ yếu là để điều tra xã hội làm tư liệu cho luận văn tốt nghiệp."

"Luận văn gì? Tôi nhớ luận văn tốt nghiệp đại học của tôi ngày trước viết về mạng Internet làm thay đổi phương thức sinh hoạt của con người, hồi đó nhiều người còn chưa biết Internet là gì, nhưng ngày nay chẳng ai có thể tách rời mạng."

"Tiêu đề luận văn của tôi là "Tin nhắn di động và sự kết nối của nhân loại"".

"Một đề tài quá hay. Đúng là cuộc sống của rất nhiều người đang thay đổi vì nó." Vừa nói anh vừa xấp lại gần Xuân Vũ khiến cô đành phải lùi sang một bên cái bàn. Bỗng nhiên có một khuôn mặt loáng qua mắt cô rất nhanh như một tia lửa.

Đó là cái khung ảnh đặt trên bàn của Minh Lượng, ảnh một thiếu nữ. Không nhìn rõ phong nền, chỉ thấy khuôn mặt cô gái đang mỉm cười và đôi mắt rất hút hồn.

Xuân Vũ bỗng đưa tay sờ mặt mình và lùi lại mấy bước. Cô đã nhận ra thiếu nữ trong ảnh, tuy chưa từng quen nhưng cô đã biết tên - đó là Uẩn Hàm.

Không phải là bức ảnh cô đã nhìn thấy trong hồ sơ của nhà trường, nhưng rõ ràng vẫn chỉ là một người, khuôn mặt và đôi mắt này cô không thể nhầm. Nhưng tại sao ảnh của Uẩn Hàm lại đặt trên bàn Nghiêm Minh Lượng?

Minh Lượng lập tức cầm bức ảnh lên, khẽ nói: "Cô cảm thấy cô ấy rất giống mình, phải không?"

"Không những giống tôi mà còn rất giống một người khác, tên là Uẩn Hàm - cách đây 8 năm là hoa khôi của khoa Mỹ thuật trường tôi. Anh quen cô ấy phải không?"

Lần này đến lượt Minh Lượng phải lùi lại, anh nhích nhích miệng nghĩ ngợi, rồi nói: "Cô đã biết Uẩn Hàm, thì tôi công nhận vậy, hồi tôi học đại học, cô ấy là bạn gái của tôi."

"Uẩn Hàm là bạn gái của anh?" Xuân Vũ thật không dám tưởng tượng 8 năm về trước Nghiêm Minh Lượng hình dáng ra sao? Khó mà nhận ra anh ta có gì hấp dẫn khiến cho hoa khôi khoa Mỹ thuật phải ngã vào lòng anh?

"Không tin thì cứ đi mà hỏi người ta!" Minh Lượng bước đến bên cửa kính thấp đến tận sàn, quay lưng về phía Xuân Vũ, cúi đầu trầm ngâm. "Kể từ ngày Uẩn Hàm mất, bức ảnh này luôn kê bên tôi, dù tôi đau khổ đến mấy, tôi luôn biết cô ấy vẫn ở bên tôi."

Xuân Vũ hiểu rằng mình đã đụng đến những sợi thần kinh yếu nhất trong anh, cô vội nói: "Xin lỗi giám đốc Lượng, lẽ ra tôi không nên hỏi nhiều."

"Hôm nay quá muộn rồi, cô nên về đi!"

Xuân Vũ gật đầu, bước ra. Cô nhanh chóng rời khỏi công ty.

Văn phòng chỉ còn lại một mình Minh Lượng, anh run run tắt hết các ngọn đèn để cho bóng tối phủ vây quanh anh. Ngoài kia, chỉ cách có tấm kính là thành phố dường như không có bóng tối, mà anh

thì lại không thuộc về thành phố này.

Nhìn ra bên ngoài, những toà nhà cao chọc trời san sát bên nhau đang rực rỡ ánh đèn thâu đêm suốt sáng, anh bỗng nhớ đến cái buổi sớm tinh mơ sương mù còn dày đặc, anh nằm trong căn nhà nhỏ nong nặc mùi súc vật.

Khác với mọi người trong câu chuyện này, Nghiêm Minh Lượng sinh trưởng ở một làng miền núi nghèo khổ. Buổi sớm hôm đó là sự kiện đầu tiên khắc sâu trong trí nhớ của anh, tiếng kêu thảm thiết như xé phổi của bà mẹ đã khiến anh choàng tỉnh, mở mắt ra trong cái không khí nặng mùi hôi súc vật, nhìn thấy bố anh đang đè đầu mẹ anh và thẳng tay đánh đấm, máu me đầm đìa.

Đó là thời thơ ấu rất khác với mọi người của anh. Nhà nghèo rớt mùng tơi, nhưng anh cũng được đi học hết trung học phổ thông. Có lẽ cũng vì cảnh nghèo khốn mà anh đã sớm già dặn chín chắn. Nhìn cái nhà trống không, bà mẹ thì cả ngày khóc than, ông bố thì nát rượu bết nhè, anh quyết tâm sẽ rời khỏi nơi này, nhất định sẽ có ngày mình có thể ngẩng cao đầu. Mặc cho vô số người khinh thường, anh vẫn học rất giỏi, khi bị hà hiếp bắt nạt, anh cúi đầu nhẫn nhịn.

Anh hận người cha, vì đêm nào anh cũng nằm ngủ trong tiếng khóc lóc của mẹ. Ông không bao giờ bỏ được thói xấu đánh vợ, đủ cả tay đấm chân đá cho đến roi da gậy gộc. Mẹ anh bị đòn mà không dám kêu ai, chỉ thầm ráng chịu, rồi ngồi ôm con qua đêm dài đến sáng. Cho đến một hôm ông uống đến hai lít rượu nặng, rồi đẩy mẹ anh ngã lăn ở cửa, cầm ván cửa thẳng tay đánh đập. Ông lại trói đứa con vào giường, không thể can ngăn gì được. Nhưng rồi ông phang trúng vào thái dương mẹ anh, lúc này ông mới như bừng tỉnh cơn mê, vội đưa bà đi cấp cứu. Nhưng tất cả đã muộn, mẹ anh đã đi hết quãng đường đời một cách bi thảm.

Minh Lượng đã tận mắt nhìn thấy cha đánh chết mẹ. Anh không sao khóc nổi, anh cảm thấy nước mắt đã hoá thành máu và chảy ngược vào trong lòng. Cha anh biết mình đã phạm tội ác tày trời, ông ra vách núi nhảy xuống tự tử. Năm đó Minh Lượng vừa tròn 16 tuổi, thật sự trở thành đứa trẻ mồ côi. Sau đám tang cha mẹ, anh mới nghe nói về xuất thân thật sự của mình, thì ra, anh là kết quả của cuộc tình vụng trộm bên ngoài của mẹ, chứ không phải con đẻ của "cha" anh. Bởi thế "cha" chưa bao giờ yêu thương anh, ông luôn đánh đập vợ tàn nhẫn để trừng phạt bà cho đến khi cả hai cùng vĩnh biệt cõi đời.

Anh cảm thấy một sự nhục nhã ghê gớm, sự nhục nhã đã đóng dấu ấn lên anh từ khi chưa chào đời. Nếu không có sự tồn tại của anh, thì có lẽ số phận của bà mẹ đã không thể thảm như thế. Anh không dám ngẩng đầu nhìn ai, chỉ biết cặm cụi đêm ngày học tập, anh muốn vĩnh viễn ra đi, không muốn nhìn lại nơi này nữa.

Dựa vào chút tích cóp mà cha mẹ anh để lại, anh học xong trung học phổ thông với thành tích đứng trong top 20 toàn tỉnh, sau đó thi đỗ vào một trường đại học bẽ thế. Anh vốn tưởng đã vào Đại học Thượng Hải thì sẽ thoát khỏi những ánh mắt dè bĩu của mọi người, nhưng thiên hạ vẫn coi thường

anh, các bạn cùng lớp không mặn mà gì với anh - vì anh là dân quê nghèo khó, "quê một cục", chơi với anh thì mất mặt. Anh phải đi làm để tự lo học phí, ban ngày lên lớp, buổi tối đi gánh nước cho công trường xây dựng, nửa đêm trở về người nhớp mồ hôi, lăn ra ngủ.

Minh Lượng học ngành Tin học, sang năm thứ ba đã bắt đầu đi làm cho các công ty. Ít ra, cũng không phải nhếch nhác như dân công nữa, lại có chút tiền sinh hoạt. Chính trong năm đó Minh Lượng đã quen với cô sinh viên Uẩn Hàm, hoàn toàn là ngẫu nhiên.

Đó là một buổi tối, anh vừa đi làm thêm trở về, nhìn thấy ở cổng sau của trường có mấy tên lưu manh đang vây đánh một cô gái. Sức lực và tinh thần của một thanh niên sinh trưởng ở nông thôn đã giúp Minh Lượng đánh cho mấy tên ấy sứt đầu mẻ trán. Kể từ đó, anh trở thành người hùng trong con mắt của Uẩn Hàm. Thời kỳ đó anh vẫn duy trì thói quen dậy sớm thức khuya từ hồi ở quê, cứ 6 giờ sáng - khi các nữ sinh viên còn say giấc nồng - thì anh đã tập chạy quanh sân vận động của trường. Uẩn Hàm cũng có mặt, hai người cùng tập chạy hết vòng này đến vòng khác. Dần dà, những đám đông sinh viên đứng xem, xì xào về "chuyện lạ thời nay" - anh chàng "nhà quê" Nghiêm Minh Lượng đã tán tỉnh được hoa khôi của khoa Mỹ thuật.

Không ai hiểu nổi tại sao Uẩn Hàm lại yêu Minh Lượng - một anh chàng xuất thân nơi quê nghèo, lại chẳng có điểm gì hấp dẫn. Có hàng đàn nam sinh viên yêu vụng nhớ thâm Uẩn Hàm, nhưng cô không ưng những chàng thư sinh bóng bẩy, mà lại thích chàng trai kiêu như Ken Takakura (Nam diễn viên điện ảnh Nhật Bản, từng một thời gây ấn tượng mạnh đối với thanh niên Trung Quốc), Minh Lượng chính là Ken Takakura của cô! Minh Lượng đã khiến bọn họ ghen ghét, họ thường nạt nộ anh, có kẻ thậm chí còn tra ra được "xuất thân" nhục nhã của anh. Thế là cả trường đều biết chuyện.

Anh đi đến đâu cũng bị người ta xì xào chỉ trích. Anh không biết trốn đi đâu bây giờ, có cảm giác như mình bị lột hết quần áo bắt đứng trước mặt các thầy và các sinh viên. Trong khi tuyệt vọng, chỉ có Uẩn Hàm không hề xa anh, trái lại, cô công khai sòng đôi cùng anh khắp đó đây. Cha mẹ Uẩn Hàm đều là cán bộ lãnh đạo, khi nghe nói cô cặp kè với một anh chàng như thế, họ ngỡ cô đã mắc bệnh tâm thần, đến khi biết được hoàn cảnh xuất thân của Minh Lượng, họ bắt Uẩn Hàm phải cắt đứt ngay với anh.

Thoạt đầu cô vẫn không chịu nhượng bộ, nhưng cô vẫn cứ là con gái của cha mẹ, cô không muốn nhìn thấy cha mẹ quá đau buồn. Minh Lượng rồi cũng tha hiệp, anh không muốn Uẩn Hàm phải vì anh mà quan hệ với cha mẹ bị đổ vỡ. Áp lực ở trường học và sức ép của cha mẹ đã buộc Uẩn Hàm phải chia tay Minh Lượng. Nhưng cô quá đau đớn, cứ suốt ngày khóc lóc, tinh thần hoảng loạn, nói năng lảm nhảm, đôi khi còn mộng du vào ban đêm. Cô đã được đưa đi điều trị tâm lý nhưng không có kết quả. Từ một hoa khôi của khoa, mạnh khỏe vui tươi, Uẩn Hàm dần biến thành cô gái ngơ ngẩn rồ dại. Cho đến một hôm, bi kịch đã xảy ra. Nửa đêm, Uẩn Hàm đã vào một phòng học ngồi viết bức

thư tuyệt mệnh, sau đó treo cổ tự tử.

Minh Lượng cực kỳ đau xót, nhà trường và cha mẹ Uẩn Hàm đều không ngờ hậu quả lại thành ra thế này. Cũng khó mà nói trách nhiệm thuộc về ai, nên đành xử lý qua loa cho xong vậy. Nghiêm Minh Lượng tuyệt vọng, cũng từng nghĩ đến cái chết, nhưng sự phẫn nộ và hận thù đã khiến anh phải tiếp tục sống. Học xong đại học, anh quyết định đi du học Anh quốc. Nhưng học phí bên đó rất cao, anh lấy đâu ra tiền? Anh nghiên rãng bán đi một quả thận để có tiền chi phí, rốt cuộc anh cũng đã lên máy bay bay sang Châu Âu.

Cuộc sống của Minh Lượng ở Anh quốc gian khổ hơn hẳn ở trong nước, ban ngày đi học lập trình tin học, cả đêm đi rửa bát thuê cho các hiệu ăn, có khi còn ra bãi biển thu nhặt vỏ sò cho người ta. Cơ thể chỉ còn một quả thận khó bề kham nổi. Anh không còn khí phách của một nam nhi nữa, anh nhẫn nhục chịu đựng như một phụ nữ, anh thường bị bọn lưu manh đầu đường xó chợ hà hiếp đánh đập. Thể xác và tinh thần của anh đã bị hành hạ như ở địa ngục.

Minh Lượng thấy căm hờn mọi thứ trước mắt, thậm chí hận rằng tại sao mình lại có mặt ở chốn nhân gian, ý nghĩ sẽ biến mất khỏi cõi đời này đang đến với anh. Nhưng thật ngẫu nhiên, tại một thị trấn nhỏ ở miền nam nước Anh, Minh Lượng đã gặp một người - người ấy đã thật sự làm thay đổi số phận của anh.

Minh Lượng mở mắt ra, trên tấm kính cửa sổ chạm sàn ở trước mặt, hình như có cái bóng của người ấy. Đôi môi nhích động: "Ai đang xuống địa ngục?"

Khi Xuân Vũ rời công ty đã là hơn 7 giờ tối. Cô đi qua con đường ồn ã phồn hoa, rồi bước xuống sân ga tàu điện ngầm.

Đã qua giờ cao điểm, sân ga lúc này chỉ có một số người làm thêm giờ đang trở về nhà. Một số khác là nam nữ thanh niên đi chơi. Lên tàu, tìm được chỗ ngồi rồi, cô lập tức nhắm mắt. Hôm nay thật sự mệt mỏi, tàu chạy rung lắc đều đều như là một thứ thuốc an thần khiến Xuân Vũ cảm thấy mình như đang chìm sâu xuống lòng đất... cô ngủ rất say.

Chẳng rõ bao lâu bỗng có một bàn tay đẩy vào vai cô một cái, cô tỉnh dậy ngơ ngác, và nhận ra đã đến ga để về trường. Cô vội đứng dậy, nhưng ghé xung quanh trông trái không hề có người nào. Vậy ai đã đẩy cô một cái? Cô sờ lên vai, cảm thấy nơi đó đã nguội lạnh, chẳng lẽ bàn tay lúc nãy hẩy cô, là của một u linh trong không gian?

Cửa toa đã mở, Xuân Vũ nhảy xuống sân ngay, lại ngoảnh nhìn xung quanh, không thấy ai xuống tàu cả. Hay là vừa nãy mình đã cảm nhận nhầm? Vẫn thấy rất mệt nhưng cô cố gượng tỉnh táo rồi hối hả chạy ra khỏi nhà ga. Dọc đường cô cứ cảm thấy hình như có cái gì đó bám theo, quay nhìn thì không thấy gì. Cô đi vào trường mà cứ nơm nớp thấp thỏm.

Sân trường trong mùa đông, các lối nhỏ đều rắc đầy cành lá khô, bốn bề vắng tanh vắng ngắt. Chỉ thấy xa xa là những ánh đèn hiu hắt vẫn đang rọi xuống mặt đường. Xuân Vũ bỗng đứng lại, trong

màn đêm im ắng hình như có tiếng bước chân ở phía sau cô. Đằng sau có người à?

Cô rung mình sồn tóc gáy, từ từ quay lại. Tưởng chừng như sẽ nhìn thấy ngay một cảnh tượng đáng sợ. Rồi cô cũng nhìn thấy trong bóng tối của những hàng cây khô có một bóng người cao lớn đang dịch chuyển. Cô hít thở thật sâu, rất căng thẳng, rồi hét to: "Là ai thế hả?"

Sân trường mênh mông vọng lại tiếng hét của cô, nghe càng thêm đáng sợ. Bóng đen kia tiếp tục đi về phía cô. Ánh đèn đường mờ mờ hắt lên người ấy. Vóc người trông quen quen bỗng đập vào mắt Xuân Vũ. Là ông ta ư?

Cô há hốc miệng, những làn hơi trắng phả ra. Cô không bao giờ có thể quên ông ta. Có cả cái mùi quen thuộc ấy, mũi cô hít thấy cái mùi ấy - mùi thường có trên người ông ta, cái mùi đáng sợ không bao giờ có thể đổi khác.

Người ấy là bố dượng Xuân Vũ.

Một làn âm phong (gió lạnh hắt hiu u ám) chẳng rõ từ đâu thổi đến khiến Xuân Vũ phải lùi lại mấy bước. Cô bịt miệng để không kêu lên hai tiếng "bố dượng". Người ấy vẫn bước về phía cô, chỉ còn cách chừng hơn chục mét. Một bước, hai bước...

Xuân Vũ sồn gai ốc, run rẩy hồi lâu rồi mới quay người chạy thục mạng về phía ký túc xá. Cô chạy dưới ánh đèn đường nhờ nhờ và gió lạnh rú rít bên tai. Cô không dám ngoái lại, chỉ cắm đầu chạy cho nhanh, và đã chạy đến ký túc xá nữ sinh.

Chạy lên đến phòng ở, vẫn còn hú vía, Xuân Vũ khoá sập cửa vào, rồi đóng lại cửa sổ cho chặt. Cô ngồi co rúm dưới ánh đèn, tay bịt hai tai chỉ sợ nghe thấy tiếng đập cửa.

Run rẩy một hồi lâu, vẫn không nghe thấy tiếng đập cửa như tưởng tượng, cô mới ngẩng đầu lên và thở thật mạnh.

Đầu cô vẫn hiện lên cái bóng người lúc nãy, cô không thể nhìn nhầm, nhất là không thể nhầm cái mùi toả ra từ người ông ta. Nhưng, bố dượng sao có thể xuất hiện ở sân trường? Liệu có thể là ai đó trông na ná như ông ta? Xuân Vũ không sao hiểu nổi.

Lẽ nào đó là kết quả của việc cô đã lựa chọn "gặp người mà mình hận nhất" trong trò chơi địa ngục hôm qua?

Đúng! Người đàn ông đó chính là người mà cô hận nhất.

Cô nhắm mắt lại, những giọt lệ từ từ trào ra. Trong bóng tối mờ mờ, hình như cô lại nhìn thấy khuôn mặt của bố. Ông nằm trong gian nhà tang lễ lạnh lẽo, khi đó cô mới 11 tuổi. Cô chứng kiến bố bị đưa vào lò hoả táng, mẹ ôm chặt cô vào lòng, áo bà ướt đẫm nước mắt.

Bố đã qua đời, hai mẹ con Xuân Vũ nương tựa vào nhau mà sống. Đêm ngủ cùng mẹ, cô có thể cảm nhận lòng mẹ luôn run rẩy. Hai năm sau, mẹ cô bị nghỉ việc cơ quan, đời sống hết sức khó khăn. Khi hai mẹ con đang bế tắc, thì một người đàn ông lực lưỡng đã đến với họ, rồi trở thành bố dượng của Xuân Vũ. Người ấy làm nghề buôn bán, khi mới về nhà cô, ông đã mua cho cô rất nhiều quần áo

đẹp, mua thêm nhiều đồ điện, đối xử với mẹ cô cũng tốt. Có điều, người ông ta luôn bốc ra một thứ mùi quái dị, không rõ là mùi rượu hay mùi thuốc lá, hay là những phản ứng hoá học sinh ra do quanh năm bị ám trong chôn trà thuốc rượu chè. Cho nên, dù ông bố dượng thường bảo Xuân Vũ gọi ông là bố, nhưng cô vẫn nhất định không gọi, mà chỉ lừ lừ nhìn ông bằng ánh mắt lạnh lùng.

Tuy nhiên, hồi đó cô mới chỉ không ưa ông ta chứ chưa đến mức căm hận ông. Cô không nguôi nỗi nhớ cha, nhớ đến cái buổi trưa tuyết rơi đầy trời ấy. Nếu cô không ra đường cái chơi đùa, thì cha đã không phải vì cô mà bỏ mạng, vận mệnh cả nhà sẽ không bị thay đổi, người đàn ông có cái mùi quái dị kia cũng không thể bước vào nhà cô.

Xuân Vũ bỗng tỉnh trở lại, thoát ra khỏi những hồi ức, cô thần thờ, lẩm bẩm: "Nếu không vì mình, thì bố sẽ không chết, tất cả sẽ không bị đảo lộn."

Kể từ năm 11 tuổi trở đi, dường như vận xấu không ngớt đến với cô: người bố dượng đáng ghét, mẹ cô mãi mãi ra đi, con ác mộng ở thôn hẻo lánh nửa năm về trước... và gần đây, Thanh U - người bạn thân nhất đã chết, hai bạn cùng phòng là Văn Nhã, Tiểu Cẩm, một người bị tâm thần phân liệt, một người bị tai nạn giao thông vẫn còn hôn mê...

"Vận xấu luôn đến với mình, mình lại đem vận xấu đến cho người ở kề bên..."

Đúng thế. Cha mẹ cô. Thanh U và Hứa Văn Nhã, đều là những người gần gũi nhất của cô, đều lần lượt ra đi, nay chỉ còn cô đơn độc buồn tủi.

"Các bạn nữ sinh nói cũng đúng, mình vốn dĩ là một hung tinh, ai ở gần mình đều sẽ gặp đen đui. Có lẽ mình không nên sinh ra trên đời này mới phải!"

Xuân Vũ khóc rầm rức, tuyệt vọng. Đúng lúc này thì tín hiệu tin nhắn lại vang lên.

Đã 12 giờ đêm, vẫn cái số máy địa ngục ấy, lại một tin nhắn:

"Bạn đã vào tầng 14 địa ngục, hãy lựa chọn: 1. Con ác mộng đáng sợ nhất; 2. Nơi bạn muốn đến nhất; 3. Hồi ức đau khổ nhất."

Ánh mắt cô dừng lại ở hai chữ "ác mộng", cô đã trải qua con ác mộng kinh khủng nhất thì trên đời này còn có thứ ác mộng nào có thể khiến cô sợ hãi nữa? Cô bèn mạnh dạn chọn "1. Con ác mộng đáng sợ nhất."

Chỉ vài giây sau, Xuân Vũ đã nhận được tin trả lời:

"Bạn sẽ gặp lại con ác mộng."

Nhìn mẫu tin này, cô giật nảy mình. Gặp lại con ác mộng? Thế là ý gì?

Cô thấy có phần rối loạn, lúng túng, vội tắt ngay di động.

Ác mộng? Là ác mộng nào?

Vào lúc này, trong màn đêm giá lạnh bên ngoài cửa sổ, ác mộng đang hình thành.

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

- 16 -

TẦNG 15 ĐỊA NGỤC

Trong căn phòng tối đen chẳng biết từ đâu tràn vào 1 thứ mùi kỳ quái, chầm chậm luồn vào mũi Xuân Vũ đang ngủ say. Qua mũi, nó xuống họng, vào khí quản rồi tràn ngập 2 lá phổi, khiến cô tỉnh giấc.

Thì ra nó tỏa ra từ 1 chỗ ở ngay trước mặt cô, bóng đen đã chồm lên trán cô, rồi xấp lại gần, gần thêm nữa...

Xuân Vũ mở to mắt chỉ thấy 1 màn đen kịt, không có gì khác. Nhưng cái mùi nồng nặc này cho cô biết người ấy đã đến gần, chỉ cách cô vài centimet.

Tuy không nhìn thấy người, nhưng con tim Xuân Vũ cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô cố nín thở, không cho hơi nóng của người ấy phả vào mặt cô. Miệng cô ú ớ rên rỉ, nhưng không sao kêu lên được.

Bỗng nhiên có 1 tia sáng mỏng manh rơi vào từ cửa sổ, chiếu vào đôi mắt đang mở to của cô, khiến cô bỗng nhận ra cái khuôn mặt đáng sợ ấy.

Rốt cuộc cô cũng kêu lên được, và không rõ sức lực bỗng từ đâu đến, cô quẫy đạp giãy giụa thật mạnh, rồi tát 1 cái lên khuôn mặt ấy. Hấn kêu lên 1 tiếng kỳ quái đáng sợ, cái mùi kinh khủng từ mồm hắn phun mạnh vào mũi cô. Bàn tay thô nháp của hắn tóm chặt cẳng tay cô, cô lập tức thấy đau buốt tận tim gan. Nhưng cô đã đạp mạnh lên người hắn, rồi đứng phắt dậy, gắng sức giao đầu với hắn trong căn phòng tối om chật chội.

Tuy nhiên đôi tay yếu mềm mảnh khảnh đâu có thể chịu nổi 1 đòn của đối phương, cô phải lùi lại bên cửa sổ. Không rõ cửa sổ đã bị mở ra từ lúc nào. Cô trèo lên bậu cửa, nhưng kẻ kia đã tóm chặt cổ chân Xuân Vũ, cô đạp hắn bật trở lại, sau đó cô nhảy ra ngoài cửa sổ...

Cô rơi xuống 1 cái giếng sâu, tối om, có cảm giác mình không ngừng rơi xuống... và hình như khi gần rơi đến đáy, cô bỗng thét lên rồi mở mắt ra.

Ánh sáng ban mai chiếu vào đôi mắt Xuân Vũ, cô háp háy dụi mắt, nhận ra nơi đây không phải cái giếng sâu tối om, mà là căn phòng của cô ở ký túc xá.

Cô nhìn ra khoảng trời ngoài cửa sổ, thở hít thật mạnh vài lần, rồi mới hiểu ra rằng vừa nãy chỉ là ngủ mê.

"Gặp lại con ác mộng?"

Vài phút sau đôi môi Xuân Vũ run run nói ra câu này. Đó lại là do địa ngục sắp đặt chăng?

Cô bỗng cảm thấy cánh tay trái của cô đau rát, cô nhận ra trên tay có mấy vết hằn rõ rệt, đo đỏ và hơi sưng, cứ như là bị ai đó bóp thật mạnh.

Cô toát mồ hôi. Nếu lúc nãy chỉ là con ác mộng, thì tại sao cánh tay lại có vết hằn như bị tóm chặt thế này?

Chẳng lẽ trên đời này lại có chuyện "ác mộng mà là thật?"

Xuân Vũ không dám nghĩ tiếp nữa, ngồi trên giường tầng, cô tựa vào tường, đặt tay lên vết hằn, nước mắt rơi lã chã.

Bên trong ô cửa sổ có chấn song sắt, Văn Nhã đang lặng lẽ nhìn ra bầu trời mùa đông ngoài kia. Làn da vẫn trắng bệch như mặt tường vôi, nhưng khí sắc của cô cũng đã khá hơn, ánh mắt cũng không đờ đẫn như mắt hôn nữa.

Một chiếc di động mới tinh đặt trên bàn, đây là món quà mà bác sĩ Văn mới tặng cô. Bỗng tín hiệu tin nhắn vang lên, Văn Nhã cầm máy, thấy 1 dòng chữ: "Văn Nhã hôm nay khỏe chứ?"

Văn Nhã: "Tôi rất khỏe. Nhưng suốt ngày ngồi lì ở đây, quá ngán."

Đối phương: "Tại sao không dùng di động?"

Văn Nhã: "Tôi quên hết các số máy đã lưu, hiện giờ chỉ có thể chơi game mà thôi."

Đối phương: "Cô rất thích trò chơi nhắn tin đúng không?"

Văn Nhã: "Phải, rất thích."

Đối phương: "Thích trò chơi nào nhất?"

Văn Nhã: "Trò chơi địa ngục."

Đối phương: "Cô bắt đầu chơi trò này từ bao giờ?"

Văn Nhã: "Không nhớ nữa. Chắc là độ 1 tháng trước."

Đối phương: "Tại sao cô biết cái trò chơi này?"

Văn Nhã: "Có lần tôi thấy Tố Lan đang chơi hết sức say sưa, chắc là rất thú vị, tôi hỏi đang chơi trò gì, nhưng Tố Lan không nói."

Đối phương: "Về sau thì sao?"

Văn Nhã: "Tôi đã mấy lần gắng hỏi, cô ấy không giấu được nữa bèn cho tôi biết số máy của họ, thế là tôi đã vào cuộc."

Đối phương: "Có thú vị không?"

Văn Nhã: "Rất hay. Nhưng tôi sợ các bạn cùng phòng biết, nên chỉ đến nửa đêm, tôi vào nhà vệ sinh để chơi, nào ngờ lại bị Thanh U phát hiện ra."

Đối phương: "Thanh U là ai?"

Văn Nhã: "Là bạn cùng phòng với tôi, ban đêm hay thức dậy đi toa-lét, lần đó bạn ấy bắt gặp tôi, tôi đành nói cho bạn ấy biết cách chơi trò chơi địa ngục."

Đối phương: "Về sau thì sao?"

Văn Nhã: "Thanh U chết rồi."

Đối thoại đến đây, màn hình di động bỗng ngưng nhận tin. Văn Nhã dán mắt vào đó, hình như nhìn thấy 1 cái gì rất đáng sợ trong đó. Cô bỗng buông tay, chiếc di động rơi xuống đất. Cô co rúm người như 1 con khi.

Ở ngay tầng gác trên căn buồng bệnh này, bác sĩ Văn đang ngồi trước máy tính nhìn những dòng tin nhắn hiện lên màn hình. Đối phương vừa nãy trao đổi tin nhắn với Văn Nhã chính là ông. Chờ mãi không thấy Văn Nhã tiếp tục nhắn tin, ông hiểu rằng ở tầng dưới có lẽ đã xảy ra chuyện.

Ông chạy xuống buồng bệnh nhân Hứa Văn Nhã thấy cô đã ngủ say, máy di động nằm trên sàn, trên màn hình là tin nhắn cuối cùng vẫn chưa viết xong.

Bấy giờ bác sĩ Văn mới hết căng thẳng, bước ra khỏi buồng. Ông gọi điện cho cảnh sát Diệp Tiêu, nhắn anh đến bệnh viện ngay.

Nửa giờ sau Diệp Tiêu đã đến nơi, nét mặt đầy vẻ hồ nghi.

Bác sĩ Văn không nói nhiều, ông bảo Diệp Tiêu ngồi trước màn hình đọc các nội dung vừa giao lưu tin nhắn với Văn Nhã. Thoạt đầu Diệp Tiêu còn chưa rõ mấy, nhưng khi đọc đến nửa sau, thì anh im lặng hồi lâu - thì ra người đầu tiên chơi game địa ngục là Tô Lan, sau đó Hứa Văn Nhã biết, rồi Thanh U lại biết Văn Nhã đang chơi... Và thế là các cô sinh viên này cùng tham gia.

Diệp Tiêu lắc đầu, nói: "Nhưng Văn Nhã đã điên rồi mà, sao bác sĩ Văn lại đối thoại được?"

Bác sĩ Văn mỉm cười: "Văn Nhã bị tâm thần phân liệt, các biểu hiện lại quá lạ lùng, cho nên tôi rất quan tâm đến ca này. Mấy hôm trước tôi đã email hỏi ý kiến nhiều chuyên gia châu Âu, tôi kể về ca đặc biệt Văn Nhã, hỏi họ xem ở nước ngoài có những trường hợp tương tự hay không. Họ thấy rất băn khoăn, tuy nhiên cũng đã tư vấn cho tôi 1 số thủ pháp để điều trị."

"Là những thủ pháp gì ạ?"

"Cũng đơn giản thôi, tổ tiên người Trung Quốc đã tổng kết từ lâu, chỉ 4 chữ: lấy độc trị độc."

"Lấy độc trị độc?"

"Tôi đã cho Văn Nhã chiếc máy di động, cô ấy mọi hôm vẫn nói năng làm nhảm ai hỏi gì cũng không trả lời, nhưng khi nhìn thấy chiếc di động thì có phản ứng ngay. Tôi bí mật gửi tin nhắn cho cô ấy, thì cô ấy linh hoạt hẳn lên, bấm máy trao đổi với tôi ngay."

Diệp Tiêu vẫn lắc đầu: "Cô ấy nói còn không nên lời, mà lại nhắn tin được à?"

"Hoàn toàn không vấn đề gì, cô ấy chỉ tạm thời mất khả năng biểu đạt ngôn ngữ nhưng trí nhớ vẫn nguyên vẹn. Có lẽ các tín hiệu chuông và màn hình di động đã kích thích 1 số dây thần kinh nào đó

trong bộ não, giúp cô ấy có thể thu phát tin nhắn. Mấy ngày qua tôi vẫn với danh nghĩa là 1 bệnh nhân, dùng máy tính để giao lưu tin nhắn với Văn Nhã. Tôi gần như đã trở thành bạn của cô ấy trên mạng nhắn tin."

"Văn Nhã có biết là ông không?"

"Không. Trước mặt cô ấy, tôi chỉ là bác sĩ Văn. Thực tế là không ai có thể nói chuyện với cô ấy, cô ấy cũng không ngó ngang gì tới chúng tôi. Chỉ khi trao đổi tin nhắn thì cô ấy mới thoát ra khỏi tình trạng tâm thần phân liệt, trở thành 1 người có tư duy bình thường như ai. Tức là, hiện nay chỉ có thể giao lưu với cô ấy bằng cách nhắn tin, chứ không thể trực tiếp trò chuyện."

Bây giờ Diệp Tiêu mới gật đầu: "Đó gọi là cách lấy độc trị độc? Ông không lo Văn Nhã sẽ lại chơi trò chơi địa ngục à?"

"Không thể! Vì chiếc di động tôi cho cô ấy đã được hiệu chỉnh, không thể vào mạng thông tin di động. Nó chỉ tương tự chiếc máy điện thoại vô tuyến, và chỉ có thể giao lưu với tôi mà thôi."

"Có lẽ đây cũng là khái niệm thu lượm thông tin!" Diệp Tiêu chợt nhớ đến 1 người, anh bèn thăm dò bác sĩ Văn. "Ông cho rằng có thể chữa khỏi cho Văn Nhã không, tựa như chuyện Xuân Vũ ngày trước?"

Bác sĩ Văn lim dim mắt ngẫm nghĩ, rồi đáp: "Bệnh của Văn Nhã tuy hiếm thấy nhưng vẫn có hy vọng điều trị được. Cô gái này mắc chứng tâm thần phân liệt kiểu thiên lệch, triệu chứng chủ yếu là hoang tưởng."

"Lại là hoang tưởng?"

"Đúng. Qua những lần nhắn tin mấy ngày nay, tôi nhận ra ở bộ não cô ấy có 1 từ then chốt là con khi, đã tái hiện nhiều lần. Anh thấy có lạ không? Tôi không hiểu tại sao khi lại khiến cô ấy sợ hãi, nhưng con khi là nguồn gốc của sự hoang tưởng của Văn Nhã. Cái từ này đã nằm sâu trong óc cô ấy ít ra là 2 năm, nếu không đã chẳng gây nên hậu quả nghiêm trọng như ngày nay."

"Cũng tức là nói rằng, con khi là nỗi ám ảnh tâm lý đã tồn đọng lâu ngày trong tâm trí cô ấy?"

"Đúng. Điều này rất có thể liên quan đến 1 sự kiện đặc biệt nào đó của Văn Nhã trước kia. Nó gây nên tổn thương tâm lý rất nặng nề cho cô ấy, mà con khi là 1 thành phần quan trọng, từ đó âm ỉ 1 nỗi khiếp sợ rất sâu."

Diệp Tiêu bóp trán rồi lại hỏi: "Nhưng, tại sao trước đó Văn Nhã rất bình thường, mới chỉ bất ngờ phát điên cách đây mấy hôm?"

"Mỗi người đều có 1 cơ chế tự điều tiết, dù bị ám ảnh tâm lý rất mạnh, nói chung vẫn có thể tự kiểm soát bản thân rất tốt. Tôi cho rằng mỗi chúng ta sống trong xã hội hiện đại đều không dám chắc mình không bị ám ảnh tâm lý; kể cả anh và tôi, e rằng cũng không tránh khỏi!"

"Ông cho rằng điều này là rất bình thường à?"

"Tuy nhiên có những người gặp phải 1 sự kiện đặc biệt nào đó - tâm lý học thường gọi là tác nhân -

nó giải phóng chỗ xung yếu nhất của cảm giác sợ hãi, nếu vượt quá 1 giới hạn nào đó thì sẽ trở thành tâm thần phân liệt."

"Tác nhân?"

Bác sĩ Văn nhìn ra cửa sổ, các bệnh nhân đang đi dạo ngoài sân. Ông nói: "Đương nhiên tình trạng đó là rất hiếm, nhưng ở bệnh viện tôi thì rất phổ biến!"

"Thế thì tác nhân khiến cho Văn Nhã bị tâm thần phân liệt là gì nhỉ?" Diệp Tiêu ngừng lại rất lâu.

Rồi anh lẩm bẩm với mình: "Phải chăng chính là tầng 19 địa ngục?"

Buổi chiều, Xuân Vũ đang ở công ty, cô sắp tan tầm.

Vậy là chiều thứ 6 đã đến, CoCo và mấy bạn nữ không nén nổi vui sướng, họ đang tính xem sẽ "trích ví tiền" bạn trai thế nào vào ngày cuối tuần. Nghiêm Minh Lượng cả ngày giam mình trong văn phòng, Xuân Vũ thận trọng đi ngang qua phòng của anh, rất lo lắng nghe thấy tiếng anh gọi.

Tuần đầu thực tập đã trôi qua, Xuân Vũ thật khó hình dung tâm trạng của mình là thế nào. Dù sao cũng đã có được một chút thu hoạch phục vụ cho luận văn. Riêng sáng nay cô đã có thu hoạch khá lớn: đầu giờ sáng nay vừa đến làm, Xuân Vũ nhìn thấy CoCo ở cửa đang thay tấm bảng chấm công, cô đã giúp CoCo làm việc đó.

Cô đã nhìn thấy trong danh sách cũ của bảng chấm công có 1 cái tên quen thuộc - Tô Lan!

Tại sao lại có tên Tô Lan ở đây? Xuân Vũ bèn hỏi CoCo: "Tô Lan là ai? Hình như công ty không có người này?"

"À, đó là 1 sinh viên trước kia đến thực tập, chỉ làm ở đây chưa đầy 1 tháng. Cách đây 2 tuần không rõ tại sao cô ấy thôi việc, và cũng không có hồi âm gì."

Xuân Vũ vội hỏi: "Cô có nhớ Tô Lan là sinh viên trường nào không?"

"Hình như là cùng trường với cô, cũng học năm thứ 4, trông rất xinh xắn."

"Chính là bạn ấy."

Tim Xuân Vũ nhói đau, cô đứng ngậy ra hồi lâu.

CoCo đầy nghi hoặc, lè lưỡi: "Thật không hiểu ra sao nữa!"

Xuân Vũ vội chạy vào phòng làm việc mở ngay ngăn kéo tìm cái thẻ đeo trang trí máy di động có in chữ "Lan". Cô lại mở máy tính, nhìn cái phong có hình bông hoa lan. Cô đã hiểu ra ngay.

Vật trang trí có chữ "Lan" và bông hoa lan trên máy tính chính là dấu hiệu của Tô Lan.

Tức là 2 tuần trước Tô Lan đã làm việc trên chiếc bàn này, công việc giống như Xuân Vũ đang làm.

Sao lại có cái chuyện trùng hợp kỳ lạ? Có 1 cõi xa xăm vô hình đã sắp đặt hay sao?

Tuy đầy băn khoăn ngờ vực nhưng Xuân Vũ vẫn bắt tay vào làm việc đúng giờ. Khi tan tầm ra về, cô lại ngoảnh nhìn phòng làm việc của Nghiêm Minh Lượng. Cửa vẫn đóng im ỉm như 1 cái nhà mồ.

Ngồi trên tàu điện ngầm trở về trường, Xuân Vũ nhận được tin nhắn của Cao Huyền, nói là có việc quan trọng cần gặp cô, anh đợi cô ở chỗ đối diện với cổng sau của trường.

Đối diện cổng sau của trường chính là hiệu ăn "Nỗi nhớ khuynh thành" lần trước đã cùng ngồi ăn. Ra khỏi ga tàu điện ngầm, Xuân Vũ đi vòng khá xa rồi đến trước cửa nhà ăn.

Cao Huyền đã đến từ trước, anh mặc chiếc áo gió màu đen, đứng giữa làn gió lạnh trông rất bắt mắt. Anh dẫn cô vào hiệu ăn, và lại ngồi ở vị trí lần trước.

Vừa ngồi xuống ghế Xuân Vũ đã vào đề ngay: "Có việc gì quan trọng thế ạ?"

"Về chuyện ông Mazolini." Cao Huyền cúi đầu nói rất khẽ, cứ như đang kể về 1 điều bí mật. "Hôm nay anh đã tra ra cái bí mật ấy."

Nghe đến cái tên Mazolini, Xuân Vũ lập tức thấy hồi hộp: "Là bí mật về thời gian Mazolini rời Thượng Hải rồi mất hút à?"

"Đúng! Không ai biết năm đó ông ta đi đâu, đã phát hiện ra những gì, rồi lại trở về cùng 1 cô gái Trung Quốc nữa."

"Kìa, đừng dứ nhau mãi nữa, bí mật đó là gì?"

Cao Huyền hạ thấp giọng, rất khẽ: "Ông ta đã tìm ra di tích cổ xưa ấy ở núi Thiên Thương phía bắc tỉnh Chiết Giang. Dải núi trùng điệp trải dài 2 tỉnh Chiết Giang - An Huy là vùng hẻo lánh vào thời đó. Một mình Mazolini vào núi, rồi phát hiện ra di tích kia. Nhưng có 1 cụ già canh gác ở đó, không cho người nước ngoài bước vào."

"Nó là di tích gì, có cần giữ bí mật đến thế không?"

"Nghe nói, rất bí hiểm, đó là kiệt tác của vị danh họa Trung Quốc cổ đại để lại. Bức tranh cổ xưa ấy có cái tên đặc biệt - Thập cửu tầng địa ngục đồ."

"Thập cửu tầng địa ngục đồ?" Xuân Vũ hít vào 1 hơi thật sâu. Lúc này họ đã bung đến các món ăn nhưng cô chẳng buồn ngó đến. "Tức là tầng 19 địa ngục?"

"Không rõ nữa. Hiện giờ anh chỉ có thể đoán rằng trong bức tranh cổ ấy của Trung Quốc có thể ẩn chứa điều bí ẩn cuối cùng - tầng 19 của địa ngục!"

Xuân Vũ không đụng đến đũa bát, gật đầu: "Cũng tức là nói rằng, Mazolini chịu đựng bao gian khổ đi tìm cái di tích kia, chỉ vì muốn phát hiện xem tầng 19 của địa ngục là gì."

"Đúng thế. Nhưng khi Mazolini đến nơi, thì đã có người đến đó ẩn cư hơn 20 năm trời."

"Chính là cụ già ấy?"

"Đúng. Nghe nói cụ là 1 họa sĩ nổi tiếng hồi cuối thời Mãn Thanh, là dòng dõi hoàng tộc họ Chu - thời Minh, nên cụ đã ẩn cư cho đến hết đời ở chốn sơn lâm."

"Sao lại không cho Mazolini vào? Chỉ vì ông ta là người ngoại quốc à?"

Cao Huyền không dám khẳng định, anh chỉ nhún vai: "Chẳng biết nữa. Có thể do nhiều nguyên nhân. Ngoài lý do Mazolini là người ngoại quốc ra, anh cho rằng điểm cốt lõi là cụ già ấy không muốn cái bí mật kia bị tiết lộ."

"Bí mật về tầng 19 địa ngục? Chẳng lẽ cụ già sợ rằng nếu bí mật bị tiết lộ sẽ gây nên hậu quả rất

ng nghiêm trọng?"

"Có thể đó chỉ là sự ngờ ngẩn và gàn dở của người già cũng nên."

Xuân Vũ nghĩ ngợi rồi nói: "Vì thế, Mazolini đã phải nán lại đó 1 năm trời, đúng không?"

"Đúng. Ở Thượng Hải, ông ta cũng đã học về quốc họa Trung Quốc. Vì muốn biết được điều bí mật kia, ông bèn xin cụ già dạy vẽ cho, ông nói mình chỉ vì nghệ thuật mà thôi. Ông bắt chước các ẩn sĩ Trung Quốc thời cổ, cũng dựng lều tranh ở chốn núi rừng, không nề hà mọi khó khăn, chỉ mong cụ già nọ sẽ cảm động."

"Rồi cụ già cũng bằng lòng?"

"Đúng. Lòng thành có thể lay chuyển cả đá, vàng! Cụ già bằng lòng nhận ông ta làm đồ đệ, và yêu cầu chỉ sau khi hết hạn theo học, mới cho ông ta xem bức tranh cổ ấy. Vậy là Mazolini phải mất 1 năm mới được mãn nguyện."

Nghe đến đây Xuân Vũ sốt ruột hỏi luôn: "Bức tranh đó vẽ những gì? Bí mật của tầng 19 địa ngục là thế nào?"

"Anh chưa từng được thấy, đó vẫn là 1 câu đố đối với chúng ta."

"Vẫn là 1 câu đố?" Xuân Vũ hậm hực, đầy vẻ thất vọng. Nhưng cô lại nhớ ra 1 điều khác. "Còn về cô gái xinh đẹp người Trung Quốc?"

"Ồ lại vùng núi, Mazolini quen với 1 cô gái hái thuốc, có lẽ đó cũng là mối duyên kỳ ngộ tựa như gặp tiên nữ nơi non xanh nước biếc cũng nên. Mazolini say mê cô sơn nữ ấy, về sau đã đưa cô cùng về Thượng Hải."

Xuân Vũ trầm trồ: "Chắc phải là 1 cuộc tình ái rất đẹp rất đặc biệt, đủ để dựng thành 1 bộ phim Hollywood."

Cao Huyền thở ra 1 hơi dài: "Anh chỉ biết được có ngần này. Kia, sao em không ăn đi?"

"Em còn tâm trí nào mà ăn được đây?" Xuân Vũ lại nghĩ ngợi. "Lạ nhỉ, sao anh lại biết được những chuyện này?"

"Có gì khó đâu! Hồi sang châu Âu học hội họa, anh có quen 1 nghệ sĩ người Ý, quan hệ rất thân thiết. Tới qua anh đã gửi email nhờ anh ấy tra cứu tư liệu về Mazolini. Thầy của anh ấy là chuyên gia nghiên cứu về lịch sử mỹ thuật nước Ý. Chiều nay anh đã nhận được email trả lời. Các điều anh vừa kể, là kết quả nghiên cứu của ông thầy của anh bạn họa sĩ này."

"Thì ra là thế." Xuân Vũ bây giờ mới thấy thỏa mãn, dưới sự "đôn đốc" của Cao Huyền cô đã cầm đũa gắp các món ăn. Nhưng cô bỗng ngẩng đầu, ngờ ngẩn hỏi. "Khu di tích đó hiện nay vẫn còn không?"

"Em hỏi để làm gì? Hình như nó vẫn chưa được khai thác, vẫn giữ nguyên về hoang sơ..."

"Chúng ta nên đến đó xem sao?"

Cao Huyền không ngờ Xuân Vũ lại nêu ra ý kiến này: "Em nói gì?"

"Anh đã kể là ở đó có bức tranh cổ Thập cửu tầng địa ngục đồ? Bức tranh ấy rất có thể đang ẩn chứa bí mật về tầng 19 địa ngục; nếu chúng ta được xem, thì sẽ sớm tìm ra lời giải đáp câu đố này?"

"Ồi! Đúng là 1 ý nghĩ rồ dại!"

Xuân Vũ nói tiếp: "Chẳng lẽ anh cứ ngồi chờ cái kết cục của trò chơi địa ngục? Dù chúng ta có thể vẫn còn sống để đi đến tầng 19, nhưng khó mà biết trước sau đó sẽ xảy ra chuyện gì? Chi bằng hãy tìm hiểu trước đáp án, để có thể sớm ra khỏi địa ngục!"

Lúc này Cao Huyền đã cúi đầu ngẫm nghĩ 1 hồi, anh ngẩng đầu, thừ thả nói: "Được, anh bằng lòng. Chúng ta sẽ đi tìm khu di tích đó, rồi tìm bức tranh cổ, tìm hiểu bí mật về tầng 19 địa ngục."

"Tuyệt quá!" Xuân Vũ không giấu nổi xúc động. "Bao giờ chúng ta sẽ lên đường?"

"8 giờ sáng mai, anh đợi em ở dưới sân ký túc xá. Chúng ta sẽ lái xe đến núi Thiên Thương ở phía bắc tỉnh Chiết Giang."

Con tim Xuân Vũ đập rộn ràng, nhưng cô vẫn cố kiểm soát mình: "Anh có biết đường không?"

"Không ngại gì, anh biết đường. Từ Thượng Hải đến đó không xa, và lại mai là thứ 7..." Xem ra Cao Huyền cũng đã thật sự quyết tâm, anh hít sâu 1 hơi, nói tiếp: "Tôi nay anh sẽ chuẩn bị các thứ cần thiết, em không cần mang theo gì cả. Anh sẽ lo tất. Hồi ở châu Âu anh từng tham gia lễ hành cắm trại dã ngoại."

Xuân Vũ thật sự thấy rất yên tâm, cô mạnh dạn ăn thêm 1 chút đồ ăn nữa. Ngày mai sẽ đi xa, chưa biết những nỗi gian nan nào đang chờ đợi cô đây?

Ra khỏi hiệu ăn, Cao Huyền tiễn cô về tận khu ký túc xá, đôi mắt đầy hấp dẫn của anh chăm chú nhìn cô: "Xuân Vũ, chúng ta đã cùng bước vào trò chơi địa ngục, có lẽ đây là nhân duyên tiền định từ kiếp trước cũng nên. Mọi việc của em cũng là của anh, em cứ yên tâm, anh sẽ bảo vệ em."

Hình như mấy câu này của anh cũng ẩn chứa 1 ngụ ý gì đó, Xuân Vũ thấy thật sự cảm động. Cô hơi cúi đầu: "Gặp anh ở thư viện hôm xưa, có thể là sự may mắn lớn nhất của em."

Nói xong câu này, cô vội chạy vụt vào ký túc xá, có tiếng dặn dò của Cao Huyền ở phía sau...

Nhưng cô không ngoái lại, chạy 1 mạch lên phòng ở, đứng tựa lưng vào cửa hít thở sâu 1 hồi lâu.

Gió bên ngoài cửa sổ mỗi lúc 1 mạnh, nhiệt độ 0 độ khiến căn phòng lạnh ghê gớm. Xuân Vũ sửa soạn vài thứ quần áo và đồ dùng cho chuyến đi ngày mai, rồi lên giường nằm đắp chăn.

12 giờ đêm, tiếng "tít tít" tin nhắn bỗng vang lên. Thực ra Xuân Vũ chưa ngủ, cô vẫn chờ đợi chuyến viếng thăm của tin nhắn từ địa ngục.

"Bạn đã vào tầng 15 địa ngục, hãy lựa chọn: 1. Nơi bạn muốn đến nhất; 2. Hồi ức đau khổ nhất; 3. Việc bạn muốn làm nhất."

Cô thật không ngờ, mình đã vào "tầng 15 của địa ngục", cách vấn đề kinh khủng "tầng 19 địa ngục" chẳng còn xa mấy nữa! Càng tiến gần điều bí mật, cô càng thấy sợ hãi, hình như mình càng bước gần hơn đến cái chết. Không, cô không thể đợi cái ngày ấy đến, cô hy vọng sẽ sớm tìm ra lời giải. Có lẽ

sẽ là ngày mai?

Đúng, ngày mai sẽ đi đến cái nơi kia để phát hiện điều bí mật về "tầng 19 của địa ngục".

Xuân Vũ không nghĩ ngợi nữa, cô lựa chọn "1. Nơi bạn muốn đến nhất."

Địa ngục đã nhấn lại rất nhanh:

"Bạn muốn đến nơi nào, tôi sẽ dẫn đường."

Xuân Vũ hít vào thật sâu, ngón cái run run ấn phím.

"Núi Thiên Thương. Di tích mà Mazolini đã ẩn cư 1 năm. Ở đó có bức tranh cổ Thập cửu tầng địa ngục đồ."

Cô vội gửi tin nhắn này đi ngay, rồi nhắm mắt.

Căn phòng trở lại tối om và im ắng. Xuân Vũ thầm hỏi mình: liệu ngày mai có thể phát hiện ra điều bí mật ấy hay không?

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

- 17 -

TẦNG 16 ĐỊA NGỤC

Hôm nay thứ 7, đầu giờ buổi sáng, khu ký túc xá nữ sinh yên tĩnh lạ thường.

Xuân Vũ dậy từ rất sớm, cô vận động cho cơ thể nhẹ nhõm dễ chịu, đi đôi giày thể thao mới toanh, sắp xếp chiếc xác du lịch. Soi gương, thấy mình tuy chưa phải là sắc nước hương trời nhưng ít ra cũng khiến khối chàng sinh viên phải khao khát!

Đúng 8 giờ, Cao Huyền đã đứng chờ bên dưới. Anh cũng đã chuẩn bị đầy đủ, anh mặc bộ đồ thể thao trông đầy vẻ hào hứng, đứng giữa sân trường ngày đông giá lạnh, trông rất có phong độ "hạc lập kê quần" (hạc đứng giữa đàn gà, ý nói nổi trội, nổi bật).

Xuân Vũ chạy xuống sân, khẽ gật đầu chào Cao Huyền. Hình như họ rất hiểu ý nhau nên không ai lên tiếng, chỉ cùng rảo bước về phía bãi đỗ xe.

Sau khi lên ô tô của Cao Huyền, cô mới nhận ra có rất nhiều thứ xếp ở phía sau xe, anh nói đó là những thứ thiết yếu dành cho một chuyến lữ hành. Trước khi tra chìa khóa điện khởi động máy, anh khẽ hỏi cô: "Xuân Vũ đã quyết định và sẽ không hối hận chứ?"

Xuân Vũ ngồi ghé bên cạnh anh, chỉ im lặng giây lát rồi nói quả quyết: "Em không hối hận, ta đi thôi!"

"Được!" - Cao Huyền nổ máy. "Mục tiêu: núi Thiên Thương - bắc Chiết Giang!"

Sáng thứ 7 đường không bị tắc xe, họ đã nhanh chóng ra khỏi thành phố, bon trên đường cao tốc chạy về phía bắc Chiết Giang.

Chiếc xe Passat lao vun vút, Xuân Vũ cũng đã thắt dây an toàn, dõi nhìn những cánh đồng mùa đông đang lùi nhanh về phía sau. Vào mùa này vùng ngoại ô không có màu xanh, chỉ thấy 1 vùng đất trời xam xám với những cây cối héo khô. Cô nhìn sang Cao Huyền, chỉ thấy anh tập trung nhìn về phía trước, vẻ mặt rất nặng nề.

Xuân Vũ không nén được khẽ hỏi: "Sao trông anh nghiêm nghị khiếp thế? Cứ như là sắp bị lên pháp trường!"

Cao Huyền bật cười: "Em ví von rất không sát! Phải nói là như xuống địa ngục chứ!"

"Xuống địa ngục?"

Cô lè lưỡi, không nói gì nữa, tim bỗng đập nhanh 1 cách khó hiểu. Xe đang mở hơi nóng để sưởi, người thì bị dây an toàn níu chặt, Xuân Vũ thấy ngực căng tức, đành kéo phéc-mơ-tuya áo xuống vậy. Đây là lần đầu tiên cô đi xa cùng với 1 nam giới. Mọi ngày cô vẫn luôn nhắc mình phải cẩn thận, nhưng ánh mắt của Cao Huyền đã khiến cô không thể từ chối. Đã là "đang trên đường" rồi thì giao vận mệnh cho anh ấy vậy, trong bất kỳ tình huống nào cũng phải hết sức tin cậy ở anh, nếu không, tâm lý mình sẽ không thể nào yên được 1 phút.

Khi xe đã chạy được hơn 2 tiếng đồng hồ, điệu nhạc "Phá gió đông" bỗng vang lên, Xuân Vũ mở đi động nghe ngay. Không ngờ lại là cảnh sát Diệp Tiêu gọi điện.

"Xuân Vũ, cô đang ở đâu vậy?"

"Tôi đang đi..." Cô nhìn sang Cao Huyền rồi nói tiếp: "Tôi đi du lịch núi Mạc Can, lúc này đang trên đường."

"Tôi muốn hỏi câu này: cô có biết tình hình Tô Lan mấy tháng trước đây không?"

"Tô Lan?"

"Phải! Tôi nghe mấy bạn nữ sinh nói, tháng trước Tô Lan đã đi làm ở 1 công ty, sau đó không rõ tại sao đã nghỉ việc. Cô khá thân với Tô Lan, nên đoán rằng cô sẽ biết?"

Xuân Vũ nhớ đến phát hiện của mình hôm qua ở công ty, cô do dự giây lát rồi nói: "Tôi có biết công

ty mà Tố Lan đã đến làm."

Tiếp đó, cô cho Diệp Tiêu biết tên công ty và địa chỉ, rồi tắt máy.

Cao Huyền hơi ngoảnh đầu sang hỏi: "Tố Lan là cô sinh viên ở cạnh phòng em à?"

"Vâng. Bạn ấy đã từng làm ở công ty em đang làm. Không hiểu tại sao Diệp Tiêu lại hỏi điều này..."

Cao Huyền im lặng, tiếp tục chăm chú nhìn về phía trước, anh tăng tốc.

Ra khỏi đường cao tốc, họ rẽ vào 1 đường quốc lộ, tiếp tục đi qua vài thị trấn nhỏ, rồi nhanh chóng đi vào vùng núi phía bắc tỉnh Chiết Giang. Núi non phương nam luôn giữ được 1 màu xanh. Xe chạy trên đường nằm giữa núi cao trùng điệp, có cảm giác khác hẳn khi đi giữa bình nguyên thoáng đãng. Xuân Vũ hé cửa kính để hưởng làn gió của chôn núi rừng.

Đến trưa, họ đã đi đến 1 khu nghỉ dưỡng miền núi nằm bên đường cái. Họ dừng xe, vào ăn bữa trưa. Người ở đây cho biết sau quả núi lớn này là núi Thiên Thương, đi đường men theo ven núi có thể lên đến lưng chừng núi.

Xuân Vũ nhìn về phía núi Thiên Cù, quả núi ấy không hùng vĩ gì, nhưng 2 bên ngọn núi chính lại chằng chịt những trái núi nhấp nhô, tất cả đều được rừng xanh bao phủ dày đặc, phạm vi hình như rất rộng, có 1 nét thâm sâu khó lường.

Cô nói có phần lo lắng: "Nó rộng như thế kia, anh có biết cái di tích ấy ở chỗ nào không?"

"Anh vừa hỏi thăm, họ nói đúng là trên núi có di tích thời cổ, ngành văn hóa đã từng đến khảo sát. Nhưng vì trên đó quá heo lánh nên họ vẫn chưa khai thác, cũng chưa bị ai phá hoại. Đi hết đường vòng bên núi, sẽ thấy 1 cây cao chọc trời, 1 con đường nhỏ ở ngay đó sẽ dẫn đến khu di tích."

Nói rồi anh lên xe, gọi Xuân Vũ lên luôn, và dặn dò: "Em nhớ ngồi cho vững."

Rẽ qua 1 chỗ ngoặt, chiếc xe chạy lên con đường vòng quanh núi. Đường này quả là nguy hiểm, 1 bên là rừng rậm, 1 bên là vách núi dựng đứng. Trong cảnh gió lạnh cắt da cắt thịt, nhìn núi đèo liên miên nối nhau, thật hãi hùng ghê sợ. Có rất nhiều đoạn đường cong, chỉ hơi sơ suất là xảy ra tai nạn ngay. Nhưng tay lái của Cao Huyền rất siêu, anh có thể nhẹ nhàng vòng qua được. Xuân Vũ chỉ có thể mím môi không dám hé răng, sợ ảnh hưởng đến sự tập trung của anh. Cảnh núi rừng giăng giăng dường như vô tận, khiến người ta có cảm giác mình càng cách xa nơi trần thế, hình như đang quay trở lại ngược thời đại cách đây mấy ngàn năm.

Xe chạy khoảng hơn 2 tiếng, bỗng nhiên thấy trước mặt hết đường đi, chỉ thấy vách đá dựng ngược chắn ngang. Cao Huyền phản ứng rất nhanh, đã kịp phanh ngay lại. Anh thở 1 hơi thật dài, rồi xuống xe quan sát. Đây là điểm tận cùng của con đường núi.

Xuân Vũ choàng khăn rồi cũng xuống xe. Nơi này khá cao so với mực nước biển, sẽ lạnh hơn ở dưới đồng bằng, ít ra phải là âm 4-5 độ. Cô so vai rút cổ nhìn 4 phía và nhận ra cái cây cao chọc trời - đúng là "chọc trời", nó phải cao bằng tòa nhà 8 tầng, thân ở gần mặt đất to tướng thật đáng nể, phải 10 người ôm không xuể. Bên cạnh gốc cây có 1 con đường nhỏ phủ đầy cành lá khô tích tụ quanh năm, con đường này ngoằn ngoèo chạy hút vào trong rừng rậm.

Cao Huyền mở cửa sau xe và cốp xe, lấy ra vài cái xác to, trông anh cứ như vận động viên leo núi.

Xuân Vũ ngờ ngợ hỏi: "Anh định đem đi nhiều thế kia à?"

"Lúc này đã 3 giờ chiều, dù chúng ta có tìm ra nó thì e hôm nay cũng không thể xuống núi - vì đường núi không có đèn, ban đêm lái xe xuống núi thì quá nguy hiểm."

"Tức là chúng ta phải qua đêm trên núi à?"

"Đúng. Cho nên anh mới mang theo nhiều thứ như thế này." Hình như chợt hiểu ra điều gì đó, anh mỉm cười. "Anh biết em lo chuyện gì rồi: giữa núi rừng hoang vắng, trai chưa vợ gái chưa chồng... Tuy anh chưa phải bậc chính nhân quân tử gì gì nhưng tuyệt đối không phải hạng tiểu nhân làm điều càn dỡ..."

Xuân Vũ vội ngắt lời: "Kìa, anh đừng nói nữa, chỉ kể đầu óc cặn bã mới nghĩ đến điều đó."

"Cho nên anh chưa phải bậc chính nhân quân tử mà!"

Cao Huyền cười khô không khóc khiến Xuân Vũ cảm thấy hơi sợ. Anh đưa xe vào 1 chỗ ổn định, lấy gối chèn vào 4 bánh, rồi khoác lên lưng 2 balô to, chỉ để Xuân Vũ xách 1 túi xác gọn nhẹ.

"Nào, chúng ta lên núi tìm bí mật về địa ngục!"

Anh đồng dạc hô to, rồi cùng Xuân Vũ đi vào con đường mòn.

Vừa bước vào đã có thể cảm nhận không khí của chốn sơn lâm. Cây to che kín trên đầu, ánh sáng lách xuống thưa thớt khiến mặt đường âm u khác thường, cứ như trời đã chạng vạng tối. Đang là mùa đông nhưng có thể ngửi thấy mùi lá rụng mục nát hàng trăm năm. Những tiếng chim kêu khắp đó đây, nhất là tiếng chim gõ kiến nghe thật đáng sợ, cứ như tiếng gào giận dữ của yêu quái khiến người ta rùng mình sồn tóc.

Cao Huyền đi phía trước, tỏ ra rất thận trọng, cứ cách quãng anh lại đánh dấu trên thân cây đề phòng lúc quay về lạc đường. Xuân Vũ thì luôn thấp thỏm, cô chưa bao giờ đi vào chốn rừng rậm con người ít đặt chân đến như thế này. Trước kia các cụ già thường kể rằng trong rừng sâu rất sẵn yêu quái chuyên ăn tim gan những chàng trai cô gái xinh đẹp. Khi trưởng thành rồi, cô không tin nữa, nhưng

hôm nay đi vào rừng sâu thật sự, những câu nói kia của các cụ già lại vang mãi bên tai cô như những lời nguyện rủa, ngay 1 cành cây khô rơi xuống cũng khiến cô sợ toát mồ hôi.

Xuân Vũ lấy di động ra nhìn, đã không còn tín hiệu của mạng, cũng tức là họ đã mất liên lạc với thế giới bên ngoài.

Đoạn đường phía trước đã biến thành lối mòn quanh co ngoằn ngoèo, 2 bên là rừng tre trúc vút cao rậm rạp, con đường mòn uốn lượn dường như vô tận. Họ đã đi bộ hơn 1 giờ, đôi chân Xuân Vũ như muốn gãy sụn xuống. Nhưng khi cô tuyệt vọng ngẩng đầu lên thì thấy quang cảnh trước mắt bỗng sáng hẳn ra: có 1 khoảng rộng và thoáng ở ngay giữa rừng sâu.

Thì ra đây là phế tích của 1 kiến trúc cổ xưa, phần lớn đã mất mái, chỉ còn trơ trọi các bức tường đổ nát nham nhở, trông cứ như 1 công trường đang bị phá dỡ, chỉ khác là, giữa đám đổ nát chông chênh cỏ khô rậm rịt đang run rẩy trong làn gió lạnh.

Xuân Vũ quên cả đôi chân đang đau nhức, cô gần như nhảy lên: "Chúng ta đã đến di tích rồi!"

Nhưng Cao Huyền thì sững sờ đứng đó ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt, dường như anh đang trông thấy cổ nhân từ ngàn năm về trước. Anh lẩm bẩm: "Đây chính là Trúc Lâm tinh xá thời Đường."

"Trúc Lâm tinh xá?"

Xuân Vũ cũng nghe thấy, cô lập tức ngoảnh nhìn sang.

"Vào cuối thời Đường có 1 số văn nhân và họa sĩ vì muốn lánh xa cái thời loạn lạc bèn vào núi dựng nhà để ẩn cư, bắt chước Trúc Lâm thất hiền thời Ngụy-Tân; họ gọi đây là Trúc Lâm tinh xá."

Cao Huyền bước đến bên cô, cả 2 cùng đi vào trung tâm khu di tích, trên phần nền đá khá cao có rất nhiều mảnh gạch ngói đều nung từ thời Đường. Quan sát khu nền này có thể nhận ra nơi đây vốn có hơn chục gian nhà, nhưng nay đã tan hoang chỉ còn sót 1 gian khá hoàn chỉnh, còn đủ tường và mái. Họ bước vào trong đó. Đèn pin chiếu rọi gian nhà âm u, có dấu vết của bếp đun và 1 vài thứ vật dụng sinh hoạt. Bỗng ánh đèn chiếu lên 1 vật phản quang, Cao Huyền bèn nhặt lên xem.

Đó là 1 chiếc khuy áo bằng vàng còn bám bụi đất cát bần nhưng vẫn lấp lánh lóa sáng. Cao Huyền gật đầu: "Chiếc khuy vàng kiểu này không thể là di vật của người xưa, khả năng duy nhất có thể là của Mazolini."

"Anh nói khuy vàng này là của Mazolini?"

"Đúng. Đây là khuy áo vét của bộ âu phục thời đại đó." Anh cất chiếc khuy vào túi áo, rồi bước ra ngoài, nói: "Ít ra nó có thể cho thấy đúng là Mazolini đã từng sống ở đây."

Xuân Vũ trầm nghĩ, cái cách lập luận liên hoàn này của anh có lẽ không logic lắm, nhưng cô vẫn tin anh. Cô nhìn khu nhà đồ nát, nói: "Hình như không có bức tranh mà truyền thuyết nhắc đến."

"Anh cũng không biết. Nhưng nếu đúng là có bức tranh cổ ấy, thì nó cũng không thể nằm ở 1 nơi dễ bắt gặp, mà phải được cất giấu ở chỗ rất kín đáo."

Họ lại đi 1 vòng quanh khu di tích, vẫn không thấy bất cứ tranh cổ hoặc cổ vật có giá trị nào. Xuân Vũ bỗng thấp thoáng nhìn thấy trong rừng trúc phía trước có 1 bức tường vây. Rừng trúc cao và dày đặc đang nhịp nhàng đung đưa trong gió, trông rất giống cái nơi Lý Mộ Bạch và Ngọc Kiều Long đo kiếm trong "Ngọa Hồ Tàng Long"

Trời dần dần sẫm lại, gió lạnh lúc hoàng hôn vi vút giữa núi rừng khiến Xuân Vũ phát run, cô đánh bạo chạy vào khu rừng trúc đó. Cao Huyền chạy theo sau. Họ nhanh chóng vào sâu hơn. Trời đã khá tối, cành lá lại che kín bên trên khiến người ta cảm thấy càng tối hơn.

Gió núi tràn qua rừng trúc mỗi lúc 1 mạnh, lá trúc rơi va chạm vào nhau phát ra những tiếng rì rào lao xao như sóng nước reo, khiến Xuân Vũ liên tưởng đến bộ phim Hàn Quốc "Lời thề mùa xuân" 1 đôi nam nữ vào trong rừng trúc để ghi lại những âm thanh của trúc vi vu trong gió.

Đi trong rừng trúc khiến người ta ngất ngây 1 cảm giác trở về với bản thể thuần phác. Thảo nào cổ nhân thường ưa vào chốn này để ẩn cư. Cao Huyền đã lấy ra chiếc đèn pin cực mạnh để chiếu sáng. Bức tường vây họ đã hiện ra ở trước mặt. Nó cũng nứt nẻ điêu tàn, ở giữa có 1 cửa nhỏ, có lẽ bên trong là 1 căn nhà nhỏ.

Họ bước vào sân, quả nhiên cây cối chỉ lơ thơ, phía trước là 1 vách đá lớn, có lẽ đây là ở chân núi.

Xuân Vũ rọi đèn pin 1 lượt, phát hiện ra 1 cửa hang nho nhỏ ở 1 vị trí rất khuất.

Cao Huyền cũng chú ý đến cái cửa này, anh vội bước đến. Đó là 1 cái hang cao chừng 3m, rộng chừng 2m, trông hơi giống những hang đá ở miền tây bắc Trung Quốc.

Trong hang tối om, bốc lên 1 thứ mùi kỳ quái khiến Xuân Vũ bất giác lùi lại 1 bước. Chẳng rõ trong hang có thứ gì không, nhưng cái mùi kinh khủng này khiến cô liên tưởng đến những cái hang mà loài dơi hút máu Nam Mỹ vẫn ẩn náu.

Cao Huyền nắm chặt cánh tay đang run run của Xuân Vũ, dịu dàng nói: "Đừng sợ, mọi nỗi sợ hãi đều bắt nguồn từ những điều mà ta chưa biết, nếu chúng ta nhìn thấy các thứ bên trong thì sẽ không thấy sợ nữa. Nếu không, những nỗi sợ này cứ đeo bám em suốt đời."

Nói rồi, anh hạ 2 chiếc balô xuống đất, vận động chân tay gân cốt cứ như là sắp vào 1 cuộc thi đấu. Xuân Vũ mở to mắt, nhưng chỉ nhìn thấy bóng đen của khối đá trên vách núi cao, như 1 chiếc đầu lâu khổng lồ đang nhìn xuống cô. Rồi, cô điều hòa nhịp thở, soi đèn pin, cùng Cao Huyền bước vào trong hang.

Ánh đèn pin soi khắp bốn bề hang động, thấy rõ những vết đục đẽo của bàn tay con người. Xuân Vũ 1 tay cầm đèn pin 1 tay áp lên ngực; đứng trong cái hang đá tối đen, cô có cảm giác đang trở lại

trong lòng đất ở cái chốn hoang vắng, đang ở trong địa cung bí hiểm đáng sợ...

Cô không nén nổi run lên bần bật. Chỗ dựa duy nhất để có thể yên tâm là Cao Huyền đang đứng phía trước, anh đang từng bước đi về phía trước với vẻ điềm tĩnh như không. Cái hang sâu 1 cách không ngờ, hình như bên trong còn rộng thêm ra, đèn pin chiếu không đến nơi, ánh sáng bị bóng tối nuốt chửng.

Bỗng thấy trên vách hang có 1 mảng màu, Cao Huyền vội chiếu đèn lên, và nhận ra ngay đó là 1 bức bích họa.

Xuân Vũ hít thật sâu 1 hơi thật lạnh, vội bước sát đến sau lưng anh. Cô thấy bức tranh vẫn còn khá nguyên vẹn, thậm chí màu sắc còn rất tươi, có khuôn khổ mỗi chiều chừng 2 mét. Tranh vẽ 2 con tiểu quỷ màu đen đang bóp cổ 1 phụ nữ, và cầm kim kẹp lưỡi để rút lưỡi người ấy ra.

"Địa ngục Bạt thiết"

Cô bất chợt kêu lên. Không rõ được vẽ bằng thủ pháp gì nhưng bức tranh quả là sống động như thật, người phụ nữ bị rút lưỡi mặc trang phục thời Đường, nét mặt được vẽ rất thật, cứ như là ảnh chụp rồi dán lên vách hang!

Cao Huyền khẽ thở dài: "Thực không sao tưởng tượng nổi!"

Anh rọi đèn pin khắp 1 lượt, có cảm giác như là mới được vẽ lên đó. Tuy bút pháp và các nét vẽ vẫn là lối Trung Quốc, phần nền cũng mang phong cách bích họa Đôn Hoàng, nhưng thân hình và khuôn mặt của nhân vật thì lại tả thực đến từng chi tiết. Vẻ mặt khiếp hãi, mắt trợn trừng trừng, đôi tay đang vùng vẫy... trình độ tả thực không kém gì các họa sĩ châu Âu. Tranh Trung Quốc truyền thống thì lại không thiên về tả thực khi diễn tả hình tượng nhân vật. Cao Huyền chưa từng nghe nói về phong cách bích họa vừa có tiểu quỷ hư cấu lại vừa có nhân vật tả thực như bức tranh này. Tác giả của tranh này năm xưa chắc hẳn là 1 cao thủ lánh đời, ẩn cư chốn sơn lâm; nếu người ấy lưu danh sử sách, có lẽ sẽ khiến cho thiên hạ phải trầm trồ ngưỡng vọng, và các vị như Ngô Tử Đạo (họa sĩ thời Đường Trung Quốc) phải lu mờ.

Cao Huyền bước lại gần hơn, xem kỹ từng chi tiết. Hình như người ta dùng màu của các khoáng vật đặc biệt nào đó để vẽ nên, lại nằm trong hang sâu quanh năm không ánh mặt trời, tồn tại ở chốn thâm sơn cùng cốc không người lui tới, cho nên trải ngàn năm qua mà vẫn như mới.

"Thế là đã tìm ra Thập cửu tầng địa ngục đồ! Có lẽ đây là tầng 1 địa ngục. Chúng ta sẽ xem tiếp..."

Cao Huyền nắm tay Xuân Vũ bước vào sâu hơn, và họ nhanh chóng nhận ra bức thứ 2, chính là cảnh tượng "địa ngục Tiễn đao" - tầng 2 địa ngục; kích cỡ và phong cách vẽ vẫn như bức thứ nhất.

"Chúng ta cứ như là đang xuống địa ngục thật!"

Xuân Vũ khẽ nói. Nội dung các bức tranh tuy rất kinh khủng hãi hùng, nhưng Xuân Vũ đã hơi bớt sợ, vì cô hiểu rằng mình đang cách cái bí mật cuối cùng không còn xa nữa. Họ tiếp tục đi và lại phát hiện ra rất nhiều bích họa - nội dung các bức họa gần như hoàn toàn khớp với trình tự sắp đặt và bố

trí của các tầng địa ngục trong truyền thuyết.

Sau bích họa về 9 tầng thượng địa ngục, họ thấy bích họa 9 tầng hạ địa ngục. Càng đến gần bức họa cuối cùng, lòng Xuân Vũ càng thấp thỏm. Trong hang động cổ xưa sâu hút tối om, tầng 16, tầng 17, tầng 18 lần lượt hiện ra, mỗi tầng đến khiến cô hãi hùng run rẩy. May mà có Cao Huyền luôn nắm chặt tay, cô mới có can đảm tiếp tục dần bước.

Khi họ nhận ra bức bích họa tầng 18 địa ngục, đã nhận thức rõ mọi tình cảnh của các địa ngục, thì Xuân Vũ cảm thấy không bước nổi nữa.

Cao Huyền nói nhỏ bên tai cô: "Sao lại không đi tiếp? Phía trong kia sẽ là đáp án cuối cùng."

"Anh có biết tầng 19 của địa ngục là gì không?"

"Cứ xem rồi sẽ biết."

Giọng Xuân Vũ hơi run run: "Nếu phát hiện ra bí mật, rồi sẽ bị nguy hiểm thì sao?"

"Anh không biết nữa." Tối quá, không thể nhìn rõ mặt Cao Huyền, giọng anh nói trong hang động, nghe rất lạ. "Nhưng dù sao anh cũng sẽ bảo vệ được em. Anh xin thề!"

Xuân Vũ đưa tay bịt mồm anh: "Đừng thề! Nào, chúng ta đi tiếp!"

Chỉ vài giây sau, dưới ánh đèn pin, họ đã nhìn thấy bức bích họa cuối cùng - Tầng 19 của địa ngục.

Lúc này Xuân Vũ đã nhắm mắt, cô chờ Cao Huyền xem xong thì mới mở mắt ra. Nhưng cô chờ mãi không thấy Cao Huyền nói gì, trong hang yên tĩnh 1 cách đáng sợ khiến cô rùng mình sồn tóc gáy. Nhưng rồi cô không nén được nữa, mở mắt ra, thì nhìn thấy bức bích họa này đã bị 1 lớp áo quần đen đen che phủ, không nhìn thấy nội dung vẽ gì. Nhưng nó đúng là bức họa cuối cùng, vì có thể nhận ra phần nền giống hệt những bức trước đó, chỉ hiem không còn các nhân vật trong tranh, mà chỉ thấy toàn màu đen.

Cao Huyền đứng ngậy người trước bức họa, hồi lâu sau mới nói: "Tầng 19 của địa ngục đã bị người ta đốt mất rồi."

Thì ra các mảng đen này chính là vết tích để lại sau khi bị lửa đốt. Chất liệu thuốc vẽ thời xưa rất kỵ lửa, hễ bị đốt nóng thì chúng lập tức "biến thành tro bụi", chỉ còn lại những vệt muội đen.

"Liệu ai đã đốt nó?"

Cao Huyền hít thở thật sâu, nghĩ ngợi rồi nói: "Anh đoán, chính là Mazolini. Chắc năm đó ông ta đã nhìn thấy bức họa này, đã biết bí mật về tầng 19 địa ngục. Sau khi đốt nó đi rồi thì ông ta sẽ là người duy nhất trên thế giới biết cái bí mật này."

"Nhưng, cụ già canh giữ bích họa thì sao?"

"Anh không biết. Có lẽ đã bị Mazolini sát hại cũng nên." Anh khẽ thở dài. "Anh chỉ có thể đoán rằng, hồi đó Mazolini rất muốn biết được cái bí mật này, nên đã chịu đựng mọi gian khổ để theo cụ già học vẽ, rồi khéo trí trá giành được lòng tin của sư phụ. Sau khi đã biết được bí mật ấy thì ông ta qua cầu rút ván, giở mặt giết sư phụ, rồi đốt luôn bức bích họa cuối cùng này. Và thế là điều bí mật

sẽ trở thành tài sản riêng của ông ta."

Đôi môi Xuân Vũ run run. Chẳng lẽ bí mật về Tầng 19 địa ngục đã vĩnh viễn thất truyền? Minh trải bao gian nan mới đến được đây, mà nó chỉ còn là 1 mảng màu đen vô nghĩa?

Chỗ này đã là tận cùng của cái hang, trước mặt là vách đá. Nhìn khắp xung quanh chỉ là bóng tối, cô bung mặt khóc òa. Cao Huyền vội ôm lấy vai cô, khẽ nói: "Em đừng quá buồn, chỉ là 1 bức tranh thôi, đâu đáng gọi là bí mật gì? Rất có thể bức tranh cuối cùng này lại chẳng có gì cả, giống như có người đã gian khổ suốt đời để đi tìm 1 kho báu, khi tìm ra cái hộp chứa báu vật thì thấy hộp trống trơn, thì ra báu vật vốn dĩ không hề tồn tại."

Nước mắt cô làm ướt cả vai Cao Huyền, anh dìu cô chậm chậm đi ra phía cửa hang. Anh cũng chẳng thiết nhìn lại các bức bích họa nữa. Mặc xác chúng!

Khi họ ra tới cửa hang mới thấy trời đã tối hẳn. Từng làn gió lạnh thổi qua rừng trúc, vang lên những tiếng rú rít đáng sợ!

Đêm tối nơi núi rừng thật khiến người ta hãi hùng, Xuân Vũ nép sát vào Cao Huyền, nhìn những dãy núi trải dài xa tít trong màn đêm. "Chúng ta mau đi khỏi đây!" Cô nói.

"Không. Ban đêm đi xuyên rừng rất nguy hiểm. Tuy lượt vào đã đánh dấu, nhưng trời tối vẫn rất dễ bị lạc đường. Nếu lạc đường thì chúng ta thật sự đi đời!"

Lạc đường? Xuân Vũ không dám tưởng tượng đang đêm bị lạc đường trong rừng sâu sẽ như thế nào. Cô chợt nhớ đến bộ phim kinh dị "Dự án phù thủy Blair" của Mỹ, cô rất không muốn chạm trán phù thủy Trung Quốc ở nơi này!

Cao Huyền nói tiếp: "Chưa biết chừng ban đêm lại có dã thú cũng nên!"

"Kìa, anh đừng làm em sợ."

"Miền núi Chiết Giang - An Huy thường hay có chó sói, núi cao rừng sâu trong mùa đông, biết đâu, có những con sói đực sói cái đang đói mềm, còn chúng ta thì vừa khéo dẫn xác đến..."

Xuân Vũ lắc đầu: "Anh hài hước thật! Thế thì chúng ta nên làm gì? Tự làm vệ sinh cho sạch người rồi chờ lũ sói đến, dùng máu thịt của mình để giúp chính phủ giải quyết vấn đề ám no của các động vật hoang dã chắc?"

"Cách duy nhất lúc này là quay vào hang đá, đốt 1 đồng lửa, bọn dã thú sẽ không dám vào!"

"Qua đêm ở trong hang? Nghe cứ như là người vợ non Bức Kinh!"

"Đó là cách mà tổ tiên chúng ta né tránh dã thú. Trong hang sẽ ấm hơn bên ngoài, và còn tránh được gió lạnh." Nói rồi, Cao Huyền bước ra xung quanh nhặt các cành khô, vài phút sau anh đã kiếm được 1 ôm củi khá to. Anh nhắc luôn 2 chiếc balô lớn vẫn để ngoài cửa hang, mang tất cả vào trong.

Xuân Vũ đứng ở cửa hang nghe đủ thứ âm thanh quái dị của núi rừng đã sợ khiếp vía, cô vội chạy theo Cao Huyền cùng vào hang.

Họ soi đèn pin 4 phía và cũng tìm được 1 chỗ khá sạch sẽ. Cao Huyền chất các cành khô rồi châm

lửa, vẽ rất thành thạo. Ngọn lửa nhảy nhót trong hang động tối om, hắt bóng 2 người lên vách đá, trông có vẻ như cảnh người nguyên thủy sống trong hang thời cổ.

Những mảng màu của các bức bích họa trên kia cũng lúc mờ lúc tỏ trong ánh lửa, hình như đang ở thế giới địa ngục thật sự. Xuân Vũ nhìn các bức tranh, nói: "Tại sao người thời xưa lại vẽ những tranh này?"

"Không rõ. Có thể là họ gửi gắm 1 chút tình cảm nào đó của mình. Vào cuối thời Đường, xã hội rối ren không yên, các họa sĩ bèn vào rừng núi, gọi là ẩn cư hoặc coi là lánh nạn cũng đúng. Một họa sĩ tầm cỡ nào đó đã vào ở nơi này, dễ thường đã dùng cả đời mình để vẽ nên các bức tranh tường. Anh cho rằng, ông ta thông qua kiệt tác "Thập cử tầng địa ngục đồ" để tái hiện các khổ nạn của thế gian và những sự hiểm ác của lòng người, tôn chỉ của ông là cảnh cáo chúng ta - những người đang sống - chớ làm điều ác."

"Mỗi tầng địa ngục đều là 1 sự cảnh cáo? Thế thì tầng 19 của địa ngục cảnh cáo chúng ta điều gì?"

Cao Huyền không trả lời, anh đang mãi làm việc. Anh mở túi lấy ra nhiều thứ vật dụng dã ngoại, chỉ lát sau anh đã dựng xong 2 cái lều bạt nhỏ nhỏ, mỗi cái vừa đủ cho 1 người nằm, bên trong có đệm và chăn len, đủ để ứng phó cho 1 đêm.

Lúc này Xuân Vũ mới thấy đói mềm. Cao Huyền lấy ra chiếc bếp ga du lịch, nấu 2 bát mì, nhanh chóng giải quyết bữa tối cho cả 2 người.

Bát mì nóng hồi tạm thời xua tan cái lạnh cho Xuân Vũ, trong làn khói của đồng lửa bập bùng, cô nhìn rõ Cao Huyền lấm tấm mồ hôi trán, ánh lửa đang nhảy nhót trên mặt anh. Họ cùng chăm chú nhìn nhau. Nhìn đôi mắt anh phản chiếu ngọn lửa sáng rực, tim Xuân Vũ đập càng nhanh, cô thầm cảnh cáo mình. Nhưng các huyết quản cứ không chịu nghe lời bộ não, khiến đôi má cô đỏ bừng!

"Sao mặt em lại đỏ thế?"

Cao Huyền thật tinh mắt, Xuân Vũ chỉ biết cúi đầu: "Anh nói gì lạ thế? Ánh lửa màu đỏ, thì mặt cũng có màu đỏ."

Cao Huyền đặt bát mì xuống, anh tỏ ra điềm tĩnh hơn, nhẹ nhàng nói: "Xin lỗi, lẽ ra anh không nên đưa em đến đây, bắt em phải chịu khổ sở mà vẫn không tìm ra được điều bí mật quan trọng."

"Thôi nào!" Cô ngẩng đầu gượng cười. "Em đã nêu ra cái ý này, đâu phải tại anh? Hãy coi như 1 chuyến đi dã ngoại hiếm có - được ngủ trong hang đá, đòi người đâu dễ gặp lần thứ 2!"

"Bây giờ em còn sợ không?"

"Chẳng biết nữa. Nhưng em đã trải qua cơn ác mộng đã sợ nhất trên đời, thì em nghĩ là mình có thể chịu đựng được nỗi khiếp sợ."

Cao Huyền có phân ngờ ngờ: "Ác mộng nào đáng sợ nhất trên đời?"

Xuân Vũ vừa nhớ đến cái thôn hẻo lánh ngày nào, cô đặt bát xuống im lặng hồi lâu, rồi nói ra cái nơi ấy: "Thôn vắng."

"Em đã đến cái thôn hoang vắng đó à?" Anh cảm thấy hết sức bất ngờ. Cuốn tiểu thuyết ấy được các sinh viên đọc rất nhiều, nên Cao Huyền cũng biết sự tồn tại của cái thôn ấy.

Chuyện này quả là đã đụng đến nỗi đau của Xuân Vũ, cô cúi đầu hồi lâu không ngẩng lên. Dù không muốn nhớ đến nữa, nhưng cái hang dưới lòng đất ấy và những điều đáng sợ mà cô trải qua cách đây nửa năm vẫn hiện lên trong óc cô như những cảnh quay trong phim.

Cao Huyền nhìn vào mắt Xuân Vũ, anh bỗng nắm chặt tay cô. Hơi ấm truyền sang khiến cô thấy vững dạ hơn rất nhiều. Cô chậm chậm ngẩng đầu lên. Nước mắt rung rung, nhưng không trào ra.

"Em nói xem, ở cái thôn ấy em đã trải qua những chuyện gì? Nói ra rồi sẽ không thấy sợ hãi nữa."

Xuân Vũ cảm thấy những lời của Cao Huyền như 1 khúc hát ru, hình như đã đưa cô trở về những ngày rất xa xưa. Cô bèn kể cho anh nghe tất cả, những đồn đại về thôn vắng, cuộc thám hiểm kỳ dị, và những cơn ác mộng sau đó...

Điều khiến cho Cao Huyền cảm thấy không thể ngờ nổi đương nhiên là sự kiện Xuân Vũ phải nằm viện hơn chục ngày đêm, rồi lại bình phục như 1 chuyện thần kỳ, để rồi trở thành 1 người may mắn sống sót đúng với ý nghĩa của cái từ này.

Khi đã kể xong, Xuân Vũ có 1 cảm giác nhẹ bỗng thật rõ rệt, hình như có 1 thứ gì đó được rút ra khỏi người cô. Cao Huyền nhẹ nhàng đỡ cô, để cô tựa đầu lên vai anh, như 1 người anh trai đang bảo vệ cô em gái. Còn Xuân Vũ, cô không hy vọng chỉ là thế này, Cao Huyền cũng rất hiểu tâm trạng cô. Ngọn lửa đã yếu đi rất nhiều, Cao Huyền chỉ cho thêm ít một các cành khô, kéo sẽ bị đốt hết rất nhanh. Ánh lửa yếu ớt rọi trên khuôn mặt họ, Xuân Vũ cũng đã bình tĩnh trở lại. Cô dựa hẳn vào người anh, như được 1 cánh tay lớn che chở, khiến cô không thấy lạnh là gì nữa.

Cô ngẩng nhìn vào mắt Cao Huyền: "Em đã nói ra những bí mật của lòng em, còn anh, sao không nói gì? Thật chẳng công bằng 1 chút nào!"

"Bí mật của lòng anh ư? Em muốn anh nói về điều gì?"

Cô do dự 1 lúc rồi nói: "Anh khôi ngô đẹp trai, chắc anh phải có rất nhiều bạn gái? Anh thử nói về mối tình đầu xem nào?"

"Mối tình đầu của anh?" Cao Huyền ngẩng đầu, hít 1 hơi thật sâu. Bên ánh lửa hồng, ánh mắt anh thật kỳ lạ. Sau 1 lúc lâu anh mới nói tiếp. "Anh chẳng rõ đó có phải là mối tình đầu hay không, đúng là anh rất yêu 1 cô gái, nhưng cô ấy lại chưa bao giờ yêu anh."

Những câu này khiến Xuân Vũ rất ngạc nhiên: "Lại có cô gái như thế kia à?"

"Đúng thế, cô ấy cũng như em, rất đặc biệt. Cô ấy tên là Uẩn Hàm."

"Là Uẩn Hàm?"

Xuân Vũ nhớ ra ngay cái tên này, trước mắt cô hiện lên hình ảnh người thiếu nữ trong bức ảnh cũ, là hoa khôi của khoa Mỹ thuật cách đây 8 năm. Nhưng điều quan trọng là cô và Uẩn Hàm rất giống nhau, nhất là đôi mắt.

"Xin lỗi. Ngày trước anh vẫn không dám thừa nhận và cũng chưa từng kể với ai về điều này. Anh đã giữ hình ảnh Uẩn Hàm trong lòng suốt bao năm qua, anh không muốn cho ai biết cô ấy là người mà anh yêu lần đầu tiên."

"Thế thì tại sao bây giờ anh lại cho em biết?" Đôi môi cô run run. "Chẳng lẽ là vì em rất giống cô ấy?"

"Không, không phải thế. Mà là vì đêm nay thật là quá đặc biệt. Chúng ta ở trong hang đá cổ xưa, những bức bích họa ngàn năm trước đang nhìn chúng ta, còn em thì đang ngã vào vai anh, anh có thể cảm nhận được hơi thở, nhịp đập trái tim của em, anh không thể cứ giấu em mãi..."

Xuân Vũ thấy có phần cảm động, cô dịu dàng nói: "Anh kể đi, Uẩn Hàm đã hấp dẫn anh như thế nào?"

"Bọn anh học cùng lớp, ngay từ khi vào trường anh đã thầm yêu cô ấy. Anh cũng chẳng rõ tại sao, vì từ nhỏ anh vốn rất tự phụ, cho rằng mình là người nổi bật nhất trên đời, không ai xứng với anh. Nhưng với ánh mắt của Uẩn Hàm, thì anh lần đầu tiên đã bị khuất phục. Có điều khi đó anh rất bẽn lẽn, còn cô ấy thì lại quá đơn thuần, nên anh không dám nói ra tình cảm của mình, chỉ có thể thầm yêu cô ấy mà thôi."

"Không có cô nào khác yêu anh à?"

Cao Huyền cười cười như tự chế nhạo: "Hình như có rất nhiều, nhưng anh lại không thích họ. Chỉ có Uẩn Hàm là cô gái khiến cho anh thật sự rung động!"

"Mà Uẩn Hàm thì lại không biết anh yêu cô ấy?"

"Đúng. Chắc cô ấy không biết. Về sau nghe nói cô ấy đã có người yêu, anh cảm thấy rất buồn, nhưng anh có thể làm gì được? Chỉ còn biết thầm chúc mừng cho cô ấy. Về sau lại nghe nói cô ấy bị tâm thần vì chuyện yêu đương..."

"Cô ấy phát điên à?"

"Chưa phải là điên, có thể là chứng trầm cảm. Thế rồi, 1 hôm cô ấy đến khu nhà lớp học, tự tử ở đó."

Cao Huyền ngẩng đầu, ánh lửa hồng soi rõ nỗi buồn thương vô hạn của anh. Sau 1 hồi lâu anh mới nói tiếp. "Anh nhớ là hồi đó anh rất xót xa nhưng chỉ có thể lặng lẽ vùi sâu trong đáy lòng cho đến ngày nay."

"Anh vẫn không thể quên cô ấy?"

Cao Huyền lại im lặng một lúc. "Đúng thế, nếu là em, liệu em có quên được không?"

Xuân Vũ lắc đầu: "Chẳng ai có thể quên tình yêu của mình, cũng không ai có thể quên nỗi hận của mình."

"Em thì sao, tình yêu và nỗi hận của em?"

"Đừng! Anh đừng hỏi nữa." Xuân Vũ rời khỏi vai anh, ngồi sang bên kia đồng lửa. Cô và Cao Huyền nhìn nhau qua ánh lửa, ánh lửa soi trong mắt họ. Chẳng cần nói gì nữa, im lặng là thứ ngôn ngữ tốt

nhất.

Họ cứ ngồi như thế rất lâu. Nhưng rồi Cao Huyền lên tiếng: "Hôm nay đã đi rất nhiều, chắc em mệt quá rồi, nên vào nằm nghỉ đi. Sáng mai chúng ta ra về."

Xuân Vũ còn định trò chuyện thêm nữa nhưng củi cành đã đốt gần hết; ngồi trong bóng tối sẽ chẳng dễ chịu gì, cô ngoan ngoãn chui vào trong lều bạt. Lều chật và thấp, vừa đủ nằm và có thể duỗi thẳng chân. Tuy nhiên cái chăn túi thì rất ấm, lại nằm trên tấm thảm khá dày nên có thể chống được cái lạnh ở nền.

Cũng là chui vào chăn tối om nhưng cảm giác vẫn khác khi nằm ở phòng ký túc xá. Xuân Vũ không sao quên được dưới lưng mình là nền đá, ngoài lều là cái hang cổ xưa, và ngoài xa hơn nữa là núi rừng rậm rạp hoang vu không 1 bóng người, có vô số mãnh thú với những cặp mắt xanh lè đang lảng vảng. Nhưng đáng nói hơn cả là có 1 anh chàng tên là Cao Huyền đang ngủ trong lều bạt chỉ cách cô trong gang tấc. Điều này khiến con tim cô không thể không đập thình thịch.

Có lẽ vì quá mệt, cho nên dù tâm trí còn chộn rộn bao nỗi phấn khích, Xuân Vũ chẳng mấy chốc đã chìm vào trong giấc ngủ từ lúc nào.

Chẳng rõ bao lâu sau đó, cô thấy toàn thân nhom nhớp mồ hôi, rồi tỉnh lại. Có tiếng "tít tít" tin nhắn hồi thúc bên tai...

Đầu óc cô vẫn chập chờn lơ mơ, cô chần chừ 1 lúc lâu, rồi mới rút tay ra khỏi chăn, rờ mãi mới cảm được di động. Lạ nhỉ? Rõ ràng là trước đó máy không hề liên lạc được, sao lúc này lại nhận được tín hiệu?

Màn hình vẫn hiện lên số máy ấy: xxxxx741111.

Nằm trong hang đá có "Thập cửu tầng địa ngục đồ" ngàn năm về trước, để xem tin nhắn từ địa ngục của thế kỷ 21, khiến người ta có cảm giác như đi xuyên qua cả không gian và thời gian.

Nội dung tin nhắn không ngoài dự đoán của Xuân Vũ:

"Bạn đã vào tầng 16 địa ngục, hãy lựa chọn: 1. Hồi ức đau khổ nhất; 2. Việc bạn muốn làm nhất."

Ở mấy tầng địa ngục trước đều đưa ra ba sự lựa chọn, sao lần này chỉ có 2? Nằm trong chăn tối om, màn hình di động chiếu sáng mắt cô, có cảm giác nó như 1 đồng lửa nhỏ xíu trong hang động. Ngón tay cái của cô do dự rất lâu giữa phím "1" và "2". Rồi cô nhấn phím 1.

Nhưng chờ mãi không thấy tin nhắn trả lời, mà lại là 1 hồi chuông đàm thoại.

Giai điệu bài "Phá gió đông" vang lên trong hang đá có hơn nghìn năm tuổi. Xuân Vũ vội nhấn nút nghe.

Một giọng cực kỳ cổ quái vang lên: "Tôi là bạn rất thân của cô, hãy cho biết hồi ức đau khổ nhất của cô, tôi sẽ giải quyết giúp cô."

Nghe thấy cái âm thanh này, Xuân Vũ sợ hết hồn, hình như có 1 u linh từ ngàn năm trước chui vào máy di động để nói chuyện với cô. Sau 1 hồi lâu cô mới lên tiếng: "Ai đấy? Tôi không có hồi ức đau

khổ gì hết."

"Ít ra là có 1 người mà cô hận nhất - ông bố dượng." Giọng nói ấy hình như cố ý như cô, hình như đã chui vào não cô. "Ông ta là hồi ức đau khổ nhất của cô đúng không?"

Nghe đến đây, Xuân Vũ không thể từ chối được nữa, chỉ có thể run run trả lời: "Đúng, ông ta là kẻ mà tôi hận nhất, cũng là hồi ức đau khổ nhất của tôi."

"Hãy cho tôi biết tại sao cô hận ông ta?"

Tuy giọng của đối phương thật đáng sợ nhưng Xuân Vũ vẫn cứ thản nhiên giải bày tâm tư của mình. Vì bao nhiêu năm qua cô chưa bao giờ có dịp để thổ lộ với ai, nay có 1 u linh nào đó đến từ địa ngục muốn nghe mọi nỗi khổ của cô, tội gì mà cô không nói ra?

Trong hang đá cổ xưa tăm tối, cô không phải e ngại gì hết. "Vì ông ta không phải là người nữa - mặc dù khi mới trở thành bố dượng của tôi, ông ta đối xử với mẹ con tôi cũng không tồi. Nhưng sang đến năm sau thì ông ta bắt đầu lộ rõ cái phần dã thú của mình, thường xuyên nát rượu và đánh đập mẹ tôi. Mẹ tôi đêm nào cũng khóc than nhưng vẫn không dám bỏ ông ta, vì bà không có việc làm, cuộc sống và học tập của tôi cũng hoàn toàn dựa vào ông bố dượng. Tôi càng ngày càng ghét ông ta, tôi nào tôi cũng khóa chặt cửa buồng, ngắm nhìn bức ảnh bố tôi mà trào nước mắt. Có lần đang đêm nghe biết ông ta đang đánh mẹ tôi, tôi chạy sang để cứu mẹ, thì ông ta giáng cho tôi cái tát thật mạnh, khiến tôi chảy máu mồm máu mũi. Thấy thế, mẹ tôi liền chống lại ông ta, thì bị ông ta lấy dây thừng trói lại rồi tiếp tục đánh bà."

Im lặng 1 lúc lâu, cái âm thanh của đối phương lại vang lên, vẫn hết sức cô quái: "Cô là 1 cô gái thật đáng thương; mẹ cô là người phụ nữ đáng thương; sao bà ấy không ly hôn cho xong?"

"Mẹ tôi không làm nổi điều ấy, vì nếu bỏ ông ta thì tôi sẽ bị thất học, mẹ con tôi sẽ bị lừa ra khỏi nhà, bơ vơ. Người đàn ông ấy đã lợi dụng điểm yếu này, và ngày càng ngược đãi mẹ con tôi nhiều hơn. Mẹ tôi định ra ngoài, gặp tổ dân phố để xin giúp đỡ, ông ta bèn dùng kéo cắt nát toàn bộ quần áo của bà, khiến bà không thể ra khỏi nhà. Nhưng đáng sợ hơn nữa là, tôi ngày 1 lớn, dần dần trở thành 1 thiếu nữ xinh tươi, thì cặp mắt của ông ta thường xuyên nhìn chòng chọc vào người tôi, cái ánh mắt bản thủ ấy khiến tôi rất sợ hãi..."

Xuân Vũ ghen ngào không nói được nữa, dường như đã bị nỗi bi thương chẹn ngang cổ.

Giọng của đối phương lại vang lên: "Rồi sẽ có ngày cô được giải thoát ra khỏi khổ đau."

Bên kia bỗng tắt máy, Xuân Vũ mới như tỉnh khỏi giấc mơ. Màn hình di động đã trở lại yên tĩnh, cô cựa quậy thò đầu ra ngoài chặn hít 1 hơi thật sâu, cứ như mới ngoi lên khỏi mặt biển, suýt chết ngạt. Cô hít thật mạnh, nhớ lại toàn bộ cuộc đối thoại vừa nãy, những chuyện hãi hùng ngày trước như cuộn phim đang chạy qua trước mắt cô. Trong cái lều bạt tối om, hình như khuôn mặt người đàn ông ấy đang cười khẩy với cô, hấn nhe hàm răng trắng nhợt, và cái mùi đặc biệt kia đang xộc vào mũi cô. Hai tay cô ôm đầu, co rúm người lại, run rẩy khóc thút thít. Cô đau đớn khóc, khóc thành tiếng,

như con nai nhỏ bị thương, kêu lên những tiếng đáng thương.

Bỗng cô nghe thấy bên ngoài có những âm thanh kỳ quái, rồi 1 tia sáng yếu ớt rọi lên nóc cái lều, ô cửa nhỏ của lều hơi hé ra.

Hay là dã thú đã mò vào hang? Tia sáng nhàn nhạt kia có phải là ánh mắt xanh lét của con cáo? Nếu không phải dã thú, liệu có phải là các u linh chạy ra từ "Thập bát tầng địa ngục đồ" hay không? (chỉ còn 18 tầng vì tầng 19 đã bị đốt)

Cái lều đã bị mở ra, ánh sáng yếu ớt rọi vào mắt Xuân Vũ, cô nheo mắt nhìn cho rõ 1 khuôn mặt, thì ra là Cao Huyền.

Anh đang ở cửa lều, bần chồn hỏi: "Có chuyện gì thế? Anh vừa nghe thấy tiếng em khóc..."

Bây giờ Xuân Vũ mới thở 1 hơi thật dài: "... không ạ, em chỉ ngủ mê."

"Không sao thì tốt rồi. Chịu khó ngủ đi."

Cao Huyền vừa định quay đi thì Xuân Vũ đã nắm lấy tay anh, khẽ nói: "Đừng xa em. Em sợ."

Anh chỉ có thể ngồi lại bên cửa lều, nói: "Em sợ điều gì?"

"Em sợ chỉ có 1 mình trong bóng tối."

"Hình như anh cũng thấy sợ."

Cô nắm chặt tay anh: "Thế thì anh vào đây, cho em ngồi bên anh."

Cao Huyền cúi đầu do dự nhưng rồi cũng chui vào. Nhưng cái lều quá nhỏ không chứa nổi 2 người, họ đành co người cho thật gọn như con nhím mùa đông thu mình chống lại cái lạnh.

Không gian quá chật chội, Xuân Vũ chỉ còn cách ngả người vào lòng Cao Huyền. Cô cảm nhận 1 sự ấm áp lan tỏa khắp cơ thể, dường như không phải là đang ở trong hang đá tối om nữa.

Cao Huyền vẫn bật cái đèn nhỏ, đôi tay anh cũng rất thận trọng, không có ý đụng chạm sàm sỡ. Anh khẽ nói: "Em đã gặp ác mộng như thế nào?"

"Ác mộng cực kỳ đáng sợ, còn sợ hơn cả địa ngục."

"Bây giờ thì không phải sợ gì nữa, đã có anh bảo vệ cho em." Cầm anh tì vào mái tóc Xuân Vũ, nhẹ nhàng nói: "Nào, ngủ đi!"

Cô không nói gì nữa, chỉ mỉm cười, hít 1 hơi thật sâu những làn khí tỏa ra từ người Cao Huyền. Cô từ từ nhắm mắt, vùi đầu vào bộ ngực ấm áp của anh. Giây phút này khiến cô cảm nhận được 1 niềm hạnh phúc.

Chỉ lát sau cô đã ngủ say. Cao Huyền lặng ngắm Xuân Vũ đang thờ đều đều trong lòng anh, khoe mắt anh rớm lệ.

Bên ngoài hang đá, đêm đen gió mạnh, có tiếng sói hú dài...

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

- 18 -

TẦNG 17 ĐỊA NGỤC

3 giờ sáng, ở Thượng Hải.

Diệp Tiêu vẫn không sao ngủ được, anh đang ngồi bên đèn trước cửa sổ, nhìn số máy xxxxx741111 hiện trên màn hình. Hôm nay anh lại xuống 1 tầng địa ngục và cũng hiểu rằng mình cách cái bí ẩn cuối cùng không còn xa nữa.

Anh mở xem tin nhắn vừa nhận được:

"Tuyết Nhi muốn nói chuyện với anh."

Người anh như đông cứng lại, ngây nhìn màn hình, dường như trông thấy khuôn mặt của Tuyết Nhi.

Bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên, anh nhấn nút nghe. Một giọng nữ rất hiền hòa: "Diệp Tiêu, em Tuyết Nhi đây, hãy cho em biết em đã chết như thế nào?"

Tay anh run lên bần bật, anh khẽ kêu lên: "Tuyết Nhi, đúng là em ư? Em muốn biết mình đã chết như thế nào? Được, anh sẽ nói. Em còn nhớ trước khi tốt nghiệp, chúng ta được phân công đi thực tập ở Vân Nam không? Bấy giờ chúng ta đi theo 1 đội bắt tội phạm ma túy ở biên giới, tham gia điều tra các hoạt động của đối tượng ma túy. Trong 1 lần truy bắt tội phạm ở biên giới Trung Quốc - Mianma, bên ta gặp bất lợi, bọn tội phạm quá đông, hơn hẳn chúng ta dự kiến. Em đã bị mất liên lạc với toàn đội, em bị bọn tội phạm có vũ khí bắt giữ. Vài ngày sau bọn anh phát hiện ra thi thể em, cực kỳ thê thảm: em bị cắm kim tiêm khắp người, em đã chết trong đau khổ cùng cực."

Nói đến đây Diệp Tiêu khóc không thành tiếng nữa.

Tuyết Nhi hỏi với giọng bình thản: "Anh đã trả thù cho em chưa?"

"Không lâu sau đó, ở vùng biên, anh bắt được 1 trong số những tên tội phạm ma túy ấy, xung quanh vắng vẻ không cảnh sát nào khác, anh còng hãm lại rồi chĩa súng vào đầu hắn. Chính hắn đã đâm kim tiêm vào người em, bắt em phải chết trong đau đớn ghê gớm. Anh vô cùng căm phẫn, anh hận tên ấy

đến cực độ, đầu anh chỉ có 1 ý nghĩ duy nhất là trả thù cho em."

"Và... anh đã bắn?"

"Anh... anh không nhớ... hình như suýt nữa thì anh đã bóp cò. Viên đạn bay ra khỏi nòng bắn phọt óc tên khốn nạn ấy. Nhưng nếu bắn thì anh sẽ phạm kỷ luật, thậm chí là phạm pháp, vì hắn đã bị bắt lại không chống cự, anh không thể bắn hắn."

"Nhưng, anh rất muốn nhìn thấy hắn bị phọt óc đúng không?"

Diệp Tiêu gật đầu 1 cách bản năng: "Đúng, vì anh vô cùng căm hận hắn!"

Tuyệt Nhi nói to hơn: "Cho nên anh bắn, anh đã bắn thật. Em trông thấy anh bắn!"

"Anh đã bắn à?" Đầu óc Diệp Tiêu hoàn toàn rối loạn. "Có lẽ lúc đó anh có bắn cũng nên, nhưng về sau quên à?"

"Đúng thế, anh đã bắn!"

Nghe sau câu này là "đoàng!" - một tiếng súng vang lên trong điện thoại.

Diệp Tiêu nghe tiếng "đoàng" này, cảm thấy súng trong tay mình như đã nổ thật, viên đạn xoáy bay vút ra không khí rồi trúng vào tim anh.

"Mình đã trúng đạn?"

Anh ngã vật xuống đất, mắt vẫn ngây nhìn màn hình máy di động, thấy trên đó có 1 hình vẽ viên đạn.

Không phải! Anh nhảy lên như phát điên, dùng hết sức ném chiếc di động vào tường.

Nó bị vỡ tan thành mấy chục mảnh nằm rải rác trên mặt đất.

Anh đã không được nhìn thấy tầng 19 của địa ngục.

Sáng sớm, ở núi Thiên Thương.

Những đám mây mù lờ lững trôi vào hang đá, Xuân Vũ đã mở mắt. Tuy vẫn thấy xung quanh tối om nhưng cô hiểu rằng mình đã vượt qua được tất cả.

Cao Huyền vẫn ở bên cô, áo quần cô vẫn y nguyên, người vẫn nằm co trong chăn túi. Thì ra không có chuyện gì xảy ra cả, Cao Huyền chỉ ôm cô suốt đêm, không hề xâm phạm gì cô.

Cô nhìn Cao Huyền bằng ánh mắt của đứa trẻ con, ngó ra hỏi: "Sao trái tim anh cứng như đá ấy thế?"

"Em đã dậy rồi à?" Anh dịu dàng nói bên tai cô. "Vì em quá ư trong sáng, anh chỉ muốn làm 1 thiên sứ hộ vệ em!"

Xuân Vũ im lặng, cô đưa tay lên vuốt ve khuôn mặt Cao Huyền. Có vô số nữ sinh muốn được chạm vào khuôn mặt này. Tay cô đang chậm chậm đưa qua mũi anh, rồi đến môi anh.

Cao Huyền bỗng nói: "Nào, chúng ta nên về cho sớm!"

Xuân Vũ ngoan ngoãn gật đầu, chui ra khỏi lều. Họ thắp đèn, thu dọn các vật dụng rồi ra khỏi cái hang đá cổ xưa. Bên ngoài, trời đã sáng hẳn, họ từ trong hang tối bước ra, phải nheo mắt 1 lúc mới thấy quen. Xuân Vũ nhìn lại xung quanh lần cuối, khẽ nói: "Chào nhé!"

Buổi sớm nơi núi cao tuy rất lạnh nhưng hít thở làn không khí trong lành ở đây khiến người ta tỉnh táo lâng lâng. Họ đeo balô túi xách, xuyên qua rừng cây trở ra khu di tích.

Rất nhanh tìm ra con đường mòn, họ men theo đó đi khoảng hơn 1 giờ thì về đến con đường lớn chạy vòng theo núi. Chiếc xe Passat vẫn đỗ ở bên đường.

Hai người ăn tạm chút bánh lương khô rồi lên xe đi xuống núi. Xuống núi còn kinh hãi hơn, nhưng tay lái của Cao Huyền rất chuẩn, Xuân Vũ rất tin cậy anh. Gần trưa họ đã về đến trung tâm nghỉ dưỡng ở giữa vùng núi.

Buổi chiều họ phóng xe trên đường quốc lộ về Thượng Hải. Dọc đường Xuân Vũ chỉ im lặng. Cô vừa nhìn cảnh đồng ruộng ngày đông vừa nghĩ ngợi, liệu mình sẽ gặp những gì ở tầng địa ngục tiếp theo?

Khi họ về đến Thượng Hải thì trời đã dần sầm lại. Nghe nói đợt không khí lạnh đã tràn về nên người đi trên đường thưa vắng hẳn đi. Cao Huyền không lái về bãi đỗ xe vội, anh đỗ ở công trường. Hai người đều đã đói, bèn rẽ vào hiệu ăn "Nỗi nhớ khuynh thành."

Bữa ăn đã được "xử lý" rất nhanh. Xuân Vũ cầm khăn giấy lau miệng rồi nói: "Chúng ta về thôi!" Cao Huyền thì vẫn ngồi ngây ở đó, ánh mắt thật kỳ lạ. Chần chừ hồi lâu anh mới nói: "Em ạ, chúng ta đã trở về rồi, anh sẽ nói với em về những chuyện tiếp theo."

"Chuyện tiếp theo?" Xuân Vũ không hiểu ý nhưng cô bỗng thấy hồi hộp. "Cái gì tiếp theo ạ?"

"Tức là những chuyện sau khi Mazolini từ núi Thiên Thương trở về Thượng Hải."

"Anh cũng biết à?"

"Ừ. Trước đây anh chưa kể với em. Vì anh lo rằng nếu em biết những chuyện đó rồi, em sẽ rất sợ hãi. Anh vốn định chờ khi chúng ta đến núi Thiên Thương rồi phát hiện ra bí mật về tầng 19 của địa ngục, anh mới nói."

"Nhưng lúc này thì chưa thu được kết quả gì..."

Cao Huyền thở dài: "Cho nên, anh phải cho em biết những chuyện đó. Tháng 8 năm 1902, Mazolini đưa 1 cô gái xinh đẹp về Thượng Hải, vài tháng sau ông ta tổ chức triển lãm tranh ở tô giới. Cuộc triển lãm chỉ bày độc 1 bức tranh sơn dầu tên là Tầng 19 của địa ngục."

"Giống như những bức tranh ông ta đã vẽ trước đó ư?"

"Không! Mà là khác hẳn! Nghe nói bức tranh đó của Mazolini đã vẽ toàn bộ 19 cảnh ở địa ngục, đặc biệt là tầng thứ 19."

"Tầng 19 là như thế nào?"

"Anh bạn người Ý đã email cho anh rằng, triển lãm đó của Mazolini chỉ bày 3 ngày, cả thầy có vài chục người vào xem, đều là người ngoại quốc sống ở tô giới. Nhưng không đầy 1 tháng sau khi kết thúc triển lãm đó, thì những vị khách vào xem này đều tự tử hết sức kỳ kỳ."

Nghe đến đây, Xuân Vũ suýt nữa thì đứng bật dậy: "Anh nói là... tất cả những ai xem bức tranh Tầng

19 của địa ngục đó đều sẽ tự tử?"

Cô bỗng nhớ đến bản nhạc dương cầm nổi tiếng "Gloomy Sunday", rất nhiều người nghe xong đều không chịu đựng nổi giai điệu bi thương đó rồi tự sát. Bản nhạc đó là có thật, những chuyện đó cũng là thật.

"Đúng thế. Những ai đã xem bức tranh ấy, đều chết; không ai rõ nguyên nhân tại sao. Những người xem tranh đều chết cả, ngoại trừ người vẽ là Mazolini, cho nên không ai biết bức tranh ấy vẽ những gì. Tại nội dung bức tranh quá kinh dị hay là tại nguyên nhân bất ngờ nào đó trong khi triển lãm? Tóm lại, vẫn là 1 dấu hỏi."

"Điều đáng nói là hiện nay chúng ta vẫn chưa biết tầng 19 địa ngục là như thế nào."

Cao Huyền nói tiếp: "Vì có sự kiện những người xem triển lãm đó đều chết, nên Cục tô giới nhận định rằng bức tranh đó đã giết người, Mazolini bị trục xuất ra khỏi tô giới."

"Bị trục xuất, sau đó ông ta đi đâu?"

"Tất nhiên là trở về châu Âu. Nhưng chỉ sau đó ít lâu, ông ta mắc chứng rối loạn tâm thần. Có lẽ là vì đã làm việc quá sức, hoặc có thể là bị 1 kích thích bất ngờ nào đó ở Trung Quốc... Ông ta bị ảo giác rất mạnh, ông ta cho rằng mọi người đều đáng bị địa ngục phán xét cho sớm."

"Phát điên? Hình như các họa sĩ đều thích phát điên, như Van - Gốc chẳng hạn?"

"Không! Vẫn khác với Van - Gốc. Mazolini đã gây ra quá nhiều vụ án chết người ở châu Âu, về sau ông ta bị vạch trần, rồi bị tống ngục."

"Ôi, từ 1 họa sĩ biến thành kẻ cuồng sát?"

Về mặt Cao Huyền rất nặng nề: "Tuy bệnh viện tâm thần bằng lòng thu nhận ông ta, nhưng tòa án vẫn tuyên án tử hình. Ít lâu sau Mazolini bị lên giá treo cổ."

"Thế là ông ta chết? Cũng tức là bí mật về tầng 19 địa ngục đã theo Mazolini xuống địa ngục?"

"Đúng thế. Ngày nay không ai trên đời có thể giải mã được cái bí ẩn ấy."

Xuân Vũ chỉ còn biết gượng cười cay đắng: "Chẳng lẽ chúng ta chỉ biết ngồi chờ chết?"

Cao Huyền chỉ cúi đầu trầm ngâm, không trả lời. Rồi anh bỗng ngẩng lên giơ tay vẫy nhân viên phục vụ thanh toán tiền.

Ra khỏi hiệu ăn "Nỗi nhớ khuyh thành", Cao Huyền tiễn Xuân Vũ trở về ký túc xá. TỐI CHỦ NHẬT Ở ký túc xá nữ sinh cũng có phần náo nhiệt, nhiều nữ sinh đã nhìn thấy Cao Huyền, họ khẽ bàn tán xì xào và nhìn Xuân Vũ bằng ánh mắt vừa khao khát vừa ghen tị.

Đọc đường Xuân Vũ chỉ im lặng, lúc tạm biệt cô chỉ khẽ gật đầu rồi vội vã chạy lên cầu thang.

Vào phòng rồi, cô đặt xác du lịch xuống, nhìn cái giường vốn là của Thanh U. Cô hỏi băng quơ:

"Cậu có biết tầng 19 địa ngục là gì không?"

Hiếm có dịp đi xa, lại còn qua đêm trong hang đá, Xuân Vũ thật sự thấy rất mệt mỏi, bèn lên giường đi ngủ sớm. Cô rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Chẳng rõ bao lâu sau, tín hiệu máy di động lại vang lên

khiên cô tỉnh giấc.

Vẫn là 12 giờ đêm.

Xuân Vũ đầu còn lơ mơ, cầm điện thoại lên xem tin nhắn từ địa ngục:

"Bạn đã vào tầng 17 địa ngục, hãy lựa chọn: 1. Việc bạn muốn làm nhất."

Lần này chỉ có độc 1 khả năng, "1" là lựa chọn duy nhất của Xuân Vũ.

Chỉ 1 lát sau khi gửi đi số "1" thì tiếng chuông điện thoại vang lên.

Cô nhân ngay nút nghe. Cái giọng quái dị của đối phương vọng ra: "Tôi biết cô đang nghĩ đến điều gì, vì cô rất hận kẻ đó - người bố dượng; cô định làm gì ông ta?"

Căn phòng tối om, Xuân Vũ có cảm giác như vẫn đang ở trong hang đá cổ xưa. Tay phải hơi run run cầm máy di động, hình như trước mắt cô hiện lên cái bộ mặt bản thủ ấy. Cô vội nhắm mắt, nói: "Kẻ đó là đồ súc sinh thật sự. Năm ấy tôi 15 tuổi, đang tuổi dậy thì, đôi mắt hấn chưa từng rời khỏi tôi.

Mẹ tôi cũng rất cảnh giác với hấn, luôn bảo vệ tôi từng giờ từng phút, khiến bàn tay ghê tởm của hấn không dám gần tôi. Nhưng có 1 lần mẹ tôi ốm, phải đi viện, đêm hôm đó chỉ có hấn và tôi ở nhà. Khi tôi đang ngủ say thì hấn mò đến giường tôi. Cái mùi gớm ghiếc ở người hấn khiến tôi thức giấc, nhưng hấn đã nắm chặt tay tôi. Tôi lập tức hô lên kêu cứu, và ra sức vùng ra, rồi tôi đập trúng hấn.

Sau đó tôi chạy ra cửa sổ, nói với hấn: nếu ông dám đến gần, tôi sẽ nhảy lầu ngay. Hấn thấy sợ nên phải ra khỏi phòng tôi. Tôi lại nhảy xuống sàn, tìm 1 con dao rọc giấy, rồi lên giường ngồi co ro khóc suốt đêm. Tôi hận hấn! Tôi căm hấn! Hồi đó đầu tôi chỉ có 1 ý nghĩ - phải giết hấn!"

"Giết hấn!"

Giọng nói trong di động vắng vắng lan ra, như những mũi kim găm vào bộ não Xuân Vũ.

"Phải! Tôi muốn giết lão bố dượng. Mùa hè năm 15 tuổi, tôi đã nghĩ đến rất nhiều cách giết lão. Tôi đã đọc nhiều tiểu thuyết suy luận của Conan Doyle và Agatha Christie, vì trong đó viết rất nhiều thủ đoạn để giết người. Bất chước cách giết người kinh điển ấy, tôi đặt ra nhiều phương án để khử hấn."

Nhưng nói đến đây Xuân Vũ im lặng, cô mở to mắt nhìn căn phòng tối om, trống ngực đập thành thịch.

"Cô đã giết hấn!"

Giọng nói kia vang lên, nghe thật ghê rợn. Nhưng sau đó đã ngừng nói.

Xuân Vũ thẫn thờ ngồi trên giường nhìn mãi vào màn hình, hồi lâu vẫn chưa tỉnh táo trở lại được.

Bên ngoài cửa sổ là màn đêm dài dằng dặc, gió bắc đang hú gào. Hình như có cái gì đó bay bay rơi xuống.

"Minh đã giết lão ư?"

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

- 19 -

TẦNG 18 ĐỊA NGỤC

Sáng sớm Xuân Vũ mơ màng tỉnh giấc, bỗng 1 làn sáng trắng đập vào mắt, cô chỉ có thể hé nhìn ra cửa sổ. Ngoài đó là 1 thế giới màu trắng bạc.

Đây là đợt tuyết rơi đầu tiên của mùa đông này.

Cô vội ngồi ngay dậy, nhìn ra qua ô cửa kính. Đầy trời là những bông tuyết xinh xinh đang bay, lá tả rơi xuống đất. Trên nóc tòa nhà đối diện tuyết đã phủ trắng xóa, những cành cây dưới sân cũng bám đầy tuyết, tuyết trải trên mặt đất như rắc 1 lớp muối, có vài bạn sinh viên đã chạy ra vui đùa trên tuyết.

Cô thấy nao nao xúc động, thành phố này đã lâu không thấy tuyết rơi nhiều thế này. Nhưng rồi nhìn cảnh tuyết bay lòng cô lại se lạnh. Vì nhớ đến mùa đông năm cô 11 tuổi, cái buổi chiều kinh hoàng tuyết rơi, cô đã mãi mãi mất đi người cha thân yêu. Cô còn nhớ rất rõ mùa tuyết rơi năm ấy cũng hết như năm nay.

Không! Tuyết lần này còn đáng sợ hơn nữa.

Cô nhớ ra rằng hôm nay phải đi làm. 9 giờ sáng cô mặc bộ đồ trượt tuyết rất dày, bước ra khỏi phòng.

Trên sân trường đầy tuyết, đâu đâu cũng thấy các sinh viên đang chơi đùa. Tuyết rơi trên đầu Xuân Vũ, tan thành nước chảy trên mái tóc rồi rớt xuống.

Khi đến công ty mọi người đều đang bàn tán về trận tuyết hôm nay, chẳng còn tâm trí nào mà làm

việc, tất cả đang tập trung ở cửa sổ nhìn cảnh thành phố trong tuyết. Vô số những cao ốc đang bị tuyết trắng phủ che, 1 quang cảnh ít thấy trong bao năm qua.

Điều khiến Xuân Vũ lấy làm lạ là, hôm nay không thấy ông chủ Nghiêm Minh Lượng xuất hiện. Thật vừa khéo để các nhân viên ngồi chơi đến hết giờ, buổi chiều ai cũng về nghỉ sớm.

Khi đi ra khỏi công ty thì tín hiệu tin nhắn vang lên. Màn hình hiện lên số máy xxxxx741111.

Lại là tin nhắn từ địa ngục. Mọi ngày đều nhắn vào lúc nửa đêm, sao hôm nay lại nhắn giữa ban ngày? Cô ngẩng nhìn bầu trời sáng trắng. Chẳng lẽ vì trận tuyết rơi bất chợt này à?

Cô vội bước vào 1 góc bên đường, mở tin để đọc:

"Mời bạn đến ngay số 999 đường 9 Hoàng Tuyền, khi đến nơi thì bấm số 1."

Khác hẳn với các tin nhắn mọi lần, đối phương lại gọi cô đến ngay 1 địa điểm? Địa điểm ấy lại rất kỳ lạ: số 999 đường 9 Hoàng Tuyền! Làm gì có cái con đường quái dị này? Ba số 9, và đường Hoàng Tuyền! Ai cư trú ở đó thì sẽ sợ mất vía! (Hoàng Tuyền: suit vàng, âm đọc 999 dễ liên tưởng đến sự vĩnh cửu.)

Có vẻ như là trò bỡn cợt của trẻ con. Xuân Vũ đứng giữa trời tuyết rất lâu, nhưng rồi cô cũng vẫy 1 chiếc tắc-xi. Muốn xem xem có đường 9 Hoàng Tuyền không, hỏi anh lái xe thì biết ngay!

Nào ngờ anh lái tắc-xi cam đoan là có đường ấy, thì ra anh ta vốn là công nhân bị nghỉ việc, trước đây đã làm ở 1 nhà máy bên đường 9 Hoàng Tuyền!

Không đợi Xuân Vũ nghĩ ngợi thêm, anh ta rồ máy phóng luôn về hướng con đường "suit vàng không lối về" ấy.

Xe chạy mất đúng 1 giờ thì dừng lại trên 1 con đường khuất nẻo ở ngoại thành. Nhìn quanh thấy có vẻ là 1 khu công nghiệp cũ kỹ, nhưng bên đường quả là có treo tấm biển "đường 9 Hoàng Tuyền".

Số 999 của đường 9 Hoàng Tuyền là cái cổng lớn của 1 nhà máy cũ nát xập xệ, Xuân Vũ xuống tắc-xi. Cánh cổng sắt đóng kín, có vẻ như không có người. Tuyết phủ trên các mái nhà xưởng xám xịt, trông như 1 thế giới huyền bí lạ lùng.

Xuân Vũ bấm khoãn nghi hoặc, cô mở di động bấm số "1".

Chỉ vài giây sau đã có tin nhắn gửi đến: "Trước mặt là ngã tư, trước hết rẽ phải rồi đi thẳng; qua cầu thì dừng lại, sau đó ấn số 1 trả lời."

Đúng thế, trước mặt Xuân Vũ có 1 ngã tư, con đường 9 Hoàng Tuyền cắt ngang qua nó. Cô rẽ sang phải, tiếp tục đi thẳng. Đi chừng 3 phút thì cô nhìn thấy 1 chiếc cầu rất hẹp, chỉ đi lọt ô tô cỡ nhỏ, dưới cầu là dòng sông nhỏ vô danh vẫn thấy ở nông thôn. Trời đang quá lạnh nên mặt nước đóng 1 lớp băng mỏng, tuyết đang rơi khắp mặt sông.

Đi qua cầu, thấy phía trước có 1 ngã tư. Cô vội mở di động nhấn số "1" trả lời.

Địa ngục hồi âm rất nhanh: "Rẽ trái, rồi đi tiếp, sẽ thấy 1 cái cửa lớn, bước vào trong rồi ấn số 1 trả lời."

Xuân Vũ không nghĩ nhiều, cô làm theo ngay. Cô rẽ trái rồi đi mãi, bốn bề tịnh không 1 bóng người, chỉ thấy công trường hoặc ruộng đồng hoang vắng.

Đi chừng 5-6 phút, quả nhiên trông thấy một cái cửa lớn, bên ngoài treo tấm biển rất chững chạc, có lẽ là thư pháp của 1 nhà văn nào đó, viết 4 chữ "Học Viện Tài Trí".

Cô bỗng nhớ ra mấy năm trước đã thấy cái tên này trên báo chí. Hồi ấy nó là 1 trường đại học dân lập nổi tiếng, về sau phải đóng cửa vì nguyên nhân tài chính. Thì ra đây chính là học viện Tài Trí ngày trước.

Xuân Vũ đi loanh quanh ở đó mấy vòng, ở đây thực quá hắt hiu, không hề trông thấy bóng người. Đặt trường học ở đây, không muốn đóng cửa cũng không xong. Nhưng dù trong đó đang chứa cái gì thì cô cũng phải vào xem sao. Ý đã quyết, cô bèn thận trọng bước vào cổng trường.

Đúng, nó là 1 trường học, có vài khu nhà giảng dạy khá bề thế, 1 khoảng sân rộng đầy cỏ úa khô. Tất cả đều bị tuyết phủ che, vắng ngắt không thấy 1 ai, trông chẳng khác gì 1 khu bỏ hoang.

Một đóm tuyết bay vào mắt cô, rồi tan thành nước lạnh, cô bỗng nhớ đến "ngôi trường ma" trong truyền thuyết.

Cô nín thở, mở di động ra nhấn số 1.

Địa ngục đã trả lời ngay:

"Bạn đã bước vào tầng 18 địa ngục."

4 giờ chiều, Diệp Tiêu đang đứng trước khu nhà văn phòng cao ngất. Tuyết rơi ướt bộ trang phục cảnh sát. Đôi mắt tinh tường như mắt chim ưng nhìn xuyên không gian, nhắm vào cửa sổ của tầng 19.

Diệp Tiêu vẫn còn sống.

Cuối đêm hôm qua đối mặt với địa ngục, anh ném vỡ tan chiếc di động rồi ngất đi.

Sáng sớm anh dần tỉnh dậy. Anh cố gắng trở lại trạng thái thật tỉnh táo, nhớ lại những chuyện cách đây 7 năm. Thậm chí anh còn gọi điện cho đồng nghiệp ở Vân Nam xác minh, để có thể nhớ lại cho đúng - năm đó ở Vân Nam, anh chĩa súng vào đầu tên tội phạm ma túy nhưng không bắn, anh từ từ hạ súng xuống, giải hắn về sở công an.

Vậy là màn cuối của "nhóm 7 đại tội" đã không nổ ra, anh đã không nổ súng như Brad Pitt. Trong giây phút quyết liệt ấy, lý trí của anh đã vượt lên trên sự thù hận, hoàn thành chức trách của 1 người cảnh sát.

Nhưng trò chơi địa ngục vẫn chưa kết thúc, anh phải nhanh chóng điều tra ra cái bí mật ẩn nấp sau số máy xxxxx741111.

Có thể nhận ra rằng trong số các nữ sinh viên gặp nạn, Tô Lan là người đầu tiên chơi trò chơi địa ngục. Xuân Vũ còn cho biết cái công ty Tô Lan đã từng đến làm, công ty ấy lại chuyên hoạt động về nhắn tin, điều này khiến Diệp Tiêu phải để mắt đến công ty này. Anh đã điều tra, nó mới được thành lập cách đây vài tháng, Giám đốc là Nghiêm Minh Lượng, tốt nghiệp cùng trường đại học với Xuân Vũ, anh ta đã từng du học châu Âu mấy năm, mới về nước cách đây không lâu.

Sáng nay anh đã xin giấy giới thiệu của Sở công an đến Sở thông tin để điều tra về nghiệp vụ của công ty Minh Lượng. Mọi vấn đề đều hợp pháp, không có điểm nào đáng ngờ cả. Nhưng khi xem các ghi chép về nghiệp vụ, Diệp Tiêu đã có 1 phát hiện bất ngờ: cách đây 2 năm, Minh Lượng đã khai thác 1 game nhắn tin có tên là "HELL", đăng ký số máy xxxxx741111. Nhưng vì không có ai nhìn thấy nội dung của trò chơi ấy nên rốt cuộc đã không thực thi vận hành.

Phát hiện này khiến Diệp Tiêu sửng sốt, "HELL" chính là địa ngục, game nhắn tin là "HELL" đương nhiên là trò chơi địa ngục, số máy xxxxx741111 mà Minh Lượng đăng ký là 1 chứng cứ hiển nhiên.

Vậy là u linh giấu mặt sau địa ngục chính là Nghiêm Minh Lượng?

Mục tiêu đã rất rõ ràng, Diệp Tiêu phải tóm gáy anh ta để làm rõ.

Anh bước vào tòa nhà văn phòng, đi cầu thang máy lên công ty của Nghiêm Minh Lượng.

Nhưng các nhân viên đều đã ra về, chỉ còn 1 cô đang ngồi chat trên mạng. Thấy Diệp Tiêu với bộ trang phục cảnh sát, cô ta rất hoang mang nhưng cũng không biết Nghiêm Minh Lượng đang ở đâu.

Diệp Tiêu hỏi về Tô Lan, cô ta cũng hơi hơi nhớ ra, trả lời anh có phần căng thẳng. "Tô Lan chỉ làm ở đây 1 tháng, Giám đốc Minh Lượng rất coi trọng cô ấy, cho cô ấy trợ giúp về khai thác các trò chơi nhắn tin."

"Cô có biết là trò chơi gì không?"

"Tôi chỉ biết nó có tên tiếng Anh là "HELL", chính giám đốc đã tổ chức khai thác, anh ấy đã tự mình lập trình thiết kế. Các nhân viên đều không biết nội dung trò chơi. Nhưng không hiểu tại sao trò chơi này vẫn không thể phát triển, còn Tô Lan cũng không đến công ty làm việc nữa."

"Hỏi đó Tô Lan ngồi ở bàn làm việc nào?"

Cô gái chỉ vào vị trí sát cửa sổ. Diệp Tiêu đi đến bên bàn, anh thấy có 1 cái thẻ của Xuân Vũ đặt trên bàn.

"Hiện giờ là chỗ làm việc của 1 nữ sinh viên thực tập tên là Xuân Vũ." Cô nói không mấy tự nhiên.

Trên tấm thẻ là ảnh Xuân Vũ, Diệp Tiêu đương nhiên nhận ra. Không ngờ Xuân Vũ cũng đến đây làm, sao hôm nọ cô ấy không nói gì cả?

Bàn tay Diệp Tiêu bỗng nắm lại thật chặt, thật chặt, rồi lại từ từ buông lỏng. Anh mở di động bấm số của Xuân Vũ, nhưng chỉ nghe được câu trả lời "thuê bao quý khách đang gọi hiện không liên lạc được."

Anh thấy bồn chồn. Gọi lại mấy lần nữa nhưng đều không thể liên lạc được với máy của Xuân Vũ.

Cô ta đang ở đâu?

Anh lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ. Một đóm tuyết đang tan chảy trên mặt kính...

Lúc này Xuân Vũ đang ở tầng 18 địa ngục.

Tuyết rơi mỗi lúc 1 nhiều, đây là đợt tuyết lớn nhiều năm qua không thấy ở phương nam. Khu trường mênh mông bông tuyết bay đầy trời, im ắng như bãi tha ma.

Xuân Vũ đã vào khu học viện Tài Trí, đi vòng qua cái sân cỏ khô, đến trước khu nhà chính của trường.

Cô cũng không biết mình đang làm gì, đã bị thôi miên hay bị "tẩy não"? Chỉ vì 1 tin nhắn giời ơi đất hỡi, chạy đến "số 999 đường 9 Hoàng Tuyền" chết tiệt; lại tiếp tục bị những tin nhắn này xỏ mũi, rồi lần mò vào cái chốn phải gió không 1 bóng người này! Bây giờ cô đã mất phương hướng, chứ đừng nói gì là tìm đường trở ra.

Khi cô bắt đầu thấy hồi hận thì tín hiệu tin nhắn lại vang lên, vẫn là số máy địa ngục ấy:

"Hãy bước vào tòa nhà chính, đi theo hành lang bên phải, vào phòng học lớn đa chức năng, ra theo lối cửa bên, rồi đi tiếp theo con đường đá, vào khu nhà thư viện, sau đó nhấn số 1 trả lời."

Nhìn đoạn tin chỉ dẫn này, Xuân Vũ thấy hoa mắt chóng mặt. Có nên vào không? Trong khu nhà âm u này ẩn chứa những gì? Bây giờ quay ra e rằng đã lạc đường...

Đã vào tầng 18 của địa ngục, thì ta đi tiếp vậy! Cách cái bí mật cuối cùng chỉ còn trong gang tấc!

Cô rón rén bước vào tòa nhà, hành lang tối om, ở phía tận cùng có chút ánh sáng lờ mờ. Theo hướng dẫn của tin nhắn, cô đi theo hành lang bên phải. Tòa nhà này quá rộng, tìm mãi mới thấy 1 cánh cửa đang mở, bên trong đúng là 1 giảng đường đa chức năng.

Giảng đường có hơn chục dãy bàn ghế, đủ cho khoảng 100 người ngồi. Nhưng tất cả đều phủ 1 lớp bụi dày, tấm bảng treo tường đã nứt toác. Xuân Vũ thận trọng đi qua giảng đường, rồi nhận ra có 1 cái cửa bên. Cô bước ra, thấy 1 bãi đất trồng khá nhiều cây cối, lá đều vàng úa, tuyết bám đầy trên cành cây.

Ở chính giữa khoảnh đất có 1 lối đi trải đá, tuy bị tuyết phủ nhưng vẫn có thể nhận ra được. Lối đi cong cong uốn lượn giữa các hàng cây, nên không thể nhìn thấy tận cùng con đường. Sau vài lần rẽ

cô đã nhìn thấy khu nhà thư viện.

Cửa chính đang mở, cô bèn bước vào. Nền nhà lát gạch men, tuy bị phủ đầy bụi nhưng trông vẫn rất bề thế, chỉ hiem không thấy 1 cuốn sách nào.

Xuân Vũ mở di động nhắn số "1".

Tin nhắn từ địa ngục đến rất nhanh:

"Đi qua thư viện rồi tiếp tục đi vào lối giữa các hàng cây, sẽ đến 1 khu ký túc xá 4 tầng, vào phòng số 309."

Cô chú ý đến đoạn cuối của tin nhắn - không thấy ghi là ấn số "1" trả lời. Cô đến nơi rồi thì làm sao đối phương biết được?

Mặc kệ vậy! Cô đi qua thư viện trống trải, sau đó quả nhiên thấy 1 con đường giữa đám cây cối. Con đường này quá dài, cô phải đi mất hơn 10 phút., tuyết rơi trắng xóa mái tóc. Rồi thấy một khu ký túc xá 4 tầng.

Không thể nhận ra là dành cho nam hay nữ, nhưng nhìn nó trong cảnh tuyết rơi thực là đáng sợ, cứ như 1 tòa lâu đài ở châu Âu thời trung cổ. Cô phủi tuyết bám trên đầu rồi từ từ bước lên cầu thang. Bụi bốc lên mịt mù.

Lên đến tầng 3, đi theo 1 hành lang dài, cuối tầng này mới là phòng số 309. Cô hít 1 hơi thật sâu, rất nhẹ tay đẩy cửa, không ngờ nó mở rộng ra ngay.

Bên trong ánh sáng yếu ớt, chỉ có 3 chiếc giường tầng bằng sắt, trên giường đương nhiên trống trơn. Cô đứng ở cửa ngậy nhìn căn phòng dành cho 6 người, chẳng rõ những người từng ở đây nay đã đi đâu? Hay là đã xuống địa ngục cả?

Cô bỗng có 1 cảm giác tuyệt vọng, dường như biến thành cô gái Chihiro trong tranh của Miyazaki Hayao, bất chợt đi vào 1 công viên rộng lớn không 1 bóng người, sau đó bị dẫn vào 1 thế giới khác...

Xuân Vũ nhận ra 1 điều lạ: trên bậc cửa sổ có 1 cái túi nilon, không rõ bên trong đựng gì? Cô bước tới cửa sổ, mở túi ra xem. Bên trong có 2 túi bánh ga-tô, đều là túi hút chân không, và 1 lon côcacôla.

Chắc là món điểm tâm của sinh viên mấy năm trước đã quên mang đi?

Cô nhìn ngày sản xuất thì lại đúng là hôm qua! Cô ngờ rằng mình đã nhầm bèn nhìn lại, thì chính xác

là ra lò ngày hôm qua!

Lon cô-ca cũng mới sản xuất vài hôm trước.

Ga-tô mới làm hôm qua, thì chắc là mới mua hôm nay. Vậy thì sáng nay, không, có thể là lúc nãy đã có người đặt các thứ này lên cửa sổ, để chờ cô đến?

Thật không thể tưởng tượng nổi. Ai đã đặt chúng vào đây? Địa ngục gửi đến hay sao?

Bên ngoài, trời đã sẫm lại, Xuân Vũ cũng thấy hơi đói bụng. Chẳng lẽ đây là bữa tối chuyên dành cho cô?

Nếu họ đã bố trí ổn thỏa cho rồi, thì cũng chẳng nên từ chối bữa ăn này của địa ngục. Ít ra cũng được làm con ma no bụng. Bánh ga-tô thì chẳng vấn đề gì, vì cô cũng rất hay ăn, bánh nhãn hiệu này có thể thấy ở bất cứ siêu thị nào.

Cô bóc túi chân không bọc bánh ga-tô, mở lon cô-ca, ăn bữa tối đặc biệt ở ngay căn phòng này.

Khi đã ăn xong cô mới nhìn ra trong túi nilon còn có 1 mảnh giấy. Chữ viết bằng bút máy:

"Ăn tối xong, ra khỏi ký túc xá, rẽ bên phải đi vào nhà thể dục, dừng lại ở bể bơi."

Lần này không dùng tin nhắn, mà lại dùng cách cổ điển - viết mẫu giấy.

Nét chữ rất bình thường, không thể biết là ai viết, thậm chí không thể đoán là chữ của nam hay nữ viết. Ăn rồi uống rồi, Xuân Vũ đã hồi sức, cô lập tức ra khỏi căn phòng.

Theo lời dặn dò ở mẫu giấy, cô đi về con đường bên phải, quả nhiên thấy 1 kiến trúc rất đẹp, chắc là nhà thể dục của học viện Tài Trí.

Màn đêm sắp buông, trời vẫn đầy tuyết bay. Một đêm tuyết rơi thật đặc biệt!

Cánh cửa nhà thể dục đang mở rộng, Xuân Vũ thận trọng bước vào, thì thấy bên trong lại bật đèn điện. Ánh sáng đèn giúp cô nhận ra lối đi, cô đi qua sân bóng rổ trong nhà, có các dãy ghế ngồi rất nghiêm chỉnh, sân bóng lát gỗ cứ như mới, chỉ hiem rất bụi bặm.

Nhìn 2 bên khán đài của sân bóng rổ, có cảm giác rất đặc biệt. Phía trong có 1 cửa hậu nho nhỏ, cô ra khỏi cửa thì nhìn thấy hồ bơi ở ngay phía trước.

Điều đáng ngạc nhiên là hồ bơi lại được bơm đầy nước!

Nước rất trong, chắc là mới bơm vào không lâu. Khu bể bơi này khá thoáng rộng, trên mái che cao cao còn treo hơn chục ngọn đèn to. Tiếng bước chân của Xuân Vũ tạo nên các âm thanh dội lại nghe thật đáng sợ!

Cô chột ngoảnh lại nhìn bức tường ở sau lưng, trên bức tường trắng tinh trong khu bể bơi có 1 hàng chữ to, sơn đỏ:

Bí mật sâu kín nhất của cô.

Một câu thật kinh khủng. Xuân Vũ run rẩy nhìn hàng chữ, cô gằn như khuyu xuống. Chữ viết rất to,

cao đến gần 1 mét, viết tí trên cao, trông chói cả mắt.

Phải! Mấy chữ to ấy như những mũi dao chọc vào mắt cô. Màu đỏ rất dễ khiến người ta liên tưởng đến máu tươi. Cô lùi lại, lùi mãi đến sát bờ bể bơi mới thôi, và thảm nhảm: "Bí mật sâu kín nhất trong lòng?"

Tín hiệu tin nhắn chợt vang lên, ngón tay cái run run mở ra đọc: "Giết hắn đi!"

Cùng lúc đọc 3 chữ này, hình như âm thanh của 3 chữ ấy vang lên bên tai cô, và không ngớt lặp lại mãi.

Cô mơ màng nhìn khắp bể bơi, hình như từ mái che xuống đến đáy bể đều đang đội đi đội lại 3 chữ "giết hắn đi".

Đúng, không cần giấu giếm gì nữa, Xuân Vũ cũng khê kêu lên: "Giết hắn!"

Đây chính là bí mật sâu kín nhất trong lòng cô.

Cái bí mật này vẫn vùi sâu trong đáy lòng bao năm qua, chưa bao giờ cô kể với ai - mùa hè năm cô 15 tuổi, cô rất muốn giết kẻ đó: ông bố dượng!

Đó là 1 người đàn ông luôn bốc ra cái mùi quái dị, ánh mắt bản thủ luôn nhìn xoáy vào những vùng thân thể cô. Cái đêm mẹ cô phải nằm viện, hắn đã thừa cơ ra tay, cô phải đem cái chết ra uy hiếp hắn mới bảo vệ được mình. Đúng thế, cô hận hắn, hận đến cùng cực, hận đến mức muốn giết hắn. Cô nghĩ, hắn dù phải chết hàng vạn lần cũng không đáng thương. Cô định dùng vô số cách để kết liễu hắn, mà không thể để lộ dấu vết là mình đã giết. Người bố dượng thì không hề nhận ra mối nguy đang ở kề bên, hắn vẫn nhìn chòng chọc như mọi ngày. Một buổi tối Xuân Vũ đang rửa bát trong nhà bếp, hắn từ phía sau ôm chặt lấy cô, cái mồm xù xì áp vào tai cô, cái mùi tỏi lợm phả vào mặt cô. Cô ra sức vùng vẫy nhưng không lại được với đôi tay to vạm của hắn. Hắn bịt chặt miệng cô, cô không sao kêu được.

Vào lúc gần như tuyệt vọng, Xuân Vũ nhìn thấy ở bếp có con dao thái rau. Gã đàn ông ấy đang ghi cô rất chặt nhưng không khống chế được tay trái của cô. Phải khó khăn lắm cô mới nắm được con dao và đã đâm mạnh về phía sau. Chỉ có cảm giác mũi dao đã xọc vào phần thịt mềm mềm, một thứ chất lỏng âm ẩm dính nhớp lập tức phun vào tay cô. Đôi tay hắn vẫn ôm chặt cô, nhưng rồi dần dần co giật, Xuân Vũ vùng thoát ra. Con dao đã rơi xuống đất, thấy cái khuôn mặt kia đã hoàn toàn méo mó. Hắn vẫn đang co giật, vùng bụng đỏ lôm, rồi ngã vật xuống đất tắt thở. Xuân Vũ sợ quá, sững sờ nhìn xác chết nằm đó. Phải, cô đã giết bố dượng.

Đó là điều bí mật sâu kín nhất của cô.

Bỗng cô nghe thấy những tiếng bước chân quen quen, hình như có bóng người ấy, tiếp đó cô ngửi thấy cái mùi quái dị kia...

Tiếng bước chân của đàn ông như chập chờn bay lượn trong khu bể bơi, hình như mặt nước cũng dập dờn theo. Người ấy đã đi đến trước mặt Xuân Vũ, hiện rõ bộ mặt gớm ghiếc.

Ông bố dưỡng đã trở về.

Mắt Xuân Vũ mở to hết cỡ, phản chiếu khuôn mặt của ông ta, vùng bụng hình như vẫn đang loang máu đỏ. Ông ta lạnh lùng nhìn cô, rồi bất chợt khẽ nói: "Đến lượt mày!"

"Không!"

Cô thét lên kinh hoàng, lùi lại 1 bước, nhưng thấy dưới chân không có gì cả, thì ra phía sau là bể bơi. Xuân Vũ rơi ngay xuống bể bơi, làn nước giá lạnh đã nuốt chửng cô. Đáng sợ nhất là cô rơi đúng vào chỗ nước sâu, sâu đến 3 mét, cô lại không biết bơi.

Xuân Vũ cùng bộ quần áo trượt tuyết dày nặng chìm xuống tận đáy nước trong. Cô không quẫy đạp như những người bị rơi xuống nước, mà lại bình tĩnh nằm trên lớp gạch men lát đáy bể. Nước bể lạnh xấp xỉ 0 độ C là bắc Đại tây dương giá lạnh, cô nhìn thấy những người bị nạn của con tàu Ti-tanic đang trôi ở đáy biển dưới những núi băng. Một thiếu nữ có khuôn mặt rất giống cô, có bộ tóc như những sợi rong biển xám xám đang lững lờ trôi theo dòng nước; nước lạnh đã bảo vệ nguyên vẹn làn da của thiếu nữ, khiến cô vĩnh viễn vẫn giữ được nét thanh xuân, bà mẹ và 1 bầy nữ yêu quái đại dương đang ở bên cạnh, hát cho cô ta nghe "Bài ca đại tây dương"...

Bỗng có 1 bóng người lao xuống bể bơi. Rét run vì nước lạnh buốt thấu xương nhưng người ấy đã nhìn thấy Xuân Vũ ở đáy bể. Người ấy lặn xuống, hai tay nâng lưng và đùi cô, rồi đưa cô lên rất chặt vật.

Xuân Vũ đã được nâng lên khỏi mặt nước, cô thở hồng hộc. Rất may, cô đã nín thở nên không bị sặc nước. Đôi cánh tay rắn chắc đã đưa được cô lên thành bể bơi, toàn thân cô sũng nước, cô nằm ngửa, người run lên vì lạnh.

Bỗng có 1 đôi môi nóng bỏng đặt lên môi cô, làn hơi ấm lan nhanh vào khí quản. Cô cảm nhận ngay ra đó là ai, bèn đưa tay ra ôm chặt lấy lưng người ấy, không muốn để cho 2 cặp môi phải xa nhau. Lúc này không còn là hô hấp nhân tạo nữa, mà là 1 nụ hôn nồng nàn sâu lắng của đôi trai gái.

"Cao Huyền... Cao Huyền..."

Trái tim Xuân Vũ thầm gọi tên anh. Rồi cô mở mắt ra. Đúng là đôi mắt của Cao Huyền đang nhìn cô đầy vẻ xót thương. Nhìn thấy Xuân Vũ đã mở mắt ra, anh bất giác kêu lên: "Em đã tỉnh rồi?"

Cái lạnh ghê gớm khiến cô không thể nói gì, chỉ mấp máy đôi môi đã tím ngắt. Nhưng đôi mắt cô thì êm đềm chan chứa bao tình.

Cao Huyền đang cởi trần, lúc này anh đã cởi áo rồi mới nhảy xuống nước. Bộ áo trượt tuyết của Xuân Vũ ướt sũng, anh vội giúp cô cởi ra ngay, chỉ để lại những lớp áo bên trong. Anh lấy áo may-ô của mình lau khô mặt cho cô, rồi choàng tất cả các thứ áo quần của mình lên người cô.

Xuân Vũ mặc áo len quần len của Cao Huyền còn anh thì vẫn cởi trần. Anh chặt vật công Xuân Vũ lên và nói nhỏ: "Cố gắng giữ nhé, đừng ngủ!"

Anh công Xuân Vũ ra khỏi cửa hậu của bể bơi. Bên ngoài là sân vận động đang phủ đầy tuyết, bầu

trời âm u, những bông tuyết vẫn đang rơi, cảnh điệu kỳ này cứ như là trong phim ảnh: đây trời tuyết bay, 1 chàng trai cười trần cõng 1 cô gái mặc trang phục nam giới chạy qua sân trường tĩnh lặng như cõi âm!

Khu trường vào ban đêm trông mênh mông đến phát sợ, lại không có 1 ánh đèn. Cao Huyền ang áng theo trí nhớ, dò dẫm đi trên tuyết... cuối cùng cũng ra được cổng học viện Tài Trí.

Chiếc xe Passat của anh đỗ ngay ngoài cổng trường, anh đưa Xuân Vũ vào ngồi hàng ghế sau, mở hơi nóng hết cỡ rồi nhanh chóng quay đầu xe phóng đi.

Giữa trời đêm tuyết rơi, Cao Huyền cười trần lái xe, phóng như bay trên con đường nhỏ không 1 bóng người. Tuyết trên mặt đường bắn tung tóe, chiếc Passat như 1 con báo lao nhanh trong đêm. Họ đã ra khỏi đường 9 Hoàng Tuyền.

Cao Huyền không đưa Xuân Vũ về trường, anh lái xe về khu nhà bên bờ sông Tô Châu. Anh cõng cô vào phòng tranh của anh, rồi đi cầu thang lên thẳng tầng 3. Đây là 1 căn hộ rộng rãi 1 người ở, ít ra phải hơn trăm mét vuông. Anh đưa Xuân Vũ vào buồng tắm, lúc này Xuân Vũ đã dần tỉnh táo trở lại. Cao Huyền khẽ nói: "Em mau tắm nước nóng ngay, kéo sẽ ốm mất!"

Xuân Vũ đã lạnh cóng, cô cởi đám áo quần của Cao Huyền ra, rồi nhanh chóng bước vào bồn nước nóng. Mặt cô trắng nhợt, huyết quản dường như đã đông cứng. Cô nhắm mắt, ngậm mình, để cho hơi nóng thấm vào từng mạch máu. Hơi nóng bốc lên mù mịt trong buồng tắm, nhưng cô cảm nhận mình như vẫn đang chìm dưới đáy bể bơi, vẫn nằm trong nước lạnh như băng. Cứ như thế, sau hơn 1 giờ cô mới thấy người đã ấm trở lại như thường, làn da cũng hồng hào, đầu óc cũng thật sự tỉnh táo. Ít ra cô cũng biết mình vẫn còn sống.

Ở cửa buồng tắm đã treo 1 số quần áo phụ nữ rất tinh tươm, lúc này Cao Huyền đã ra ngoài mua về cho cô. Mặc quần áo xong xuôi, cô bước ra. Cô thấy mệt rũ như sắp sụp xuống.

Cao Huyền đã chuẩn bị gian phòng nhỏ dành cho Xuân Vũ, cô nằm vật trên giường như đang ngủ mê. Anh đắp cho cô chiếc chăn dày, pha cho cô tách cà phê nóng. Sau đó, anh tắt đèn, bước ra.

Xuân Vũ đang chập chờn sắp ngủ, miệng cô lẩm bầm...

"Bạn đã đi qua tầng 18 địa ngục, bước vào tầng 19."

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

- 20 -

TẦNG 19 ĐỊA NGỤC

Trôi giạt trong biển băng rất lâu, Xuân Vũ từ từ nổi lên mặt nước.

Mí mắt vẫn nặng chình chịch nhưng rồi cô vẫn mở mắt ra, chỉ thấy 1 làn ánh sáng mờ đục. Cô chớp chớp mắt thật mạnh rồi nhận ra đây là 1 căn phòng hoàn toàn xa lạ, mình đang nằm trên giường đệm êm ái, tấm rèm cửa khá dày che ánh sáng. Trên bức tường trước mặt treo bức tranh "Đi tuần đêm" của Rembrandt, dưới ánh đèn bố trí rất khéo, thấy rõ 1 tốp người Hà Lan thế kỷ 17 đang đi tuần tra trên phố.

Cô cố ngồi dậy, nhớ lại những chuyện xảy ra tối qua. Cô đã vào tầng 18 địa ngục - 1 ngôi trường đại học dân lập đã ngưng hoạt động, cô làm theo các tin nhắn và chữ viết, rồi đi đến khu bể bơi của trường. Đứng bên bể bơi, cô nhớ đến điều bí mật sâu kín nhất trong lòng cô. Người bố dượng đã chết từ lâu bỗng xuất hiện, ông ta dần áp sát khiến cô tuyệt vọng rồi bị ngã xuống bể bơi. Lúc sắp chết đuối thì Cao Huyền nhảy xuống cứu, rồi đưa cô về đây. Đúng thế, đây là nhà Cao Huyền, phía dưới là phòng tranh của anh.

Hai tay cô ôm vai, hít 1 hơi thật sâu. Cô đã đi qua tầng 18 địa ngục, vậy thì tầng 19 sẽ là gì đây?

Cô bỗng nhớ ra rằng, tối qua, máy di động của cô, quần áo ướt của cô đều để lại ở cái bể bơi ấy. Vậy thì có lẽ cô không thể chơi tiếp trò chơi địa ngục được nữa!

Nhưng, cô còn chưa ra khỏi địa ngục! Có 1 u linh nào đó vẫn đang chờ cô.

Cửa phòng bỗng mở ra, Cao Huyền bước vào. Anh thấy Xuân Vũ đã tỉnh dậy bèn ngồi xuống bên giường, nói: "Em còn thấy lạnh không? Nếu vẫn thấy chưa ổn, anh sẽ đưa em đi viện ngay."

Xuân Vũ thẫn thờ nhìn anh, im lặng hồi lâu, rồi cô bỗng ôm chầm lấy anh, lẩm bẩm: "Bây giờ em rất ổn rồi, chỉ cần có anh ở bên... em chỉ cần có anh ở bên..."

Cao Huyền khẽ hôn Xuân Vũ: "Em không sao là tốt rồi. Nếu em xảy ra chuyện gì, anh thực sự không biết sẽ sống ra sao."

"Tại sao tối qua anh cũng đến bể bơi?"

"Vì anh cũng nhận được tin nhắn về tầng 18 địa ngục, chỉ dẫn anh đến ngôi trường đó. Đêm tối tuyết rơi, anh đi vào khu trường vắng vẻ, cuối cùng đi đến bể bơi thì thấy em bị rơi xuống nước. Anh lập tức cởi áo nhảy xuống cứu em lên. Sau đó đưa em về đây."

Xuân Vũ đã hiểu rõ tất cả nhưng vẫn còn băn khoăn: "Tối qua anh có trông thấy 1 người đàn ông ở

bể bơi không?"

"Người đàn ông nào?"

"Một người tuổi trung niên cao lớn, trông góm ghiếc, toàn thân bốc ra 1 thứ mùi quái dị. Ông ta bước lại gần em khiến em ngã xuống bể bơi."

"Không, anh không nhìn thấy ai khác. Chỉ thấy em đứng bên thành bể, ngay người kinh ngạc nhìn về phía trước, sau đó sợ hãi lùi lại rồi ngã xuống nước."

Đôi mắt Xuân Vũ mở to: "Anh nói là không hề có người đàn ông nào à?"

"Tất nhiên là không!"

Cô lắc đầu, hít thở thật sâu: "Chẳng lẽ là em bị ảo giác?"

Cao Huyền nhẹ nhàng vuốt mái tóc Xuân Vũ, nói: "Đừng nghĩ ngợi lan man nữa, có lẽ những thứ mà em tưởng tượng không hề tồn tại."

Xuân Vũ nhắm mắt cố hồi tưởng lại, cô nghĩ ra rằng lúc đó mình đã hoang tưởng - mùa hè năm 15 tuổi cô đã giết ông bố dượng thật sao?

Đôi môi cô run run, sao cái hồi ức đó lại rõ đến thế? Không! Cô nhớ rằng không hề có cái buổi tối như vậy, đâu có chuyện máu me đầm đìa và con dao nhọn.

Cô bỗng nhớ ra cái đêm mà hoa dạ lan hương nở rộ, bố dượng của cô suốt đêm không về. Ngày hôm sau cũng không thấy bóng dáng, và kể từ đó không thấy tăm hơi ông ta đâu nữa. Hai mẹ con Xuân Vũ lại trở về cuộc sống yên ổn, người đàn ông ấy cũng không về quấy rối họ nữa.

Năm cô thi đỗ đại học, mẹ cô không may mắc bệnh ung thư, vào những ngày cuối cùng của cuộc đời, bà cho Xuân Vũ biết ông ấy không mất tích, mà là đã đi với tình nhân, họ rủ rê nhau đi Quảng Đông rồi đi định cư ở nước ngoài, vĩnh viễn không trở về nữa. Ít lâu sau, mẹ cô qua đời.

Đúng thế, cô không giết ông bố dượng, chính ông ta tự bỏ đi.

Cái buổi tối giết người ấy, chỉ là Xuân Vũ hoang tưởng ra mà thôi.

Bây giờ cô đã chiến thắng được sự hoang tưởng ấy.

Cô thở ra 1 hơi thật dài, ác mộng từ bao năm qua có thể kết thúc rồi đây.

Vậy thì, những chuyện ở địa ngục cô gặp bố đã qua đời nhiều năm, gặp bố dượng... thầy đều là ảo giác và hoang tưởng, chắc đều do trò chơi địa ngục tạo nên.

Cô lại mở to mắt nhìn Cao Huyền, nói: "Cảm ơn anh đã giúp em nhớ lại được mọi sự thật!"

"Trí nhớ của em vốn rất bình thường, chỉ vì sợ hãi nên sinh ra hoang tưởng đó thôi!"

"Bây giờ là lúc nào rồi?"

"Đến giờ em đã ngủ một mạch hơn 10 tiếng đồng hồ, lúc này đang là buổi chiều. Em rất đói bụng, đúng không? Anh sẽ đi mua vài món ăn, cứ chờ anh!" Anh vỗ vai cô, rồi bước ra khỏi phòng.

Xuân Vũ nhẹ nhàng nằm xuống nhưng rồi cô lại ngồi dậy. Người vẫn thấy rét nhưng cô cứ kéo tấm rèm cửa sổ ra, tuyết trắng xóa hắt ánh sáng vào khiến cô gần như không dám mở mắt nhìn.

Tuyết vẫn rơi, ngoài kia dòng sông Tô Châu vẫn lặng lẽ trôi, những bông tuyết rơi xuống mặt sông, rồi lập tức bị dòng nước nuốt chửng. Con đường bên bờ đê không có mấy người qua lại, chỉ thấy trên kia cầu xa xa không ngớt dòng ô tô chạy qua. Phía đối diện vẫn là một dãy nhà gác kiêu cổ, không thể nhìn xa hơn vì bị mấy tòa nhà cao chắn mất tầm nhìn.

Cô nhìn thấy 1 chú chim sẽ bay ngang qua màn tuyết.

Ở bệnh viện, những bông tuyết đang chấp chới bay. Hứa Văn Nhã nhìn bầu trời qua ô kính cửa sổ.

Mái tóc của cô được chải mượt mà, xoa trên vai rất tự nhiên, chẳng khác gì 1 con cừ non ngoan ngoãn.

Diệp Tiêu và bác sĩ Văn đứng ngoài cửa buồng, họ nhìn nhau gật đầu rồi lặng lẽ lui ra ngoài. Đi trên hành lang khá dài, Diệp Tiêu khẽ hỏi: "Bác sĩ gọi điện bảo tôi đến, chỉ là để nhìn thế thôi à?"

"Không. Tôi mới phát hiện ra 1 điều, cần phải nói với anh."

"Khoan đã, tôi xin nói với anh điều này trước: Xuân Vũ mất tích rồi."

"Cô ấy mất tích?"

"Tôi đã tìm cô ấy suốt 1 ngày, gọi di động cũng không thấy gì. Sáng nay tôi đã đến trường tìm cô ấy, các bạn nói Xuân Vũ đã 1 ngày 1 đêm không về phòng, chẳng rõ đi đâu." Diệp Tiêu tiếp tục đi về phía đầu hành lang. "Liệu có phải bệnh cũ của cô ấy lại tái phát không?"

Bác sĩ Văn im lặng hồi lâu mới nói: "Tuy loại bệnh này có tỉ lệ tái phát rất cao, nhưng theo quan sát của tôi về Xuân Vũ, thì tôi cho rằng khó mà có khả năng này. Nửa năm trước khi cô ấy ra viện, tôi đã phân tích tâm lý về cô ấy rất kỹ, tuy nội tâm vẫn còn bị 1 ám ảnh nào đó và không muốn nói với ai, nhưng cô ấy rất có ý thức khống chế. Cô ấy không thuộc nhóm người có hệ thần kinh yếu."

"Vâng, có lẽ tôi chỉ lo bò trắng răng. Bác sĩ có phát hiện gì về Văn Nhã?"

"Lần trước chúng ta gặp nhau anh đã biết rồi: tôi dùng phương pháp lấy độc trị độc, dùng ngay tin nhắn để điều trị chứng rối loạn tâm thần. Chủ yếu là tạo dựng cho cô ấy niềm tin ở sự giao lưu giữa người với người đồng thời khắc phục tâm lý sợ hãi của cô ta. Tôi đã đi sâu tìm hiểu thế giới nội tâm của Văn Nhã, và phát hiện ra rằng, khi chơi trò chơi địa ngục, đầu óc cô ta luôn sinh ra các loại âm

thanh, cứ như là đang có người nói chuyện với mình thật. Nhập viện rồi, cô ta vẫn có cảm giác đó, và dùng con khi để thay cho những đối tượng nói chuyện với mình."

Diệp Tiêu có phần sốt ruột: "Thế thì việc này có thể nói lên điều gì? Lần trước ông đã nói là cô ta bị ám ảnh tâm lý?"

"Đúng thế. Mỗi chúng ta ai cũng bị ám ảnh tâm lý. Nhưng có người sẽ gặp phải 1 sự kích thích đặc biệt nào đó - nếu nói ám ảnh đó là ma quỷ, con ma đó bị nhốt trong két sắt, thì nay có người đưa cho anh cái chìa khóa, mở két và thả con ma đó ra. Anh hiểu chưa?"

"Ông có thể nói cho rõ hơn không?"

"Được. Nói đơn giản là, chìa khóa để mở nội tâm Văn Nhã là - khống chế tâm lý."

"Khống chế tâm lý?"

"Đúng. Có rất nhiều cách để khống chế tâm lý mà thường dùng nhất là ám thị và thôi miên." Bác sĩ Văn cũng đã đi đến hết hành lang, ông nhìn tuyệt vời ngoài cửa sổ, lại nói tiếp: "Ám thị tức là vì 1 mục đích nào đó, người ta thông qua lời nói, động tác tay, vẻ mặt, hành động... hoặc 1 thứ tín hiệu nào đó, phát ra 1 thông tin nhất định bằng phương thức cô đọng, gián tiếp, khiến cho đối tượng phải tiếp nhận quan điểm, ý kiến được gợi ý, hoặc phải hành động theo phương thức được gợi ý. Nói chung, người làm ám thị ở thể chủ động tự giác, người bị ám thị ở thể bị động. Môi trường bóng tối và sợ hãi thì dễ khiến người ta tiếp nhận ám thị."

Diệp Tiêu hít sâu 1 hơi rồi nói: "Ông nói là, Văn Nhã đã tiếp nhận ám thị? Thế thì ai là người phát ra ám thị?"

"Đương nhiên là tin nhắn địa ngục! Từ tầng 1 đến tầng 19 của địa ngục là 1 quá trình ám thị. Thực tế là bất kỳ thông tin nào mà bộ não con người nhận được đều có thể trở thành 1 thứ ám thị, tin nhắn di động tất nhiên cũng là 1 loại thông tin. Tôi giao lưu với Văn Nhã bằng tin nhắn, đây cũng là 1 liệu pháp ám thị. Tôi nhận ra rằng, cái trò chơi địa ngục mà cô ta chơi, có tác dụng ám thị rất mạnh!"

"Tôi hiểu ra rồi. Còn thôi miên thì sao?"

Lúc này Diệp Tiêu đang nhớ đến bộ phim kinh dị Nhật Bản có tên là "Thôi miên".

"Ám thị tồn tại ở khắp chốn trong cuộc sống của chúng ta, mà phần lớn là phát sinh trong lúc không có ý thức gì. Nhưng thôi miên thì phải thông qua 1 phương thức đặc thù nào đó, đưa người ta vào trạng thái tựa như ngủ; và cũng có thể coi đây là 1 cách ám thị đặc biệt."

"Phương thức đặc thù, tức là thuật thôi miên phải không?"

"Anh cho rằng thuật thôi miên là gì? Chỉ có những cách dùng 1 thứ con lắc đung đưa hoặc những nghi thức như kiêu phù thủy thì mới là thuật thôi miên à? Không! Thuật thôi miên có rất nhiều thủ pháp, không nhất thiết phải tiến hành trực tiếp."

"Tức là, cũng có thể thông qua tin nhắn di động để thôi miên?"

Bác sĩ Văn lại im lặng 1 lúc lâu mới nói: "Cho đến nay vẫn chưa có bất cứ 1 thông tin nào hoặc 1 ca

bệnh nào như thế này, nhưng tôi cảm thấy... rất có thể Hứa Văn Nhã là ca đầu tiên trên thế giới bị thôi miên bằng tin nhắn di động, rồi dẫn đến tâm thần phân liệt."

Nghe những suy luận kỳ lạ kinh hồn này, Diệp Tiêu không thể không giật mình: "Nếu là thế thật, thì người đầu tiên trên thế giới bị thôi miên bằng tin nhắn phải là Tố Lan; người đầu tiên vì thế mà tự tử là Thanh U."

"Hiện giờ chúng ta chưa biết chi tiết về việc thôi miên bằng tin nhắn di động, nhưng cái trò chơi có tác dụng thôi miên rất mạnh ấy chắc chắn phải được thiết kế vô cùng tinh vi, nếu không, không thể khiến cho người bình thường bị tâm thần phân liệt được!"

Lúc này Diệp Tiêu đã không nói được gì nữa. Anh hiểu rất rõ trò chơi địa ngục là thế nào. Bác sĩ Văn đã suy luận đúng, nó phải được thiết kế dàn dựng rất tỉ mỉ.

Bác sĩ Văn nói tiếp: "Thôi miên chia làm 3 cấp độ: thôi miên nông, thôi miên trung độ, và thôi miên "mộng hành" (nghĩa là hành động). Văn Nhã chơi trò chơi địa ngục, thoát đầu là thôi miên nông, cô ấy chưa cảm thấy sợ hãi mà chỉ thấy rất thú vị. Lúc đó cô ấy đã bị ám thị rồi và bị lệ thuộc rất mạnh vào tin nhắn địa ngục, buộc phải tiếp tục bước vào tầng sau của địa ngục. Tiếp theo là thôi miên trung độ, lúc đó cô ấy không thể rời khỏi tin nhắn địa ngục nữa, ngày càng có nhiều ảo giác và hoang tưởng. Cuối cùng là thôi miên cấp độ cao nhất - giai đoạn mộng hành; thực tế là khi bước vào trò chơi địa ngục, cô ấy đã ở trạng thái tương tự mộng du, ý thức đã bị tin nhắn khống chế hoàn toàn, rất tin vào những cảnh tượng mà mình đã hoang tưởng ra, hậu quả là bị tâm thần phân liệt, mãi mãi bị hãm ở giai đoạn mộng hành tức là thôi miên độ sâu."

Nghe đến đây Diệp Tiêu thấy sồn tóc gáy. Giờ đây anh đã hiểu ra, khi bước vào trò chơi địa ngục, tức là anh đã bị thôi miên nông và thôi miên trung độ. Điều này hơi giống với việc thể nghiệm mô phỏng trong trò chơi điện tử tương lai: sẽ gắn điện cực vào đầu, để cho máy tính và bộ não con người trực tiếp giao lưu với nhau, người chơi sẽ có cảm nhận như chính mình đang ở trong cảnh đó. Thực ra chỉ là tổng hợp của các kích thích mà máy tính mang lại, người chơi sẽ có những ảo giác y như thật.

Diệp Tiêu nhớ lại sáng sớm hôm qua anh đã có rất nhiều ảo giác khi đang ở trong trò chơi địa ngục. Hình như anh đã trông thấy Tuyết Nhi, thậm chí hoang tưởng rất mạnh rằng mình đã bắn chết tên tội phạm ma túy; chắc đó là giai đoạn "mộng hành" đáng sợ? Nếu lúc đó anh không đập nát chiếc di động thì hậu quả sẽ là bị tâm thần phân liệt hoặc sẽ giống như Thanh U và Tố Lan cũng nên! Nghĩ đến đây, anh buột miệng hỏi: "Liệu có thể vì bị mộng hành mà tự tử không?"

"Hoàn toàn có thể! Khi những hoang tưởng đáng sợ đã tràn ngập bộ não, nội tâm đã bị tin nhắn địa ngục khống chế hoàn toàn, thì con người có thể làm đủ mọi chuyện - kể cả tự tử."

Diệp Tiêu đã vã mồ hôi trán: "Nhưng, kẻ thiết kế trò chơi nhắn tin địa ngục đã làm những gì để có thể đạt được những điều ấy?"

"Tôi không biết. Nhưng chắc chắn hẳn là 1 thiên tài - vừa có kiến thức tâm lý học sâu rộng lại vừa tinh thông lập trình tin học và khai thác trò chơi. Nhưng điều đáng nói hơn cả, hẳn là kẻ cực kỳ điên rồ!"

Con chim sẻ đã bay đi, những bông tuyết vẫn tiếp tục rơi, 1 chiếc tàu chở hàng chạy trên dòng sông uốn lượn dưới trời tuyết rơi. Cảnh tượng trước mắt thực giống như 1 bức tranh sơn dầu của Gauguin (họa sĩ người Pháp).

Xuân Vũ rời cửa sổ, thong thả bước ra khỏi căn phòng nhỏ. Bên ngoài là 1 phòng khách rất rộng, bày các loại đồ vật kiểu cổ điển châu Âu, trang trí cũng theo phong cách cổ điển châu Âu, ngay màu sơn tường cũng cho người ta cảm giác như là cung điện Versailles (Pháp) vẫn thấy trong phim ảnh. Ngôi nhà này xây dựng từ những năm 30, cho nên nhìn toàn bộ căn phòng của Cao Huyền có vẻ như trở về châu Âu thế kỷ 19.

Trong phòng bày rất nhiều tranh sơn dầu, toàn vẽ theo phong cách cổ điển thế kỷ 19, chẳng rõ có phải Cao Huyền vẽ hay không. Các bức tranh này khiến căn phòng càng giống như 1 cung điện, có vô số khuôn mặt người châu Âu đang nhìn Xuân Vũ, ánh mắt và vẻ mặt của họ đều rất đặc biệt, hình như căn phòng này đang có sự sống vậy.

Xuân Vũ bỗng bất ngờ phát hiện thấy ở góc phải bên dưới các bức tranh đều có chữ số "19" viết bằng bút chì.

Trông chữ số này giống như chữ ký của tác giả, nó nằm ở vị trí rất khuất trên bức tranh, nếu không để ý thì sẽ không nhìn thấy. Tại sao lại ký tên bằng chữ số "19" trên các bức tranh? Nhưng phát hiện tiếp theo khiến Xuân Vũ càng kinh ngạc: trên toàn bộ đồ nội thất đều khắc chữ số "19". Ví dụ chiếc tủ buyp-phê kiểu Âu, trên tay nắm cánh cửa có chữ số "19" màu vàng, bên dưới chỗ tì tay của ghế salon cũng khắc chữ số 19 màu vàng, ở chỗ lượn trên mặt bàn giấy cũng có chữ số 19 màu vàng. Các chữ số "19" này đều có tính mỹ thuật nhất định, thể chữ theo lối viết tay, nét chữ được khảm chìm vào đồ vật bằng sợi kim loại mạ vàng.

Xuân Vũ rất nghi hoặc về những chữ số 19 này. Cô bước sang 1 căn phòng khác, chắc đây là phòng ngủ của Cao Huyền. Tất cả đều rất choáng lộn, rất giống 1 căn phòng của quý tộc sống trong các lâu đài cổ châu Âu. Điều kỳ lạ là căn phòng này không có cửa sổ, 1 căn phòng tối khép kín hoàn toàn, chỉ có ánh sáng của ngọn đèn trên trần.

Trên bức tường đối diện chiếc giường lớn, treo 1 bức tranh sơn dầu khổ rộng, Xuân Vũ lập tức nhận ra người trong tranh - chính là Mazolini.

Đúng thế, cô đã nhìn thấy ảnh của Mazolini, đúng là người đàn ông trong bức tranh này. Ánh mắt sâu lắng của ông ta nhìn về phía trước, đôi mắt hút hồn rất giống với Cao Huyền.

Tại sao Cao Huyền lại treo tranh Mazolini đối diện giường mình nằm?

Cô chợt cảm thấy hình như ánh mắt của Mazolini còn đang nhìn 1 cái gì đó, cô ngoảnh lại nhìn theo

hướng luồng mắt mà cô tưởng tượng, thì thấy 1 cái tủ áo cỡ lớn. Nó cao đến 2 mét, có lắp gương soi toàn thân, toàn bộ khuôn hình Mazolini đều được soi trong đó.

Xuân Vũ cảm thấy kỳ lạ, cô từ từ bước đến cái tủ áo, ngắm mình trong gương: cô mặc bộ váy dài màu trắng, bên trong mặc đồ lót khá dày, vì căn hộ đang bật máy sưởi ấm nên không cảm thấy quá lạnh.

Bộ tóc đen dài phủ trên đôi vai, đôi mắt mở không quá to, ánh mắt hơi có nét uể oải. Nhưng làn da thì trắng nõn nà, rất có nét siêu phàm thoát tục. Cô khẽ đưa tay sờ lên mặt, và bỗng có cảm giác khuôn mặt hơi bị méo đi...

Kỳ lạ quá. Cô nhìn thật kỹ tấm gương, hình như đằng sau nó ẩn chứa cái gì đó, hình như cô nghe thấy tiếng thì thầm rất nhỏ...

"Ai đang nói gì với mình?"

Rất hồi hộp, cô ngoảnh lại nhìn quanh, không hề có ai cả. Cô lại nhìn Mazolini trong tranh. Lẽ nào là ông ta đang nói với mình?

Không phải! Ông ta đang nhìn vào tấm gương.

Một sự phấn khích không rõ nguồn cơn dâng lên trong lòng Xuân Vũ, cô không biết đằng sau tấm gương chứa cái gì nhưng cứ phải tìm hiểu xem sao.

Cô mở tủ.

Bên trong chiếc tủ áo đồ sộ không hề chứa bất cứ áo quần gì, mà chỉ thấy 1 cánh cửa bí mật nho nhỏ. Cô bị kích thích mạnh, cô biết tại sao Mazolini cứ nhìn mãi vào tấm gương. Cô nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra thì thấy bên trong còn có 1 gian bí mật.

Cô nín thở bước vào cái tủ đồ sộ, rồi vào căn phòng bí mật.

Căn phòng kín mít tối om, cô rờ mãi trên tường mới bật được công tắc đèn. Căn phòng rộng chừng 20 mét vuông, không cửa sổ, không bày đồ dùng gì, trông trơn, chỉ có bức tranh sơn dầu treo trên tường. Bức tranh gần như choán hết mặt tường, nó dài đến 20 mét, cao đến 2 mét, đặt trong căn phòng bí mật này trông rất giống bích họa trong hang đá.

Xuân Vũ bắt đầu xem từ bên trái trở đi. Bức tranh sơn dầu mang phong cách cổ điển châu Âu, màu sắc và đường nét đều thật sự tả thực; riêng phần nền tranh thì rất tối, tựa như 1 cánh rừng sâu rậm rạp hoặc như hang động dưới lòng đất.

Mở đầu là 1 phụ nữ châu Âu bị 2 kẻ trông như yêu quái tóm chặt, đang dùng kim sắt để rút lưỡi.

"Địa ngục Bạt thiết!"

Cô không nén nổi kêu lên. Đúng thế, bức tranh này rất giống bức bích họa nhìn thấy trong hang đá cổ xưa, đó là bức thứ nhất của "Thập cửu tầng địa ngục đồ", cũng tức là tầng 1 của địa ngục.

Xuân Vũ cố nén sự căng thẳng, lần lượt xem tiếp về phía bên phải. Các bức còn lại cũng đều như vậy, xếp theo thứ tự của địa ngục, từ chín tầng trên đến chín tầng dưới địa ngục, đều thể hiện cảnh

tượng của từng tầng.

Tuy nhiên bích họa "Thập cửu tầng địa ngục đồ" trong hang đá vẽ theo lối Trung Quốc, còn các bức tranh sơn dầu ở đây đều vẽ theo kỹ xảo hội họa phương Tây. Nhưng về nhân vật hoặc bố cục thì căn bản giống nhau, có thể nói đây là phiên bản tranh Trung Quốc thể hiện bằng tranh sơn dầu phương Tây. Điều khác biệt nổi bật là nhìn bộ tranh sơn dầu này thấy kinh dị hơn hẳn, gây tác động thị giác và sự hoang mang rất mạnh, xem xong thấy cực kỳ rùng rợn. May mà hôm nay Xuân Vũ chưa ăn gì vào bụng, nếu không chắc sẽ ghé cổ mà nôn thốc nôn tháo ra mất.

Xuân Vũ xem bộ tranh sơn dầu đáng sợ từ tầng 1 địa ngục trở đi, lúc này đã đếm đến tầng 18 địa ngục. Tim cô đập mỗi lúc một nhanh hơn, cô lại có cảm giác giá lạnh như lúc bị chìm xuống đáy bể bơi, vì đáp án cuối cùng đã sắp hiện ra.

Bạn có biết tầng 19 của địa ngục là gì không?

Bây giờ Xuân Vũ đã nhìn thấy tầng 19 của địa ngục.

Bức sơn dầu khổ lớn đặt ở đầu cuối bên phải, vẽ 1 đôi trai gái đang ôm nhau thắm thiết. Chàng trai là 1 người Âu, khoảng ngoài 30 tuổi, có đôi mắt sáng, thắm sâu, mặc chiếc áo khoác dài của quý tộc châu Âu giữa thế kỷ. Xuân Vũ nhận ra ngay - Mazolini. Người đàn ông trong tranh này là Mazolini! Cô gái trong tranh là người Trung Quốc, tuổi xấp xỉ 20, mặc bộ váy dài màu trắng, bộ tóc đen nhánh đổ xuống đôi vai như 1 thác nước. Điều khiến Xuân Vũ kinh ngạc là, cô gái này giống hệt Xuân Vũ - nhất là khuôn mặt trắng mịn, cái cổ nhỏ nhắn và đôi mắt u buồn. Lúc này Xuân Vũ đang mặc bộ váy trắng, thì lại càng vừa khéo giống hệt cô gái trong tranh!

Xuân Vũ sợ hãi lùi lại 1 bước, cô ngắm bức tranh như đang đứng trước tấm gương; cô gái trong "tầng 19 của địa ngục" cũng có mái tóc xõa vai, mặc váy trắng, và khuôn mặt với đôi mắt kia... Hình như họa sĩ đã dùng Xuân Vũ làm người mẫu để vẽ nên bức tranh này!

Xuân Vũ ngây nhìn chính mình trong tranh - 2 cánh tay đang ôm lấy Mazolini, hai người đang đắm đuối nhìn vào mắt nhau, họ là 1 cặp tình nhân đắm thắm keo sơn, tựa như đã trải qua vô số kiếp nạn, vĩnh viễn không bao giờ xa nhau nữa.

Nhưng, Xuân Vũ chợt có 1 cảm nhận, trong ánh mắt của Mazolini hình như có 1 nét tà ác nào đó...

Trời ạ! Lúc này Xuân Vũ mới phát hiện ra bộ mặt thật của Mazolini: ông ta có 1 ánh mắt tà ác như của ma quỷ, hoàn toàn không chế được cô gái trong tranh khiến cô yêu ông ta nồng nàn vô hạn.

Bên tai cô bỗng lại vang lên cái câu hỏi kinh khủng kia:

Bạn có biết tầng 19 của địa ngục là gì không?

Lúc này cô đã biết rõ đáp án: tầng 19 của địa ngục = yêu ác quỷ!

Người như hóa lỏng, cô ngồi thụp xuống đất, miệng lảm bảm: "Khi vào đến tầng 19 của địa ngục, người sẽ yêu một tên ác quỷ tà ác nhất!"

Bỗng 1 âm thanh trầm buồn vang lên từ phía sau cô: "Vậy là em đã phát hiện ra điều bí mật cuối

cùng."

Xuân Vũ như bị điện giật, cô quay đầu lại, nhìn thấy 1 khuôn mặt trong bóng tối - Cao Huyền.

"Hắn là kẻ cực kỳ điên rồ ư?"

Diệp Tiêu nhìn trời tuyết ngoài kia, gió bắc đã mạnh lên, những bông tuyết điên cuồng bay lượn, rồi tan chảy trên bề mặt cửa kính.

Bác sĩ Văn hít 1 hơi thật sâu, nói : "Đúng thế, nếu không điên rồ thì kẻ đó đâu nghĩ đến việc phát minh cái trò chơi như thế, và còn gây nên những hậu quả đáng sợ - các thiên tài thường là những kẻ điên rồ!"

Diệp Tiêu chợt nhớ đến Nghiêm Minh Lượng. Anh chưa biết rõ về con người này, nhưng đã ủy thác cho đồng nghiệp đi điều tra. Chẳng lẽ Nghiêm Minh Lượng là loại "thiên tài điên rồ"?

Bác sĩ Văn bỗng nhớ ra 1 việc: "Tôi còn muốn cho anh biết 1 chuyện. Nào! Chúng ta lên phòng làm việc của tôi ở trên gác!"

Họ nhanh chóng lên gác, bước vào phòng. Bác sĩ Văn bật máy tính, mở 1 bức email.

Diệp Tiêu nhìn thoáng qua rồi nói: "Toàn là tiếng Anh, tôi không có thì giờ đọc kỹ. Bác sĩ cứ nói đi!"

"Tôi qua, người bạn làm ở 1 bệnh viện thần kinh đã gửi cho tôi thư này. Những ngày qua nghiên cứu về ca Hứa Văn Nhã, tôi đã tra cứu rất nhiều tài liệu của nước ngoài có liên quan, đã gửi rất nhiều email cho các đồng nghiệp Âu - Mỹ để hỏi họ về các ca bệnh tương tự. Nhưng cho đến giờ dường như ở ngoại quốc vẫn chưa có bệnh nhân nào như kiểu Văn Nhã. Tôi có viết rõ hiện tượng hiếm thấy là hoang tưởng về địa ngục. Vì điều này có 1 bệnh viện ở Anh quốc đã gửi cho tôi 1 tập hồ sơ bệnh án."

"Của bệnh nhân hoang tưởng về địa ngục à?"

"Phải! Cách đây 3 năm, bệnh viện đó đã tiếp nhận 1 bệnh nhân nam, trẻ tuổi. Gia tộc anh ta mắc 1 căn bệnh di truyền nào đó, từ bé đã rất tự thị, coi mình là hoàn thiện nhất. Khi trưởng thành lại gặp 1 chuyện vướng mắc gì đó nên nội tâm lại càng bị ám ảnh, thường sinh ra ảo giác và hoang tưởng. Một vị chuyên gia thần kinh nổi tiếng Anh quốc đã quan tâm nghiên cứu ca này, sau vài tháng điều trị bằng thôi miên, đã phát hiện ra điều ẩn chứa trong nội tâm anh ta. Bệnh nhân ấy cho rằng mình không phải là nhân loại bình thường mà là "siêu nhân" như cách nói của Nietzsche (nhà triết học duy tâm). Điều kỳ quặc hiếm hoi là anh ta có hoang tưởng về địa ngục, cho rằng ngoài 18 tầng địa ngục ra, còn có tầng thứ 19 nữa."

"Tầng 19 của địa ngục?"

"Phải! Anh ta cho rằng bất kỳ ai đều sẽ phải đi qua địa ngục, nhưng sẽ bị loại bỏ bởi các loại tội lỗi của mình, chỉ những "siêu nhân" can đảm kiên định nhất mới đến được tầng 19 của địa ngục. Tất nhiên là những hoang tưởng đó ẩn sâu trong đáy lòng anh ta, thường ngày không bộc lộ. Trong quá trình điều trị cho anh ta, vị chuyên gia đó rất ngẫu nhiên phát hiện ra điều hoang tưởng hiếm có này."

Nhưng Diệp Tiêu vẫn hỏi thêm: "Nếu hoang tưởng luôn vùi sâu trong lòng thì tại sao lại bị đưa vào viện tâm thần?"

"À, đó là vì 1 vụ án hình sự. Nghe nói anh ta dùng ống nhòm nhìn trộm các căn hộ ở tòa nhà đối diện, phát hiện ra các chuyện tội lỗi trong các gia đình đó, ví dụ chồng ngược đãi vợ, chủ nhà cưỡng hiếp phụ nữ giúp việc người Phi-líp-pin, con cái đánh đập bố mẹ già yếu v.v... những kẻ trông thì đạo mạo đường hoàng nhưng lại sống rất đốn mạt bản thiêu, những kẻ đó không thể thoát khỏi bị trừng phạt..."

"Nghe cứ như là truyện "Cửa sổ sau" của Hitcoke."

"Anh ta bèn gọi điện cho những nhân vật tội lỗi ấy, không chỉ tổng tiền mà đáng sợ hơn là còn tiến hành thôi miên họ qua điện thoại nữa. Rất kỳ quái phải không? Thôi miên qua điện thoại! Nguyên lý này cũng na ná như thôi miên qua tin nhắn di động. Anh ta thôi miên qua điện thoại cũng có nhiều kết quả, khiến những người kia bị ảo giác và hoang tưởng rất nghiêm trọng, có người không chịu nổi phải tự sát. Cảnh sát Anh đã tổ chức điều tra, dựa vào bộ lưu các số điện thoại gọi đến cho nạn nhân, họ lần ra kẻ đã thực hiện thôi miên qua điện thoại. Tòa án Anh quốc định đem ra xét xử nhưng rồi họ lại đưa anh ta vào bệnh viện thần kinh, và phát hiện ra anh ta mắc chứng hoang tưởng về địa ngục."

Bác sĩ Văn nói chưa hết thì Diệp Tiêu đã bước đến bên cửa sổ. Anh nhìn sang các khu buồng bệnh đối diện, từng ô cửa sổ đều có bệnh nhân tâm thần đang nhìn sang bên này.

Giữa bên đó và bên này là tuyết bay đầy trời.

Máy di động của anh bỗng đổ chuông. Một giọng nam lạ lẫm, có phần ngượng nghịu vang lên: "Alô, anh là sĩ quan cảnh sát Diệp Tiêu phải không?"

"Vị nào đấy ạ?"

"Tôi là Nghiêm Minh Lượng. Có thể nói chuyện với anh được không?"

Khuôn mặt Cao Huyền hiện rõ. Ở trong gian phòng bí mật này, ánh mắt anh trông hơi đáng sợ. Cao Huyền bước lại gần, đưa tay lên phía trán Xuân Vũ, nhưng cô lùi ngay lại 1 bước dài, gần như đến sát bức tranh. Cô run run nhìn Cao Huyền, hình như bỗng trở nên xa lạ.

Cao Huyền cười với vẻ rất kỳ quái: "Em vốn rất muốn biết tầng 19 của địa ngục là gì kia mà? Nay đã biết rồi, tầng 19 của địa ngục là - tình yêu."

"Tình yêu?"

"Đúng! Em có biết ai đã vẽ bức tranh sau lưng em không? Mazolini! Năm xưa ông từ núi Thiên Thương trở về Thượng Hải rồi mở triển lãm tranh, đã bày chính bức tranh "tầng 19 của địa ngục" này!"

"Thế thì tại sao anh lại nói dối em? Thừa biết bức tranh đang trong tay mình, thừa biết cái bí mật này rồi, mà vẫn đưa em đi tìm để em phải chịu đựng bao điều kinh hãi?"

Cao Huyền lại đưa tay lên vuốt tóc Xuân Vũ, nói: "Xin lỗi em. Từ ngày anh chào đời bức tranh này

vẫn treo trong căn phòng kín này, vì anh là - thế hệ sau của Mazolini."

"Mazolini là người Ý kia mà?"

"Đúng thế. Nhưng anh đã kể với em rồi: khi ẩn cư ở núi Thiên Thương ông ấy đã quen 1 mỹ nhân, họ yêu nhau tha thiết rồi cùng đến Thượng Hải."

"Chính là cô gái trong tranh này à?" Xuân Vũ lại quay nhìn, người run run. "Sao cô ấy lại giống em thế nhỉ?"

"Cõi huyền bí xa xăm đã sắp đặt. Anh chưa kể với em 1 chi tiết này: Mazolini đã bí mật kết hôn với mỹ nhân đó, rồi sinh được 1 con trai - người đó chính là cụ 4 đời của anh. Mazolini bị lên giá treo cổ thì bà vợ nuôi con khôn lớn, và vẫn cư trú ở Thượng Hải. Vào thập kỷ 30, hai mẹ con mua căn nhà này. Từ đó bức tranh mà ông để lại luôn được cất trong phòng kín, không cho người ngoài xem. Anh lớn lên trong ngôi nhà này, từ nhỏ đã nhìn thấy bức tranh này và cảm thấy Mazolini luôn nói chuyện với anh, linh hồn ông ấy vẫn phiêu du trong tranh."

"Tức là anh có 1/16 huyết thống người Ý, thảo nào đôi mắt anh hơi giống mắt người châu Âu, nhất là giống Mazolini."

"Sở dĩ anh vẫn giấu em là vì anh từng thề rằng không bao giờ nói với ai điều bí mật này."

Cao Huyền tiếp tục vuốt mái tóc Xuân Vũ, ngón tay anh như cái lược chải những lọn tóc của cô. Anh ghé sát bên tai cô, nói: "Ngay lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã không thể nén nổi mình nữa. Anh biết sớm muộn gì anh cũng sẽ yêu em. Nhưng anh không thể nói ra điều bí mật, mà chỉ có thể ngầm giúp đỡ em - anh dùng những cách đặc biệt để em biết về Mazolini, đưa em đến núi Thiên Thương để tìm bức bích họa cổ đại... tất cả là nhằm để cho em tìm ra điều bí mật. Lúc này anh nói là ra ngoài mua đồ ăn, thực ra là để cho em có cơ hội hành động 1 mình. Vì anh tin rằng với trí thông minh vốn có, em sẽ tìm ra điều bí mật ở trong căn buồng ngủ này. Như thế anh cũng không làm trái lời thề của mình, mà em vẫn được toại nguyện."

"Nhưng giờ đây em đã đến tầng 19 của địa ngục rồi, em không biết phải làm gì..."

"Bức tranh này đã đưa ra câu trả lời rồi mà! Hãy mãi mãi ở bên anh, em nhất định sẽ được hạnh phúc!"

Xuân Vũ run run, run mãi không thôi; sau mấy giây do dự, cô đặt tay vào lòng bàn tay Cao Huyền. Anh nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, khẽ nói bên tai cô: "Chúng ta sẽ vĩnh viễn không bao giờ xa nhau!" Mazolini trong bức tranh đang lạnh lùng nhìn cô.

Bỗng có tiếng chuông lạ lùng phá tan sự yên tĩnh của họ. Cao Huyền nhíu mày: "Tiếng chuông gọi cửa đây mà. Anh sẽ ra xem sao. Em cứ ở đây đợi anh, tuyệt đối đừng ra."

Cao Huyền ra khỏi căn phòng bí mật, rồi ra phòng khách, mở cửa. Khách là 1 người lạ mặt.

Một nam giới trạc tuổi Cao Huyền, mặc bộ sắc phục cảnh sát phẳng phiu, và có ánh mắt sắc sảo.

"Anh là Cao Huyền phải không?" Anh ta chia tấm thẻ cảnh sát. "Tôi là Diệp Tiêu. Tôi vào nói

chuyện với anh được chứ?"

Vẻ mặt Cao Huyền hết sức điềm tĩnh, anh mỉm cười: "Đương nhiên là được. Mời anh vào đây!"

Diệp Tiêu thong thả bước vào phòng khách, ánh mắt nhạy bén nhìn khắp căn phòng 1 lượt. "Anh là giảng viên khoa Mỹ thuật của trường đại học phải không?"

"Không! Tôi chỉ là giảng viên thỉnh giảng, mỗi tuần lên lớp vài buổi mà thôi. Tôi là họa sĩ."

"Anh có quen cô sinh viên năm thứ 4 tên là Xuân Vũ không?"

"Có! Tôi quen cô ấy. Cô ấy từng làm người mẫu cho tôi vẽ. Có vấn đề gì không?"

"Anh có biết cô ấy hiện đang ở đâu không?"

Cao Huyền nhún vai: "Tôi không rõ lắm. Cô ấy làm sao vậy?"

"Hiện nay cô ấy đang rất nguy hiểm." Diệp Tiêu nắm chặt nắm tay, ánh mắt sắc nhọn nhìn thẳng vào mắt Cao Huyền. "Rất có thể cô ấy đang ở cùng một gã tâm thần quái dị."

"Tâm thần quái dị? Anh cho tôi biết tên hắn được không?"

Diệp Tiêu trầm ngâm 1 lát rồi chậm rãi nói: "Tên hắn là Cao Huyền."

Cao Huyền vẫn rất giữ được vẻ mặt tự nhiên, bình tĩnh nhìn Diệp Tiêu, không đáp lời.

Bỗng nhiên khuôn mặt Xuân Vũ hiện ra ở căn phòng phía sau lưng Cao Huyền.

Diệp Tiêu nhận ra ngay: "Xuân Vũ!"

Sắc mặt Cao Huyền lập tức thay đổi hẳn, anh chạy vụt vào gian trong, rồi khóa ngay cửa lại. Cao Huyền kéo tay Xuân Vũ chạy vào gian phía sau.

Xuân Vũ không kịp phản ứng gì, chỉ vừa chạy vừa kêu lên: "Anh làm gì thế? Em biết anh Diệp Tiêu mà!"

Nhưng Cao Huyền không nói gì, anh kéo Xuân Vũ vào 1 gian nhỏ, trên nóc có ô cửa bé tẹo dựng sẵn cái thang sắt, anh đỡ Xuân Vũ bước lên rồi mình cũng lên theo.

Xuân Vũ thấy lạnh giá, thì ra đây là nóc nhà. Cô giẫm trên những viên ngói phủ tuyết, tuyết đang rơi trên đầu, trời đang dần sẫm lại.

Cao Huyền rút cái thang lên, rồi đập cửa nóc lại. Họ men theo mái dốc bước xuống, ngói đang bám tuyết, rất dễ trượt ngã. Cao Huyền vô cùng thận trọng, gàn như phải bò.

Sang đến mái bên kia thì coi như hết lối, họ đành ngồi trên mái vậy. Cao Huyền cởi áo khoác rồi choàng lên vai Xuân Vũ, anh khẽ nói: "Không sao. Chỉ cần chịu khó chờ, họ không tìm thấy chúng ta thì sẽ nghĩ là chúng ta đã trèo qua cửa sổ trốn ra rồi, họ sẽ phải ra về."

Xuân Vũ đã run cầm cập, cô ngồi ngây người nhìn bầu trời. Ngồi trên nóc nhà có thể nhìn ra rất xa, bên cạnh là dòng sông Tô Châu đang lặng lẽ trôi, xung quanh là rất nhiều nhà cao tầng. Không có ai chú ý đến họ, ngoại trừ từ các nhà cao tầng nhìn xuống.

Cô nhìn Cao Huyền bằng ánh mắt hoài nghi, lạnh lùng hỏi: "Không, anh phải nói đi đã, tại sao chúng ta phải trốn?"

Không thể giấu mãi được nữa, Cao Huyền buồn rầu nói: "Anh chỉ vì không muốn xa em mà thôi."

"Tại sao? Chẳng lẽ Diệp Tiêu đến để bắt anh à?"

"Có lẽ thế." Anh thở dài, làn hơi nước phả ra lập tức bị gió tuyết cuốn đi ngay. "Chắc họ đã phát hiện ra điều bí mật."

"Bí mật gì?"

Ánh mắt anh chợt trở nên rất đáng sợ, trong bóng tối tuyết rơi, hình như lộ ra tia sáng lạnh của dã thú. "Người sáng tạo ra trò chơi địa ngục - chính là anh."

Xuân Vũ chao người đi, suýt mất thăng bằng, Cao Huyền vội ôm chặt lấy cô. Sau 1 lúc im lặng, Xuân Vũ nói: "Anh chính là bàn tay đen đứng sau thao túng? Anh chính là u linh địa ngục ư?"

"Đúng. Anh phát minh ra trò chơi địa ngục, tất cả khởi nguồn từ anh. Em có nhớ ở "Quán cà phê địa ngục" em đã đối thoại với đối phương có nickname là Mazolini không?" Cao Huyền bỗng ngừng lại, khẽ phỉu tuyết bám trên đầu Xuân Vũ. "Mazolini đó - thực ra là anh."

"Tại sao anh phải làm như thế?"

"Vì anh là thế hệ sau của Mazolini, anh không chỉ thừa kế tài sản của ông mà còn thừa kế cả tinh thần của ông nữa. Em đã nhìn thấy "Tầng 19 của địa ngục", cũng đã biết, ai vào địa ngục đều do phạm tội nặng, không ai trên đời có thể thoát khỏi sự trừng phạt của địa ngục. Có ai dám nói với lương tâm rằng đời mình không hề làm điều gì phải áy náy không?"

"Thế là làm sao? Tội khởi thủy à?" (chỉ tội của thủy tổ loài người: Adam và Eva đã ăn trộm trái cấm, tội này truyền mãi muôn đời, trở thành căn nguyên của mọi tội ác và tai họa.)

"Em đã xem "Bảy đại tội" rồi chứ? Thế đã là gì! Loài người đâu chỉ có 7 tội? Nói 70 vạn tội cũng chưa phải là nói quá. Từ cổ chí kim, bất kể ai cũng có tính tham lam, ai cũng có thói ích kỷ. 5000 năm lịch sử nhân loại là lịch sử lừa gạt trả đũa lẫn nhau."

Tuyết bay vào mắt Xuân Vũ nhưng lúc này cô đã quên cả giá lạnh, cô lắc đầu: "Không! Em không tin rằng mọi người trên đời này đều có tội."

"Dù không gây ra tội ác nhưng lòng có những ý nghĩ ác độc, thì vẫn cứ là ác! Trong đáy lòng mỗi người đều có ý nghĩ tội ác, họ đều sẽ bị đánh giá ở địa ngục, các tội đã gây ra sẽ bị xét xử, các bóng đen ở nội tâm sẽ bị phơi bày."

Cao Huyền đứng lên, dưới màn đêm, trông cứ như 1 ác quỷ thời cổ xưa.

"Cho nên anh mới tạo ra trò chơi địa ngục, để cho những người bước vào trò chơi này đều trở thành vật thí nghiệm cho thứ tư tưởng điên rồ của anh?"

"Đúng! Mục đích của trò chơi là nhằm kiểm nghiệm 1 vấn đề: có phải ai ai cũng có tội không?"

Xuân Vũ đưa tay bưng miệng mình, nói: "Anh đã điên từ lâu rồi đúng không?"

"Có lẽ thế cũng nên. Mỗi người vào trò chơi địa ngục đều sẽ phải chịu thử thách khác nhau, ở tầng nào của địa ngục cũng có thể bị GAME OVER. Bị 18 tầng địa ngục đào thải, không ai có thể đến

được tầng cuối - tầng 19 của địa ngục." Cao Huyền lại ngồi xuống vuốt mái tóc Xuân Vũ. "Nhưng số phận đã sắp đặt cho chúng ta gặp nhau, anh nhận ra anh đã yêu em. Và số phận lại để em cũng bước vào trò chơi địa ngục. Khi anh biết rõ thì anh rất mâu thuẫn. Anh không muốn để dải để lộ bản thân, nhưng anh cũng không muốn em bị bất cứ tổn thương nào. Bởi thế anh tìm mọi cách ngầm giúp đỡ em, để em càng can đảm và tự tin hơn, mong em có thể vượt qua mọi rào cản, rồi bước vào tầng 19 của địa ngục - mãi mãi ở bên anh!"

"Vậy thì, tất cả đều là do anh sắp đặt?"

"Tất cả đều là trình tự mà anh bố trí trước, bất cứ ai chơi trò địa ngục đều phải trải qua những thử thách như thế. Hôm qua khi anh và em cùng vào tầng 18 địa ngục, anh lo em sẽ không qua nổi cửa ải này, bèn bí mật bám theo em. Anh đem bánh ga-tô và lon cô-ca vào cái phòng đó, là do anh bất chợt bỏ sung trình tự, để em khỏi bị đói."

"Còn ở bể bơi thì sao?"

"Anh đã lựa chọn học viện Tài Trí để làm tầng 18 của địa ngục. Hàng chữ trên tường bể bơi là do anh viết cách đây 1 tháng, nước trong bể bơi thì mới xả vào. Tối qua bám theo em đến bể bơi, thấy em bị ngã xuống - điều ấy thì anh không ngờ, vì thế anh đã lập tức nhảy xuống để cứu em lên."

Xuân Vũ cảm thấy tuyệt vọng, nhìn lên bầu trời đêm tuyết rơi lẽ ra phải rất lãng mạn, cô nói: "Trời đất à! Những tư tưởng điên rồ này của anh từ đâu ra vậy?"

"Đã có từ rất lâu rất lâu rồi, nhưng anh vẫn chôn sâu trong đáy lòng. Anh biết chôn nhân gian thế tục này không thể chứa nổi một "siêu nhân" như anh!"

"Anh nói mình là "siêu nhân"?"

"Trăm năm về trước, Mazolini đã cho rằng mình không phải là nhân loại bình thường, mà là "siêu nhân" như Nietzsche đã nói. Anh là dòng dõi của Mazolini, từ nhỏ đã có chỉ số IQ vượt trên người thường, ai trông thấy anh cũng hồ thẹn vì thấy mình thật bé nhỏ, anh đương nhiên là một "siêu nhân". Và, cũng chỉ có "siêu nhân" mới không chịu sự khống chế của địa ngục, đồng thời là chúa tể thế giới này!"

"Mazolini mắc bệnh tâm thần, anh cũng di truyền bệnh tâm thần của ông ấy thì phải?"

"Anh có thể cho em biết: anh đã từng nằm viện tâm thần ở Anh quốc vài tháng, nhưng là do anh cố ý vào đó. Mục đích là để nắm được phương pháp điều khiển tâm lý. Có 1 vị giáo sư già rất có hứng thú với anh, đêm nào ông ta cũng bàn luận với anh về triết học và nghệ thuật. Ông ta cho rằng đó là liệu pháp thôi miên thực hiện với anh, và tuyên bố rằng đã phát hiện ra anh có mối hoang tưởng về địa ngục. Thực ra đó là do anh cố tình như ông ta, để anh học cho được kỹ thuật thôi miên cao siêu nhất thế giới. Anh với ưu thế của kẻ "hậu sinh khả úy", thừa sức nắm được điểm yếu tâm lý của ông ta, nên đã thôi miên ông ta thành công. Thế là vị giáo sư thần kinh học nổi tiếng thế giới, rốt cuộc trở thành bệnh nhân tâm thần, hiện nay vẫn bị nhốt ở cái bệnh viện đó! Còn anh, anh bí mật trốn ra, sửa

lại tất cả các loại hồ sơ giấy tờ của mình. Ngoại trừ cái bệnh viện tâm thần đó ở Anh quốc thì không ai biết anh đã từng trải qua 1 chuyện như thế!"

Xuân Vũ toàn thân run như cây sậy: "Thực ra anh là người hay là quỷ?"

"Kia, anh đã nói rồi: anh không phải người cũng chẳng phải quỷ, anh là “siêu nhân” - như Nietzsche đã nói!" Cao Huyền tiếp tục vuốt ve mái tóc Xuân Vũ, nói dịu dàng: "Cảnh sát không thể tìm thấy chúng ta, họ sẽ mau chóng rời khỏi đây. Lát nữa chúng ta xuống, mang tiền theo, rồi cao chạy xa bay. Anh có 1 ngôi nhà ở ngoại ô London, xung quanh là rừng cây rất đẹp, mùa hè đến nở đầy hoa. Chúng ta sẽ ở đó, ngửi mùi hương hoa của rừng, sẽ vĩnh viễn bên nhau."

Trong màn đêm tuyết rơi đầy trời, Xuân Vũ ngồi trên mái nhà tuyết phủ, cô bỗng như bị trúng phép tà ma gì đó, đăm đăm chăm chú nhìn Cao Huyền. Ánh mắt anh có 1 khả năng thấu thị nào đó khiến Xuân Vũ cảm thấy mình hoàn toàn bị đôi mắt ấy nhìn xuyên suốt. Ánh mắt anh như 1 bàn tay có thể len lỏi vào bất cứ nơi nào, nhẹ nhàng man man trên làn da của cô, đụng đến những điều bí ẩn nhất trong đáy lòng cô.

Cô thấy con tim mình đã tan chảy, như những bông tuyết hòa quyện cùng đêm đông vô tận. Cô từ từ ngã vào lòng Cao Huyền, giọng đăm đăm như có men say. "Anh có biết em yêu anh đến nhường nào không? Vâng! Em sẽ đi theo anh, chúng ta sẽ vĩnh viễn ở bên nhau!"

Ở phía dưới mái nhà, Diệp Tiêu đã tìm khắp các căn phòng của Cao Huyền, kể cả căn phòng kín treo tranh, mà không thấy bóng một ai.

Anh lại đến bên cửa sổ. Phía dưới là 3 tầng nhà, bên cạnh có tay vịn. Liệu có phải họ đã trèo qua cửa sổ trốn đi không?

Diệp Tiêu lặng lẽ đứng trong phòng ngủ của Cao Huyền. Cách đây 2 giờ anh còn ở bệnh viện nói chuyện với bác sĩ Văn, bệnh viện tâm thần ở Anh quốc gửi email cho bác sĩ Văn, ba năm trước họ đã từng nhận 1 bệnh nhân kỳ lạ luôn hoang tưởng rất mạnh về địa ngục, người ấy lại có khả năng thôi miên qua điện thoại.

Có 1 chi tiết khiến Diệp Tiêu kinh ngạc: bệnh nhân ấy là người Trung Quốc đã du học ở đó mấy năm, là 1 họa sĩ có tiếng. Người đó là Cao Huyền.

Diệp Tiêu nghĩ ra ngay. Sáng nay anh đến trường đại học hỏi các bạn của Xuân Vũ về tình hình cô ta, họ đều nói pha chút ghen tỵ rằng gần đây Xuân Vũ hay quan hệ với 1 họa sĩ tên là Cao Huyền. Bác sĩ Văn đã từng nói: người phát minh ra trò chơi địa ngục chắc chắn phải là 1 thiên tài điên rồ. Cao Huyền chính là một thiên tài điên rồ.

Diệp Tiêu cũng bất ngờ nhận được một cú phôn, người gọi cho anh chính là kẻ bị tình nghi nhiều nhất: Nghiêm Minh Lượng.

Minh Lượng có vẻ rất sốt ruột muốn gặp anh càng sớm càng tốt.

Anh lập tức tạm biệt bác sĩ Văn, rồi đi đến quán cà phê đã hẹn với Minh Lượng.

Minh Lượng đã chờ sẵn ở đó. Anh ta có nước da xám như chì, chắc là đã bệnh tật lâu ngày. Đó là hậu quả của việc thiếu 1 bên thận.

Đây là lần đầu tiên 2 người gặp nhau. Giọng của Minh Lượng khô không khóc: "Anh Diệp Tiêu, tôi không định biện bạch gì cho mình cả. Chắc anh đã phát hiện ra trò chơi địa ngục? Đúng là tôi phải chịu trách nhiệm về điều này, nhưng mong anh hãy nghe tôi nói đã."

Minh Lượng kể tóm tắt về thân phận đáng buồn của mình, rồi nói về chuyện ở châu Âu, khi anh đang bé tấc cùng đường thì được một đồng bào Trung Quốc giúp đỡ. Người đó là Cao Huyền. Anh vốn không quen Cao Huyền, nhưng Cao Huyền lại nhận ra anh, vì anh học dưới Cao Huyền 2 khóa ở cùng trường đại học.

Hỏi đó Cao Huyền rất sẵn tiền bạc, nghe nói tổ tiên anh ta là một họa sĩ người châu Âu rất nổi tiếng, để lại nhiều tác phẩm có giá trị, anh được thừa kế 1 tài sản lớn. Cao Huyền biết Minh Lượng có khả năng đặc biệt trời phú về lĩnh vực máy tính và khai thác trò chơi, bèn cấp cho anh 1 khoản tiền lớn - giúp anh thoát cảnh khó khăn, có được cơ hội làm việc ở một công ty lớn chuyên về game máy tính. Về sau, Cao Huyền và Minh Lượng cùng trở về Trung Quốc. Cao Huyền tuy rất giàu có nhưng vẫn muốn làm 1 họa sĩ và còn tham gia giảng dạy ở trường đại học. Minh Lượng thì mở công ty dịch vụ nhấn tin. Chịu ơn cứu mạng của Cao Huyền, nên anh luôn nghe lời anh ta.

Cách đây 2 tháng, Cao Huyền nói muốn hợp tác với anh để làm trò chơi tin nhắn. Ý tưởng và kịch bản là do Cao Huyền, Minh Lượng phụ trách lập trình và kỹ thuật cụ thể. Ý tưởng và kịch bản của Cao Huyền hết sức kinh dị khiến Minh Lượng phải mấy đêm liền gặp ác mộng; tuy nhiên anh vẫn cơ bản hoàn thành chế tác trò chơi này.

Nhưng Minh Lượng cảm thấy không nên tùy tiện tung game này ra, vì lo rằng sẽ gây nên chuyện.

Lúc đó Tô Lan là sinh viên năm thứ 4 đang làm ở công ty, anh bèn chọn cô để thực nghiệm. Anh để cho Tô Lan chơi game này xem xem có xảy ra vấn đề gì không. Hậu quả là Tô Lan đã bị chết rất bất thường. Cách đây không lâu còn có tin vài sinh viên khác cũng xảy ra chuyện.

Vốn nghĩ rằng "GAME OVER" chỉ là "trò chơi địa ngục", không ngờ lại còn bị chết và phát điên!

Trong game địa ngục này còn có vi-rút máy di động, có thể điều khiển từ xa đối với di động của người chơi. Ví dụ sau khi người đó xảy ra chuyện, thì nó có thể truyền game này cho máy di động nào mà khi người đó còn sống đã nhấn tin nhiều nhất, và vẫn hiện ra số máy của người đã chết. Thực ra là vì di động này đã bị nhiễm vi-rút.

Minh Lượng rất kinh hãi, ăn không ngon ngủ không yên, thậm chí không dám đụng đến máy dịch vụ của công ty nữa. Sau hôm Xuân Vũ phát hiện thấy tấm ảnh của Uẩn Hàm trên bàn làm việc của anh, anh quyết định rời công ty để sang Hồng Kông. Hôm qua nghe nói cảnh sát đang tìm anh, anh biết mình không thể trốn thoát, bèn đến để khai báo.

Minh Lượng cho Diệp Tiêu biết địa chỉ của Cao Huyền, anh bèn lập tức đến ngay ngôi nhà bên bờ

sông Tô Châu này.

Tầng trệt là phòng tranh của Cao Huyền. Anh lên tầng 2 của phòng tranh và đã nhìn thấy bức tranh vẽ Xuân Vũ; chứng tỏ Cao Huyền và Xuân Vũ đã có quan hệ rất sâu. Quả nhiên vừa rồi anh đã trông thấy Xuân Vũ nhưng rồi cả Cao Huyền và Xuân Vũ đã biến mất cứ như là bốc hơi lên trời!

Diệp Tiêu kiểm tra thật kỹ các căn phòng, tìm xem có cửa ra nào khác không. Phía trong có 1 gian nhỏ, anh chú ý đến 2 vết hằn trên sàn nhà, hình như là dấu vết để lại của 1 cái thang.

Anh lập tức ngẩng lên nhìn, và nhận ra 1 ô cửa nằm khuất trên mái nhà. Anh bắc ghế trèo lên, ra khỏi ô cửa, nào ngờ chỉ thấy mái nhà, gió lạnh như cắt thịt cắt da.

Lúc này trời đã tối, anh nhìn thấy 1 đôi nam nữ đang ngồi trên mái ngói phủ đầy tuyết trắng. Diệp Tiêu thấy phấn khích, anh bò lên đỉnh mái nhà, rồi thận trọng đến gần họ.

Anh nhìn thấy mái tóc đen của Xuân Vũ dưới làn tuyết rơi, chẳng khác gì đang đội những đóa hoa trắng, bộ váy trắng dài khiến cô như một tiên nữ trên trời. Cao Huyền đang ôm chặt lấy cô. Họ đang ngồi ở phía gần cuối của mái nhà, chỉ nhích ra 1 bước thì sẽ rơi xuống, họ thậm chí không dám đứng lên.

Tuy mới chỉ là nóc nhà tầng 3 nhưng trong đêm tuyết rơi này vẫn cho người ta 1 cảm giác càng lên cao càng giá lạnh ghê gớm. Diệp Tiêu nhìn xuống sông Tô Châu, rồi lại nhìn đôi nam nữ đang ngồi kia. Cuối cùng anh gọi to: "Xuân Vũ, hãy rời Cao Huyền ngay!"

Xuân Vũ đã nhìn thấy Diệp Tiêu, cô đứng lên 1 cách vô thức, xua tay: "Không! Tôi muốn mãi mãi ở bên Cao Huyền!"

Diệp Tiêu kinh ngạc. Đang đêm tối, nhưng đèn sáng ở các nhà xung quanh vẫn giúp anh nhìn rõ khuôn mặt Xuân Vũ. Cô ta như đang say trong hạnh phúc, hoàn toàn không hiểu mình đang ở bên 1 tên ác quỷ. Lẽ nào ngay thần kinh cô ta cũng đã bị Cao Huyền điều khiển?

Biết đâu, tình yêu cũng là 1 sự thôi miên?

Cao Huyền cũng đứng lên nói to: "Chớ lại gần, kéo Xuân Vũ sẽ rất nguy hiểm!"

Diệp Tiêu lập tức đứng lại, chỉ cách họ chừng 5-6 mét, lạ lùng nhìn Xuân Vũ. Có lẽ cô ta cũng đã biết nhưng vẫn khăng khăng ngoan cố, đầu óc đã u mê mất rồi. Không! Phải để cho cô ta trở lại với chính mình, chứ không thể trở thành một người phụ thuộc vào thần kinh của Cao Huyền.

Tuyết rơi vào mắt Diệp Tiêu. Anh bỗng cảm thấy Cao Huyền giống như 1 đối thủ đáng sợ, còn mái nhà trong đêm gió tuyết này chính là nơi quyết đấu của các dũng sĩ thời cổ.

Anh bỗng lớn tiếng: "Xuân Vũ còn nhớ Thanh U không?"

Xuân Vũ bỗng như bị điện giật, miệng lắp bắp: "Thanh U? Thanh U đã chết rồi. Đó là người bạn tốt nhất của tôi. Bạn ấy đã chết."

"Có biết tại sao cô ấy chết không?"

"Tại trò chơi địa ngục."

"Cô có biết ai là người tạo ra trò chơi địa ngục không?"

"Là..." Xuân Vũ bỗng nín lặng, ngẩng nhìn Cao Huyền. Anh ta thì đang gườm gườm nhìn Diệp Tiêu, cứ như đang dùng ánh mắt để quyết đấu.

Diệp Tiêu trả lời hộ cô: "Chính Cao Huyền đã hại Thanh U, đã hại cả Tố Lan. Hứa Văn Nhã bị điên, Nam Tiểu Cẩm bị tai nạn giao thông cũng là tại tên ác quỷ đang đứng bên cô lúc này!"

Cao Huyền không nhin nổi nữa: "Không đúng! Vì con người họ đã làm điều ám muội nên bị tống vào địa ngục để nhận sự xét xử công bằng!"

"Anh không có quyền quyết định sự sinh tử của ai!" Diệp Tiêu bước lên 1 bước. "Kẻ đáng bị tống vào địa ngục chính là anh!"

Bỗng một cơn gió tuyết tạt vào mắt Cao Huyền, anh ta cúi đầu im lặng.

Diệp Tiêu tiếp tục bồi thêm: "Xuân Vũ hãy nghĩ đến các bạn cùng phòng với mình! Hãy vì Thanh U, vì Tố Lan, và cũng vì chính mình, cô đừng cặp kè với tên ác quỷ này nữa!"

Gió mỗi lúc 1 mạnh, chiếc áo khoác của Cao Huyền choàng trên vai Xuân Vũ bị gió thổi rơi xuống. Xuân Vũ đứng trên nóc nhà, bộ váy dài màu trắng nổi bật trước màn đêm tựa như tấm phông lớn của sân khấu ở phía sau lưng, trông cô như 1 thiên sứ trong truyền thuyết.

Diệp Tiêu chia tay ra, gọi Xuân Vũ: "Nào, hãy trở lại với chốn nhân gian!"

Nhưng Cao Huyền bỗng mạnh mẽ ngẩng đầu lên, khuôn mặt anh hơi méo mó, thở hồng hộc:

"Không! Xuân Vũ, em đã trải qua bao gian khó, đã đi qua 18 tầng địa ngục, đến được tầng 19 rồi, em đã nói muốn mãi mãi ở bên anh..."

Xuân Vũ ngoảnh sang nhìn Cao Huyền, rồi lại nhìn Diệp Tiêu. Cô phải lựa chọn giữa 2 người - nhân gian hay là địa ngục?

Nước mắt đã tuôn trào không thể kiềm chế nổi, lúc này cô không hề cảm thấy lạnh; cô chỉ thấy số phận mình thật trớ trêu, giống như những bông tuyết đang bay ngập trời, vừa đến cõi nhân gian đã tan ra thành nước.

Sau 1 lát im lặng, Xuân Vũ đã lựa chọn.

Cô bước 1 bước về phía Diệp Tiêu.

"Không!"

Cao Huyền tuyệt vọng kêu lên, nhưng cũng không ngăn cản Xuân Vũ.

Bỗng 1 cơn gió tuyết rú rít ào đến, tạt vào mắt Xuân Vũ. Cô hơi trượt chân, mắt nhắm bưng, trôi tuột theo mái nhà.

Diệp Tiêu thấy tim thất lại, không nghĩ gì nữa, anh nhào đến Xuân Vũ nhưng đã muộn!

Xuân Vũ bị trôi theo mái nhà dốc, xuống tận gờ mái, vào khoảnh khắc bị rớt xuống hẳn thì có 1 bàn tay đã nắm chặt cổ tay cô!

Cao Huyền đã nắm được tay Xuân Vũ. Toàn thân cô chơi vơi giữa khoảng không.

Diệp Tiêu cũng dần dần bò đến nơi, gọi to: "Xuân Vũ, hãy cố chịu đựng!"

Gió tuyết thổi qua người Xuân Vũ, cô cảm thấy mình đang bay giữa trời như những bông tuyết mong manh, cô ngẩng nhìn về mặt căng thẳng của Cao Huyền. Cao Huyền vận sức nắm chặt tay cô, vừa kéo lên vừa nói: "Em sẽ không sao cả! Nào, mau lên trên này!"

Diệp Tiêu cũng nắm vào cổ tay Xuân Vũ, cùng Cao Huyền kéo cô lên.

Cuối cùng cũng đã lôi được cô lên, Diệp Tiêu nắm chặt cánh tay cô, kéo về phía mình.

Nhưng đúng vào lúc này thì lại xảy ra điều bất ngờ: Cao Huyền vận sức quá mạnh, trượt chân rồi bị trôi tuột xuống.

Cao Huyền phản ứng rất nhanh, tay đã nắm được vào đường ống thoát nước ở ngay đầu mái nhà, nhưng cả người anh bị treo lơ lửng.

Xuân Vũ vùng ra khỏi Diệp Tiêu, nhào ra phía gờ mái, nói: "Cao Huyền! Không!"

Vào giây phút sinh tử nhưng về mặt Cao Huyền vẫn bình tĩnh lạ thường. Khuôn mặt khiến bao thiếu nữ say mê, hiện rõ 1 cái lúm đồng tiền đáng mến. Ánh mắt anh, cũng giống như Mazolini - khiến tâm hồn người ta rung động, đang đắm đuối nhìn Xuân Vũ.

Xuân Vũ không với tới tay anh, Diệp Tiêu cũng muốn ra cứu nhưng không làm gì được. Ống thoát nước đã cũ kỹ lâu năm, không chịu nổi sức mạnh của 1 người, nó bắt đầu cong đi, phát ra những tiếng rắc rắc...

Cao Huyền nhìn vào mắt Xuân Vũ, chằm chằm lắc đầu, như có ý chấp nhận tất cả.

Xuân Vũ trào nước mắt, những giọt lệ rơi vào mặt Cao Huyền. Cô ghen ngào bắt lực kêu lên: "Cao Huyền, em sẽ cùng anh cao chạy xa bay, sẽ đến ngôi nhà ở ngoại ô London, mãi mãi ở bên anh!"

"Không! Em hãy sống cho thật tốt!"

Cao Huyền mỉm cười nói ra câu này.

Ống thoát nước đã gãy hẳn.

Người Cao Huyền giang rộng, rơi xuống như 1 con chim ưng.

Trước khi tất cả đều kết thúc, anh còn nhỏ nhẹ thốt lên: "Anh yêu em."

Trong đêm tuyết rơi giá lạnh, Xuân Vũ phủ phục trên mái nhà cao nhìn người đàn ông mà cô yêu tha thiết rơi xuống địa ngục.

Diệp Tiêu khom người ngồi bên, ôm chặt đôi vai Xuân Vũ. Anh khẽ thở dài...

"Đây chính là tầng 19 của địa ngục!"

Sái Tuấn

Địa ngục tầng thứ 19

Dịch giả: Trần Hữu Nùng

- Kết -

LỜI RA CỦA ĐỊA NGỤC

Một tháng sau.

Đại sảnh diễn ra cuộc bán đấu giá chật ních người, họ đã chờ đợi hơn 3 tiếng đồng hồ, nhiều người đã có thu hoạch kha khá, tuy nhiên họ vẫn không chịu ra về. Vì ai cũng biết, món hàng tốt nhất được đem ra bán đấu giá vẫn còn để lại sau cùng.

Một vị tóc bạc phơ chủ trì cuộc đấu giá, ông bước lên nói trước micrô: "Tiếp theo là món hàng cuối cùng."

Tám vải cuối cùng đã mở ra, trên tường là 1 bức tranh sơn dầu. Bức tranh không lớn lắm, vẽ 1 cô gái xinh đẹp đang ngồi trong làn ánh sáng mùa đông, những tia sáng mỏng manh trên làn da, phần nền mờ tối đã khiến cô nổi bật, thực giống như 1 thiên sứ trong truyền thuyết.

Vị chủ trì xúc động nói: "Cách đây 1 tháng, hẳn các vị đều nghe nói đến một tin bất hạnh: họa sĩ trẻ tuổi Cao Huyền bị ngã từ trên gác xuống và qua đời. Hôm nay chúng tôi bán đấu giá 1 bức tranh của anh để lại có tên là "Thiếu nữ trong u ám". Họa sĩ Cao Huyền đã nhiều năm học hội họa ở châu Âu, từng được trao "giải thưởng mỹ thuật Da Vinci", tranh của anh mang đậm phong cách cổ điển châu Âu, anh có biệt tài vận dụng ánh sáng để thể hiện nội tâm nhân vật, được giới mỹ thuật châu Âu ca ngợi là "Rembrandt của Trung Quốc". Sau khi anh bất hạnh ra đi, giá tranh của anh lập tức tăng vọt trên thị trường, bức tranh này là tác phẩm mà anh coi trọng nhất. Xin quý vị chú ý đến cô gái trong tranh, đã có nhà phê bình nói rằng, họa sĩ đã vẽ cô tuyệt vời như thế này, chắc hẳn anh rất say mê cô gái ấy. Nhưng cũng có nhà phê bình nói, khí chất thần tiên của cô gái trong tranh quá mạnh, dường như không phải là người trong thế giới hiện thực, có lẽ là hình ảnh thiên sứ trong tưởng tượng của Cao Huyền... Bây giờ chính thức đấu giá, giá khởi điểm là 1 vạn đồng nhân dân tệ."

Lập tức có người trả 10 vạn, nhưng sau đó lại có người trả cao hơn. Mọi người đang đua nhau giơ cao tấm biển, không 1 ai chú ý đến hàng ghế sau cùng ở đại sảnh - có một cô gái mặc đồ đen ngồi đó, cô chính là Xuân Vũ.

Xuân Vũ nhìn thấy mình ngồi ngay ngắn trong bức tranh đang được treo ở vị trí nổi bật trong đại

sảnh, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. Cô đã đọc được thông tin bán đấu giá đăng trên báo, nên đến xem, nhưng không ngờ lại bán đấu giá cả bức tranh này.

Đã có người trả đến giá ngất ngưỡng 1 triệu đồng, và mua được bức tranh. Nghe nói tiền bán tranh đợt này sẽ tặng cho quỹ học bổng giáo dục.

Xuân Vũ cúi đầu bước ra khỏi đại sảnh, không có ai chú ý đến khuôn mặt của cô. Ra đến cửa, ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt, cô mới ngẩng đầu lên, giống với tư thế trong bức tranh.

Tất cả đã kết thúc.

Xuân Vũ đi đến bên bờ sông Tô Châu, nhìn ngôi nhà 3 tầng kiểu cũ. Phòng tranh Tỷ Dạ ở tầng trệt đã đóng cửa, cô nhìn không rõ cửa sổ tầng 3.

Xuân Vũ lại ngoảnh sang nhìn dòng sông, ánh dương chiếu trên mặt nước đang lững lờ trôi lấp lánh những ánh vàng. Cô lấy ra chiếc máy di động mới mua, nhấn nút soạn liền mấy tin nhắn:

"Ngày thứ 2 sau khi anh mất, Diệp Tiêu đã cho niêm phong thiết bị phục vụ nhắn tin, sẽ không có ai nhận được tin nhắn đưa ra các câu hỏi ghê gớm nữa."

"Nghiêm Minh Lượng đã thừa nhận mình có quan hệ với anh, xin chịu mọi trách nhiệm trước pháp luật, hiện giờ nhà chức trách đang xử lý các vấn đề của Minh Lượng."

"Hứa Văn Nhã được điều trị có tiến triển tốt, bạn ấy đã có thể trò chuyện; bác sĩ Văn tin chắc Văn Nhã sẽ bình phục."

"Nam Tiêu Cầm đã tỉnh trở lại. Vì chấn thương sọ não khá nặng nên bạn ấy bị mất một phần trí nhớ, đúng là phúc ở trong họa, vẫn còn may."

"Cao Huyền, liệu anh có nhận được tin nhắn không?"

Rồi cô lần lượt gửi những tin này cho số máy X.

Vài giây sau, máy di động lại vang lên tiếng "tít tít" tin nhắn...

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Đánh máy: Soccon

Nguồn: Soccon - NXB Văn Hóa – Thông Tin

Địa ngục tầng thứ 19

Sái Tuấn

Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 9 tháng 6 năm 2009